

Jakob Lorber

JANEZOV
VELIKI EVANGELIJ

9. knjiga

AURA

Janezov veliki evangelij – 9. knjiga

Janezov veliki evangelij

Deveta knjiga

Od Gospoda sprejel
Jakob Lorber

Prevedla Daja Kiari

Ljubljana, 2016

Jakob Lorber
JANEZOV VELIKI EVANGELIJ
9. knjiga
Prevedla Daja Kiari
Naslov izvirnika: Johannes das grosse Evangelium – IX.
Lorber Verlag, Bietigheim

© za izdajo v slovenskem jeziku: AURA ZALOŽNIŠTVO, d.o.o., Ljubljana, 2016

Oblikovanje in prelom: ADA DESIGN
Natis: Schwarz Print d.o.o.
Naklada: 200 izvodov
Založila: AURA ZALOŽNIŠTVO, d. o. o., Celovška 189, Ljubljana
Za založbo: Daja Kiari

Vse pravice pridržane.

~ ZAHVALA ~

*Za dragoceno pomoč in nasvete pri prevajanju tega obsežnega dela,
se iskreno zahvaljujem gospe Ljudmili Vuga.*

Daja Kiari

Knjižnica Nova vas

1

LORBER, J.

Janezov ... /9

141.332:27-247.8

00872667

COBISS

MARIBORSKA KNJILJNICA

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

141.332Lorber J.:27-247

LORBER, Jakob

Janezov veliki evangelij : z notranjo besedo sprejel Jakob Lorber v letih 1851-1864 /
prevedel Roman Štus s sodelavci. - Ljubljana : Aura, 1997-<2016>

Prevod dela: Johannes - das grosse Evangelium

Knj. 9 / prevedla Daja Kiari. - 2016

ISBN 978-961-6087-50-6 (zv. 9)

68693504

GOSPOD NA POTI IZ ESEJE V JERIHO

1. Gospod sreča množico revnih romarjev

1 Ko smo bili že približno uro hoda oddaljeni od Eseje, so nam prišli naproti revni romarji iz okolice Jerihe in nas prosili za miloščino.

2 In **Jaz** sem rekel Judogrkom: »Dajte jim od svojega preobilja, kajti ti so prav tako revni na tem svetu, kakor sem reven sam, saj nimam v lasti niti kamna, da bi si ga dal pod glavo! Lisice imajo svoje brloge in ptice svoja gnezda, toda ti reveži nimajo ničesar, razen sebe in svojih bornih oblačil. Zatorej jim dajte!«

3 Po teh Mojih besedah so vsi Judogrki in tudi Janezovi učenci zbrali kar lep znesek in ga z veseljem izročili revnim, ti pa so se Meni in darovalcem zahvalili z dvignjenimi rokami in nas prosili odpuščanja, ker so nas zadržali na poti, ter nas, tako kot tudi Judogrke, strahoma in zaskrbljeno spraševali, ali jim bo do sončnega vzhoda uspelo priti v Esejo.

4 **Jaz** sem rekel: »Zakaj se bojite, da bi s hojo po poti oskrunili sabat? Niti Mojzes niti kateri koli drug prerok ni zapovedal, da človek ne bi smel potovati na sabat; nova tempeljska pravila pa niso Božje zapovedi in Bogu tudi nič ne pomenijo. Zgodaj je še in že v eni uri boste prispeli na cilj. Ko pa boste prišli tja, poiščite prvo gostišče zunaj mestnih vrat. Tam vas bodo lepo sprejeli in oskrbeli, saj sem vas že napovedal. Kdo sem, pa boste že zvedeli v Eseji; zdaj pa le po poti naprej.«

5 Reveži so bili izredno presenečeni, da sem jim vse to povedal, vendar se niso upali vprašati, kako da vse to vem, in so se poslovili.

6 Med potjo pa so Me učenci vprašali, zakaj so ti reveži pravzaprav namenjeni v Esejo, saj ni videti, da bi bili bolni, kajti bolni ljudje ne morejo tako dobro hoditi.

7 **Jaz** sem odgovoril: »V Esejo se ne gredo zdraviti, temveč zato, da bi kot pravi reveži tam našli delo in podporo; kajti od popotnikov so zvedeli, da so eseni v zadnjem času postali do povsem obubožanih zelo radodarni, in tako so se podali v Esejo, ker doma ne najdejo dela in ne zaslužka, s katerim bi se prehranili; to seveda njihovi pokrajini ni v čast, zato sem jo le skromno blagoslovil.

8 Ko so se reveži odpravljali zdoma, je bilo med njimi tudi nekaj bolnikov, toda nekateri od Mojih sedemdesetih učencev, ki sem jih odposlal, so prišli k njim v njihovo ubožno pokrajino ter jih ozdravili, zato zdaj med njimi ni bolnih. Učenci so jim tudi svetovali, naj se odpravijo v Esejo, ker so revni, saj bodo tam zagotovo našli delo ter duhovno in telesno oskrbo. In tako so se reveži kmalu podali na pot.«

9 Oglasil se je **Peter**: »Morali pa so odriniti kmalu za nami, da so zdaj že tukaj, saj se verjetno niso mogli tako kakor mi čudežno premikati naprej.«

10 **Jaz** sem rekel: »To nam nič mar! Kmalu bodo prišli v zeleni kraj, in to zadostuje; dan in ura nista pomembna, zato nič več o tem.«

11 Z Mojim odgovorom so bili vsi zadovoljni. Krepko smo stopali in hitro napredovali; to je bilo zlasti v tisti pokrajini dobro in koristno, saj je bila zelo pusta, in čeprav smo hodili več ur, ni bilo videti ne drevesa, ne grma, ne kakršnega koli drugega rastja. V tistem okolišu tudi nismo srečali žive duše in zato smo lahko potovali hitro kakor veter ter kmalu pustili za seboj dolg in zelo puščoben odsek poti.

12 Ko je bila ta vsakemu popotniku negostoljubna pot za nami – zanj smo kljub hitri hoji potrebovali skoraj dve uri, saj potrebuje za ta puščobni odsek poti popotnik na kameli skoraj ves dan –, smo prispeli v gostoljubno pokrajino, v kateri je bilo ob poti poleg nekaj hiš in trgovin, ki so bile večinoma last Grkov, tudi gostišče.

13 Prišli smo pred gostišče, tedaj pa so se oglasili **nekateri učenci**: »Gospod, za nami je zelo dolg odsek poti in žejni smo. Ali bi Ti bilo prav, če bi se tukaj malo osvežili in si privoščili vodo, da bi se odžejali?«

14 **Jaz** sem odgovoril: »To vsekakor lahko storimo; toda na tem območju vode primanjkuje in gostilničar jo bo tudi krepko zaračunal. Zelo pohlepen pogan je, takšen kakor večina Grkov. Če ste pripravljeni vodo plačati, lahko vstopimo v gostišče, se nekoliko odpočijemo ter naročimo vodo in malo kruha.

15 **Judogrki** in tudi Janezovi učenci, ki so imeli denar, so rekli: »Gospod, to bomo storili z velikim veseljem. In če ima gostilničar dobro vino, smo tudi to pripravljeni plačati.«

16 **Jaz** sem rekel: »Odločite se sami. Vi naredite svoje, Jaz bom pa svoje. Vstopimo torej v gostišče.«

2. Čudež v gostilničarjevi hiši

1 Takoj ko smo vstopili v gostišče, nam je prišel naproti gostilničar in nas zelo vljudno vprašal, s čim nam lahko postreže.

2 **Jaz** sem rekel: »Lačni smo in žejni, zato nam prinesi nekaj kruha in vode.«

3 **Gostilničar** je odvrnil: »Gospodje, tudi vino imam. Ali ne bi raje pili vina namesto vode, saj je moje vino zelo dobro, voda pa v teh krajih ni dobra niti za kuho?«

4 **Jaz** sem rekel: »Tvoje vino sicer ni slabo, vendar pa nismo tako premožni, da bi si žejo gasili s tvojim dragim vinom. Zato nam prinesi samo to, kar smo naročili, in tudi s tem bomo zadovoljni. Vodo zajemi iz izvira v svoji vinski kleti in ne iz zbiralnika v kotu dvorišča; kajti tudi vodo zaračunavaš, zato mora biti dobra, sveža in čista.«

5 **Gostilničar** me je presenečen pogledal in rekel: »Prijatelj, kot vem, si v moji hiši prvič. Kako torej veš, kaj je v njej? Kdo ti je lahko to izdal?«

6 **Jaz** sem odgovoril: »Ne čudi se, temveč nam raje prinesi naročeno. Čeprav sem zdaj s prijatelji prvič pod tvojo streho, ni zame tu nič neznanega. Kako je to mogoče, pa prepusti Meni; tudi to vem, da ima tvoja najstarejša in najljubša hči Helena že tri leta hudo vročino in da si porabil zanjo že veliko denarja, pa ji kljub temu ni mogel pomagati noben zdravnik, še manj kateri od tvojih hišnih bogov, ki si si jih dal za drag denar pripeljati iz Aten. Glej, še marsikaj tega vem o tvoji hiši! Zdaj pa le pojdi in prinesi naročeno, da se bomo okrepčali in nato odrinili naprej.«

7 Nadvse presenečeni gostilničar je poklical nekaj služabnikov in jim naročil, naj prinesejo kruh, sol in več vrčev sveže vode.

8 Ko je bilo vse to pred nami na mizi in so hoteli žejni učenci takoj poseči po vrčih, sem jim dejal (**Jaz**): »Počakajte še malo, najprej bom blagoslovil vodo, da ne bi komu škodovala; kajti tudi izvirska voda v tem okolišu povzroča mrzlico, saj vsebuje nečiste naravne duhove.«

9 Učenci so počakali, **Jaz** pa sem dahnil v vrče in rekel učencem: »Zdaj je voda blagoslovljena in očiščena; toda najprej zaužijte malo kruha in šele potem začnite piti po pameti in zmerno, da se ne boste opijanili!«

10 **Učenci** so storili tako; ko pa so začeli piti, so veselo presenečeni rekli: »Da, takšno vodo je res treba piti po pameti in zmerno, da se človek ne opije!«

11 **Gostilničar**, ki je to opazil, je rekel služabnikoma: »Kako? Ali sta tem nenavadnim gostom prinesla vino, čeprav so izrecno zahtevali vodo?«

12 **Služabnika** sta odgovorila: »Storila sva tako, kot nama je bilo naročeno. Ne veva pa, kako to, da je iz vode nastalo vino. Toda tisti, ki je dahnil vanjo, bo že vedel, zakaj se je voda spremenila v vino. Tega vprašaj, kajti zdi se, da ve več kakor vsi mi v tej pokrajini!«

13 **Gostilničar** je nato pristopil k naši mizi in ponudili smo mu pijačo. Ko je skoraj spraznil vrč, Mi je popolnoma presenečen dejal: »Ali si velik in sloviti mag ali pa meni še neznan bog, da lahko narediš kaj takega? Prosim te, povej mi!«

14 **Jaz** sem rekel: »Ko boš odstranil iz hiše svoje bogove, v katere ne verjameš več, ti bom povedal, kdo sem, in ti tudi pokazal pravega, resničnega, toda tebi še povsem neznanega Boga, ki lahko ozdravi tudi tvojo hčer, če boš verjel Vanj in častil samo Njega.«

15 Ko je **gostilničar** to slišal, je rekel: »Iz tvojih ust prihajajo nenavadne besede! Vseh bogov ne bi bilo posebno težko uničiti, toda če bi za to izvedeli naši svečeniki ali Rimljani, bi se mi slabo godilo, kajti pri nas je hudo kaznovan tisti, ki poškoduje že podobo polboga. Prej bi moral sam postati jud in judje tudi vsi domači in to pred sodiščem potrditi še s pismom, pečatom in obrezovanjem tako, da bi mi bila odvzeta pravica rimskega državljana – to pa bi moral nato kot jud spet zelo drago odkupiti, če bi hotel biti še naprej rimski državljan. Čudežni prijatelj, v mojem položaju torej omenjene zahteve skoraj ni mogoče izpolniti. Vem pa, kako je mogoče to pretkano izpeljati: Pred pričami, ki služijo v moji hiši, ti odstrani iz hiše bogove in potem bom na tihem z vsemi domačimi častil samo boga, ki mi ga boš pokazal!«

16 **Jaz** sem rekel: »Prav, zdaj pa le poglej po hiši in se prepričaj, ali je v kateri od tvojih številnih soban še kakšen malik, velik ali majhen!«

17 Ko se je gostilničar nameraval o tem prepričati, so mu že prišli naproti obupani **domači** in kričali: »Hišo bo zadela velika nesreča, kajti vsi bogovi so jo v trenutku zapustili!«

18 **Gostilničar** pa je pogumno dejal: »Kar pomirite se! Mrtve bogove, ki so jih ustvarile človeške roke in niso nikomur koristili in ne pomagali v težavah, je prav gotovo izničil pravi, živi in nadvse mogočni Bog; zato je zelo verjetno eden in edini resnični, živi in nadvse mogočni Bog tudi prišel v našo hišo – z njegovim obstojem nas bo

seznanil in nam ga celo pokazal že njegov sam po sebi mogočni služabnik. In tako odstranitev mrtvih in nekoristnih bogov za našo hišo ne pomeni nesreče, temveč najvišji blagor!

19 In da boste verjeli, da se je res zgodil čudež, si samo oglejte te naše vrče z vodo! Moja tukaj navzoča služabnika sta jih prav na zahtevo tega čudežno mogočnega služabnika edinega resničnega Boga napolnila z vodo in postavila na mizo, in to lahko potrdita pred vsem svetom. Tudi gostje so hoteli, potem ko so bili res žejni, piti vodo takoj, toda mogočni Božji služabnik jim je dejal, da jo lahko pijejo šele potem, ko jo bo blagoslovil. Nato je dahnil v vrče, in voda se je v trenutku spremenila v najboljše vino. Tukaj je še poln vrč, vzemite ga, pokusite vsebino in presodite, ali je v njem voda ali vino najboljše vrste!«

20 Nato je vrč prišla **gostilničarjeva žena**, pokusila njegovo vsebino in zelo presenečena dejala: »O čem takim ni bilo še nikoli slišati! Takšen čudež lahko naredi le Bog! Nekoč sem v Atenah tudi opazovala čarodeja, ki je delal čudeže, spreminjal je vodo zdaj v kri, zdaj v mleko in nato znova v vino in še v marsikaj drugega; toda jaz, tedaj nadvse lepa in bogata Grkinja, sem od nekega Apolonovega svečenika, ki me je zalezoval, podrobno izvedela, kako se takšne navidez čudežne preobrazbe uprizarjajo naravno. Tedaj sem tudi nehala verjeti v čarodeje in njihove lažne čudeže.

21 Toda *tukaj* ni mogoče odkriti prav nobene skrivne, zamolčane zlaganosti, in se je torej zgodil pravi čudež živega Boga; to zdaj povsem verjamem in tej veri bom zvesta do konca svojih dni. Zdaj pa pokusite to vino še vsi drugi in presodite!«

22 Nato so vsi pokusili vino in potrdili, kar sta povedala gostilničar in njegova žena.

3. Ozdravitev vročične Helene

1 Nato je **gostilničar** spet spregovoril navzočim domačim: »Prepričali smo se, da je ta nam še neznan služabnik enega, resničnega Boga, naredil pravi čudež, in nam tako omogočil, da smo spoznali tega edino resničnega Boga. Toda že prej mi je to potrdil še z drugimi, nič manj čudežnimi dokazi, iz katerih sem razbral, da mora biti z njim povezano nekaj nadvse redkega, saj še natančneje pozna najbolj

skrite in skrivnostne reči in razmere v naši hiši, kakor jih poznamo sami.

2 In tako ve tudi za doslej neozdravljivo bolezen naše najljubše hčere Helene in obljubil mi je tudi, da jo bo ozdravil, če bom iz hiše odstranil vse mrtve malike, velike in majhne, in nato postal z vsemi svojimi domačimi vred zvest temu enemu, edino resničnemu Bogu ter Ga častil. Toda kljub temu se sam nisem upal lotiti neživih malikov, in sicer iz strahu, da me ne bi kdo zatožil in bi me potem svečeniki in sodišče kaznovali; sem pa zato rekel čudovitemu služabniku enega, resničnega Boga: 'Pred pričami jih odstrani iz hiše, pa mi ne bomo odgovorni!' In glej, to je takoj tudi storil; vsi naši številni maliki v hiši so bili skrajno čudežno izničeni, in temu smo zdaj vsi priče. Za to nas ne morejo poklicati na odgovornost svečeniki in še manj rimsko sodišče – to je seveda razumljivo vsem vam tako kakor meni.

3 In ker je ta danes pred našimi očmi storil toliko nepričakovanega, naj zdaj ozdravi še našo hčer ter nam tako omogoči, da spoznamo enega edinega resničnega Boga, pa bomo vsi skupaj častili samo Njega ter ravnali in živeli po Njegovi volji.«

4 Navzoči so se s tem strinjali in gostilničar se je z ženo in otroki obrnil Name in Me prosil, ali bi lahko ozdravil njegovo bolno hčer.

5 **Jaz** sem odgovoril: »Ker verjamete – ti in vsi tvoji, naj se zgodi po vaši veri! Pojdite v hčerino sobo in se prepričajte, ali je že ozdravljena. Potem jo pripeljite sem, da bo tudi ona zaužila to vino življenja in spoznala Tistega, ki jo je ozdravil!«

6 Vsi so naglo zapustili jedilnico, da bi se prepričali, ali je Helena že ozdravljena. Ko so prišli k njej, so jo našli zdravo. Povedala jim je tudi, da naj bi jo bil prežal ogenj in v trenutku so izginile vročica, bolečine in prejšnja šibkost. Nato je zavladalo veliko veselje. Hči je zapustila bolniško posteljo, se oblekla in med veselim vriskanjem so jo kmalu pripeljali k Meni.

7 Ko so ji povedali, da naj bi bil Jaz njen zdravilec, je pokleknila k Mojim stopalom in jih orosila s solzami hvaležnosti. Tudi drugi so se mi zahvaljevali za Helenino čudežno ozdravitev.

8 **Jaz** pa sem ji rekel: »Vstani, hči, in spij vino iz najbližjega vrča, da si boš okrepila telo in dušo!«

9 Helena je urno vstala, ponižno prijela vrč in pila krepilno vino, njegovega čudovitega okusa pa kar ni mogla dovolj prehvaliti in slaviti.

10 Ko se je tako okrepčala, so Me začeli spet vsi prositi, naj jih seznanim z edinim resničnim Bogom in jim Ga, če je le mogoče, tudi pokažem.

11 **Jaz** sem rekel: »Prisluhnite torej temu, kar vam bom na kratko povedal!

12 Skoraj ni Grka, ki živi in deluje v judovski deželi, da ne bi bil seznanjen z Mojzesovim naukom in nauki drugih prerokov. Bog, ki ga je Mojzes oznanil Judom, Bog, ki je na gori Sinaj med bliskom in gromom govoril z Mojzesom in po njem in njegovim bratom Arohom in pozneje še po prerokih in številnih modrih možeh, se torej imenuje Jehova. Je presvet, eden, edini resnični, večni, skrajno moder, nadvse dober in nadvse mogočen Bog, ki je iz Sebe ustvaril nebo s Soncem, Luno in vsemi zvezdami ter tudi to Zemljo, vse v njej, na njej in nad njo.

13 Verujte v tega Boga, spoštujte Njegove, vam dane zapovedi in Ga ljubite nadvse tako, da izpolnujete Njegove zapovedi in ljubite druge ljudi, kakor vsak od vas ljubi samega sebe; to pomeni, da jim delajte vse tisto, kar si po pameti želite, da bi tudi oni storili vam, potem vam bo eden, edini pravi Bog ves čas milosten in bo rad uslišal vaše prošnje.

14 Ne bo se vam kazal kot oddaljeni Bog in Bog, ki vam ne prisluhne, temveč vam bo zmeraj blizu kot vaš nadvse ljubeči Oče, ki bo zmeraj uslišal vaše prošnje.

15 To je vse, kar ta eden, edini resnični Bog in edini pravi Oče vseh ljudi zahteva od ljudi. Tisti, ki bodo to uresničevali, bodo nadvse blagoslovljeni ne le na tej zemlji, temveč bodo po telesni smrti prejeli tudi večno življenje duše in bodo bili večno tam, kjer je Oče blažen, nadvse blaženi. Ali zdaj poznate edino pravega Boga?«

16 **Vsi** so rekli: »Da, prav Ta je – o tem zdaj ne dvomimo več –, poznamo Ga že iz nam dobro znanih zapisov. Mojzesov nauk nam je ves čas zelo ugajal; toda ker smo se še prepogosto prepričali, da ga ne upoštevajo niti vodilni duhovniki in da jim edini resnični Bog ne stori nič slabega, da bi jih kaznoval za njihovo izpričano zločinsko početje nad drugimi ljudmi, smo si mislili: Mar je v nauku lahko sploh kaj resničnega, ko je iz vsega početja njegovih vodilnih zastopnikov in tako imenovanih božjih služabnikov še predobro vidno, da nimajo niti trohice vere?!

17 Da mora človek svojega bližnjega ljubiti kakor samega sebe, se iz Mojzesovih zapovedi razbere že na prvi pogled. Toda človek

lahko tudi vidi, kakšno ljubezen izkazujejo drugim ljudem prav vodilni zastopniki Mojzesovega nauka, in hudo slep mora biti tisti, ki ne opazi, da prav ti niti malo ne verjamejo v nauk. Kajti prava vera se mora vendar izkazati za resnično, če se ravnaš po njej, še toliko bolj pri njenih vodilnih zastopnikih in razširjevalcih. Toda če že ti s svojim ravnanjem pred očmi vsakega človeka, in povsem brezobzirno in brez strahu pred edino resničnim Bogom kažejo, da nič ne verjamejo – kako naj bi potem sprejemali njihov nauk mi, tujci?

18 In glej, ti mogočni, pravi služabnik in duhovnik enega, edino resničnega Boga, to je bil zmeraj razlog, zakaj smo zmeraj enako dvomili o resničnosti in pristnosti Mojzesovega nauka in tudi o svojem mnogoboštvu! Navsezadnje smo pri tem sodelovali tudi sami zaradi sveta in njegovih postav, toda sami pri sebi nismo več verjeli v Boga, verjeli pa smo v povsod delujoče naravne sile, ki smo jih nekoliko поблиže spoznali po naših posvetnih modrecih.

19 Medtem pa se je zadeva zaradi tvojega ravnanja in govorjenja močno spremenila in zdaj nedvoumno verjamemo v enega, edino resničnega Boga judov, ki je tebi, ker zanesljivo ves čas izpolnjuješ le Njegovo voljo, podelil Božjo moč, o kakršni dotlej še ni bilo slišati.

20 Toda odslej bomo spoštovali samo Mojzesov nauk, nikoli pa njegovih vodilnih zastopnikov v Jeruzalemu. Nekaj takšnih je prišlo tudi nocoj sem iz Eseje, in ti so močno napadali lastno tempeljsko gospodarjenje ter zelo slavili veliko modrost in moč esenov, tako da smo si mislili: Če že vi sami nimate dobrega mnenja o sebi, kaj naj si mislimo o vas šele mi, tujci? Toda kljub temu so nam ugajali, saj so priznavali resnico. Odšli so danes zgodaj zjutraj. Kar zadeva nauk, naj bi bilo torej zdaj vse prav; manjka pa še nekaj v zvezi s tvojo zadnjo obljubo.

21 Obljubil si, da nam boš pokazal edino resničnega Boga, in to gotovo zmoreš, tako kot si zmožel vse drugo. Če si nas, ne da bi te za to prosili, že toliko osrečil, da si nas seznanil z delovanjem in Besedo enega, edinega pravega Boga, dopolni našo srečo še s tem, da nam boš Boga pokazal! Na vso moč te rotimo – stori to!«

4. Gospod pričuje o Sebi

1 Jaz sem rekel: »Da, ljubi Moji otroci, prav v vaše dobro to ni tako lahko, kakor mislite; in ker sem vam to obljubil, boste tega enega,

edino resničnega Boga tudi vsi videli. Toda še pred tem vas moram posvariti, da tistega, kar boste videli, ne smete razkriti drugim, preden ne mine leto.«

2 To so Mi vsi kar najslovesneje obljubili.

3 Potem sem nadaljeval: »Prav, prisluhnite Mi in dobro odprite oči in srca.

4 Prav Jaz, ki zdaj govorim z vami, sem tisti, ki so ga preroki napovedali ljudem! Po Mojem, večno veljavnem sklepu, se Mi je zahotelo, da bi sam, kot človek iz mesa in krvi in kot najsvetlejša luč, ki prinaša življenje, prišel med ljudi, ki blodijo in hirajo še v stari noči greha, ter jih odrešil trdega jarma sodbe in večne smrti.

5 Toda nisem prišel samo k Judom, ki so bili že od samega začetka ljudstvo enega, resničnega Boga in se tako poimenujejo še zdaj, čeprav so številni zaradi svojih zlih dejanj že dolgo ljudje pekla, temveč tudi k poganom. Tudi ti sicer izvirajo iz istega prvega človeka te zemlje, so pa sčasoma podlegli dražem sveta, odpadli od enega, resničnega Boga, Ga niso več priznavali in si iz nežive in minljive materije raje sami ustvarili bogove po svoji predstavi in volji, jih molili in častili. In kot dobro veste, se to pogosto dogaja še danes.

6 Tudi pogani naj bi torej spoznali večno in najbolj živo resnico, ki je samo v Bogu, zato sem prišel tudi k njim in jim znova prinašam luč življenja, ki so jo po svoji volji izgubili že zdavnaj in s tem so izgubili tudi večno življenje.

7 *Jaz sam sem luč, pot, večna resnica in življenje.* Kdor veruje Vame in živi po Mojem nauku, ima večno življenje že v sebi, in nikoli ne bo ne videl ne okusil smrti, četudi bi telesno še tisočkrat umrl; kajti kdor veruje Vame, spoštuje Moje zapovedi in Me tako ljubi nadvse, je v Meni in Jaz sem v duhu v njem. V tistem, v katerem sem, pa je tudi večno življenje.

8 Tako sem vam predstavil edino resničnega, enega Boga, kakor sem vam bil obljubil. Zdaj pa sami ugotovite, ali v to tudi verjamete. Da, zdaj to že verjamete – če pa boste v tej veri vztrajali kot pravi junaki, in ne boste dovolili, da bi vas kdo od nje odvrnil, boste živeli, in moč Moje volje bo v vas. Tako je in tako bo.«

9 Ko sem to povedal navzočim poganom, jih je spreletel srh največjega strahospoštovanja in nihče si ni upal niti spregovoriti.

10 Jaz pa sem prijazno nadaljeval: »Obvladajte se, otroci! Ali sem kot resnični Oče vseh ljudi res videti tako strašen, da vas je zdaj pred Menoj oblila zona? Glejte, gotovo Mi ni nič nemogoče – kajti v Meni

so vsa moč, sila in oblast v nebesih in na zemlji –, toda ne morem biti kaj drugega kakor to, kar sem, in tudi vi ne morete biti nekaj drugega, kakor ste. Jaz sem Tisti, ki sem, sem bil in bom od večnosti do večnosti, in tudi vi boste to, kar ste, in boste takšni tudi ostali. Če vas zdaj imenujem Moji ljubi otroci, pomeni, da ste Mi povsem enakovredni, in če živite in ravnate po Mojem nauku in po Moji volji, ne boste nič manj popolni, kakor sem Jaz, in boste lahko delali enake čudeže, kakršne delam sam. Kajti kako bi bili lahko popolnemu očetu v veselje nepopolni otroci? Zato opustite preveliko strahospoštovanje do Mene, namesto tega Mi povsem zaupajte in Me ljubite, pa Mi boste veliko prijetnejši, sprejemljivejši in dragocenejši.

11 Resnično, kdor Me ljubi, naj se Me ne boji! Kajti tisti, ki se Boga pretirano bojijo, Ga, prvič, še niso dodobra spoznali in njihovo srce je še daleč od Njegove ljubezni, in, drugič, takšnim preveč prestrašenim otrokom se utegne zgoditi, da se v svoji veri in spoznanju ne bi znašli, saj jim strah slabi pogum in voljo, da bi se Mi v srcu čim bolj približali in se tako razsvetlili v vsej Moji življenjski resnici. Če ste to razumeli, se Me torej ne bojte, ljubite Me in Mi po otroško zaupajte.«

12 Ko sem jim to povedal, so se njihova srca znebila malikovalskega strahu, začeli so Me hvaliti in častiti bolj po domače, v njihovih srcih pa se je čedalje bolj prebujala ljubezen. Kljub temu se vendarle niso mogli povsem sprostiti, kajti od svojih še iz poganstva dolgo gojenih nazorov o Božji neusmiljenosti, večni moči in strogosti se kar niso hoteli in mogli tako hitro posloviti. Toda po uri, kolikor sem se še zadržal v gostišču, so postali že zaupljivi, marsikateri nauk, ki sem jim ga dal, pa je njihovo ljubezen do Mene okrepil in utrdil.

5. Prihod pred Jeriho

1 Tisti Moji učenci, ki so imeli pri sebi denar, so vprašali gostilničarja, koliko mu dolgujejo za kruh in izvirsko vodo.

2 **Gostilničar** pa je dejal: »Le kako me morete vprašati kaj takega, ko sem zdaj Gospodu Bogu in torej tudi vam, Njegovim gotovo najbližjim prijateljem, večni dolžnik! Vsaka beseda, ki nam jo je spregovoril, je vredna neskončno več kakor vsi zemeljski zakladi! Četudi bi v moji hiši ostali tisoč let ter jedli noč in dan in bi jaz za to zahteval le en sam stater, potem resnično ne bi bil vreden drugega, kakor da bi me pri živem telesu vrgli za hrano kačam in zmajem. Toda bliža se

poldne; zelo bi me osrečilo, če bi Gospod Bog z vami vred sprejel še moje kosilo.«

3 **Jaz** sem odgovoril: »To, kar nameravaš storiti, Mi pomeni toliko, kot bi bilo že uresničeno! Ampak zdaj moramo od tod, ker so revni otroci, ki jim želim pomagati, tudi druge. Toda kmalu bodo prišli sem iz Eseje revni romarji, namenjeni v Jeriho. V Eseji so spet telesno ozdraveli, toda imajo malo denarja, so pa lačni, žejni in utrujeni; njim daj hrano, pijačo in prenočišče, in to bo vredno prav toliko, kot da bi dal Meni.«

4 **Gostilničar** je rekel: »O Gospod in Bog, če bi revni hoteli ostati tukaj vse leto, bi imeli tudi vso oskrbo. Če gredo po vojaški cesti, jim bom takoj poslal naproti svoje tovarne živali in vozove z vpreženimi konji, da jih bodo pripeljali sem.«

5 **Jaz** sem rekel: »Tudi v tem primeru velja, da je tvoj namen že storjeno dejanje! Romarji, ki sem ti jih napovedal, so se že včeraj ponoči odpravili sem po gorski stezi iz Eseje čez gorovje in bodo tu že čez nekaj ur, zato bi jim tvoje tovarne živali in vozovi kaj malo koristili. Ko pa se bodo odpravili od tod jutri, jim lahko izkažeš tudi kakšno takšno uslugo, če jo bodo potrebovali.

6 V prihodnje pa nikomur več ne zaračunavaj vode, saj sem že poskrbel za to, da bo v tvojem vodnjaku obilo zdrave vode. Ves čas bodi usmiljen do revnih, pa boš našel usmiljenje tudi pri Meni! Prejel si Moj blagoslov in Mojo milost in tudi obdržal ju boš, če boš deloval po Mojem nauku; in tako se zdaj spet podajmo na pot.«

7 Po teh Mojih besedah sem hitro vstal in se z učenci odpravil ven.

8 Samo po sebi se razume, da nas je s solzami, hvaležnostjo in hvalnicami del poti pospremil tudi gostilničar z vsemi domačimi; ko pa smo začeli hoditi zelo naglo, nas ti niso mogli več dohajati in so se vrnili domov.

9 Na cesti opoldne ni bilo popotnikov, zato smo spet šli kakor veter; ko pa smo prispeli v obljudeno pokrajino, smo hodili spet normalno. In tako smo se do večera približali Jerihi.

10 Na lepem travnatem igrišču smo potem počivali, dokler ni sonce povsem zašlo, saj se nisem hotel podati v mesto pri dnevni svetlobi, še toliko manj, ker sta se nekaj juter zemlje pred nami bližala mestu oba farizeja; čeprav sta jezdila na hitrih kamelah, smo ju dohiteli.

11 Ko smo tako počivali na travniku in se pogovarjali o marsičem, je k nam iz bližnje cestninske postaje prišel cestninar in nas vprašal, od kod prihajamo in ali bomo na tem kraju tudi prenočili.

12 **Jaz** sem odgovoril: »Tebi to nič mar – ne eno ne drugo, toda če že hočeš vedeti, ti povem: prvič, da prihajamo danes iz Eseje in, drugič, da se bomo tukaj samo malo odpočili in potem odšli v mesto.«

13 Ko je **cestninar** slišal, da smo v enem dnevu peš prišli iz Eseje v Jeriho, je zakrilil z rokami in rekel: »Kaj takega zmore samo hitra kamela, nisem pa še slišal, da bi tako hitro peš prišli sem ljudje. Gotovo ste leteli!«

14 **Jaz** sem rekel: »To je naša stvar, ti pa se, ker že imaš čas, odpravi v mesto in sporoči Kadu, sinu vašega vladarja, naj pride k Meni; kajti Jaz, Gospod, ga pričakujem!«

15 **Cestninar** Me je vprašal: »Gospod, če Kadu ne bom mogel povedati tvojega imena, ali bo kljub temu prišel k tebi?«

16 **Jaz** sem odgovoril: »Seveda! Le pojdi in poplačan boš, kajti vsak, ki je voljan delati, zasluži plačilo!«

17 Po teh Mojih besedah se je cestninar naglo odpravil v mesto in prenesel Kadu sporočilo.

GOSPOD V JERIHI

6. Vnovično srečanje s Kadom

1 Ko je Kado to slišal, je cestninarju takoj plačal groš za sporočilo in kar najhitreje pohitel k Meni.

2 Ko je ves zasopel prispel k nam na travnik, smo vstali in ponudil sem mu roko; Kado pa Me je objel, Me stisnil k sebi, Me prekril s številnimi prijateljskimi poljubi in nazadnje presrečen in blažen rekel (**Kado**): »O Gospod in Mojster, kako nepopisno si me razveselil, ko si se tako naglo vrnil! Srečni mi, da Te spet vidimo med nami grešnimi in Tebe nevrednimi! Komaj tri dni je minilo, odkar si odšel od nas, meni pa se zdi, kot da bi minila tri leta. Vsa naša hiša je hrepenela po Tebi, postajali smo že kar nestrpni. Če ne bi bil prišel danes, bi jaz že jutri navsezgodaj pognal naše najboljše kamele na pot k Tebi v Esejo. Ker si že tu, pa je tako vse lepo in prav. Toda zdaj, o Gospod in Mojster, Ti naša edina ljubezen in naša največja potreba, pojdi, pojdi z menoj, da bo vsa naša hiša preblažena!«

3 **Jaz** sem rekel: »Tvoja prijaznost Mi je poživila srce in šel bom s teboj, toda nekoliko moramo še počakati. V mesto bomo odšli, ko se bo stemnilo, da ne bi zbudjali pozornosti zvedave množice, saj je zaradi jutrišnjega sejma v njem veliko tujcev, ti pa ne smejo opaziti našega prihoda in se vanj obregati. Tudi pri tvojem očetu je nastanjenih nekaj farizejev, ti bodo kmalu oskrbljeni in potem bomo lahko nemoteno prišli v tvojo hišo.«

4 Kadu je bilo to prav, znova je poklical cestninarja in ga poslal v gostišče s sporočilom, naj domači pripravijo kar najboljšo večerjo. Zakaj, bodo že zelo hitro zvedeli, in to jih bo zelo razveselilo.

5 Cestninar je spet pohitel v mesto in prenesel sporočilo.

6 **Kadov oče** je rekel: »Kar slutim, kaj bo to! Pojdi in povej Kadu, da bo za vse kar najbolje poskrbljeno.«

7 Ko se je cestninar vrnil in prenesel Kadu očetov odgovor, se je že dokaj stemnilo, in **Jaz** sem rekel: »Zdaj pa se lahko že v miru počasi odpravimo, saj nas na poti nihče ne bo videl in prepoznal; in četudi bi nas kdo videl, nas bo imel za prihajajoče trgovce, in to nas ne bo motilo.«

8 Tako smo zlagoma in nemoteno prišli pred Kadovo gostišče.

9 Ko smo prišli tja, sem (**Jaz**) rekel Kadu: »Prijatelj, vstopi prvi in povej domačim, da sem se z učenci vrnil iz Eseje. Ko bom vstopil v gostinsko sobo, naj ne bodo preveč hrupni od veselja, da ne bi tujcev predčasno opozorili Name. Naj Me torej ne nagovarjajo z 'Gospod' in 'Mojster', temveč le z 'dobri prijatelj'. Saj tako in tako gledam samo na srce in nikoli na usta. Zakaj želim tako, boš zvedel pozneje in tudi kar najbolje razumel. Pojdi in stori tako!«

10 Kado je pohitel v hišo in domače podučil tako, kot sem mu naročil.

11 Potem sem vstopil v veliko gostinsko sobo, v kateri nas je že čakala velika pogrnjena miza.

12 Ko smo vstopili, so nam domači prijateljsko prišli naproti: Kadova oče in mati in tudi Kadova žena in otroci, vsi so Me kar najljubezniveje pozdravili in Me prosili, naj sedem, saj Me je dolga pot gotovo utrudila. Takšen nagovor je bil primeren, tujci niso postali pozorni Name in na Moje učence. Kljub dobro izbranemu nagovoru so se vsem v očeh nabirale solze največje radosti, zlasti Kadovemu očetu in staremu, zvestemu Kadovemu služabniku Apolonu. Toda takoj sem jih okrepil, da so lahko Mojo navzočnost prenašali brez solza.

13 Nato smo takoj posedli za mizo, tudi gostilničar, Kado, njegova žena in otroci, in na Mojo zahtevo tudi Apolon, so prisedli k Meni. Kadova mati je bila zaposlena v kuhinji, njegove sestre pa so stregle gostom.

14 Ko smo tako dobro razpoloženi sedeli za mizo, na kateri je bilo že obilo najboljšega vina in kruha, so hoteli nekateri učenci, predvsem naš Juda Iškarijot, takoj poseči po obojem, saj so bili že precej lačni.

15 Toda **Jaz** sem rekel: »Če ste zdržali do zdaj, boste lahko še malo počakali, ne da bi pomrli od lakote in žeje. Počakajte na tople jedi in šele ko bodo na mizi te, zaužijte najprej malo kruha s soljo in nato srknite še požirek vina; tako vas bo večerja okrepila, osvežila in razveselila, sicer vam oslabi sklepe in drobovje. Človek si mora prizadevati ohranjati telo zdravo, da se lahko njegova duša znebi žalosti in strahu. Tako kakor delam Jaz, delajte tudi vi!«

16 Učenci so se mi zahvalili za nasvet in ga upoštevali.

7. Gospod in bolni trgovec iz Sidona

1 Nekaj tujcev je slišalo, kaj sem svetoval učencem, in eden izmed
7 njih, **trgovec iz Sidona**, je vstal, pristopil k Meni in rekel: »Dobri pri-
7 jatelj, oprosti, da te kot tujec nagovarjam kar tako. Iz besed, ki si jih
1 povedal prijateljem, sem razbral, da si nedvomno zdravnik. In zato bi
1 te tudi jaz vprašal za nasvet, kaj naj naredim in kaj naj vzamem, da bi
1 se znebil večletnih bolečin v želodcu.«

2 **Jaz** sem rekel: »Če misliš, da sem zdravnik, potem tudi poslušaj
2 Moj nasvet. Ne jej preobilno, tako kot doslej, in tudi ne uživaj preveč
2 mastne svinjine, in ne pij ves ljubi dan toliko najmočnejšega vina, in
- tvoje želodčne težave bodo minile. To je Moj zdravniški nasvet; če ga
- boš upošteval, ti bo bolj koristil kakor alojin sok, ki ti sicer izprazni
t želodec, potem pa tega še toliko bolj napolniš. Človek ne živi zato,
i da bi jedel, temveč je zgolj zato, da bi živel, zato ti res ni treba polniti
1 želodca z jedjo in omamljati živcev s čim močnejšim vinom.«

1 3 Ko je **tujec** to slišal, je presenečen vprašal: »Še nikoli doslej me
1 nisi videl. Kako lahko tako natančno veš, kako živim?«

2 4 **Jaz** sem rekel: »Res bi moral biti slab zdravnik, če ne bi bil sposo-
ben bolniku s čela razbrati, kako živi in zakaj je zbolel. Stori tako, kot
1 sem ti svetoval, vzdrži se užitkov in želodčne težave bodo minile!«

2 5 Tujec se Mi je zahvalil za nasvet in položil predme na mizo tri
2 zlatnike.

3 6 **Jaz** pa sem mu jih vrnil in pripomnil: »Daj jih revnim, kajti Jaz
3 ne potrebujem ne zlata ne srebra, tega, po čemer ljudje tako hrepe-
- nijo.«

4 7 **Tujec** je vzel svoje zlato in rekel: »Šele zdaj vidim, da si res pravi
4 zdravnik. Če bo z menoj boljše, bodo revni dobili še stokrat več.«

5 8 Po teh besedah se je vrnil k svoji mizi, na našo pa so prinesli jedi.

6 9 To so bile okusno pripravljene ribe, trije pečeni jagenjčki in
6 dvajset pečenih piščancev ter več različnega plemenitega sadja. Takoj
- smo začeli jesti in vsakomur so teknile jedi, rahli pšenični kruh in
- vino, in kmalu je postalo za našo mizo prav živahno.

7 10 Ko so tujci opazili, kako uživamo za svojo mizo, in ker so tudi
7 vedeli, kako zelo drago je vse v tem gostišču, je **tujec**, ki sem mu prej
7 dobro svetoval glede želodca, bolj potihoma rekel sopotnikom: »Šele
1 zdaj mi je jasno, zakaj zdravnik od mene ni vzel zlatnikov. Gostje,
1 kakršni so on in sopotniki, ki si lahko privoščijo tako drag obrok,
1 so prav gotovo bogatejši od nas in samo trije zlatniki so za takšnega

nadvse bogatega zdravnika gotovo premalo. O, takšna večerja stane v tem gostišču vsaj petsto grošev. Da, da, komur se življenje tako zasuče, da postane znan zdravnik, je srečnejši in bogatejši od kralja, ki mora, če zboli, za veliko denarja poiskati pomoč pri takšnem zdravniku. Naj bo kralj še tako mogočen in bogat, se ne zna sam ozdraviti in rešiti smrti, ko zboli in obnemore. Tedaj mora za veliko denarja poklicati najboljšega znanega zdravnika, pogosto od zelo daleč. Če mu zdravnik pomaga, ga kralj nagradi še z večjo vsoto. In prav gotovo je tako tudi s tem zdravnikom, ki si je pri kraljih in knezih že pridobil veliko premoženje, in zato lahko živi drugače kakor mi, revni trgovci iz Sidona in Tira.«

11 Tujčevo pripombo so slišali tudi Moji učenci in Jakob starejši mu je že hotel seči v besedo.

12 **Jaz** pa sem mu potihoma dejal: »Naj kar govorijo in sodijo o nas, saj nam nič ne škodijo. Ko boste v Mojem imenu pridigali evangelij ljudem po vsem svetu, se ne boste mogli ogniti vsakovrstnim sodbam o sebi. Če bodo te slepe in neumne, naj kar govorijo, da le niso hudobne. Če bodo hudobne, pa takšne obtoževalce spravite na zagovor pred sodnika ali pa zapustite kraj in si nad njim otresite prah z nog, potem pa bom že Jaz skrivoma poskrbel za sodnika nad takšnim krajem in njegovimi prebivalci. Zato zdaj pustimo, naj ti o nas govorijo in sodijo, kakor hočejo in kakor razumejo; kajti noben človek ne more soditi o kakšni stvari ali kakršnem koli stanju drugače, kakor pač lahko razume, prav tako kakor vol ne bi zmožel zapeti Davidovega psalma ali pa slepi voditi slepca. Zato naj vas v prihodnje takšni pripetljaji ne motijo.«

13 Vsi so mi pritrdili in se mi zahvalili za nasvet.

14 **Apolon** pa je dodal: »O Gospod in Mojster, zmeraj imaš v vsem prav, vendar nas ti tujci motijo zato, ker nam Ti sam, da se ne bi razkril, ne moreš povedati nič posebnega in tudi mi Te ne moremo vprašati nič izrednega.«

15 **Jaz** sem rekel: »O prijatelj, zaradi tega ne skrbi. Do polnoči se bo tukaj zgodilo še marsikaj nenavadnega; kajti danes sem kakor po dobro opravljenem delu prav dobro razpoložen in tudi z vami naj bi bilo tako. Zdaj pa veselo jejmo in pijmo in se ne dajmo motiti od nikogar.«

16 Nato smo dobro razpoloženi jedli in pili in prav takšne volje so bili tudi tujci ob drugih mizah.

8. Harfist poje o Gospodu

1 V Jerihi je bil tedaj sedemdnevni sejem, zato so prišli tja poleg številnih trgovcev tudi vsakovrstni rokohitrci, piskači, pevci, harfisti in lajnarji ter ob večerih hodili od gostišča do gostišča in gostom za skromno plačilo uprizarjali svoje umetnije. In tako je tudi v naše gostišče zašel pevec s harfo, ki jo je prav dobro obvladal, in s čistim glasom pel še Davidove psalme.

2 Ko je vstopil v sobo, je goste vprašal, ali sme nastopiti za skromno plačilo.

3 **Tujci**, večinoma Grki in Rimljani, so odgovorili: »Kar spelji se s svojim judovskim krakanjem! Glasba, božanska umetnost, je doma samo pri Grkih. Če te hočejo poslušati tisti ob osrednji mizi, nimamo nič proti; toda od nas ne boš dobil plačila.«

4 Nato je revni harfist in pevec pristopil k naši mizi in nas prosil, ali sme nastopiti samo za nas.

5 In **Jaz** sem prijazno odgovoril: »Kar nastopi brez strahu in pomislekov, kajti poznam te in vem, da odlično poješ, prav po Davidovo. Zato boš tudi bogato poplačan.«

6 **Pevec in harfist** se nam je globoko priklonil, uglasil harfo in občudujoče dejal: »Ta dvorana je res zelo primerna za glasbo in petje, kajti strune moje harfe niso še nikoli zazvenele tako nebeško svetlo in čisto!«

7 **Jaz** sem rekel: »Torej – če je tako, bi že lahko začel predstavo.«

8 Nato je harfist z izurjenimi prsti ubiral strune in zazvenela je ganljiva uvodna skladba. Ko so tujci zaslišali tako zelo čiste in umetniško zaigrane tone, so utihnili in pozorno prisluhnili umetniku.

9 V popolni tišini je začel umetnik ob krasni spremljavi peti s čudovito čistim in zelo prijetnim glasom tale Davidov psalm: »*Pojte Gospodu novo pesem; naj Gospodu poje ves svet! Pojte Gospodu in slavite Njegovo ime! Iz dneva v dan oznanjajte Njegovo zveličavnost! Poganom pripovedujte o Njegovem veličastju, vsem ljudstvom o Njegovih čudežih; kajti Gospoda je treba nadvse slaviti, povzdigniti nad vse bogove! Kajti vsi človeški bogovi so neživi maliki, le Gospod je ustvaril nebo. Pred Njim se razprostira veličastno in čudovito ter mogočno in hvalevredno prehaja v Njegovo svetišče.*

10 *Ljudstva, izkažite Gospodu, izkažite Gospodu čast in oblast! Izkažite čast Njegovemu imenu, prinesite darove in pridite v Njegova preddverja! Molite h Gospodu v svetem okrasju in pred Njim naj*

trepetava ves svet! Povejte poganom, da je samo Gospod kralj, in Njegovo kraljestvo, ki zajema ves svet, bo trajno, pravično bo vladal ljudem. Nebesa, veselite se, in ti, zemlja, veseli se; šumi naj morje in vse, kar ga napolnjuje; polje, veseli se, veseli naj se tudi vse na tebi; vse drevje v gozdu naj slavi Gospoda; ker On prihaja, prihaja soditi zemljo. Na zemeljskih tleh bo vladal pravično in ljudstvom s Svojo resnico.»¹

11 Ko je pevec odpel psalm, je zaigral še dodatek in tako končal predstavo. Tujci so ga zasuli s hvalo in ovacijami ter priznali, da še nikoli niso slišali veličastnejšega igranja na strune in prav takšnega petja, se mu opravičevali, ker so ga sprejeli tako surovo in grobo, ter prosili, naj znova zaigra in zapoje psalm.

12 Pevec Me je vprašal, ali sme to storiti.

13 **Jaz** sem odgovoril: »Kar ponovi, kajti tega psalma niti sam David ne bi odpel čudoviteje!«

14 In **pevec** je rekel: »Gospod, kdor koli si že, tudi jaz ga še nikoli nisem tako. Med petjem se mi je zazdelo, kot da bi bil ob meni sam Jehova in me dobrohotno poslušal; in tudi, kot da bi z menoj pel ves zbor angelov. O, če bi se mi le ohranila takšna spretnost in glas, bi bil najsrečnejši človek na zemlji in s svojim petjem bi k našemu Jehovi spreobrnil vse pogane.«

15 **Jaz** sem rekel: »Le odpoj še enkrat 96. psalm in prepričan bodi, pobožni Samarijan, da boš ohranil spretnost in glas do konca svojih zemeljskih dni, in tudi v nebesih boš na vekomaj priljubljeni pevec pred prestolom Najvišjega. Zdaj pa zapoj!«

16 **Pevec** je rekel: »O Gospod, gotovo si prerok; kajti navadni ljudje ne govorijo tako kakor ti. Toda zdaj nič več o tem, saj moram znova zapeti psalm.«

17 Spet je ubral strune in zazveneale so še svetleje in čisteje kakor prvič, in enako se je zgodilo tudi z njegovim glasom. Vsi Moji učenci, gostilničarjevi ljudje in celo tujci so bili ganjeni do solz, še najbolj pa Moji za našo mizo, saj so dobro vedeli, *komu* je psalm namenjen.

9. Pevčevo plačilo

1 Ko je pevec že drugič končal psalm, se je med tujci dvignil pravi vihar pohval in ovacij, obdarili so ga s številnimi zlatniki in ga povabili k mizi, naj z njimi *jé* in pije.

¹ 96. psalm; Lorberjevo besedilo se nekoliko razlikuje od prevoda v Svetem pismu.

2 Toda **pevec** je rekel: »Zahvaljujem se vam za izkazano čast in tako bogato miloščino; ker pa sem še staromodni jud – čeprav jih štejem šele trideset – vaših jedi ne smem uživati. In ker mi je zgolj ta gospod dovolil, da nastopim, bom storil to, kar bo ukazal on!«

3 Tujci so pohvalili pevčevo zvestobo, Jaz pa sem pevca povabil, naj sede za našo mizo ter z nami jé in pije – in to je tudi zelo hvaležno takoj sprejel.

4 Naš gostilničar in Kado sta harfista bogato nagradila, ta pa plačila skoraj ni hotel sprejeti, saj so ga bogato obdarovali že pri drugih mizah.

5 **Jaz** pa sem mu rekel: »Vzemi, kar se ti z veseljem da; kajti dobrega srca si in rad podeliš z revnimi še tisto malo, kar mukoma zbereš s svojo umetnostjo. Ker pa boš odslej zbral več, se bo lahko še veliko bolj pokazalo, kako dobro srce imaš. Poskrbeti za revne je Bogu všeč, delati in zbirati za revne, je za Boga nekaj čudovitega in bo tudi zmeraj nagrajeno v tem in še bolj v drugem življenju.«

6 **Harfist** je pripomnil: »Da, prijazni gospod, tako je in v to sem tudi jaz ves čas verjel, čeprav že dolgo čakam na tuzemsko plačilo, saj sem že skoraj petnajst let zvest svoji skromni umetnosti. Tokrat pa sem prvič imel dobro žetev in za to Gospodu Bogu, ki je opazil mojo revščino, čast in hvala in vsa moja hvaležnost na veke! Toda zdaj bi te rad, ti najboljši gospod, vprašal še nekaj, če mi to najbolj milostno dovoliš.«

7 **Jaz** sem rekel: »Prav rad! Samo vprašaj in odgovoril ti bom.«

8 Nato Me je **harfist** vprašal: »O ti najboljši gospod, ki ti poleg Boga dolgujem zahvalo za svojo veliko srečo, kako to, da tako natančno poznaš moje življenjske razmere, saj se ne spomnim, da bi te bil doslej že kdaj videl?«

9 **Jaz** sem odgovoril: »Niti ni nujno, da bi Me; dovolj je, da sem te pogosto videl in slišal Jaz. Glej, zdaj si nastopil tukaj in vsi smo se te dobro ogledali. Tako te bomo zlahka znova prepoznali povsod, kjer se bomo srečevali; ti pa zagotovo ne boš mogel tako zlahka prepoznati vsakogar od nas, in to iz povsem preprostega in naravnega razloga, ker celo na tisoče ljudi laže opazi človeka, ki ga opazujejo in ta po nečem izstopa, kakor zmore on opaziti posameznike v množici, pred katero nastopa. Glej, to je torej povsem naravni razlog, zakaj tudi Jaz tebe zagotovo lahko bolje poznam kakor ti Mene.

10 Za to so seveda lahko tudi drugi vzroki, ki pa jih ti zdaj ne bi mogel povsem razumeti, četudi bi ti jih povedal. Zaradi tujcev je o

tem tudi bolje molčati. Ti pa si že prej dejal, naj bi bil Jaz prerok, ker si v Moji bližini igral in pel veliko bolje kakor kdaj koli prej. Če torej meniš, da sem prerok, potem kot takšen lahko iz Božjega duha v sebi tudi poznam tvoj življenjski položaj. In tako zdaj veš za naravni in nadnaravni vzrok, na podlagi katerega te lahko ob vsakem času bolje poznam kakor ti Mene ali katerega izmed nas. Ali ti je zdaj to jasno?«

11 **Harfist** je odgovoril: »Da, ti najboljši in resnično tudi zelo modri gospod – in modri ne pravim kar tako. Kajti na svojih popotovanjih gor in dol po tej ljubi Božji zemlji sem večkrat doživel, da so bili resnično dobri ljudje zmeraj tudi modri. Vzroke za to, da dobri ljudje v zemeljski sreči zaostajajo za trdosrčnimi in hudobnimi, pa ne smemo pripisovati modrosti, ki jo ti zajemajo iz svoje pameti – ta ni nič manjša od zvijačne pameti trdosrčnežev in hudobnežev –, temveč njihovi srčni dobroti, iz katere izvirata potrpljenje in ljubezen do resnice, Boga in celo sovražnikov, ki so navsezadnje tudi ljudje, čeprav slepi in gluhi, in iz vsega tega predvsem pravi in pristni modrosti, ki minljivih dobrin tega sveta ne časti bolj, kot so jih ves čas častili vsi veliki in pravi modreci. In glej, ti resnično najboljši gospod, zato sem te tudi imenoval modri, ker sem v tebi odkril toliko dobrega.«

12 **Jaz** sem rekel: »Torej si navsezadnje tudi ti modrec, ker si, kolikor vem, tudi dober človek?«

13 **Harfist** je skrajno ponižno odgovoril: »Najboljši gospod, sam se nikoli ne bi imel za takšnega, o tem naj sodijo modreci. Lahko pa priznam, da sem ljudi, ki so se zdeli zelo modri in zelo poučeni, videl početi veliko neumnije stvari, kot sem jih počel sam. Takole menim: Neomajno trdno verjeti v enega, edino resničnega Boga – celo v pogosto neugodnih življenjskih okoliščinah –, in iz pravega Božjega strahu in ljubezni izpolnjevati Njegovih deset zapovedi, je očitno pametnejše, kakor oslabeti v veri, se odvrniti od Boga in se kot zelo ugledni posvetni modrec predati vsemogoči zabavi, torej živeti in ravnati, kot da drugi ljudje ne bi imeli nobene pravice biti tudi od Boga določeni, da hodijo po tem svetu, si priskrbijo nujno hrano in zadostijo drugim življenjskim potrebam. O najboljši in modri gospod, ali sem presodil dobro ali slabo?«

14 **Jaz** sem rekel: »Povsem prav in tudi zelo modro. Toda zdaj jej in pij, kolikor potrebuješ.«

15 Nato je harfist jedel in pil po mili volji, saj je bil že zelo lačen in žejen; ni pa bilo opaziti, da bi bil požrešen in še manj zapit.

10. Grk prosi Gospoda za pojasnilo o stvarjenju

1 Medtem ko je naš harfist skromno jedel in pil, so bili učenci nadvse presenečeni nad njegovimi modrimi besedami.

2 **Jaz** pa sem jim dejal: »Zakaj vas je pamet našega pevca tako zelo presenetila? Mar še niste slišali, da Bog zmeraj da pamet tistim, ki jim je resnično namenil poslanstvo v Svojo čast!? Povem vam: Poslanstvo tega pevca ni najmanjše na tej zemlji. Z veliko toplino svojega petja in igranja na strune mehča trda srca, in potem vanje laže prodreta Beseda in večna resnica.

3 Ko je Savel slišal Davidovo harfo, se je njegovo kamnito srce zmehčalo in zli duh ga je zapustil, zato je v *Pismu* tudi zapisano: '*Hvalite Boga Gospoda s psalmi, čistim glasom in prijetno zvenečimi harfami!*' Kar je bil Janez, to naj vam bo ta harfist in pevec!«

4 S temi besedami so bili učenci nadvse zadovoljni, saj so dojeli razlog modrih harfistovih besed.

5 Toda **pogani** se niso mogli sprijazniti z besedami psalma in so se med seboj pogovarjali: »Škoda umetnika! Če bi s svojim božansko čistim glasom po Homerjevo opeval naše bogove kakor drugi Orfej, bi ga oboževali v Atenah in Rimu in pridobil bi si veliko bogastvo.«

6 Po takšnih, še manj kot ničevih pogovorih je vstal **isti tujec**, kateremu sem že prej svetoval glede želodca, pristopil k naši mizi, znova zelo pohvalil pevca in rekel: »Oprostite, da vas motim, toda če smo se že kot gostje znašli skupaj v tej dvorani in resnično nimamo razloga, da bi si bili sovražni, pa si ob tej zares nepričakovani čudoviti priložnosti privoščimo, da med seboj spregovorimo tudi nekaj prijateljskih besed. Čeprav smo mi pogani in vi judje, to mi vsaj glede pravih človeških vrednot ni pomembno, saj se zdi, da ste tudi vi enakega mnenja in nazora.«

7 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, pred Menoj lahko vsak človek prosto govori in tako tudi ti in vsak od tvojih tovarišev. Če imaš kaj povedati, kar odkrito povej.«

8 **Grk** je rekel: »Mi, svetovljanski in izobraženi Grki, smo se že zdavnaj poslovili od vseh svojih bajk o bogovih, in morda tudi boljši judje ne dajo več veliko na svoj tempelj, posvečen enemu bogu, kakor mi, Grki in Rimljani, na našega, posvečenega številnim bogovom. Ta harfist in pevec je zapel psalm nekdanjega kralja Judov, ki je bil drugi kralj v vrsti kraljev vašega ljudstva in se je imenoval David, in ta psalm poznam tudi jaz. Pesnitev je polna prikrite teozofije; iz nje pa

se razločno razbere, da je veliki, mogočni, pogumni in tudi zmagoviti kralj kot privrženec le enega boga hotel zavojevati vse pogane in jih tudi spreobrniti v svojo vero, saj bi mu to zelo olajšalo vladanje in zvečalo ugled pri vseh ljudstvih. Drugo vprašanje pa je, ali je tudi sam tako resno verjel v enega boga, kot se razbere iz njegovih pesnitev. Morda res – vendar bi lahko iz marsikaterega njegovega ravnanja sklepali tudi nasprotno. Naj bo z njim kakor koli že, David je bil in ostaja velik in nadvse znamenit mož v vseh pogledih, in na zemlji bo le malo kraljev, kakršen je bil on, zato lahko pevca le pohvalim, da si je kot čisti starojud za svoj glasbeni in pevski nastop izbral psalme znamenitega kralja. Toda ob vsej njegovi veliki odličnosti je s tem, da je zgolj Davidov pevec, nekoliko enostranski. Če bi igral in pel še psalme naših starih pesnikov tako kot Orfej, in kot takšen prišel v Atene ali Rim – kot sem to že omenil –, bi si lahko pridobil veliko bogastvo. Toda pustimo to in preidimo k poglobitni zadevi.

9 V psalmu mi je posebno pozornost zbudilo tole besedilo: *‘Vsi bogovi ljudstev so neživi maliki; toda Gospod – torej le eden, živi Bog judov – je ustvaril nebo in zemljo.’* Povej mi torej, ali je po polni in dokazljivi resnici s to zadevo res tako? Kajti mi, pogani, domnevamo, da je bila pred dokončnim izoblikovanjem Zemlje in vesolja kaotična snov, iz katere so potem nekako nam neznane, bolj ali manj inteligentne sile, ki smo jih pozneje ljudje z domišljijo spremenili v bogove, postopno izoblikovale Zemljo z vsem, kar nosi, in tudi vesolje; vi pa trdite, da je vse to v šestih dneh, ali približno v tem času, iz nič ustvaril neki bog. Kaj je torej res? Nešteto ljudi v vsem nam na dolgo in široko znanih delih zemlje, z majhnimi razlikami verjame to, kar mi, in kar so že najstarejši Egipčani imeli za domala dokazljivo resnico; vi pa ste od našega prepričanja tako daleč kakor nebo od zemlje. Kdo ima prav in kaj je res? Če lahko dokažeš resničnost vašega nauka, bomo jaz in moji sopotniki svoje prepričanje opustili in postali judje; sicer pa bomo ostali to, kar smo, in tudi ne bomo pevca nagovarjali, naj gre v Atene ali Rim.«

11. Gospod ozdravi Grka z bolnim želodcem

1 **Jaz** sem rekel: »Priatelj, od Mene zahtevaš nekaj izrednega. Kako naj tvoj razum, preveč poln posvetnih, to pomeni materialnih vsebin, razume duhovne vsebine? Mi, pristni, stari in pravi judje, pa smo svoj

razum zapolnili z duhovnimi vsebinami, zato jih tudi zlahka razumemo in seveda razumemo tudi ustrezne dokaze.

2 Med duhovnim in materialnim obstaja analogija. Če bi bil podkovan v tem, bi ti bilo mogoče zlahka dokazati, da samo mi, stari in čisti judje, poznamo pravo resnico, vsi pogani pa ste zakoreninjeni v zmotnem in neresničnem, kljub vsej vaši posvetni modrosti. Toda takšna notranja znanost vam je tuja, po drugi poti pa bi vam le težko dokazali, da poznamo vso resnico samo mi, judje.

3 David je opeval enega, pravega Boga zato, ker Vanj ni samo verjel, temveč Ga je tudi videl in ves čas z Njim tudi govoril. In naš pevec ima zelo prav, če kot čisti jud z igranjem na harfo in petjem slavi samo Tistega, ki Mu od vekomaj edinemu pripada ta čast. Zato naj tudi poganom, ki jih je že David spodbujal, naj se vrnejo k stari resnici, poje samo Davidove psalme, da bi se njihova srca zmehčala in odprla spoznanju ter slavila samo enega, večno pravega Boga. Ta Bog pa pravim ljudem ni skrit in nedostopen, tako kakor vaši, res zgolj izmišljeni in nato s človeškimi rokami iz mrtve snovi ustvarjeni bogovi. Da je to res, lahko vsi celo praktično dokažemo, čeprav ti zaradi tega ne boš nič bliže notranji, duhovni in s tem tudi sami po sebi živi resnici kakor zdaj.«

4 **Grk** je rekel: »Prijatelj, dokaži mi torej to, in z vsemi sopotniki bom verjel v judovskega Boga, izpolnjeval Njegove zapovedi in k svoji veri spreobrnil še številne tisoče.«

5 **Jaz** sem odgovoril: »Torej prav, to ti lahko nemudoma dokažem kot pravi jud judov, ker dobro poznam enega, edino resničnega Boga in Gospodarja nebes in zemlje in tudi vem, da res obstaja in kakšen je. Še zmeraj trpiš zaradi želodca, zato se skoraj ne upaš ne jesti ne piti, čeprav si zdaj že kar precej lačen in žejen. Koliko si po nasvetu svečnikov že daroval svojim malikom in koliko zdravil že zaužil?! Mar je vse to vsaj malo omililo tvojo bolečino? Praviš: 'Ne, niti najmanj!' Jaz pa ti bom z notranjim priklicem enega, edino pravega judovskega Boga v trenutku tako pomagal, da te odslej želodec nikoli več ne bo bolel.«

6 **Grk** je rekel: »O prijatelj, če ti bo to zdaj uspelo brez zdravil, ne bom le veroval v vašega Boga in mu z vsemi sopotniki takoj izkazal čast, temveč ti bom podaril tudi polovico svojega ne tako majhnega premoženja!«

7 **Jaz** sem odgovoril: »Prijatelj, premoženja ne potrebujem, kajti Moj edini pravi in vsemogočni Bog daje ves čas Meni in vsem nam

vse, kar potrebujemo. Zato ne potrebujemo zemeljskih zakladov tako kot vi pogani, kajti zakladi Božjega duha v nas so neskončno dragocenejši kakor vsa zemlja in vse vidno nebo, o tem se boš lahko takoj prepričal. Glej, zdaj bom potihoma v Sebi priklical Boga Gospoda, naj ti ozdravi in okrepi želodec – in povej Mi, ali je z želodcem že bolje?«

8 **Grk** je nadvse presenečen rekel: »Da, zdaj neomajno verjamem, da je samo vaš Bog edino pravi! Kajti še preden si ti, prijatelj, prenehal govoriti o vašem Bogu, mi je bilo v želodcu nenadoma tako dobro kot še nikoli prej, niti v najbolj zdravih mladeniških letih, in to sem začutil takoj; šele zdaj sem postal tudi res lačen in žejen. Edino tvojemu pravemu Bogu naj bodo odslej in do konca mojega življenja namenjeni vsa moja hvala, čast in vse moje najgloblje spoštovanje, vdan bom Njegovi sveti, nadvse mogočni volji. O, naj vse nas, poganе, razsvetli tako, kot je razsvetlil vas, da ga bomo čedalje bolj spoznavali in Mu edinemu izkazovali pravo čast, ki Mu bo ugajala.

9 In ti, najodličnejši pevec psalmov, ostani zvest svojemu dobremu, pravemu umetniškemu delovanju, in ves čas in povsod opevaj zgolj čast edino resničnega in živega vsemogočnega Boga. Kajti le Njemu edinemu pripada vsa čast, ne samo nas ljudi, temveč, kakor pravi psalm, vsega živega stvarstva, ki je Njegovo delo. Kajti zdaj že spoznavam, da je edino On ustvaril vse: nebo in Zemljo, Sonce, Luno in nešteto zvezd. Kako? Tega ne bom nikoli spraševal, kajti dovolj je, da zdaj vem, da je samo On pratemelj vseh stvari in da je zgolj Njegova volja in nič drugega snov vsakega obstoja. Odslej bom v tej veri živel, deloval, mislil in nazadnje tudi umrl.

10 Tebi, ljubemu in z Božjim duhom izpolnjenemu prijatelju pa sem tudi hvaležen, da si me o tej nadvse pomembni življenjski zadevi tako natančno in resnično poučil in mi tako morda še bolj pomagal kakor z ozdravitvijo bolnega želodca. Toda zdaj sem si že tako zaželel hrane in pijače, da bom spet sedel za mizo in telo obilno oskrbel in okrepil.«

11 **Jaz** sem rekel: »Kar stori to brez strahu in zadržkov, pred jedjo pa v srcu zaprosi Boga, naj tebi in vsem ljudem blagoslovi hrano in pijačo, in takšno prošnjo bo zmeraj uslišal; potem ti bo vsaka hrana, namenjena ljudem, koristila in ti telo resnično nahranila in okrepila. Naj bo torej tako in tako naj tudi ostane!«

12 Po teh Mojih besedah se je nadvse hvaležni Grk znova vrnil k svoji mizi, zaprosil Boga za blagoslov in potem dobre volje jedel in

pil in se ni več bal, da bi mu katera hrana ali pijača utegnili škodovati. Kar je počel Grk, so počeli tudi njegovi številni sopotniki in nato še toliko bolj veselo in z večjo slastjo jedli in pili. Veliko so se tudi pogovarjali o resnici glede bistva judovskega Boga in se niso mogli načuditi, da pravi judovski Bog ljudi, ki Vanj živo verujejo, samo Njemu zaupajo in izpolnjujejo Njegove zapovedi, tako zelo podpira s Svojo močjo, da bi nazadnje lahko celo kateri od njih verjeli, da so oni sami bogovi.

13 Po več takšnih pogovorih, med katerimi smo razčlenjevali dogodke v Eseji, so siti Grki vstali, se pravemu judovskemu Bogu zahvalili za Njegov blagoslov in Ga prosili, naj njim in tudi vsem ljudem, ki bi ga prosili v veri in zaupanju, zmeraj ostane blizu in tako milosten.

12. Gospod pouči Grke

1 **Grk** je spet pristopil k Meni in rekel: »Najljubši prijatelj, ali sta bili naša prošnja in zahvala pravilni?«

2 **Jaz** sem odgovoril: »Doma imaš otroke, ki jih imaš zelo rad; ko so lačni in te prosijo kruha, ali bi jih prikrajšal za blagoslov svoje očetovske ljubezni, če bi te prosili z neumnimi, priučeni besedami? Saj menda kot človek in pogan gledaš samo na njihova srca, in ti njihovo čebljanje pomeni več kakor najbolj izumetničen govor kakega govorca. Bog kot edini resnični Oče vseh ljudi pa še bolj upošteva samo govoricu src, ne pa praznih, izumetničenih besed.

3 Vaši prošnja in zahvala, čeprav izraženi preprosto, sta prišli iz vaših src, zato sta edino pravemu nebeškemu Očetu ljudi tudi zelo ugajali. Ostanite takšni, in ob pravem času vam bo dana višja svetloba iz nebes. Zmeraj se z vso ljubeznijo svojih src obračajte na Boga, večnega Očeta v nebesih, in On vam bo zmeraj prišel naproti z živo lučjo večne resnice v Sebi.

4 Toda da bi Boga prav ljubili, morate ljubiti tudi svoje bližnje kakor sebe in nikomur ne povzročati krivice. Česar si ne želite, da bi storili vam, tega tudi vi ne storite drugim. To je mišljeno seveda v pametnem in modrem pomenu; kajti sicer bi lahko tudi roparski morilec zahteval, naj ga ne zasledujejo in ne izročijo sodišču, ker tudi sam tega ne bi storil – in takšnih nesmislov je še veliko.

5 Kdor torej druge ljudi zvesto, po pameti in torej tudi resnično ljubi, ta ljubi tudi Boga in Bog ljubi njega. Kdor pa že svojih bližnjih,

ki jih vidi, ne ljubi, kako bi lahko ljubil Boga, ki ga ne more ne videti in ne slišati?

6 Ste trgovci in menjalci, in tudi vam je ljubši večji dobiček kakor manjši in pravičnejši. Toda povem vam: v prihodnje ravnajte samo pravično, in pomislite, da je tudi vam ljubše, če je kdo drug pravičen do vas, zato bodite tudi vi pravični do bližnjih v ceni, meri in teži. Kajti s kakršno mero, težo in ceno boste stregli drugim ljudem, enako bo tudi vam odmerjal Bog Gospod in Oče v nebesih. Kajti lažnivcev in prevarantov v katerem koli tuzemskem pogledu Bog ne bo upošteval in ne sprejel v Svoje večno kraljestvo življenja. To vam pač lahko povem, ker dobro poznam Boga, Njegovo kraljestvo, Njegov večni vladarski prestol in Njegovo voljo.

7 Če ste razumeli to, se po tem tudi ravnajte, pa boste deležni pravega in živega blagoslova. Če človek v kraljestvu nekega kralja pozna kraljeve zakone, jih zmeraj dosledno izpolnjuje in kralj to tudi ve, potem bo takšnemu človeku zelo naklonjen, spoštoval ga bo, ga imel rad in mu s službo poplačal zvestobo. Zdaj ko sem vam sporočil voljo enega, pravega Boga, se po njej tudi ravnajte in deležni boste Božje milosti.«

8 **Grk** je rekel: »Priatelj, hvala za ta res skrajno modri pouk, obljubljam ti, da bomo odslej po njem dosledno živeli in se ravnali. Ker pa še ni tako pozno ponoči in sem se ob tvojem govorjenju in ravnanju prepričal, kako dobro poznaš tega edino pravega Boga in da si z življenjem in ravnanjem povsem po Njegovi volji tudi deležen Njegove ljubezni in prijateljstva, nam morda iz Božje svetlobe v sebi nakažeš, kako je Bog iz Sebe, brez snovi in materije, ustvaril to zemljo. Povedal sem sicer že, da je snov, iz katere je vse ustvarjeno, zgolj vsemogočna Božja volja; toda kljub temu moram še razmisliti, kako sta lahko nastali snov in materija zgolj iz Božje volje. Če bi mi, Grki, lahko o tem izvedeli malce več, bi bili nadvse zadovoljni.«

9 **Jaz** sem odgovoril: »Zahtevate stvari, ki jih človeški razum nikoli ne more povsem dojeti; in četudi bi človek поблиže spoznal najgloblje skrivnosti Božjega kraljestva, ga to ne bi približalo Božji ljubezni. Kajti nihče ne more vedeti, kaj je v Bogu, to zmore le Božji duh. Kdor pa izpolnjuje Božje zapovedi in ljubi Boga nadvse, prejme Božjega duha v svoje srce in potem vidi tudi v Božje globine.«

10 Ravnajte se po tem, kar sem vam povedal, in vpeljani boste v vso višjo modrost. Potem vam bo tudi vse, kar se vam zdi zdaj

nedojemljivo in nemogoče, tako jasno in lahko razumljivo kakor igrača vaših otrok.

11 Da bi vam še enkrat dokazal, da je Božja volja sama po sebi vse, in to najprej kot čisti duh in nato tudi kot snov in materija, Mi podajte z mize prazen vrč.«

12 **Neki drugi Grk** je takoj prinesel prazen vrč, ga postavil Predme na mizo in rekel: »Božji prijatelj, povsem prazen je, v njem ni niti kaplje!«

13 **Jaz** sem rekel: »Dobro torej, bodita pozorna in vzemita vrč v roke. Poglejta, prazen je in celo še suh. Zdaj pa po Božji volji v Sebi hočem, da je ta dokaj velik vrč v trenutku poln najčistejšega in najboljšega vina – tega boste potem lahko spili, da si boste še posebno okrepili ude.«

14 Ko sem to izgovoril, je bil vrč že poln najboljšega vina.

15 **Grka**, ki sta to videla, sta skrajno presenečena dejala: »Da, zdaj res nazorno vidiva, da je volja tega enega, pravega Boga vse v vsem, zato samo Njemu vsa čast. Sploh nama ni treba vedeti kako, dovolj je, da veva, da je tako in da drugače niti biti ne more.«

16 **Jaz** sem rekel: »Zdaj ko imata vino, ki je zgolj Božja volja in prav takšno kakor tisto, ki ga imata doma v mehovih, ga tudi pokusita in povejta, kako vama tekne.«

17 **Grka** sta vino pokusila in se nista mogla dovolj načuditi njegovemu okusu in moči.

13. Nesramni telovadci pravično kaznovani

1 Ko so se Grki še zelo zavzeto pogovarjali o čudežu z vrčem, je vstopila skupina nekakšnih grških umetnikov. Njihova umetnost je bila v tem, da so delali različne telovadne prvine in skoke. Iskali so znanega gostilničarja, da bi smeli pred gosti prikazati svojo borno umetnost.

2 Gostilničar pa je tudi tokrat vprašal Mene, ali naj jim to dovoli.

3 **Jaz** sem rekel: »Ti si gospodar v svoji hiši, in lahko počneš, kar se ti zdi! Nas se to ne tiče, njihova poganska uprizoritev nas ne zanima. Toda ker že moram skrajno potrpežljivo in mirno prenašati številne človeške neumnosti, zakaj ne bi še te! Toda vprašaj Grke, ali si želijo takšno uprizoritev, ki ne pove ničesar in je za človeštvo

povsem nekoristna! Če jim je pogodu, potem naj jim ti klavrni ljudje prikažejo nekaj svoje umetnosti; če pa jim to ni po volji, jih lahko odslovijo.«

4 Gostilničar je nato stopil h Grkom in se z njimi pogovoril.

5 Ti pa so rekli (**Grki**): »Prijatelj, tu smo slišali in videli najvišjo vseh umetnosti, in zdaj se ukvarjamo samo z edino pravim judovskim Bogom, zato naše oči ne prenesejo več takšnih preveč nepametnih nastopov, ki ne koristijo ljudem. Te telovadce z njihovimi spretnostmi vred pa že dolgo poznamo, ne želimo jih znova gledati, in kar zadeva nas, lahko odidejo tako, kot so prišli.«

6 Ko je **gostilničar** dobil od Grkov ta kar dober odgovor, je rekel telovadcem: »Vaše nekoristne umetnosti si ne želi ogledati nihče, zato lahko odidete tako, kot ste prišli.«

7 Vendar telovadci s pojasnilom le niso bili zadovoljni in njihov **vodja** je rekel: »Gospod, s svojo umetnostjo smo prepotovali skoraj pol sveta in povsod so nas zelo občudovali; nikoli nam niso rekli, da ne bi smeli nastopiti! Smo najmanj pravi polbogovi in prvi varovanci velikega boga Marsa in tudi Apolona in njegovih deveterih muz. Ti se bodo tej hiši maščevali za sramoto, s katero ste nas tukaj prizadeli!«

8 **Gostilničar** jim je vedro odgovoril: »Odkar smo v tej hiši spoznali enega, edino pravega judovskega Boga, se niti najmanj ne bojimo mrtvih egipčanskih, grških in rimskih bogov; lahko nam grozite s svojimi bogovi, kolikor hočete, vendar nas to ne bo niti najmanj vznemirilo.

9 Če pa ste, kot pravite, prepotovali pol sveta, ste si prav gotovo pridobili veliko premoženja in bogastva, in lahko kot pravi polbogovi prepotujete še drugo polovico ter se daste častiti, kolikor hočete, le nas pustite pri miru. In če bi hoteli tu uprizoriti kakšno predstavo, čeprav si je nihče od nas ne želi, bi vas to lahko drago stalo; ob moji mizi je namreč prav mogočen gospod, ki mu ni nič nemogoče. Za vašo vsiljivost bi vas že znal skrajno pretanjeno vzgojiti. Zato raje prostovoljno odidite iz moje hiše!«

10 **Vodja** je razsrjen rekel: »Če se ne bojiš več vzvišenih bogov in jih označuješ celo za mrtve in nične v primerjavi s himeričnim² judovskim Bogom, ki ni nič drugega kakor prazna prispodoba, potem ti, zanikovalec bogov, vedi: Jaz sam sem bog Mars in to deželo zlahka

---

² Himera – grško mitološko bitje z levjo glavo, kozjim trupom in zmajevim repom. Himeričen – pošasten, strahoten, izmišljen, neresničen, op. p.

uničim z vojno, lakoto in kugo! In kot bog se prav gotovo ne bojim nekakšnega vsemogočnega juda, ki je za tvojim omizjem!«

11 Nato pa sem **Jaz** rekel vodji, Marsu: »Nesramni pogan, čim prej izginite, sicer boš skusil moč edino resničnega judovskega Boga!«

12 Po teh Mojih besedah je vodja postal še posebno grob in Me začel izzivati.

13 **Jaz** pa sem mu znova zagrozil, in ker ni hotel oditi, sem mu rekel: »Ker se na Mojo zahtevo nisi hotel umakniti, bom tebe in vso tvojo družbo s silo in močjo judovskega Boga zdaj v trenutku poslal za sto dni potovanja daleč – tam te bodo potem kot boga Marsa lahko častili temnopolti ljudje. Zdaj pa se poberite!«

14 Ko sem to izgovoril, so jezni telovadci v trenutku izginili in se znašli med tistimi temnopolti v Afriki, ki smo jih že spoznali v Cezareji Filipovi; temnopolte so tam kmalu poučili o Mojem nauku in postali so Moji učenci.

15 Potem smo se pogovarjali še o marsičem, tudi o nenadni odstranitvi namišljenih polbogov.

16 In tako je prišla polnoč in odpravili smo se k počitku.

17 Tudi harfist in pevec je ostal z nami; začel je spoznavati, pred kom je pel svoje psalme, in njegova ljubezen do Mene je postajala čedalje mogočnejša.

14. Grki premišljujejo, kam so izginili telovadci

1 Grki pa so bedeli vso noč in nikakor niso mogli dognati, kako je mogoče, da so telovadci tako nenavadno izginili. Drug drugega so spraševali, ali sem to s telovadci mislil resno, ali pa sem jih z Božjo oblastjo v sebi zgolj pregnal nekam na drug konec mesta.

2 Oglasil se je **prvi govorec**: »Kar zadeva mene, se mi zdi, da mogočni prijatelj enega, resničnega Boga nikoli ne govori kar tako zaradi lepšega, temveč se to, kar izreče po navdihu Jehove, ki prebiva v njem, brez najmanjše spremembe tudi res zgodi tako, kot je povedal. In tako so telovadci zdaj že tam, kjer jim je določil prostor, nekje v notranjosti Afrike!«

3 **Nekdo drug** pa se je oglasil: »Če so bili tja zalučani po zraku – in to je najverjetnejše – torej še hitreje kakor blisk, se jim ob takšnem potovanju prav gotovo ni godilo najbolje!«

4 **Prvi Grk** je rekel: »To mi ni mar; toda iz njegovih mogočnih besed ni bilo mogoče sklepati, da bi se telovadci kaj poškodovali, zato menim, da so svoje čudežno potovanje prestali nepoškodovani. Drugo vprašanje pa je, kako se jim bo godilo na novem, tujem kraju. Kdo ve, zakaj je dopustil, kaj takega? Morda bo iz naših ubogih umetnikov navsezadnje le nastalo še kaj dobrega?«

5 S tem so se kmalu strinjali tudi drugi Grki, in potem so proti jutru ob takšnih pogovorih tudi zadremali za mizo.

6 Jaz pa sem tokrat z učenci spal v pravi spalnici prav do sončnega vzhoda, ker zaradi številnih trgovcev nisem hotel z učenci prezgodaj v mesto, saj bi Me ljudje prepoznali – in to bi v mestu prehitro zbudilo pozornost. Tako sem ostal v gostišču skoraj do poldneva.

7 Ko sem z učenci znova prišel v sobo za goste, so bili tudi naši Grki že zbujeni; dobre volje so sedeli pri zajtrku, pripravljenem zanje, ter Me prijazno pozdravili.

8 Zajtrk pa je čakal tudi nas, takoj smo posedli za mizo in se ga lotili.

9 Po zajtrku so Me Grki povprašali o nedvomno zelo žalostni usodi telovadcev, ki jih je Bog odvrigel kdovekam, in povedal sem jim, kako je z njimi, kaj bo z njimi in kaj bodo počeli v prihodnje.

10 Grki so bili s tem končno zadovoljni; znova so Me zaprosili za Jehovov blagoslov in nato kmalu odšli po trgovskih opravkih.

11 Naročil sem jim, naj Me dopoldne ne razkrijejo drugim trgovcem; to so mi obljubili in obljubo kar se da tudi držali.

12 Ko so naši Grki odšli, so Me **učenci** vprašali: »Gospod, do poldneva je še nekaj ur. Ali bomo samo postavali ali tudi kaj počeli?«

13 **Jaz** sem odgovoril: »Skoraj dve leti in pol smo skupaj, in v tem času ste počeli komaj kaj drugega, kakor Me spremljali povsod, Me poslušali in občudovali Moja dejanja, pri tem pa niste nikoli trpeli ne lakote ne žeje, in niste bili niti goli niti bos. Če ste tako dolgo zdržali, ne da bi počeli kaj posebnega, boste tako zdržali tudi danes do poldneva, ne da bi počeli kaj posebnega.

14 Ko pa ne bom več telesno med vami in bom Svoje poslanstvo preložil na vas, boste imeli dovolj dela; za zdaj pa je vse, kar morate početi, le to, da ste povsod Moje priče. Prav kmalu bomo imeli opravke že tukaj v hiši in čas vam bo še prehitro minil.«

15 Učenci so bili s pojasnilom znova zadovoljni, mirno so obsedeli za mizo in se pogovarjali z Janezovimi učenci.

16 Moj učenec Janez pa je iz popotne malhe, ki jo je zmeraj nosil s seboj, vzel pisalni pribor ter na kratko zapisal bistveno o našem potovanju in početju od Jerihe do Eseje in od Eseje znova do Jerihe.

17 Jaz pa sem se pogovarjal z gostilničarjem, njegovim sinom Kadom in njegovim starim služabnikom Apolonom o različnih, bolj posvetnih stvareh, pomembnih za kmetovanje; vsi trije so se Mi za to zelo zahvaljevali, saj takšnih sredstev za boljše kmetovanje dotlej niso poznali.

15. Sodna razprava v gostišču

1 Tako smo se pogovarjali približno uro, tedaj pa se je pred gostilničarjevo hišo zaslišalo nenavadno glasno vpitje in kaj hitro privabilo veliko ljudi. Tudi nekaj Mojih učencev je stopilo k oknom v jedilnici.

2 **Jaz** pa sem jih poklical nazaj in rekel: »Zakaj ste radovedni? Še dovolj zgodaj bomo izvedeli, kaj se dogaja. Kaj spodbudnega to prav gotovo ni, slabe stvari pa izve človek zmeraj še prezgodaj, zato nič hudega, če izveste to tudi nekoliko pozneje!«

3 Nekaj radovednih učencev se je znova vrnilo za mizo.

4 Ni trajalo dolgo, ko je več skrajno razkačenih trgovcev privleklo v gostinsko sobo tri glavne tatove, trdno zvezane z vrvmi. Ti so v gneči trgovcem ukradli denar in druge reči, pred gostilničarjem pa naj bi bili obtoženi zato, ker je bil ta v tistem mestu tudi nekakšen župan in trgovski sodnik. Tatove naj bi zaslišal in jih nato izročil glavnemu sodišču, da bi jih kaznovalo.

5 Gostilničar je bil zaradi Mene v zadregi. Toda kaj naj bi bil storil? Moral je prisluhniti trgovcem in še drugim pričam ter zapreti te tri že dobro znane tatove.

6 Ko so trgovcem vrnilo ukradeno, so se ti kmalu odpravili k svojim stojnicam.

7 **Jaz** pa sem gostilničarju rekel: »Prijatelj, ker tukaj ni drugih ljudi razen nas, naroči, naj vse tri tatove iz celice pripeljejo sem in pogovoril se bom z njimi.«

8 Gostilničar je tako tudi storil in njegovi hlapci so pripeljali tatove k nam.

9 Ko so ti stali pred Menoj, sem jih nagovoril (**Jaz**): »Ste judje iz okolice Betlehema. Ali ne poznate Božje zapovedi, da človek ne sme krasti? Kdo vam je torej dovolil, da ravnate v nasprotju z Božjo

postavo? Spregovorite svobodno in odkrito, da ne boste še huje kaznovani, kot bi bili zaradi samega prestopka.«

10 **Eden od trojice tatov** je odgovoril: »Gospod, bodi nam milosten in se nas usmili, in povedal ti bom vse od začetka, kako se je to zgodilo. Glej, trije bratje smo in naši starši so res imeli v bližini Davidovega mesta hišo, posestvo in zemljo ter bili z nami vred in našimi štirimi sestrami, ki so bile najlepše v vsej pokrajini, dobri, pobožni in zelo premožni.

11 Toda oče je umrl nekaj let pred materjo, ki je zmeraj zelo cenila duhovnike, zlasti tiste v Jeruzalemu; kar so ji ti pobožno povedali, je bilo zanjo kot Božja beseda.

12 Pobožni božji služabniki pa so še prekmalu začeli izrabljati materino slepo lahkovernost, nebesa so ji slikali v najbolj pisanih barvah kot nadvse veličastna, pekel (šeol) pa, nasprotno, tako grozljiv ter poln muk in trpljenja, kakor si ga zmore predstavljati le zlobna človeška domišljija. Da bi si naša mati že na tem svetu zagotovila nebesa, bi morala po nasvetu neverjetno pobožnega duhovnika vse prodati in denar darovati templju kot žrtveni dar; templju naj bi izročila tudi vse štiri hčere, da bi tempelj zanje skrbel ter obvaroval njihovo deviško čistost in nedolžnost. Če bi se katera od hčera predala moškemu še pred zakonom, bi bila materina duša zaradi takšnega greha za večno obsojena na najgloblji del pekla. Če bi mati storila tako, kot ji on svetuje kot duhovnik, ki je dan za dnem v stiku z Bogom in pozna Njegovo voljo, pa po telesni smrti ne bi samo prišla takoj v nebeški raj, temveč naj bi tempelj še med njenim življenjem poskrbel za večno svetost njene duše v svetem vdovskem samostanu, kjer ob sabatu in velikih slovesnostih Božji angeli strežejo najpobožnejšim vdovam in se takšni duši ne more približati noben hudič več, da bi jo zapeljal.

13 Naši materi je to pomenilo toliko, kot bi ji to govoril sam Jehova med bliskom in gromom na gori Sinaj.

14 Mi, trije sinovi, ki smo že nekoliko spregledali nemoralno početje tempeljskega duhovnika, smo materi odsvetovali, da bi to storila; toda nič ni pomagalo, kaj hitro je vse prodala, in težek kup denarja smo ji celo morali pomagati odnesti v tempelj.

15 Potem smo skrajno žalostni vprašali tempeljskega predstojnika, kaj naj počnemo zdaj, ko smo prišli na beraško palico. 'Kdo bo poskrbel za nas, kje bomo odslej našli zaposlitev in kruh?'

16 Predstojnik nam je dal tri srebrnike in vsakemu še nekakšen zavojček z relikvijami in rekel: 'S temi tremi srebrniki boste lahko

preživali teden dni, Božja moč, ki je čudežno v teh treh svetih zavojčkih, pa vam bo pomagala, da boste imeli srečo v vsem, kar koli boste počeli. Kot lastniki teh zavojčkov boste lahko tudi kradli in ropali, vendar ne morili, razen izjemoma, ob hudi stiski, kakšnega bogatega pogana ali samaritana. Tega vam Bog ne bo štel za greh, ker ste zaradi pobožnega in Bogu nadvse všečnega materinega dejanja upravičeni pred Njim ter posvečeni tako kot angeli!' Nato nas je mazilil s palico in odslovil.«

16. Življenjska zgodba roparjev

1 (**Eden od trojice roparjev**): »Sprva smo bili zelo žalostni in v solzah smo se vrnili v svojo pokrajino, da bi si tam poiskali streho nad glavo. Našli smo tudi službe, ki pa so bile tako slabe, da slabše skoraj ne bi mogle biti. O kakšni plači ni bilo niti govora. Za hrano, ki ni bila primerna niti za prašiče, smo garali skoraj noč in dan, kljub trudu pa so nas ves čas še zmerjali in grajali. In četudi smo si skušali poiskati drugo, morda le nekoliko boljšo službo, smo dobili še slabšo.

2 Tako smo pet let trpeli bolj kakor marsikateri poganski suženj; ves čas nam nihče ni dal nobenega denarnega plačila, hkrati pa smo ugotovili, kako sramotno so nas tempeljski duhovniki pod pretvezo 'v čast Jehovi' oropali vseh naših dobrin. Čedalje bolj smo tudi spoznali, da jeruzalemski tempelj ni nikakršna Božja hiša, temveč pravo roparsko in morilsko brezno. Tako smo izgubili vso vero v Boga, ves nauk Mojzesa in prerokov se nam je zdel zgolj človeško delo, s katerim so si prekanjeni in leni ljudje z rokami revnih, lahkovernih in zaslepljenih zgradili utrdbo, iz katere zaslužnjujejo druge, jih pustijo delati zanje, pri tem pa sami živijo zelo udobno.

3 Ali smo v teh najhujših petih letih kaj ukradli? Ne! To nam je vera v vsevidnega Boga še preprečevala. Toda po tem času smo se začeli resneje spraševati, ali Bog sploh obstaja, in iz naših izkušenj se nam je čedalje bolj porajal odgovor: Ničesar ni! Vse je prevara in laž, vse so si izmislili iznajdljivi lenuhi v svojo zemeljsko korist. Samo mi, ki nismo obubožali po svoji krivdi, naj bi spoštovali postave in verjeli v Boga, bogatim in delomrznežem pa tega ni treba, saj vedo, da tisto o Mojzesu in prerokih ni niti malo res. Kajti če bi bilo drugače, bi morali tudi oni verovati in izpolnjevati postave, ki so same po sebi sicer prav dobre za medsebojno življenje ljudi na zemlji, nimajo pa

moralno-duhovne vrednosti. Če bi jo imele, bi se morali po njih ravnati predvsem duhovniki in biti zgled slepim laikom.

4 Skratka, zaradi takšnega tehtnega razglabljanja med našo bedo, in ker na številne prošnje, ki smo jih med prelitimi solzami odpošiljali navzgor k zvezdam ni in ni bilo odziva, in pozneje tudi zato, ker smo zvedeli, da naj bi naša mati v tistem samostanu, kjer so toliko obljubljali, sumljivo kmalu potem, ko je vanj vstopila, zelo klavrno umrla, naše lepe sestre pa so skoraj do smrti oskrunili farizeji, smo nazadnje tudi povsem prenehali verovati. Sklenili smo, da se bomo maščevali zlobnim ljudem in da nas ne bodo več imeli za lahkoverne, slepe norce.

5 Začeli smo jemati premoženje bogatim, in ker smo bili zviti, smo se zmeraj izvlekli. Začeli smo nekoliko bolj zaupati v posebne zavojčke, in nekaj let smo se ob svojem početju kar dobro počutili. Toda tokrat nismo bili dovolj previdni in so nas ujeli, vendar nam za to ni mar, saj smo vajeni že vsakršne nesreče in skrajno naveličani življenja, vsak od nas si želi smrti. Toda preden končamo na križu, bomo na vso moč najhuje prekleli vso zemljo, vse ljudi in vsa bitja, sonce, luno, zvezde in naravno silo, ki nas je priklicala v takšno klavrno bivanje, ljudem pa razodeli, koliko je v resnici vreden njihov edino pravi Bog, Njegove postave in Njegova duhovščina.

6 Do zdaj sicer nismo umorili še nikogar, ker vsakemu trpečemu privoščimo njegovo trpeče življenje, nikogar ne želimo rešiti njegove velike nesreče – toda, kdor se nam je uprl na cesti, smo ga hudo zdelali; v naših srcih že dolgo nimamo niti trohice usmiljenja več. Resnično, če bi lahko z enim udarcem pobili vse ljudi na zemlji, bi bil to za nas pravi balzam, in nekakšen strogi in gluhi bog bi si v svoje tiransko zadovoljstvo lahko iz mlakuž in močvar znova ustvaril druge trpeče človeške kreature.

7 Strogi gospod in sodnik, zdaj veš vse, in lahko nas, reveže, obsodiš po svoji presoji; toda pred tem premisli, kdo je zakrivil našo nesrečo in kaj je bilo to! Povedali smo natančno, resnično in odkrito, kot si zahteval.«

17. Gostilničarjevo ogorčenje in njegov dobri namen

1 Ko se je tat tako izpovedal, so gostilničar, Kado in stari Apolon trikrat zamahnili z rokami nad glavo in **gostilničar** je rekel: »Ne,

Gospod in Mojster, pretresen in jezen sem, ko poslušam nekaj takega o jeruzalemskih farizejih, in res ne razumem, kako je lahko Bog, ki smo ga po Tvoji zaslugi kar najbolj resnično in živo spoznali, toliko let gledal in neverjetno potrpežljivo prenašal tolikšno grozo ter dopuščal takšna hudodelstva! V primerjavi s takšnimi duhovniki so celo cestni tatovi in roparji pravi angeli.

2 Resnično, če so ti trije postali tako ubogi, kot je to pravkar povedal eden izmed njih, potem, prvič, klavrni tempeljski duhovniki, ki so ravnali huje kot poganske furije, zaslužijo, da bi bili v trenutku pokončani, in drugič, ti trije ne samo da ne zaslužijo kazni, temveč celo nagrado; da so postali takšni, kakršni so se nam razkrili zdaj, ni kriv nihče drug kakor taki duhovniki, ki bi morali biti prekleti, ker se kot služabniki enega, edino pravega Boga vsepovsod pustijo nadvse častiti in oboževati, kot ljudje pa po grozodejstvih do neba prekašajo vse divje in krvoločne gozdne in puščavske zveri.

3 Gospod in Mojster, res bi bil čas, da bi takšne izrodke resničnega pekla prepustili sodbi uničenja; kajti ti najhujši med najhujšimi so gotovo ljudem storili že toliko hudega, da številnosti teh dejanj ni mogoče izraziti z besedami. Ti trije pa se mi kot junaki smilijo v dno duše in jih ne bom kaznoval, temveč izpustil. V moji hiši bodo vse življenje dobro preskrbljeni, in ko bo treba ostreje ukrepati proti hudičem v jeruzalemskem templju, mi bodo kot zveste priče ves čas stali ob strani. Le naj pride k meni takšen judovski duhovnik – to se pogosto zgodi –, in se pritožuje nad kom, da ne more izterjati desetine, mu bom že povedal, kar mu gre in kakšno pravico lahko pričakuje od mene! In ko bom nekoč zapustil ta začasni svet, bo v mojem duhu enako ravnal moj ljubi sin Kado.«

4 **Gostilničar** se je nato prijateljsko obrnil k trem tatovom in jih vprašal: »Ali ste zadovoljni s sodbo, ali sprejmete mojo ponudbo?«

5 **Tisti, ki je že prej govoril**, je dejal: »Med pogani so še pravi ljudje, kakršnih med judi ne najdemo več, čeprav se ti najnesramneje imenujejo izbrano Jehovovo ljudstvo in otroci Božji, v resnici pa so otroci hudičev! Z velikim veseljem in najhvaležnejšim srcem sprejemamo tvojo ponudbo, služili ti bomo zvesteje kakor tisti, ki jih imaš za svoje najzvestejše služabnike. Odslej pa bomo za svojo nadaljnjo življenjsko usmeritev izbrali zgolj dobro zaradi dobrega samega in resnico zaradi resnice same; in ogibali se bomo slabemu, toda ne iz strahu pred peklom, ki naj bi bil v onstranstvu kazen za grehe judovskih duš; in niti pričakovanje nebes, kot večnega plačila duši za dobra

dela, nas ne bo opogumljalo, da bi ravnali dobro in resnično, temveč bosta dobro in resnično naša najbolj pristna nebesa, in na vso moč si bomo prizadevali, da si jih pridobimo.

6 Prosimo te, da nas zdaj rešiš vezi, kajti zares si nismo zaslužili, da bi bili zvezani. Pravi ljudje bodo to tudi spoznali in pravični sodnik bo prej kar najbolj neprizanesljivo kaznoval tiste, ki z neusmiljenim ravnanjem in vedenjem vzgajajo ljudi za zločince, kakor pa prestopnike, ki so jih zgolj stiska, obup in jeza zaradi neomejene in najbolj nesramne zlobe ljudi prisilili v ravnanje, ki je sicer samo po sebi slabo, vendar ga je treba ljudem, kakršni smo mi, zanesljivo tudi kar se da odpustiti.

7 O, koliko ljudi trpi v ječah, ki so, če upoštevamo njihovo otroštvo, zelo malo krivi za to, da so postali prestopniki, saj se je to zgodilo ali zaradi slabe vzgoje ali pa zaradi takšnih stvari, kakršne smo doživeli mi.

8 Če bi obstajal dobri, skrajno modri in ob tem še gotovo najpravičnejši Bog, bi moral to tudi uvideti in s Svojo vsemogočnostjo kaznovati vse tiste, ki so doslej pripomogli k čedalje večji pokvarjenosti ljudi, jo povzročajo in jo bodo povzročali vse do morebitnega konca sveta in njegovih hudih časov. Ker pa Bog največjih in najmogočnejših hudičev v človeški podobi skoraj nikoli ni vidno kaznoval, v opozorilo njim podobnim, čeprav so zagrešili še tako huda grozodejstva, temveč živijo svobodno in celo zelo spoštovani v velikem udobju, pri tem pa še naprej nekaznovano počenjajo grozodejstvo za grozodejstvom, se tudi nam ne sme zameriti, če trdimo, da zaradi omenjenih razmer Bog ne obstaja in ne more obstajati takšen, kot je opisan v Mojzesovih spisih in spisih drugih prerokov, temveč je nas, ljudi, pa tudi vsa druga bitja in stvari, brez naše privolitve ustvarila nekakšna nam ljudem neznana zemeljska sila pod vplivom Sonca, Lune, planetov, drugih zvezd in štirih elementov. Človeka so priklicale v bivanje nekakšne grobe naravne sile, ki se same sebe prav tako malo zavedajo, kot se človek malo zaveda, kako raste njegovo telo, kako mu na koži poganjajo dlake in kako nastaja njemu nadležni mrčes. Zato je nor tisti, ki se vsaj malo veseli svojega bedno zastavljenega in minljivega življenja, je ves ponižen in najgloblje predan in za takšno življenje še celo hvaležen nekemu bogu, ki ga ni nikjer.

9 Da, pravi človek naj bi Boga iskal – in če Ga najde in od Njega izve, zakaj ga je postavil v ta trpeči svet, in ali čiste duše v onstranstvu

res živijo naprej, potem se Mu lahko tudi iz vsega srca zahvali za življenje in bivanje, ki ima baje veliko poslanstvo.

10 Če pa je Boga morda kakšen človek zares že kdaj našel, kot lahko pogosto preberemo v *Pismu*, zakaj tudi nam, današnjim ljudem, ne dovoli, da bi ga našli? Mar nismo tudi mi ljudje, kakor so bili tisti, ki jih omenja *Pismo*? Pred rojstvom smo prav gotovo vsi ljudje skrajno nedolžna bitja; kdo drug je torej kriv za zdajšnje propadle ljudi kakor prav Bog, ki je starim dovolil, da so ga našli in spoznali, nas, njihovih potomcev, pa ne sliši in ne vidi več in nas nebogljene izroča popolni samovolji brezsrdčnih oblastnih tiranov in tako torej vsej nesreči.«

18. Vera treh roparjev

1 (**Ropar**): »Različne oblasti nas, revne iskalce, z ognjem, mečem in razpetjem na križu silijo k slepemu verovanju; tirani pa lahko ne-kaznovani počnejo, kar hočejo – zanje zakon ne velja. Toda ob tem sprašujem čisti človeški razum, ali je to prav, ali res obstaja nadvse dobri, modri, vsevedni in vsemogočni Bog, za katerega naj bi bili vsi ljudje enaki, saj so Njegovo, in ne svoje delo. Če pa so zdaj sprevrženi bolj, kot so bili prej, kaj morejo za to? Kaj je s tistim, ki se iz materinega telesa rodi slep ali gluhi in mora klavrno živeti?

2 O, o, prijatelji, mislec ima tisočkrat več razlogov, da dvomi o obstoju Boga, kakor da veruje Vanj! Toda kljub temu še zmeraj ne želimo neomajno trditi, da je vsa vera v nekakšnega boga slepilo, ki ga ljudje z bujno domišljijo z različnimi čudeži kot resnico predstavljajo lahkovernim ljudem zaslepljene pameti, da bi jih laže pridobili za svoje namene.

3 Ko so namreč ti veliko množico ustrezno prepričali, potem maloštevilnim razumnikom ni pomagalo več, če so se uprli lepo rejenim prevarantom ljudstva, in je moral vsak, da ga ne bi kar najhujše mučili kot skrunilca trdno postavljene resnice, plesati in skakati tako, kot so žvižgali tako imenovani božji učitelji z grozečim obrazom in glasom. In če si je kdo drznil takšnega božjega učitelja vprašati kaj več o Božjem bitju, je prav gotovo dobil odgovor, ob katerem je onemel in oslepel. Tako je to vse do danes nedvomno pri vseh poganskih in judovskih svečeniških kastah.

4 Če pa kdo sam začne skrivaj raziskovati obstoj Boga in Ga iskati, potem tako kot mi naleti le na zmeraj enako delujoče neme sile velike narave, in prepričan, da je bil njegov trud zaman, iskanje opusti.

5 Ker smo tudi mi doslej imeli čast to izkusiti, nam pameten človek ne bi smel zameriti, da v takšnih okoliščinah ne moremo verovati v Boga, in prav tako tudi ne v življenje človekove duše po telesni smrti. Verjamemo, da v veliki naravi nič povsem ne premine, temveč lahko le spremeni svojo obliko; drugo vprašanje pa je, ali naša zdajšnja človeška oblika preide v kakšno drugo, prav gotovo drugačno obliko, ki je prav tako zmožna mišljenja in zavedanja.

6 Skratka, zdaj smo dovolj podrobno prikazali razloge, zakaj dvomimo o obstoju Boga in zakaj odslej kot ljudje iščemo in skušamo najti prava nebesa samo v resnici in njenem dobrem. In tako smo vam s tem svojim prikazom tudi zvesto in resnično dokazali, da nismo zahrbtni, zato te še enkrat prosimo, da nas ti, župan tega mesta, rešiš vezi!«

7 Gostilničar je ukazal služabnikom, naj vse tri roparje odvežejo, in to se je tudi takoj zgodilo. Nato je naročil, naj jih odpeljejo v drugo sobo, jim dajo jesti in piti ter jih tudi na novo oblečejo, saj so bila njihova oblačila že zelo borna.

19. Vodenje ljudi

1 Šele ko je bila kar dobro razpoložena trojica že v stranski sobi, se je **gostilničar** obrnil Name: »O Gospod in Mojster, kaj meniš o tem, kar je obupano, dobro utemeljeno povedala ta trojica? Od naših posvetnih modrecev sem že marsikaj slišal in tudi sam prebral, toda česa tako prvinskega pa še nikoli. Celo pri najboljši volji in verjetju jim ni mogoče ugovarjati niti v posameznostih niti na splošno. Na splošno in tudi v številnih podrobnostih je s človeštvom natančno tako, zato me res zelo zanima, kaj meniš o tem Ti, kako boš v tem primeru opravičil Sebe in to utemeljil?«

2 **Jaz** sem rekel: »Ne boj se; kajti Jaz sam sem to tako dopustil, in sicer zaradi nekaterih vodilnih tempeljskih judov v sosednji sobi. Danes ponoči so prišli sem iz Jeruzalema in pravkar za nekaj dni najeli sobe. Kolikor je mogoče, so prisluškovali skozi zid, kaj vse se o njih govori tukaj v dvorani, in govorec, ki je govoril na ves glas, jih je opisal natančno takšne, kakršni so. In prav je bilo tako.

3 Ti judje so prišli sem, da bi s tvojo pomočjo dobili zapadlo desetino. Zdaj veš, kako jim lahko pomagaš. Ko si bo trojica opomogla, jih daj spet pripeljati sem in uredili bomo zadevo.«

4 **Gostilničar** in tudi **Kado** sta rekla: »Sva si kar mislila, da bo zadeva potekala tako, vendar si tega nisva upala razglasiti, ker Te, prvič, pred trojico nisva hotela prezgodaj izdati, in drugič, ker sva postala na govorčevu pripovedovanje tako pozorna, da sva hotela videti, do kod lahko seže človek s tako bistrim razumom. In resnično, gledano s človeškega zornega kota, je govorec prav prikazal tudi razmerja med Stvarnikom in ustvarjenim; kajti človek težko razume, zakaj nisi ljudem že prej natančneje razodel Svojega sebstva, Svoje volje in Svojih namenov z ljudmi, in si dopustil, da jih je nešteto hiralo v globoki noči življenja. In koliko jih bo še shiralo, ne da bi kaj zvedeli o Tebi. In čeprav bodo od razširjevalcev Tvojega nauka zvedeli, da si v človeški podobi sam prišel na to zemljo in ljudem pokazal poti do večnega življenja duše, ali bodo tako trdno verjeli kakor zdaj mi, da je bilo vse res tako, kot jim bodo povedali tvoji odposlanci?«

5 **Jaz** sem rekel: »Kot ljudje imate zelo prav, da tako govorite, sprašujete in sodite; toda Mene kot Stvarnika usmerjajo Moja ljubezen, Moja modrost in Moj red, da se do Svojih ustvarjenih bitij zmeraj vedem tako, kot je zanje v vsakem trenutku najprimernejše.

6 Od prvih ljudi te zemlje pa do te ure ljudje nikoli niso bili niti leto dni brez Mojega razodetja, toda v tem ni bilo nikdar nasilja nad njihovo povsem svobodno voljo, saj ljudje brez nje ne bi bili ljudje, temveč le naprave, ki bi samo izpolnjevale Mojo voljo.

7 Zato je bila ljudem tudi dana pamet kot luč vodnica, da bi z njo iskali Boga in Njegovo voljo, in to so v vseh časih številni tudi počeli in seveda našli, kar so iskreno iskali.

8 Za to, da Bog ne dopusti, da bi Ga tako kmalu in zlahka našli, kot bi si marsikdo želel, pa je skrajno moder razlog: če bi ljudje zlahka našli, kar iščejo, zanje najdeno kmalu ne bi bilo kaj dosti vredno, in si ne bi več prizadevali iskati in raziskovati še naprej; vdali bi se lenobi in duhovni zaklad, ki so ga tako zlahka in hitro našli, bi jim koristil še manj, kot če bi ga morali skrbno iskati in bi ga na tem svetu tudi le redko in mukoma našli. Zato so velika razodetja le redka, prestrašeni ljudje pa morajo v temni noči svoje duše postati sami dejavni in zavzeto iskati večno resnico, torej Mene.

9 Da ljudje na tem svetu med svojim iskanjem celo pogosto zaidejo na različne napačne poti in v različne stiske, je pač tuzemska težava;

toda ta ni posledica dejavnega resnega iskanja, temveč nadležne lenobe pri iskanju, ki je sad pretirane ljubezni do sveta in samega sebe, s katero skušajo ljudje prizadevanje za Božje kraljestvo narediti kar se da udobno. Ko to opazijo drugi, še bolj leni ljudje, kmalu lahkotno predlagajo mlačnim iskalcem: 'Ej, zakaj se tako trudite najti to, kar smo mi že zdavnaj našli in nam je zelo jasno! Če nam boste verjeli, nam služili in nam dali majhen žrtveni dar, vam bomo vse natančno razložili, kar smo zlahka in hitro našli, namesto da bi vi sami neuspešno iskali in raziskovali!'

10 Lenim iskalcem, ki se ogibajo truda, je takšna ponudba dobrodošla, sprejmejo jo in verjamejo vse, kar jim ti govorijo z resnim obrazom ob pomoči različnih lažnih čudežev in znamenj, ki so si jih domislili še bolj leni ljudje med iskanjem resnice in jih pred temi zaslepljenimi delajo med vsakovrstnimi obredi zgolj zato, da bi na tej zemlji udobno živeli. Tako nastajajo skupki različnega praznoverja, laži, prevar in popolno pomanjkanje ljubezni, s tem pa tudi vse slabo med ljudmi na zemlji.

11 Zdaj se sprašujete, zakaj to dopuščam. In povem vam: zato, ker je za človeško dušo, ki je še preveč lena, da bi iskala, boljše, da nekaj verjame in jo vera ohranja v nekem redu, kakor da bi postala povsem razpuščena zaradi svoje lenobe in ogibanja delu. Kadar pa prevara in potrtost sežeta predaleč, pa predvsem stiska prisili lahkoverne, da odtlej sami iščejo resnico. Prevaro opazijo, opustijo lenobo, sami začnejo iskati in se celo bojevati – iz tega pa se kmalu porodi različna luč. In drugič, za iskalca, ki so ga dolgo varali in je zdaj toliko bolj navdušen, je novo razodetje, ki mu ga podelim, neprimerno bolj dobrodošlo in tudi učinkovitejše za odpravo starega praznoverja.

12 Zdaj sem vam jasno povedal, zakaj na tej zemlji dopuščam, v skladu s človekovo najsvobodnejšo voljo, veliko takega, kar se pred človeškim sodniškim stolom ne zdi povsem dobro in modro, v bistvu pa je kljub temu skrajno dobro in modro.

13 Toliko torej o tem. Zdaj pa naj tisti trije le spet pridejo, pogovoril se bom z njimi!«

20. Nojed sprašuje po pravem Božjem nauku

1 Nato je dal gostilničar takoj poklicati vse tri, in ti so tudi takoj prišli – v boljšem stanju in veliko vedrejši –, ter se gostilničarju zahvalili za veliko prijateljstvo, ki jim ga je izkazal.

2 Govorec pa je zaprosil, da bi smel v zahvalo spregovoriti še nekaj besed.

3 **Gostilničar** je rekel: »Le povej, toda na kratko; kajti v svoje dobro boste slišali in izvedeli še nekaj zelo pomembnega.«

4 Govorec, imenoval se je **Nojed**, je rekel: »Prijatelji in najplemenitejši med ljudmi, to bom tudi upošteval, kajti tvoja želja bo odslej za nas zakon! Ker smo v tebi kot poganu našli pravega človeka in tudi modrost, združeno s pravo dobroto, kakršne med judi že skoraj ni mogoče najti, smo pomislili na vaše bogove, in dozdeva se nam, da so morda več kot zgolj pravljica. Zato bi se radi z vašim naukom bolje seznanili, da bi tudi mi darovali vašim bogovom in jim izkazali čast.

5 Takole premišlujem: Božji nauk, ki ustvarja najboljše ljudi, mora biti tudi sam najboljši in najresničnejši. Naš božji nauk to prav gotovo ni, saj so v njem rojeni in vzgojeni ljudje zdaj prav gotovo najslabši na vsem širnem svetu. Njegovi duhovniki pa so že vsepovsod pri boljših ljudstvih znani kot prava človeška nadloga. Božji nauk, v katerega duhovnem naročju se ljudje namesto v dobre in modre vzgajajo samo v prave tigre, hijene, volkove in medvede, pa ne more biti dober in še manj resničen. Kaj meniš ti, prijatelj ljudi, o tem našem razmišljanju?«

6 **Gostilničar** je odgovoril: »Prijatelji, o tem se boste pogovorili s prijateljem, ki sedi ob meni; Ta je neprimerljivo pametnejši in modrejši od mene in vseh še tako dobrih in modrih Grkov!«

7 **Nojed** je rekel: »Tvoja želja je za nas zakon! Ta mož in gospod je po videzu sodeč sicer tudi jud, morda pa je v družbi Grkov postal zelo moder; kajti če bi bil učenec templja, bi bilo z njim škoda izgubljeni še tako svetle in resnične besede.«

8 Nato se je obrnil Name in rekel: »Če nisi učenec templja in si znal poiskati in tudi najti resnično in dobro, tako kot mi zdaj to iščemo in upamo, da bomo to nekje tudi našli, potem presodi naše glasno izrečene misli. Ali nimamo prav, da resnico in njeno dobro iščemo samo tam, kjer smo našli dobre in modre ljudi?«

9 **Jaz** sem odgovoril: »O, vsekakor; toda kljub temu je Mojzesov Božji nauk edini pravi nauk, čeprav so ga dandanes svinje v templju

poteptale in uničile, tako kot se je že zgodilo v starem Babilonu in Ninivah in tudi v drugih starih vlačugarskih mestih.

10 Verjemi Mi: Naš Jehova je že od vekomaj edini pravi, dobri, živi Bog, ki usliši vse prošnje tistih, ki Vanj neomajno verujejo, izpolnjujejo Njegove zapovedi in nadvse ljubijo Njega in tudi svoje bližnje kakor sami sebe! Če zaradi večjega izpopolnjevanja človeških duš nekoliko upočasni popolno izpolnitev njihovih prošenj, pa jih kljub temu nikoli ne pusti povsem neuslišane, izpolni jih tedaj, ko prosilci najmanj pričakujejo.

11 Dobro vem, da ste v veliki stiski pogosto prosili Boga, naj vas odreši nesreče. Toda vas, ki ste prej živeli v veliki blaginji, vendar tudi v telesni in duhovni lenobi kot zelo spoštovani ljudje, je pustil, da ste nekaj let obiskovali resno in trdo življenjsko šolo; v njej niste samo spoznali revščine zemeljskega življenja, temveč ste morali tudi izkusiti njeno grenkobo, da bi potem šele začeli v sebi iskati in spoznavati pravo vrednost življenja in njegov namen.

12 Zdaj, ko ste do zadnje kaplje izpili grenki kelih in tako tudi postali pravi in globoko razmišljajoči ljudje, ste sposobni prevzeti pravo in živo Božjo življenjsko luč iz nebes, in tako je Bog tudi uslišal vaše prošnje v trenutku, ko ste Njegovo pomoč najbolj potrebovali.

13 In kar je storil zdaj vam, je najdosledneje storil že zelo veliko ljudem, če so se obrnili Nanj v stiski in resnično verovali; in tako zdaj ne morete več reči, da naj bi bil Božji nauk pravih judov lažen in nerresničen – kar pa velja za nauk o bogovih vseh poganov.

14 Ali mislite, da bi vam ta gostilničar kot patricij tega mesta, če bi bil še pogan, izkazal tolikšno usmiljenje? Niti najmanj! Kot pogan bi se vas lotil z vso krutostjo rimskih zakonov; ker pa v srcu ni več pogan, in tudi njegova hiša ni takšna, temveč je postal pravi jud, kakršni so bili Abraham, Izak in Jakob, vam je po Mojem nasvetu dodelil to, kar že uživate in boste v prihodnje še bolj uživali. Ali spoznavate to?«

21. Družinske razmere Hiponija, očeta treh tatov

1 **Nojed** je odgovoril: »O, prijatelj modri, to je slišati zelo resnično, in s to zadevo bo res tako, saj Božjih načrtov ne moremo dognati in ne dojeti Njegovega vodstva in Njegovih poti. Toda zakaj je Jehova zapustil našo mater, ki se je ves čas strogo ravnala po tempeljskih postavah in živela po njih, in tudi naše štiri, v vsem nedolžne sestre?

Če je tempeljski nauk uničen in poteptan, kaj imajo pri tem naša mati in uboge nedolžne sestre? Mati, kot smo zvedeli iz zanesljivih virov, je umrla kmalu po vstopu v lep božji samostan – verjetno je bila zastrupljena –, sestre pa so bile kar takoj posiljene in kdo ve, kaj vse se je še dogajalo z njimi! Ali je bilo dobremu in skrajno modremu judovskemu Bogu to všeč, da je dopustil kaj takega? Če nas lahko s svojim pojasnilom pomiriš, bomo še naprej ostali trdno verujoči judje.«

2 **Jaz** sem odgovoril: »Nič lažjega kot to – prisluhnite torej. Vaš oče, Hiponij – tako se imenuje tudi najstarejši med vami –, je bil jud, ki se je spreobrnil v judovstvo po čistem nauku Samaritanov. Nič ni dal na prazne obrede in vsakovrstne druge tempeljske prevare. Pri tem pa je imel velike težave z ženo, ki je bila z vsemi hčerami, ki so se povsem zgledovale po njej, nora na tempelj. To je vašega častitljivega očeta žalostilo do smrti in je Boga še na smrtni postelji prosil, naj žena in hčere še na tej strani spoznajo, da ne hodijo po Njegovih poteh, temveč po poti kneza laži in moči smrti. Bog pa je očetovo prošnjo uslišal, saj Mu je bil oče v resnici zmeraj in dosledno zvesto predan.

3 In s kakšnim sredstvom bi bilo mogoče primerneje in učinkoviteje poboljšati peterico žensk – ki so vse svoje zveličanje pričakovale samo od templja –, kot s pravo izkušnjo, kaj je v resnici tako zelo občudovani tempeljski blagor! Mati, kot največja privrženka templja, je sicer sklenila svoje zemeljsko življenje v templju, se je pa pri tem povsem vrnila k pravi veri svojega moža, ki ga je prej tako zelo prizadela, in začela iz dna srca zaničevati početje tempeljskih duhovnikov. In vaše sestre so zelo kmalu na lastni koži med številnimi solzami zelo dobro поблиže spoznale 'božje angele', ki so jim služili, in prav kmalu so se jim hudo zagnusili. Zdaj so po zaslugi višjega vodstva in Božje previdnosti zdrave in polne prave vere in zaupanja v edino pravega judovskega Boga, v Eseji, v hiši največjega gostilničarja; tam jih boste ob priložnosti tudi videli in z njimi govorili. Danes pa je komaj četrti dan, ko sta jih tja z drugimi vred pripeljala na zdravljenje vodilna farizeja. Vse drugo boste lahko ob priložnosti zvedeli od njih samih.

4 Če je torej zadeva takšna – ali lahko še zmeraj trdite, da je judovski Bog izmišljena, prazna pravljica?«

5 **Nojed** je odgovoril: »Prijatelj, prerok si, verjamemo ti in zdaj spet verujemo v Boga Abrahama, Izaka in Jakoba. Če ne bi bil prerok, poln Jehovovega duha, ne bi mogel tako natančno poznati naših

imen in še manj naših najskrivnejših življenjskih razmer. Zato zdaj znova vsa čast edino resničnemu judovskemu Bogu, ki nas je s Svojo skrbjo tako čudežno preoblikoval v prave ljudi. V kateri deželi pa si postal prerok? Ali si tudi ti Samarijan?«

22. O človekovi usodi

1 Jaz sem rekel: »Prisluhni Nojed, in tudi tvoja brata Hiponij in Rasan! Nisem Samarijan, kakor misliš in razumeš, vendar sem tudi Samarijan; in nisem jud in vendar sem tudi jud. In tudi pogan nisem, pa vendar sem tudi pogan, kajti sicer ne bi mogel biti tako zelo prijateljski s pogani. Skratka, sem vse z vsem in vse v vsem! Kajti tam, kjer vladajo združeni resnica, ljubezen in njeno dobro, tam sem tudi Jaz pri vseh ljudeh na vsej zemlji, in ne obsodim nikogar, ki si prizadeva za resnico in njeno dobro.

2 Kdor pa se iz posvetne ljubezni in sebičnosti ogiba resnici in vsemu dobremu, in tako neogibno greši proti resnici in njenemu dobremu, ki je čista ljubezen v Bogu od vekomaj, greši tudi proti Božjem redu in njegovi nespremenljivi pravičnosti ter se sam obsodi.

3 Toda če to svojo veliko napako spozna, se znova vrne k resnici, začne iskati resnico in njeno dobro ter v skladu s tem tudi deluje, potem se prekletstvo toliko odmakne od njega, kolikor najdena resnica skrajno resno postane njegovo življenjsko vodilo. Tedaj ga tudi Bog vzame v Svoje varstvo, čedalje bolj razsvetljuje njegovo srce in razum ter krepi njegovo voljo; to velja tako za pogane kot za jude. In tako sem iz Božjega duha, ki prebiva v Meni, vse v vsem – v poganih in judih.

4 Imaš me za pravega preroka, in povem ti, da sem prerok – vendar to tudi nisem. Kajti prerok mora delati tisto, kar mu naloži Božji duh. Toda Jaz sam sem Gospodar in hkrati služabnik, sam si predpisujem prave poti. Nihče Me ne more poklicati na odgovornost in reči: 'Zakaj to počneš?', kajti Jaz sam sem na zunaj in v sebi *resnica, pot in življenje*; in kdor se ravna po Mojem nauku in veruje, da sem Jaz *resnica, pot in življenje*, in tako povsem neodvisen, najsvobodnejši Gospod, ta bo tudi tako kot Jaz imel v sebi večno življenje.

5 Če hočejo postati ljudje te zemlje Božji otroci, si morajo prizadevati postati v vsem tako popolni, kot je popoln večni in sveti Oče v nebesih, ki je v Sebi večna resnica, večna ljubezen in moč in vse

neskončno dobro, pravično in veličastno, ki izvira iz vsega tega. Zato je v *Pismu* tudi napisano: *'Bog je ustvaril človeka po Svojem vzorcu, po Svoji podobi ga je ustvaril, in mu vdihnil Svoj odem³, po katerem je človek postal živa, svobodna duša!'*

6 Zato ljudje te zemlje niso zgolj bitja, porojena iz Jehovove vsemo-gočnosti, temveč tudi otroci Njegovega duha, torej Njegove ljubezni, in tako – kot je zapisano –, tudi sami bogovi.

7 Če pa so to, kar jim glasno dopoveduje njihova najsvobodnejša in z ničimer omejena volja, so tudi najsvobodnejši gospodarji in sodniki sami sebi. Toda popolni gospodarji in Bogu podobni bodo postali šele tedaj in tako, da bodo natančno jim razodeto Božjo voljo privzeli kot svojo in se po njej ravnali, vendar se o tem svobodno odločajo sami.

8 Zato tudi Bog le izredno redko deluje vidno med ljudmi, ker jim je že od prazčetka iz Sebe podelil sposobnost, da se lahko iz lastne moči postopno dvignejo na najvišjo, Bogu podobno življenjsko stopnjo.

9 Kdor začne takoj, ko je sposoben uporabljati razum, iskati resnico in njeno dobro ter v skladu z najdenim tudi ustrezno ravna, je že na pravi poti – in to mu bo Bog neprenehoma čedalje bolj osvetljeval ter ga vodil do Svoje veličastnosti. Kdor pa se poleni – tudi po lastni volji –, ter se naveže na ta svet in njegove užitke, jih postavlja pred zunanje in minljive čute materialnega ali telesnega človeka zgolj zaradi preskusa svoje svobodne volje, se tudi prostovoljno obsodi in postane podoben mrtvemu in obsojenemu – in je tako rekoč že obsojen in mrtev.

10 In ta smrt je potem tisto, kar poznaš pod pojmom 'pekel', in je stanje duše kot kazen za njene grehe; ti pa si se opredelil proti temu, ker nočeš grešiti zgolj iz strahu pred takšno kaznijo in nočeš ravnati po spoznani resnici samo zaradi plačila v nebesih. In dam ti povsem prav: nikjer ni takšnega pekla in ne takšnih nebes. Kljub temu pa pekel obstaja in obstajajo nebesa, toda ne kot nekaj zunaj človeka, temveč v človeku, glede na to, kako se sam opredeli, kakor je bilo pravkar povedano.«

---

³ Odem – dih, življenjska energija, op. p.

23. O nujnosti in namenu skušnjav

1 (**Gospod**): »Če ta svet ne bi bil preskrbljen z vsemi mogočimi sladostrastnimi miki, temveč bi bil za človeka nekaj takšnega, kot je puščava za divje živali, bi mu bili svobodna volja, podobna Božji, njegova pamet in razum dani zaman; kajti kaj naj bi spodbujalo človekovo ljubezen ter jo po tem spodbujanju vabilo in hotelo, ter kaj bistrilo njegovo pamet, prebujalo in oživljalo njegov razum?

2 Skoraj neskončno veliko vsega in skrajno raznovrstnega, dobrega in slabega, plemenitega in neplemenitega je tu prav zaradi človeka, da lahko vse vidi, spozna, preskusi, izbira in smiselno uporablja; iz tega pa že lahko začne počasi sklepati, da je vse to ustvaril in uredil kakšen skrajno moder, dober in vsemogočen Začetnik, Tisti, ki potem, ko začne človek tako sam iz sebe premišljevat, nato nikoli ne odlaša in se razmišljajočemu človeku tudi поблиže razodene, kakor se je to nedvomno dogajalo v vseh časih.

3 Če pa se ljudje preveč predajo zgolj sladostrastnim posvetnim mikom, se zapletejo vanje in mislijo, da so na tem svetu zgolj zato, da bi si kot razumna in razmišljajoča bitja na tem, z vsem bogato preskrbljenem svetu pripravili tudi vse mogoče užitke ter se pravega namena, zakaj so na svetu in kdo jih je nanj postavil niti ne zavedajo, potem pravega in višjega razodevanja Boga in Njegove ljubeče volje ne morejo doseči dotlej, dokler zaradi vsakovrstne stiske in nesreče ne začnejo vsaj toliko premišljevat, da se vprašajo: 'Zakaj smo morali priti na ta trpeči svet, zakaj moramo tako trpeti in dopustiti trpinčenje do zanesljive smrti, ki je klavrn konec našega obupa?' – Tako si nekoč posvetno razglabljal tudi ti, Nojed.

4 Potem pa pride tudi čas, ko se začne Bog človeku znova razkrievati, in sicer najprej po ustih prebujenih ljudi, z drugimi znamenji in tudi z vsakovrstno sodbo nad tistimi, ki so z različno prevaro in zatiranjem revnih in slabotnih postali bogati in mogočni, prevzetni in neljubeči ter polni objestnosti in ne mislijo več na nobenega boga in še manj v srcu verujejo vanj, temveč se predajajo zgolj vsemogočim posvetnim užitkom, teptajo reveže in jih nimajo več za ljudi, temveč še komaj za navadne živali.

5 Ko pa bo nekoč na svetu med ljudmi presežena določena mera, bo prišla tudi velika sodba in z njo tudi veliko in neposredno Božje razodetje tistim, ki bodo še verjeli v Boga in v svojem srcu še ohranili ljubezen do Njega in bližnjega.

6 Tedaj bodo zanikovalci Boga in prevzetni prevaranti in zatiralci pometeni z zemlje, verni in revni pa opogumljeni in razsvetljeni iz nebes, tako kot se pravkar dogaja in se bo pozneje, po skoraj dva tisoč letih, znova dogajalo. Čas, v katerem se bo to dogajalo in zanesljivo zgodilo, bo tako zlahka razpoznaven, kakor je po pozni zimi zlahka prepoznavna bližajoča se zgodnja pomlad *po tem*, da popki dreves čedalje bolj nabrekajo in postajajo vse bolj sočni, iz njihovih vej in vejic pa kakor človeške solze kaplja na tla sok, in nekako moleduje za odrešitev iz zimske stiske, v kateri je stradalo veliko dreves.

7 Ko bodo torej ubogi ljudje postajali v srcih zaradi svetlobe Božje resnice svetlejši in bolj »nabrekli«, pri tem pa zaradi nečloveške in brezmejne stiske s solzami namakali zemljina tla, bo to pomenilo, da je duhovna pomlad zelo blizu.

8 Če boste vi trije in tudi vi, Moji že starejši prijatelji, to dobro premislili, boste kmalu in zlahka ugotovili, kakšen čas je zdaj, in kakšne vrste rojak sem pravzaprav Jaz.«

24. Nojedovi pomisleki o Gospodovi božanskosti

1 **Nojed** je ves začuden rekel: »O ti veliki in nepopisno modri prijatelj! Našim ušesom in srcem zvenijo tvoje besede prav nenavadno. Iz njih razberemo, da si več kakor prerok; kajti noben prerok se ni povzpел tako, kot sta se Mojzes in Elija, in celo tadvā nista nikoli govorila o lastnem veličastju, temveč zmeraj le o Božjem. Ti pa si dejal, da si samostojen gospodar, da lahko počneš, kar hočeš, in noben bog, in še manj človek te ne more in ne sme poklicati na odgovornost in te vprašati, zakaj počneš to ali ono. Poslušaj, če se to, kar si nam o sebi izpričal zdaj, nedvomno izkaže kot resnica, potem med teboj in Bogom ni druge razlike kakor ta, da si kot Bog postal zdaj nam enak, Jehova pa je Bog že od vekomaj! To resnično presega našo pamet, čeprav tudi mi dobro vemo, da je Bog po velikem preroku tedaj pobožnim judom dejal: 'Bogovi ste, če natančno izpolnujete Moje zapovedi in sprejmete s tem Mojo voljo za svojo!'

2 Od tedaj pa do danes so živeli številni judje, ki so že od otroštva kar najstrože izpolnjevali Božje zapovedi, toda nihče od njih se ni drznil niti namigniti, da naj bi bil tako kot Bog samostojen gospodar, ki mu za svoja dejanja in početje ni treba polagati računov niti Bogu in še manj človeku. Prijatelj, kako naj to v resnici razumemo?«

3 **Jaz** sem odgovoril: »Zlahka in preprosto! Ali nisem rekel, da je človek, ki je povsem spoznal Boga in Njegovo voljo ter se neomajno ravna po njej in tako Božjo voljo povsem posvoji, enak Bogu? Če pa je Bog Gospodar po Svoji ljubezni, modrosti in oblasti, potem je to v duhu tudi tisti, ki je postal v vsem enak Bogu.

4 Mislim, da to ne bi smelo biti težko razumljivo. Kajti o čem naj bi polagal račun pred Bogom, ali celo pred kakšnim človekom, če pa zmeraj misli, hoče, govori in ravna samo po Božji volji in Božjem duhu?

5 Ali je čista Božja volja v človeku kaj manj Božja kakor v Bogu samem, ali je morda kaj manj samostojno mogočna kakor v Bogu, saj je On prav po Svoji volji navzoč in deluje povsod, in zanesljivo tudi v človeku? Zato naj postane in naj bi bil pravi človek tudi tako popoln, kot je popoln Oče v nebesih. In če je človek to, ali ni potemtakem tudi gospod poln modrosti, moči in oblasti?«

6 **Nojed** je rekel: »Veliki in resnično nadvse modri prijatelj! Govoril si živo in razumljivo, ne morem ti ugovarjati; toda eno je kljub temu res: Človek lahko s popolnim samozatajevanjem postane podoben Bogu in s tem tudi mogočen, in to se je najjasneje pokazalo zlasti pri velikih prerokih; toda zato človek je in ostane samo bitje, nastalo v času, in tako kljub vsej svoji Bogu podobni popolnosti podložen in omejen mali bog; Jehova pa je večni, torej brez začetka, neskončen v času in prostoru, in Ga zato prav nič ne omejuje. In ta nadvse neskončno velika razlika med enim in večno edino pravim Bogom ter v času nastalim človeškim bogom se nikoli ne bo mogla izničiti.«

25. Naravni človek in človek, prežet z Božjim duhom

1 **Jaz** sem odgovoril: »To si prav in dobro povedal in presodil. Ustvarjeni človek se seveda nikoli ne bo mogel primerjati s pravim Božjim prabitjem; toda v ustvarjenem človeku po pravečni Božji volji prebiva tudi neustvarjeni, večni duh iz Boga, in zanj v njem prav tako ni omejitev, kot jih ni za pravo Božje prabitje samo, ker je eno z njim.

2 Ali meniš, da je *ta* svetloba sonca, ki pravkar osvetljuje zemljo in jo segreva, kaj mlajša in manjša od tiste, ki jo je osvetljevala in segrevala pred nepredstavljivimi časi? Povem ti, pameten in prodoren mislec in govorec si, toda v duhu popolne resnice iz Boga boš mislil in govoril šele tedaj, ko se bo tvoja duša poenotila z večnim duhom

iz Boga. To pa se lahko zgodi in se bo zgodilo samo tedaj, če boš v prihodnje s svojo svobodno človeško voljo spoznano Božjo voljo povsem privzel za svojo – v besedah in dejanjih. Ali razumeš?»

3 **Nojed** je rekel: »O, prijatelj, do takrat bo preteklo še veliko časa, kajti veliko posvetnega je še v nas! Preden se bomo tega povsem znebili in vsaj začeli zaznavati vsemogočno navzočnost Božjega duha v sebi, bo – kot je že povedano –, steklo veliko časa v morje večne preteklosti, ki se ne bo nikoli vrnila.«

4 **Jaz** sem rekel: »Takšno razmišljanje je še zmeraj zelo tuzemsko, človeško! Kajti glej, za Božjega duha tudi v človeku ni niti minljivega časa niti kakršnega koli omejenega prostora, zato tudi ni ne preteklosti ne daljne prihodnosti, temveč je zgolj večna sedanost. Toda na tem svetu ima vse svoj čas, noben sadež na drevesu ni zrel že ob cvetenju; če pa se boš trdno odločil, da boš odslej neomajno živel in ravnal po Božji volji, boš že kmalu govoril drugače.

5 Kakor si sodil in govoril zdaj, jih je sodilo in govorilo že veliko; ko pa so iz Mojih ust slišali, kaj naj storijo in kako naj začnejo živeti, in so se po tem začeli kmalu ravnati, so hitro napredovali.

6 Kmalu boste prišli v Esejo in predstojnik Roklus vam bo za zgled, kaj lahko v kratkem času z Božjo ljubeznijo in milostjo doseže človek, ki se zelo resno duhovno izpopolnjuje.

7 Zelo kmalu bom s temi prijatelji odšel od tod, in ko vam bo gostilničar več povedal o Meni, se boste toliko bolj zavzeto in resno začeli ravnati po Mojem nasvetu in po njem živeti – in tedaj bo pri vas že opazen Jehovov blagoslov.

8 To bi bilo za zdaj vse, kajti več ne bi mogli prenesti; ko pa se bosta v vas prebudili Božja milost in ljubezen, pa vas bosta že sami popeljali v vso modrost, potrebno na tem svetu. Zdaj pa se vrnite v sobo, ki vam jo je namenil gostilničar.«

9 Vsi trije so se Mi zahvalili za vse, kar sem jim storil in povedal, ter odšli v sobo, v kateri so se skrivali vse dotlej, dokler je trajal sejem, da jih ne bi prepoznal kakšen trgovec ali kupec in jih nadlegoval.

GOSPOD NA POTI IZ JERIHE V NAHIM V JUDEJI (Luka 19)

26. Gospodov odhod iz Jerihe. Zaharij na murvi

1 Ko smo spet ostali sami, Me je **gostilničar** povabil: »O Gospod in Mojster, ali ne bi ostal pri nas še čez poldne?«

2 **Jaz** sem odgovoril: »Prijatelj, z vsem, kar ste potrebovali, sem vas oskrbel. Bodite zvesti Mojemu nauku, ravnajte in živite po njem, pa bom tudi Jaz ostal v vas s Svojim duhom; toda telesno se moram že zaradi številnih revnih, slepih in mrtvih odpraviti od tod. Poleg tega bi Me, če bi podnevi hodil skozi Jeriho, mnogi prepoznali in ob Mojem odhodu obletavali, to pa bi zbudilo veliko pozornosti. Če bi tu ostal čez poldne, ko je gostov veliko, bi bila Moja navzočnost še opaznejša. Tega pa si zaradi nekaj navzočih tempeljskih duhovnikov ne želim. Z učenci se bom kar takoj odpravil proti Nahimu.«

3 Po teh besedah sem tudi učencem dejal, naj se pripravijo na odhod.

4 Tako so tudi storili in začeli smo se odpravljati. Ko pa so to opazili hišni služabniki, so stekli na trg in številnim navzočim povedali, da se slavni zdravilec Jezus iz Nazareta odpravlja iz njihove hiše, in sicer proti Nahimu.

5 Ko so ljudje to slišali, so stekli po dolgi poti kar precej naprej, in tako je bila pot vse do Zahejeve velike mitnice – Zahej je bil višji cestnar –, polna ljudi. Kajti vsi so hoteli videti Mene, človeka, o katerem so slišali že veliko čudežnega.

6 Zahejeva mitnica je bila dobre pol ure hoda iz mesta, v nasprotni smeri od tiste, po kateri smo prišli v Jeriho. Ko je Zahej videl, da se iz mesta po cesti k njegovi mitnici in še dlje vali velika množica, je stopil iz hiše in vprašal, kaj se dogaja.

7 Vprašani so povedali, da bo kmalu po tej poti v Nahim z učenci prišel znani zdravilec Jezus iz Nazareta v Galileji in da Me želijo videti.

8 Ko je **Zahej** to slišal, je rekel: »Potem ga moram vsekakor videti tudi jaz. O njem so mi veliko čudežnega pripovedovali prijatelj Kado in njegov oče ter njun stari služabnik Apolon, pa tudi neki slepec, ki mu je zdravilec pred dnevi vrnil vid; bilo mi je nepopisno hudo, da ga nisem mogel videti, saj se je ob svojem prvem prihodu v Jeriho že

naslednje jutro odpravil proti Eseji. In če je zdaj spet ubral isto pot iz Jerihe, ga moram videti, pa naj stane, kar hoče.«

9 Ljudje so se čedalje bolj zgrinjali na cesto, in naš Zahej, mož majhne postave, ki je spoznal, da Me bo le stežka videl skozi množico, se je povzpел na murvo in tam čakal, dokler ne bi prišel mimo.⁴

10 Ko so ljudje zaradi Mene zasedli vse mestne ulice in še bolj ceste zunaj mesta mimo mitnice, in sem se z učenci še zadrževal v veži Kadove hiše, ker sem vedel, da so Me Kadovi preveč uslužni hišni služabniki, ne da bi jim kdo naročil, razkrili ljudem, sem gostilničarju, ki je še stal ob Meni, povedal, kaj se je v naglici zgodilo, in obljubil Mi je, da bo svoje sluge ostro poklical na odgovornost.

11 Svetoval sem mu, naj tega ne stori, saj so ti tako ravnali dobronamerno. Rekel pa sem mu, naj nas spusti skozi stranska vrata, ker pri glavnem vhodu čaka Name preveč ljudi.

12 Gostilničar je to tudi storil, in zlahka, ne da bi nas bila videla velika množica, smo po ozki in malo obljudeni ulici prišli na prosto ter se podali po poljski poti, ki se je približno sto korakov pred veliko mitnico združevala z glavno ulico; tako smo se ognili veliki gneči v mestu in tudi večjemu delu glavne ceste od mesta do mitnice.

13 Ko pa smo se že približevali omenjeni veliki mitnici ob glavni cesti, Me je nekaj ljudi spoznalo, in kmalu je nastal velik hrup, številni so na ves glas kričali: »Tu je, tu je – slavni zdravilec iz Nazareta! Slava njemu in blagor tudi nam, da ga lahko zdaj vidimo!«

14 Moji učenci pa so grozili vzklikajočim in jim ukazovali, naj molčijo.

15 Učencem sem očital, da se ne bi smeli tako vesti do ljudi, in jim rekel (**Jaz**): »Jaz sem Gospod! Če Jaz prenašam glasno vzklikanje ljudstva, ga lahko prenašate tudi vi! Naj vam korake zmeraj usmerjata ljubezen in potrpljenje, nikoli pa grožnje in gospodovalnost. Ne popisno lepše je, če vas ljudje ljubijo, kakor da se vas bojijo!«

16 Ko so učenci to slišali, so se vdali, in mirno smo hodili naprej ter kmalu prišli do murve, na kateri nas je čakal mali Zahej, višji cestinar.

17 Ob drevesu sem se ustavil, pogledal gor in zaklical (**Jaz**): »Zahej, hitro splezaj dol; danes se moram namreč ustaviti v tvoji hiši!«⁵

---

⁴ Luka 19, 1–4.

⁵ Luka 19, 5.

18 Zahej se je hitro spustil z drevesa in Me z učenci vred zelo veselo sprejel.⁶

19 Ko so **ljudje** to videli, so začeli godrnjati: »Poglejte slavnega zdravilca, ki uresničuje svoja dejanja z močjo Božjega duha! To mora biti res lep Božji duh, ki prenočuje, já in pije pri cestnarjih, znanih velikih grešnikih.«⁷

20 Ljudje so godrnjali in se začeli počasi razhajati.

21 Ko je **Zahej** slišal, kaj govorijo o Meni, se je razjezil, pristopil k Meni in glasno rekel: »Gospod, glej, tudi brez človeške sodbe vem, da sem grešnik, in zato tudi skrajno nevreden, tega, da bi se Ti, Najpravičnejši, ustavil pri meni. Ker pa si me tako nadvse milostno počastil in mi izkazuješ nadvse veliko in neprecenljivo prijateljstvo, bom polovico svojih številnih posesti dal revnim – in če sem koga v čem prevaral, naj pride, in mu bom četverno povrnil!«⁸

22 Ko so ljudje, še zmeraj jih je bilo veliko, slišali, kaj je rekel Zahej, se je negotovanje poleglo, in **nekateri boljši** so se pogovarjali med seboj: »Glejte, človek, ki hoče storiti kaj takega in bo gotovo to tudi storil, ni več najhujši grešnik. Miloščina izbriše veliko grehov, in kdor nepošteno pridobljeno četverno vrne tistemu, ki ga je oškodoval, je poravnal svojo krivdo pred Bogom in tudi pred ljudmi – in tako tudi ni prav nič narobe, če slavni zdravilec prenoči pri grešniku, ki bi se rad temeljito poboljšal.«

23 Drugi, zlasti revni, pa so že vnaprej preračunavali, ali bodo udeleženi pri delitvi Zahejevega premoženja in koliko bodo dobili. Nekateri so premišljevali tudi o tem, da bi celo z lažnimi pričami stopili pred Zaheja in mu dokazali, da je tudi njih prevaral za toliko in toliko, v tem ali onem času, ob tej ali oni priložnosti, in potem od njega zahtevali četverno povrnitev.

24 Pozneje sem v hiši Zaheja opozoril na vse to ter mu priporočil pravo modrost in previdnost, in to je tudi natančno upošteval.

27. Prilika o zaupanih funtih

1 Ko so se ljudje začeli čedalje bolj razhajati, sem glasno rekel zdaj srečnemu Zaheju (**Jaz**): »Danes sta tvoja hiša in ti deležna velikega

---

⁶ Luka 19,6.

⁷ Luka 19,7

⁸ Luka 19,8

blagoslova, ker si tudi ti Abrahamov sin!⁹ Kajti Jaz kot Sin človekov in pravi zdravilec sem prišel, da bi poiskal in zveličal, kar je bilo izgubljeno.¹⁰ Kot zdravilec pridem samo k bolnim in ne k zdravim, ki zdravilčeve pomoči ne potrebujejo.

2 Na ta svet sem torej prišel, da bi ljudem vrnil Božje kraljestvo, ki so ga že zdavnaj izgubili, in njegovo pravičnost, ki je med ljudmi ni več. Tako *sem pot, resnica, svetloba in življenje*; kdor veruje Vame, bo živel večno!«

3 Ko je to slišalo še zmeraj kar veliko **ljudi**, so se med seboj pogovarjali: »Ta človek ima sicer res nadvse redke čudovite lastnosti – zelo pa se moti, če meni, da je on tisti, ki nam bo vrnil izgubljeno Božje kraljestvo in njegovo pravičnost, saj se precenjuje. Kajti prihajamo iz bližine Jeruzalema in nič ne vemo o tem, da bi se dogajalo kaj takega! Če pa trdi, da nam bo vrnil izgubljeno Božje kraljestvo in njegovo pravičnost, naj nam oboje razodene kar takoj. Zakaj se obotavlja in nas pušča v negotovosti?«

4 **Jaz** pa sem se obrnil na ljudi, ki so se tako pomenkovali, in jim prav zato, ker sem se med njimi počutil res skoraj tako kakor blizu Jeruzalema, povedal tole priliko: »Res je, kar pravite, da ste iz bližine Jeruzalema in da ne veste ničesar o vrnitvi Božjega kraljestva in njegove pravičnosti, zdaj pa zahtevate, naj se Božje kraljestvo takoj razodene, če se lahko in hoče razodeti po Meni!

5 Ob vas se zdaj res počutim kakor ob slepem Jeruzalemu, ki z odprtimi ušesi nič ne sliši in s široko odprtimi očmi nič ne vidi. Koli-kokrat sem že bil v Jeruzalemu in vas poučeval ter pred vašimi očmi delal znamenja kot pričevanje o razlogu za Svoj prihod na ta svet, in kljub temu pravite, da ne veste, da vam spet prinašam Božje kraljestvo in njegovo pravičnost, in zahtevate, naj Jaz – če naj bi bil res prinašalec Božjega kraljestva in njegove pravičnosti – pred vami takoj razkrijem Božje kraljestvo in njegovo pravičnost. Prav! To bom tudi storil, zato poslušajte tole priliko:¹¹

6 Neki človek plemenitega rodu se je odpravljal, da bi zavzel daljno deželo in se potem vrnil.¹² Pred odhodom je poklical svojih deset služabnikov, jim razdelil deset funtov in rekel: 'Trgujte z njimi, dokler

---

⁹ Luka 19,9.

¹⁰ Luka 19,10.

¹¹ Luka 19,11.

¹² Luka 19,12.

se ne vrnem!¹³ Kdor mi bo zagotovil dober zaslužek, ta bo v skladu z njim požel tudi zaslužen plačilo!

7 Potem je odšel. Služabniki so začeli trgovati s funti, trgovali so dobro in slabo.

8 Domači podložniki pa so človeka plemenitega rodu, ki je bil njihov gospodar in kralj, sovražili, in ko so slišali, da je odpotoval in da njegovi služabniki trgujejo v njegovem imenu, so mu tja, kamor je bil odšel, poslali sporočilo: 'Nočemo več, da bi nam vladal.'¹⁴

9 Toda zgodilo se je, da se je gospodar po zavzetju kraljestva vrnil in deset služabnikov, ki jim je izročil denar za trgovanje, dal takoj poklicati predse, da bi izvedel, koliko je kateri prigospodaril.¹⁵

10 Pristopil je *prvi* in rekel: 'Gospod, s tvojim funtom sem pridobil deset funtov.'¹⁶ Tukaj imaš torej prejšnji funt in še deset novih funtov zraven.' In gospodar mu je rekel: 'Poslušni in zvesti sluga! Ker si bil zvest v malem, boš imel oblast nad desetimi mesti!'¹⁷

11 Nato je pristopil *drugi* sluga in rekel: 'Gospod, s tvojim funtom sem pridobil še pet novih.'¹⁸ Tukaj imaš svoj funt in še pet funtov zraven!' In gospodar je tudi temu slugi rekel: 'Vladal boš torej nad petimi mesti!'¹⁹ In tako se je zgodilo tudi drugim, ki so z enim funtom nekaj prislužili.

12 Pristopil pa je še *tretji*, pravzaprav zadnji sluga, kot posebno poklicani, in rekel: 'Glej gospod, tukaj je tvoj funt, ki sem ga hranil zate v potnem prtiču.'²⁰ Bal sem se te, ker dobro vem, da si trd človek, ki jemlje, česar ni vložil, in žanje, kjer ni sejal.'²¹ Toda gospodar mu je odgovoril: 'Po tvojih besedah te bom sodil, pavliha. Vedel si, da sem strog človek, da jemljem, česar nisem vložil, in žanjem, kjer nisem sejal.'²² Zakaj torej nisi vložil mojega denarja v hranilnico, in mi pridobil vsaj oderuške obresti?!'²³ Sluga je umolknil, saj za to ni imel opravičila.

---

¹³ Luka, 19,13.

¹⁴ Luka 19,14.

¹⁵ Luka 19, 15.

¹⁶ Luka 19,16

¹⁷ Luka 19, 17.

¹⁸ Luka 19,18.

¹⁹ Luka 19,19.

²⁰ Luka 19,20.

²¹ Luka 19.21.

²² Luka 19,22.

²³ Luka 19.23.

13 Gospodar pa je rekel drugim slugam: 'Temu lenemu slugi vzemite funt, in ga dajte tistemu, ki mi jih je prislužil deset!'²⁴ Ta bo z njim najboljše ravnal!

14 Nato so mu sluge rekli: 'Ta jih ima že tako največ!'²⁵

15 Toda gospodar jim je rekel: 'O, resnično, povem vam: vsakemu, ki ima, se bo dalo, da bo imel še več; in tistemu, ki nima – kot vi v Jeruzalemu –, se bo vzelo tudi to, kar ima!'²⁶ Moje sovražnike, ki niso hoteli, da bi jim Jaz kraljeval (farizeje), pa pripeljite sem in jih zadavite pred menoj!'²⁷

16 In da boste tudi razumeli, kaj pove ta prilika, vam jo bom na kratko razložil, zato prisluhnite:

17 Gospodar, ki je odpotoval, da bi prevzel daljno deželo, je Bog, ki vam je govoril po Mojzesu. Judom je na dveh kamnitih ploščah izročil deset funtov (zapovedi življenja), s katerimi so prvi Judje dobro gospodarili in si zato kmalu pridobili veliko moč.

18 Čas kraljev pa ponazarja drugi sluga, ki je svojemu gospodarju prigospodaril pet funtov; tudi njihova moč je bila še primerna njihovemu prizadevanju. Kako se je sčasoma pridobivanje za Gospoda vse bolj zmanjševalo, pa ponazarjajo dobički drugih slug, natančneje to lahko preverite v knjigah kraljev in kronikah.

19 Tretji, povsem leni sluga, pa ponazarja *ta* čas, v katerem skrivajo farizeji pred očmi, ušesi in srci vaš od Boga dobljeni funt kar v potnem prtu revnega in prevaranega človeštva; tako kot so ga dobili od Boga, ga nočejo naložiti v pogansko hranilnico, da bi Gospodu prinašal obresti, temveč nalagajo lastno nesnago, ki jo razglašajo za zlato, v banko še slepih poganov in tako pridobivajo oderuške obresti za svoje telo.

20 Današnji farizeji in judje pa so tisti hudobni podaniki, ki Gospoda sovražijo, in nočejo, da bi jim vladal. Zato se jim bo tudi zgodilo tako, kot sem vam opisal v priliki: prvič, ker niso nič prigospodarili, jim bo vzeto še to, kar so še imeli, in dano tistim, ki imajo res največ – to so zdaj pogani. Ti ponazarjajo tudi omenjeno deželo, kamor je odpotoval gospodar, da bi jo zavzel. In On jo je že zavzel in zdaj se je vrnil v Meni, da bi poračunal – to pa vam v vsej raznolikosti ponazarja tudi ta prilika.

---

²⁴ Luka, 19,24.

²⁵ Luka 19,25

²⁶ Luka 19,26.

²⁷ Luka 19,27.

21 Skratka, luč bo judom odvzeta in dana poganom! Čas obračuna Boga s podaniki, ki sovražijo Gospoda, je zelo blizu; tisti, ki jim bo dana luč ali pa jim je že bila dana, bodo novi Božji služabniki, in ti bodo pokončali Gospodove sovražnike.

22 Tudi to, kar sem vam razodel zdaj, je Božje kraljestvo, in to vam znova dajem z vso njegovo pravičnostjo vred. Kdor bo povedano upošteval in izposojeni funt, namenjen gospodarjenju, zvesto in vestno vložil, bo dobil tudi plačilo življenja.

23 To sem povedal vam, prebivalcem Jeruzalema in njegove okolice; blagor tistemu, ki bo to vestno upošteval!«

28. Gospod ozdravi Zahejevega sina

1 Ko so judje slišali, kaj sem povedal, so se razjezili, in **nekateri** so rekli: »Navsezadnje imajo farizeji še prav, da preganjajo tega Galilejca. Kajti iz njegovega govorjenja razločno razberemo, da bo na nas nahujskal Rimljane, ki ga imajo zaradi njegovih čudežev za boga. Ti pa nam bodo vzeli vse pravice ter nas spremenili v sužnje. Če znova prinaša izgubljeno Božje kraljestvo in njegovo pravičnost, in ta naj bi bila takšna, kot nam jo je razodel zdaj, potem naj kar ima svoje Božje kraljestvo in njegovo lepo pravičnost. In če bo nam, judom, čedalje glasneje oznanjal takšno Božje kraljestvo in njegovo pravičnost, se prav lahko zgodi, da ga bomo judje pokončali še prej, kakor bo on nas s pomočjo Rimljanov!«

2 Ko so **Moji učenci** slišali takšno govorjenje, so Mi rekli: »Gospod, ali slišiš, kaj govorijo? Ali boš dovolil, da bodo odšli nekaznovani?«

3 **Jaz** pa sem rekel: »Zakaj naj bi jih kaznoval, saj nihče od njih še ni stegnil roke proti Meni, da bi Me zgrabil? Govoril sem že, zdaj pa se oni pogovarjajo med seboj in pripravljajo na odhod; kajti Moja beseda se jih ni dotaknila, in slepih za to ne bom kaznoval. Ko pa bodo nekoč posegli po Meni, jih bo doletela tudi kazen, kakršno sem vam že večkrat opisal. Naj zdaj nekaznovano govorijo in odidejo po svoji poti. Mi pa bomo odšli v hišo našega prijatelja Zaheja, in ta nam bo pripravil kosilo.«

4 Po teh Mojih besedah smo se odpravili v Zahejevo hišo in Zahej nam je dal prinesti kruha in vina ter ukazal svojim ljudem, naj nas čim boljše postrežejo.

5 Ko smo prišli v največjo in bogato opremljeno sobo in so nas osvežili in okrepčali s kruhom in vinom, se Mi je začel naš Zahej na ves glas zahvaljevati tudi za to, da sem Jeruzalemčanom, ki jih res ni maral, povedal, kar si že dolgo zaslužijo. Kajti Zahej, čeprav Abrahamov potomec, je bil Samarijan, in zato so ga Jeruzalemčani toliko bolj sovražili.

6 Vprašal Me je tudi, ali mi morda ni pogodu, da je Samarijan.

7 **Jaz** pa sem mu rekel: »Ostani, kar si, in bodi v vsem pravičen iz resnične ljubezni do Boga in bližnjega, pa Mi boš tako bolj všeč kakor judje, ki poljubljajo tempeljsko zlato, revne pa od svojih hišnih vrat odganjajo s psi. Zato bom tudi dopustil, da bodo razgnani po vsem svetu med tuja ljudstva, in v prihodnje ne bodo več imeli ne svoje dežele ne kraljestva. Toda naj še nekaj časa delujejo in grešijo, dokler ne bo njihova mera dopolnjena!«

8 Po tem Mojem kratkem govoru se Mi je Zahej znova zahvalil, prosil pa Me je tudi za nasvet, kaj naj stori s svojim najstarejšim, skoraj šestnajstletnim sinom, ki je že tri leta blazen, divji napadi pa so skoraj iz dneva v dan hujši. Dal je že poklicati vse njemu znane najboljše zdravnike, vsi so skušali sina ozdraviti, toda njihovo znanje in trud ne samo da nista zalegla, temveč je bil sin po vsakem zdravniškem posegu celo še bolj divji kakor prej.

9 Zaheju sem rekel (**Jaz**): »Prijatelj, ni zemeljskega zdravnika, ki bi s svojimi zelišči ozdravil takšno bolezen. Pripelji sina sem in spoznal boš moč Božjega veličastja!«

10 Zahej je ukazal služabnikom, naj sina trdno zvezanega pripeljejo iz sobe, v kateri je zaklenjen.

11 **Služabniki** pa so rekli: »Gospodar, to bo pred temi tujimi gosti skrajno neprijetno; kajti prvič, fant zdaj divja skoraj neprenehoma, in drugič, ker se takoj pomaže s svojim blatom, zaudarja huje, kot če bi bil kužen!«

12 **Jaz** pa sem rekel: »Kar pripeljite ga sem, rad bi ga pogledal in ozdravil.«

13 **Služabnik**, ki so ga v hiši zelo cenili, je dejal: »O, prijatelj, tega lahko ozdravi samo Bog, saj ni človeka na zemlji, ki bi kaj takega zmogel! Kajti če boš ozdravil tega, potem nisi človek, temveč Bog!«

14 **Jaz** sem rekel: »Ne skrbi, temveč stori, kar ti je bilo naročeno!«

15 Služabniki so odšli in pripeljali sina, nad njim pa so se zgrozili vsi **Moji učenci** in rekli: »To je pa še veliko hujše kakor tisto, kar smo videli pri Gadarejcih!«

16 Jaz pa sem vstal, zagrozil zlim duhovom v sinu in jim ukazal, naj ga nemudoma za zmeraj zapustijo.

17 Še enkrat so se znesli nad sinom, nato pa kakor roji črnih muh poleteli iz njega, in on je ozdravel.

18 Nato sem rekel služabnikom (**Jaz**): »Odpeljite ga k vodnjaku in ga umijte; oblecite ga v čista oblačila in spet pripeljite sem, da bo kosil z nami.«

19 In tako se je tudi zgodilo. Ko je sin spet zdrav in čist sedel za našo mizo, so prišli v sobo še vsi sorodniki in znanci, ki so stanovali v hiši, in se niso mogli načuditi, kako hitro je Zahejev sin ozdravel; Zahej pa se Mi je za ozdravitev nadvse zahvaljeval.

20 **Glavni služabnik** Mi je rekel: »Gospod, nisi človek, kakršen smo mi, temveč pravi Bog, ki ga mi, ljudje, želimo častiti in Ga tudi bomo častili!«

21 Ko je služabnik še tako govoril, so prinesli na mizo že tudi kosilo, in začeli smo jesti.

29. Zakaj je bil sin obseden

1 Medtem ko smo jedli in pili, jih je več vprašalo ozdravljenega Zahejevega sina, ki je bil zdaj videti svež in veder, ali je tedaj, ko je bil bolan, hudo trpel.

2 **Ozdravljeni Zahejev sin** pa je odgovoril: »Kako naj bi to vedel? Bil sem tako rekoč mrtev, ničesar nisem občutil in se tudi nisem zavedal, kaj se dogaja z menoj. Kljub temu pa vem, da sem bil neprenehoma kakor v nekakšnih sanjah, v lepi pokrajini, in tam sem se pogovarjal z dobrimi ljudmi.«

3 Navzoči so bili presenečeni, saj tega niso mogli razumeti. Zahej Me je vprašal, kako je bilo kaj takega mogoče in zakaj je Bog to dopustil.

4 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, o tem ne bomo izgubljali besed. Pri takšni bolezni se duša umakne v srce, tedaj pa zli in nečisti duh ali pogosto celo več takšnih duhov zasede prosto telo in ti počno z njim, kar hočejo; duša, ki prebiva v srcu, pa o tem ne ve nič.

5 Takšno obsedenost dopušča Bog zato, da začno ljudje, pri katerih je vera v Boga in nesmrtnost duše skoraj povsem ugasnila, spet premišljevati o duhovnem in v to verjeti. Tudi vaša vera je oslabela in zato je bila ta lekcija, še preden sem prišel v to hišo, zelo potrebna.

6 Če bi bil prišel prej, Mi ti ne bi tako verjel, kot Mi verjameš zdaj; in če tvoj sin, ki ti veliko pomeni, ne bi zbolel, bi te ponos in ošabnost tako prevzela, da bi postal pravi zlodej med ljudmi. Iz sebe bi izgnal vsako vero v Boga, v ljudeh bi videl samo navadne stroje, vredne le toliko, koliko bi ti skoraj zastonj služili in pripomogli k še večjemu bogastvu.

7 Ko pa je tvoj sin, tvoj ljubljenelec in največji ponos, zbolel in postal takšen, kakršnega sem našel tukaj, se ti je srce omehčalo. Znova si začel misliti na Boga, verovati Vanj in postal si ponižen. Ob tem si seveda iskal pomoč pri vseh tebi znanih zdravnikih, poganskih in judovskih – vseeno ti je bilo pri kom –, za to si moral veliko plačevati. Ko pa si spoznal, da sinu noben zdravnik, niti esen in še manj kakšen čarodej ne more pomagati, si postal žalosten in začel resneje premišljevali o tem, zakaj ti je Bog, če obstaja, naložil takšno breme.

8 Znova si začel prebirati *Pismo* in čedalje bolj spoznaval, kako krivičen si do ljudi. Potem si Bogu obljubil, da boš vso krivico, ki si jo zagrešil, kar najresneje večkratno poravnal.

9 Takšni nameni so postajali v tebi čedalje resnejši in stvarnejši in tudi razločnejši si spoznal, da ti lahko pomaga le še vsemogočni Oče v nebesih; kmalu sem prišel v to pokrajino tudi Jaz, in slišal si, kaj sem storil slepim.

10 Tedaj se je tudi tvoja vera v Boga okrepila, postala je bolj živa, in ko si starega in mladega Kada slišal pričevati, da nisem navaden prerok, temveč sam Gospod, nisi o tem niti najmanj podvomil. In glej, toliko si dozorel, da sem se zdaj ustavil pri tebi in s Svojo močjo pomagal tvojemu sinu.

11 Če zdaj vse to dobro premisliš, ti bo tudi jasno, zakaj dopuščam, da se ljudem, ki jim v srcih še ni ugasnila nebeška življenjska iskra, dogajajo vsakovrstne nadloge.

12 Toda pri povsem sprevrženih in prekanjenih, ki niso vredni nobenega Mojega svarila več, pa je takšno dopuščanje, ki bi pripomoglo k izboljšanju, brez pomena, saj ne deluje in samo omogoča slabim, da se še poslabšajo. Ta vrsta ljudi izčrpa svoje materialno življenje že na zemlji; po tem življenju pa jih čaka sodba, to pa je drugačna in večna smrt.

13 Tistemu, ki mu nalagam vsakovrstno trpljenje in težave, potem tudi pomagam ob pravem času; tisti, ki mu dopustim, da svoje zemeljsko ošabno in uživaško udobno življenje uživa neovirano še naprej, pa nosi svojo sodbo in svojo smrt že v sebi in tudi vsepovsod

s seboj. In zdaj veš tudi to, zakaj lahko številni posvetni veljaki in bogataši vse do telesne smrti nekaznovano kar naprej grešijo in počenjajo zlo.«

30. O meri dobrega in zlega

1 (**Gospod**): »Vsakomur sem na tem svetu postavil določeno mero, tako v dobrem in resničnem kot tudi v slabem in zgrešenem.

2 Če je dober človek z vso zavzetostjo to mero že dosegel, potem je zanj tudi konec vseh nadaljnjih skušnjav, in tedaj v vsej luči iz nebes preide z ene življenjske stopnje izpopolnjevanja na drugo, še višjo, in tako gre v neskončnost.

3 Če pa svojo mero dopolni zloben človek, prav tako prenehajo vsa svarila in zlobnež pada vse globlje in globlje v čedalje temnejšo noč in se bliža vse hujši sodbi svojega že mrtvega življenja in bivanja; potem je Zame le še kot kamen, v katerem ni življenja, temveč sta vidni zgolj sodba in večni 'moraš' Moje volje, ki so ga stari imenovali 'Božja jeza'.

4 Koliko časa potrebuje zelo trd kamen za to, da se zmehča in postane del še dolgo neplodnega zemeljskega kraljestva, pa je vprašanje, na katero ne more odgovoriti še tako popoln angel v najvišji nebeški luči; kajti to ve samo Oče, ki je v Meni, tako kot sem tudi Jaz v Njem.

5 Ko pa preveč ljudi izpolni mero svojega zlega, potem, zaradi še nekaterih maloštevilnih dobrih in izbranih, skrajšam čas njihovega nekaznovanega hudodelskega početja, in njihova sodba in smrt jih pokončata pred očmi maloštevilnih pravičnih; to se je že zgodilo v času Noeta, Abrahama in Lota in delno tudi v času Jozueta, odslej pa se bo to dogajalo še celo pogosteje.

6 Pri judih se bo to začelo kmalu, pozneje bodo to doživela tudi druga kraljestva s svojimi knezi in ljudstvi; niti 2000 let ne bo dopoljenih, ko bo tu velika in splošna sodba – z njo bodo dobri ljudje nagrajeni, posvetni veljaki in brezčutneži pa uničeni.

7 Kakšna bo ta sodba in iz česa bo sestavljena, sem že večkrat razkril vsem Svojim, tukaj ob Meni navzočim učencem, in ti jo bodo po Meni oznanjali ljudstvom zemlje. Blagor tistemu, ki bo to upošteval in svoje življenje zasnoval tako, da ga ne bo doletela sodba!

8 In zdaj, prijatelj Zahej, si izvedel, kaj moraš početi za dobro svoje duše; tudi mi smo se zdaj za tvojo mizo dovolj okrepčali z jedačo in

pijačo, tako da lahko spet vstanemo in se podamo na pot v Nahim; kajti tja moram priti še pred sončnim zahodom.«

9 **Zahej** je dejal: »O Ti, edini resnični Gospod in Mojster! Od tod do omenjenega kraja je še dober kos poti, in naravno bo tja do sončnega zahoda zelo težko priti; kajti veliko bližje je do Jeruzalema kakor od tod pa do kraja, ki ga omenjaš. V enem dnevu je sicer tja mogoče priti s kamelami, toda peš, in ker je od zdaj na voljo le še pol dneva, brez čudeža ne bo šlo.«

10 **Jaz** sem rekel: »Priatelj, to bo Moja skrb! Če smo v enem dnevu in brez kamel zmogli še daljšo pot od tod do Eseje, potem bomo tudi to, od tod do Nahima, ki je veliko krajša. Ti bi sicer rad, da bi Jaz ostal tu do jutra; toda sam najbolje vem, kakšni so Moji načrti, in zato se moram ravnati po tem, kar hoče Tisti, ki prebiva v Moji duši, in ne po tem, kar hoče Moje meso. Zato moram še danes pred sončnim zahodom prispeti v kraj, kamor sem namenjen.

11 Zapomni si Moj nauk in se ravnaj po njem, pa boš živel v Božji luči. In ko boš slišal, da so Me farizeji ujeli in umorili Moje telo – to bo tudi dopuščeno zaradi njihovega propada, vendar tudi zaradi vstajenja številnih mrtvih, ki še trpijo v grobovih nevere in napačne vere ter v njih ni življenja duha –, se nad tem ne jezi in ne omahuj v veri. Tretji dan bom namreč vstal in prišel k vsem Svojim prijateljem ter jim dal večno življenje.

12 Nad Mojimi sovražniki pa se bo izvršila sodba njihovega propada, priča temu bodo številni, ki živijo zdaj. Tudi to sem ti povedal, in tako veš, kako se je treba vesti v prihodnje.

13 Pravkar sem ti podelil tudi funt – z njim dobro in prav gospodari, da Mi ga boš potem, ko bom znova prišel, vrnil z obrestmi vred! Zdaj gospoduješ nad malim, potem pa boš nad velikim; kajti kdor je zvest v malem, bo ostal zvest tudi v velikem.«

14 Po teh besedah sem blagoslovil vso Zahejevo hišo in se z učenci takoj podal na pot.

31. Poganska vas z Merkurjevim templjem

1 Na ulicah je bilo še zmeraj veliko ljudi, ki so Me želeli znova videti in govoriti z Menoj, kajti domači so razkrili, kaj sem storil Zahejevemu sinu. Toda nisem se dal motiti in sem, ne da bi se bil ustavil, hitreje hodil skozi množico. Hotelo Me je spremljati več sto ljudi,

zato sem se za trenutek ustavil in nakazal tistim, ki so Me dohitevali, naj se obrnejo in vrnejo domov, in to so tudi storili.

2 Ko sem še tako stal pred ljudmi, se je k Meni prerinila neka ženska, ki je že več let krvavela, a ji nihče ni mogel pomagati. Zaupljivo se je dotaknila Mojega oblačila, prepričana, da ji lahko pomagam, in v trenutku je tudi ozdravela.

3 **Jaz** pa sem učence in druge ljudi, da bi jih preskusil, vprašal: »Kdo se Me je s tolikšnim zaupanjem dotaknil? Kajti čutil sem, da je moč šla od Mene.«

4 **Učenci in nekaj drugih ljudi** je reklo: »Glej, ta vsiljiva ženska se Te je dotaknila!«

5 Ženska se je zgrudila pred Menoj in Me prosila odpuščanja; bala se je namreč, da bo za to kaznovana.

6 **Jaz** pa sem ji rekel: »Vstani in pojdi domov, kajti tvoja vera te je ozdravila! Toda ne greši več, da boš zdrava tudi ostala!«

7 Ženska je takoj vstala in po poti domov hvalila Božjo moč.

8 Jaz pa sem nato kar najhitreje odslovil ljudi in se z učenci naglo odpravil naprej.

9 Kmalu smo prišli v puščavski okoliš, skozi katerega je bila speljana cesta. Tam tedaj ni bilo nobenega popotnika, in tako smo lahko pot, ki sicer zahteva deset ur hoje, na že znani način prehodili v komaj pol ure, in prišli v pokrajino, naseljeno delno z Judi, delno z Grki in priseljenimi Babilonci.

10 Prispeli smo do vasice, ki je pripadala Grkom. Sredi nje je bil na griču tempelj, posvečen poganskemu bogu Merkurju. Da so v judovski deželi lahko ohranili ta poganski tempelj, so morali vaščani vsako leto plačevati jeruzalemskemu templju kar precejšnji davek, in zmeraj so iz templja dobili enoletno privolitev, da lahko svojemu bogu Merkurju darujejo in prirejajo svečanosti njemu v čast. Tistega dne – bil je eden rimskih Merkurjevih dni, čeprav je bil tudi judovski dan po sabatu –, so s praznovanjem častili prej omenjenega poganskega boga in Grki so s svojimi maliki uprizarjali različne ceremonije.

11 Ko smo prišli do tistega kraja, so nas Grki ustavili in zahtevali, naj tudi mi po stari navadi, torej iz nekakšne vljudnosti, pokleknemo pred tem malikom.

12 **Jaz** pa sem rekel: »Poslušajte, slepi pogani, raje vi upognite kolena in srca pred edino pravim judovskim Bogom! Kajti ta vaš mrtvi in nebogljeni malik je delo človeških rok, torej še manj vreden kakor najmanjša in najneznatnejša rastlinica mahu; kajti eden in edino

resnični judovski Bog je zgolj iz Sebe ustvaril nebo in zemljo in vse, kar je na njej! Zato naj bi vsi ljudje verovali samo v enega resničnega Boga, samo k Njemu molili in ne imeli nobenih drugih mrtvih malikov ter jih častili z različnimi nespametnimi in človeškega dostojanstva nevrednimi obredi.«

13 **Neki Grk** je dejal: »Kadar obiščemo Jeruzalem, brez obotavljanja upognemo koleno pred vašim bogom, čeprav dobro vemo, da v velikem Salomonovem templju ni nobenega boga v kakršni koli podobi. Judje imajo samo neko skrinjo, iz katere ob določenem času zaplapola naftni plamen, ki ga imajo za tako svetega, da ga sme nekajkrat v letu videti in moliti k njemu samo predstojnik in najvišji judovski duhovnik. Toda prav tako vemo, da so omenjeno skrinjo, tako kot našega boga, izdelale človeške roke; kako lahko torej govoriš, da je judovski bog edini resnični, da je iz sebe ustvaril nebo in zemljo in da naj bi vsi ljudje zato verovali vanj, samo k njemu molili in ga častili in ne imeli nikakršnih drugih malikov?

14 Prijatelj, zdi se mi, da si glede tega, kateri bog je resničnejši, ne moremo očitati ničesar. V svojih bogovih kot simbolih različnih naravnih sil častimo zgolj moči, ki smo jih bolj ali manj spoznali, in ne s človeškimi rokami izdelanih kipov s templjem vred, in to je prav gotovo pametnejše, kakor da bi tako kot vi, judje, imeli staro skrinjo in tempelj za edino resničnega boga in ju častili! Da naj bi vi, ko greste tod mimo, upognili kolena pred našim Merkurjem, pa nismo zahtevali zato, ker bi vas hoteli odvrniti od vašega judovstva in vas zapeljati v greh proti vašemu bogu, temveč iz vljudnosti.

15 Če pa nam ti in tvoji sopotniki lahko dejansko dokažete, da je, kljub mojim razumnim utemeljitvam, tako kot zatrjujete, samo vaš bog edino resničen, pa tudi nismo trmoglavi in smo se pripravljene kmalu in zlahka spreobrniti zgolj k vašemu bogu.

16 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, to ti gotovo lahko dokažemo, ne da bi zahtevali, da pred nami upognete kolena; toda še prej vam moram postaviti pogoj, ki ga morate skušati izpolniti, in videli bomo, ali vam bo uspelo ali ne. Če vam bo uspelo, potem bomo tudi mi pokleknili pred vašim Merkurjem in se kot judje odpravili naprej; če vam zastavljenega pogoja ne bo uspelo izpolniti, pa vam bom tudi dokazal, da je judovski Bog edini resnični, in potem se boste odvrnili od svojih potratnih malikov ter prostovoljno upognili srca in kolena pred našim Bogom.

17 Pogoj pa je tale: Že včeraj in tudi danes ste častili svojega malika in darovali v templju, zato vam mora biti malik tudi naklonjen in takoj uslišati, kar koli ga boste prosili.

18 Glejte, tam na tempeljskih stopnicah sedi dvanajstletna deklica, slepa od rojstva. Je ljubljenska premožnih staršev, in ti so storili že vse, da bi videla. Zdaj zaprosite svojega boga, naj slepa spregleda! Kajti takšne slepote na vsej zemlji zdaj ne more ozdraviti noben človek; to zmore samo vsemogočni Bog. Če bo vaš bog ozdravil slepo, potem bomo tudi mi pokleknili pred njim; ker pa se to najverjetneje ne bo zgodilo, jo bom ozdravil sam z močjo duha našega Boga, ki prebiva v Meni, in bom, ko bo deklica spregledala, od tod, kjer stojim, v trenutku uničil tempelj z njegovim malikom vred, tako da kraja, na katerem stoji z malikom zdaj, ne boste niti prepoznali več. Pojdite in izpolnite postavljeni pogoj!«

19 **Grk**, ki je bil tudi oče slepe deklice, je rekel: »Prijatelj, to bomo preskusili – tako sem storil že nekajkrat, vendar žal brez najmanjšega uspeha! Toda kaj naj zahtevamo od vas, če bo tudi tebe, prijatelj, tvoj edino resnični bog pustil na cedilu in ne bo uslišal tvoje prošnje? Kajti o tem sem že govoril s številnimi judi, ki so zavzeto verovali v svojega boga, in vsak mi je pošteno priznal, da zadeva z vašo, nanj naslovljeno prošnjo, tudi ni tako preprosta. Ne želim pa dvomiti o tem, kar obljubljaš, saj zvenijo tvoje besede nadvse prepričljivo. Toda kaj če se bo nazadnje kljub vsemu izkazalo, da je tvoj bog prav toliko učinkovit kakor naš?«

20 **Jaz** sem rekel: »Potem bomo vse življenje vaši sužnji. Zdaj pa le pojdite k svojemu bogu in mu zaupajte svojo prošnjo!«

32. Ozdravitev slepe deklice Ahaje

1 Po teh Mojih besedah so se Grki odpravili k svojemu maliku in ga skoraj pol ure na vso moč prosili, vendar seveda zaman.

2 Ko so ga tako prenehali rotiti, je **Grk** spet stopil k Meni in rekel: »Prijatelj, kot vidiš, je bil naš trud zaman, tako kot zmeraj. Zdaj pa si na vrsti ti, da nam, tako kot si obljubil, stvarno dokažeš, da je edino vaš bog resničen. Če ti uspe, bomo vsi takoj za vse večne čase postali judje!«

3 **Jaz** sem rekel: »Pojdi torej tja in Mi pripelji svojo slepo hčer, prej pa se prepričaj, ali je res še slepa. Šele potem ji bom odprl oči.«

4 **Grk** je nato zelo vesel stopil k slepi hčeri, saj je bil zdaj že prepričan, da bo videla, jo pripeljal k Meni in rekel: »Tukaj, ljubi prijatelj, je hči, še zmeraj slepa; s pomočjo tvojega boga in z njegovo živo močjo ji odpri oči!«

5 Deklici sem rekel (**Jaz**): »Ahaja, ali bi tudi ti, tako kot drugi ljudje, rada videla svetlobo in nešteto čudovitih stvari na zemlji?«

6 **Deklica** je odgovorila: »O Gospod, če bi jih ugledala s tvojo močjo, bi bila presrečna, in bi te ljubila bolj kakor vse na svetu! O le odpri mi oči!«

7 Dahnil sem ji v oči in ji rekel (**Jaz**): »Ahaja! Hočem, da prav zdaj spregledaš, in da v prihodnje ne bi bila nikoli več slepa!«

8 Ko sem nad deklico izrekel te besede, je deklica v trenutku spregledala, in od veselja ni vedela, kaj naj stori najprej, zatekla se je k staršem.

9 Šele po krajšem času je **deklica** s starši in sorojenci vred pokleknila Predme in rekla: »O Gospod! Več si kakor vsi ljudje na zemlji! Si eden in edini resnični Bog ne samo judov, temveč vseh ljudi na vsej zemlji! Samo Tebi bom darovala in samo Tebe ljubila, hvalila in častila vse življenje!«

10 **Jaz** sem odgovoril: »Ahaja, kako ti je prišlo na misel, da bi Me zdaj častila kot kakšnega Boga? Ali ne vidiš, da sem človek, tako kot vsi drugi ljudje okoli Mene?«

11 **Deklica** je rekla: »To je res, res je – vendar si to samo na videz, po Svoji zunanji obliki. Toda Tvoja notranjost je polna Božje moči, torej pravega in edino resničnega Boga! Poleg tega mi nisi rekel: 'Judovski bog naj ti odpre oči!', temveč: 'Ahaja, hočem, da vidiš!' in spregledala sem. Pomagal si mi torej s Svojo močjo, ki mora biti Božja, kajti sicer bi ostala za vedno slepa. Zato Tebi tudi vsa moja ljubezen in najgloblje čaščenje!«

12 Po tem zatrjevanju so pristopili še vsi drugi, Me hvalili in slavili, in vse oči so bile uprte Vame.

13 Ko so Me tako opazovali, hvalili in slavili, sem z močjo Svoje volje odstranil tudi tempelj z njegovim malikom vred in nato rekel Grkom (**Jaz**): »Ker ste zdaj našli pravega in edino resničnega Boga, sem s polnostjo Svoje moči tudi že uničil vašega malika z njegovim templjem vred. Pojdite tja in poiščite kraj, kjer je stal!«

14 Vsi so se ozirali po templju in niso več mogli dognati, kje je stal; kajti nisem zravnal z zemljo samo templja z maliki, temveč tudi hrib.

15 Ko so Grki to videli, so Me začeli še glasneje hvaliti in slaviti ter Me vprašali, kaj naj storijo, da bi bili vrednejši milosti, ki jim je izkazana.

16 Z nekaj besedami sem jih poučil, in prevzeli so ves Moj nauk, in tam se je kmalu razvila dobra skupnost v Mojem imenu.

GOSPOD V NAHIMU V JUDEJI

33. Obuditev mrtvega mladeniča v Nahimu

1 Takoj ko sem jih bil poučil, smo se opravili naprej, saj se je sonce že začelo nagibati k večeru. V Nahim smo prišli v eni uri. Samo po sebi se zlahka razume, da so nas tja pospremili nadvse začudeni in v Moj nauk povsem spreobrnjeni Grki, tako da smo bili res velika karavana.

2 *Nota bene:* V Nahimu v Judeji se je zgodilo nekaj zelo podobnega dogodku v prvem letu Mojega poučevanja v Nainu v Galileji – toda kljub podobnosti dogodkov ju ni treba zamenjevati.

3 Ko smo torej tako številni prišli pred vrata mesteca, so v spremstvu žalujočih pogrebniki nesli h grobu umrlega mladeniča, edinca neke vdove; vdova je hudo objokovala svojega edinega sina. Ko je sprevod s truplom prišel do nas, se je pred nami ustavil, da bi šli mi lahko mimo.

4 Pristopil sem k vdovi, jo tolažil in vprašal, koliko časa v sinu že ni več življenja.

5 **Vdova** je odgovorila: »Gospod! Ne vem, kdo si; toda tvoje tolažilne besede so zelo omilile mojo bolečino. Kdo ti je povedal, da je umrl moj sin?«

6 **Jaz** sem odgovoril: »Ni potrebno, da bi Mi to kdo povedal, to tako in tako vem.«

7 **Vdova** je rekla: »Če veš, da je umrl moj sin, potem veš tudi, kako dolgo je mrtev.«

8 **Jaz** sem rekel: »Prav si presodila; vem, da je tvoj sin zaradi vročice umrl pred tremi dnevi. Če zaupaš, bi lahko tvojega sina oživil in ti ga vrnil.«

9 **Vdova** je odgovorila: »O gospod! Tvoje besede so zelo poživile moje srce, toda mrtvega lahko oživi le Bog in ga bo, tako kot je obljubil, tudi oživil na sodni dan. Ali pa si morda ti veliki prerok, izpolnjen z Božjim duhom, da lahko s svojo vsemogočnostjo oživiš mrtvega?«

10 **Jaz** sem rekel: »To boš izvedela še to noč, ko bom ostal v tvojem prenočišču; zdaj pa le odprite krsto, oživil bom mladeniča in ga vrnil žalujoči materi.«

11 Nato so pogrebniški odprli krsto, pristopil sem, prijel mladeničevo roko in rekel (**Jaz**): »Mladenič! Hočem, da vstaneš in z materjo odideš domov!«

12 Po teh Mojih besedah se je mladenič v krsti privzdignil, in ko so odstranili platna, s katerimi je bil pokrit, je takoj krepak in živ vstal iz krste, in izročil sem ga nadvse presenečeni materi.

13 Po tem znamenju so se vsi navzoči – tudi Moji stari učenci – zgrozili; nekateri so celo zbežali, drugi pa so skrajno pretreseni nemo obstali in se niso upali spregovoriti besede.

14 Pogrebnikom sem naročil, naj odnesejo prazno krsto, mati in sin pa sta se mi izredno vesela začela zahvaljevati za izkazano milost. Pogrebniški so z največjim strahospoštovanjem storili, kar sem jim bil naročil.

15 Šele ko so odstranili krsto in s tem tudi spomin na smrt, so Me začeli – najprej **Grki**, ki so nas spremljali sem –, znova skrajno hvaliti, častiti in glasno vpiti: »Tega ne zmore noben človek, temveč le Bog!«

16 **Judje** pa so rekli: »Da, da, to zmore samo Bog! Toda Bog je čisti duh, nihče Ga ne more videti in pri tem ostati živ; tega človeka pa vidimo in smo še živi, zato je ta človek gotovo na novo obujeni veliki prerok poln Božjega duha, vendar zato še ni Bog!«

17 **Grki** so odgovorili: »Veste, kar veste; toda tudi mi vemo, kar vemo! Če pravite, da kaj takega zmore le Bog in da človek lahko stori kaj takega le, če je izpolnjen z Božjim duhom, potem sami priznavate, da Božji duh v njem ne more biti drugega kakor sam Bog! Če Ga mi zdaj častimo in slavimo kakor pravega Boga, potem smo gotovo veliko bliže Viru velike resnice, iz katerega izhajata vsa svetloba in življenje, kakor vi, judje, ki nimate za najresničnejšega boga Tistega, ki reče: 'Hočem!', in ne »Božji duh v Meni hoče to!', in se potem tudi takoj zgodi, kar On reče in hoče!

18 Še pred nekaj urami smo bili pogani, in ta bogočlovek je prišel k nam, in je moji od rojstva slepi hčeri Ahaji z eno besedo podaril vid, v trenutku pa tudi izničil naš malikov tempelj, da ni ostala od njega niti najmanjša sled, in kraja, kjer je stal, ni mogoče niti prepoznati. Vse to pa je storil iz Sebe samega, torej s Svojo najvišjo Božjo popolno močjo. Če pa tako deluje in ravna, potem mora biti On resnični Bog sam, saj Mu ni treba prositi še višjega in resničnejšega boga, naj Mu pomaga storiti čudež; kajti On sam je že najvišji in najresničnejši Bog!

19 Tako zdaj mislimo in presojujamo mi, pogani, in On sam nam bo dal resnično, večno življenje, tako kot je zdaj dal temu mladeniču zemeljsko življenje, če bomo živeli in ravnali po Njegovem nauku in zvesto izpolnjevali Njegovo voljo; kajti On sam je prazvir vse biti in življenja!«

34. Prepirl glede Gospodove osebnosti

1 Po tem še kar ustreznem odgovoru Grkov se je oglasil **jud** iz tega mesta, ki je bil rabin in predstojnik sinagoge: »Ti kot pogan gotovo nisi prav dobro seznanjen z našim *Pismom*, čeprav kar dobro presojaš in imaš v marsičem prav; toda če bi bil s *Pismom* tako dobro seznanjen kakor jaz, bi gledal na to malce drugače. Kadar koli je namreč Bog uporabil kakega pobožnega človeka prav zaradi ljudi, pa takšen človek ni mogel ravnati in govoriti drugače kakor tako, kot ga je k temu gnal Božji duh. Eden izmed naših prvih štirih velikih prerokov je ljudem skoraj zmeraj govoril tako, kot da bi bil Bog sam, in to so mu judje tudi pogosto očitali; toda ni mogel govoriti in ravnati drugače kakor tako, kot ga je usmerjal Božji duh.

2 Zgled njegovega govora ti bo zadevo jasneje osvetlil. Tako je omenjeni prerok, imenoval se je Izaija, med drugim takoj na začetku svojega 42. poglavja, ko je najverjetneje napovedoval tega, z Božjim duhom izpolnjenega človeka, zapisal: *'Glejte, Moj služabnik – Jaz Ga ohranjam; Moj izvoljeni je, ki se ga veseli Moja duša. Položil sem Vanj Svojega duha – poganom bo delil pravico. Ne bo vpil in povzdigoval glasu in ne dal slišati Svojega glasu po ulicah. Nalomljenega trsta ne bo zlomil in tlečega stenja ne ugasil. Zvesto bo delil pravico. Ne bo opešal in ne klonil, dokler ne utrdi pravice na zemlji.'*

3 Tako govorim Bog Gospod, ki ustvarjam nebo in ga razpenjam, ki ustvarjam Zemljo z njenim rastlinstvom, in ljudstvu, ki je na njej, dajem odem, in duha tistim, ki ga hočejo. Jaz, Gospod, sem Te poklical s pravičnostjo, in Te prijel za roko in Te varoval, dal sem Te v zavezo ljudstvu in za luč poganom, da odpreš oči slepim in izpelješ jetnike iz zapora, iz ječe tiste, ki so v temi. Jaz sem Gospod, to je Moje ime, Svoje slave ne dam drugemu, ne Svoje hvale človeškim malikom. Glejte, kar naj bi prišlo, napovedujem zdaj, in oznanjam novo; preden vzklije, vam dajem slišati.'

4 Glej, Moj sicer prav modri Grk, tako je nekoč govoril Bog skozi človeška usta, in morda bi kdo lahko celo menil, da je bil Izaija kot človek res Gospod sam. Vendar ni bil. In tako, kot je bilo tedaj, je tudi danes. Ta človek, ki dela čudeže zdaj, je potemtakem Božji služabnik, ki ga je napovedal prerok, Njegov izbranec, tudi v dobro poganov, in to vam je pred tem že tudi dokazal.

5 Zato ga bo Bog tudi ovenčal z veliko slavo in ga naredil za kralja vseh ljudstev na zemlji, ker mu je dal tako veliko moč, kakršne ni imel še noben človek. Toda kljub temu je in ostaja še zmeraj samo človek, ki sam po sebi ni Bog, in še manj kakšen človeški malik, kakršnih imate vi, pogani, na pretek. Je Božji služabnik, obdarjen z vso mogočo oblastjo, izvoljenec, in zato očitno tudi prvi Božji ljubljeneec.

6 Glej, tako menimo mi, v *Pismu* dobro podkovan judje; vi, ki ste navajeni, iz vsakega nenavadnega pojava ustvariti boga, pa menite, da je človek, izpolnjen z Božjim duhom, že pravi Bog, ker pred vašimi očmi dela znamenja, kakršna prav gotovo lahko naredi samo Bog. Toda takšnih nezaslišanih čudežev ne dela s človeško močjo, temveč samo z Božjo voljo, ki mu je za nekaj časa podarjena. Tako je s temi stvarmi, in prepričan sem, da se ne bi mogel sam predstaviti nič drugače.«

7 Nato je **Grk** rekel: »To si dobro povedal in kar zadeva posvetni človeški razum imaš morda glede marsičesa tudi prav. Toda prerok, ki ga omenjaš, je v svojih številnih poglavjih govoril še tudi drugače; to vem, čeprav sem pogan; in povedano celo bolj pritrjuje meni kakor tebi!

8 **Rabin** je rekel: »Povej, kar veš!«

9 **Grk** je rekel: »Dobro, kako pa naj se razume prerokove besede v zapisu: 'Rodil se nam je deček, dan nam je sin, ki nosi vladavino na Svojih ramenih! Njegovo ime je: Čudoviti, Nasvet, Moč, Junak, Bog, Večnost, Oče, Knez miru.' – Kako mi lahko razložiš takšno prerokovo pričevanje?«

10 Na to **rabin** ni vedel, kaj odgovoriti, in je rekel kar tako v tri dni: »No ja, to je tudi v Izaiji; toda veliko njegovih prerokb je zelo nejasnih in nerazumljivih, in človek ne more zanesljivo razvozlati, kaj je prerok mislil z njimi.«

11 **Grk** je odgovoril: »Nenavadno, da tako presojaš kot jud, ki je v *Pismu* zelo dobro podkovan, saj je rojeni Otroek in dani Sin, katerega velika imena je prerok javno oznanil, zdaj kot oseba, beseda in dejanje očitno razpoznaven pred nami! Zdaj je kot človek, ki ga lahko

vidimo, tudi služabnik, s katerim ima Bog največje veselje, in sicer zato, ker On prav gotovo v vsej polnosti prebiva v Njem. Njegovo telo je samo služabnik; toda Njegova duša je Bog od vekomaj. Njegovo telo je zanesljivo najvišji Božji izvoljenec, s katerim ima On največje veselje. Jaz kot pogan, bom pri tem po svojem naravnem čutu, malo-dane bliže resnici kakor ti, z vsem tvojim, tebi, po tvoji lastni izjavi, nejasnem in nerazumljivem poznavanju *Pisma!*«

12 Nato rabin ni rekel nobene več, razjezil se je in odšel.

13 **Jaz** pa sem rekel Svojim učencem, ki so se na skrivaj tudi jezili nad zaslepljenim rabinom: »Zdaj imate spet zgled, kako bo svetloba vzeta judom in dana poganom. Ti Grki so bili še pred nekaj urami prepričani služabniki malika, zdaj pa so v pravi luči že veliko više kakor številni judje, domišljavi zaradi svojega poznavanja *Pisma*. Veseli bodite, da se je tako zgodilo! Resnično, Davidov prestol se ne bo več dvigal med judi, temveč med pogani!«

14 Šele nato se Mi je **vdova** s sinom v spoznanju zgrudila pred noge in rekla: »O Gospod, Gospod! Šele zdaj so se mi odprle oči! Ti si obljubljeni Mesija! O, odpusti nam slepoto, da Te nismo zmogli takoj prepoznati!«

15 **Jaz** pa sem ji odgovoril: »Vstani, s sinom se odpravita domov in nam pripravita večerjo, kajti danes bomo ostali v tvojem prenočišču! To sem ti sicer že prej rekel, toda zdaj kar takoj stori tako, kot sem ti naročil!«

16 Vdova se je takoj dvignila, blažena s sinom naglo pohitela domov in takoj začela pripravljati dobro večerjo, te pa smo bili že potrebni.

35. O dopustitvi stiske in bolezni

1 Ker pa je medtem sonce skoraj že zašlo, sem rekel Grkom (**Jaz**): »Dajem vam na izbiro: Če najdete prenočišče, lahko ostanete to noč tukaj v Nahimu, ali pa se vrnete domov. Ne eno ne drugo vam ne bo škodovalo.«

2 **Grk**, oče slepe deklice in načelnik grške vasice, je odgovoril: »O, Ti Gospod, Gospod, Gospod od vekomaj, za prenočišče je tukaj kar precej možnosti. Nas je približno sto; pri tisti srečni vdovi lahko vsi dobimo prav prostorno prenočišče, in to bomo s Tvojo vsemogočno pomočjo tudi našli. Če bi smeli prebiti noč ob Tebi, bomo ostali tukaj,

pa če bi bile ponoči doma uničene vse posvetne ničevosti; kajti slišati le eno besedo iz Tvojih Božjih ust je vredno neskončno več kakor vsi zemeljski zakladi, in več kakor sonce, luna in vse zvezde. Zato bomo kar ostali tukaj. Toliko denarja, kolikor nas bo stalo prenočišče, že imamo pri sebi; in četudi bi za to zapravili vse svoje premoženje, bi kljub temu ostali pri Tebi, o Ti Gospod, Gospod, Gospod! Če bi zaradi Tebe izgubili vse svoje zemeljske dobrine, namesto tega pa našli Tvojo živo milost, bi pridobili neskončno veliko! Zato bomo ostali tukaj, v Tvoji bližini, pripravljene žrtvovati kar koli!«

3 Jaz sem rekel: »Torej ostanite – za vse drugo bom poskrbel že Jaz. Kajti resnično vam povem: kdor v prihodnje ne bo čutil in veroval tako kot vi, bo njegova duša le stežka pridobila Božje kraljestvo! Če boste tudi v prihodnje v srcu ostali ob Meni, bom tudi Jaz ostal ob vas in med vami ter močno deloval v duhu; in tisti, pri katerih bom ostal, ne bodo trpeli nobenega pomanjkanja in nobene stiske, tako glede svojih zemeljskih potreb in še toliko manj glede potreb svoje duše.

4 Pomanjkanje, stisko in razne nesreče dopustim med ljudmi samo tedaj, če se ti povsem odvrnejo od Mene in postanejo deloma mračni in neumni služabniki malikov, deloma pa povsem sebični in brezbožni posvetneži. Kajti stiska in pomanjkanje prisilita ljudi k premišljevanju o vzrokih njihove nesreče, jih naredita iznajdljive in bistrumne, in tako bodo kmalu iz ljudstva vstali pametni in modri možje. Ti bodo odprli oči drugim ljudem in jim pojasnili, kaj so viri vsesplošnih nesreč, in nato se bodo številni kmalu izvili iz svoje lenobe in se oborožili za boj proti tistim brezdelnežem, ki so postali mogočni tiranski vladarji nad ljudstvi, udarjenimi s slepoto, in so pravi povzročitelji vsesplošne nesreče na tej zemlji. S pogosto hudimi boji jih bodo ali premagali in izgnali ali pa jih vsaj prisilili, da bodo ljudem dali takšne zakone, po katerih bodo ti lahko dihali. In tako se bosta mednje vrnila tolikšna sreča in blaginja, kolikor se bodo ljudje znova vrnila k edinemu resničnemu Bogu.

5 Če se ljudje ne bi odvrnili od Boga, ne bi nikoli zašli v stisko ali nesrečo.

6 Če boste vi in tudi vaši potomci zmeraj verovali Vame in Mi zaupali in se ravnali po Mojem nauku, vam nikoli ne bo treba trpeti bede. Vaših duš tudi ne bodo strašile telesne bolezni in jih polnile z malodušjem. Kajti telesne bolezni so zmeraj samo grenke posledice

neupoštevanja zapovedi, ki sem jih razločno oznanjene predal ljudem.

7 Kdor jih bo začel dosledno izpolnjevati že od mladosti, ta tudi v pozni starosti ne bo potreboval zdravnika, in njegovi potomci ne bodo trpeli posledic grehov svojih staršev – tako je bilo pogosto že stoletja pri starih, Bogu zvestih ljudstvih. Toda ko so se začeli ljudje kvariti, jih je kmalu doletelo tudi hudo telesno trpljenje, in spoznali so posledice, nastale zaradi premajhnega upoštevanja ali neupoštevanja Božjih zapovedi.

8 Kdor zna izdelati umetelni stroj za kakršno koli rabo, ga zna tudi smotrno uporabljati in ustrezno z njim ravnati, da ga ne poškoduje in ne onemogoči za nadaljnjo rabo. In če usposobljeni izdelovalec stroja potem tistemu, ki stroj kupi za svojo uporabo, pove in pokaže, na kaj naj bo pozoren, da mu bo stroj zmeraj dobro služil, potem mora kupec dosledno upoštevati, kar mu je naročil poznavalec stroja. Če pa kupec sčasoma ali iz svojeglavosti ali lahkomiselnosti ne upošteva več navodil za vzdrževanje in uporabo stroja, mora sam sebi pripisati, če se stroj pokvari in je delno ali povsem neuporaben.

9 Bog je velik poznavalec stroja – človeškega telesa, saj je ljudem v korist ustvaril telo kot najbolj umetelno izdelano napravo. Če duša uporablja ta oživljeni stroj po njej razločno danem nasvetu, vsebovanem v Božjih zapovedih, bo telo zmeraj čilega zdravja; če pa duša, ki je postala lena in čutna, te zapovedi večno velikega ustvarjalca stroja sčasoma preneha upoštevati, potem si mora pripisati krivdo, da je njeno telo doletela nesreča. Mislim, da ste Me vsi dobro razumeli, zato se zdaj odpravimo v prenočišče.«

10 Grki se Mi kar niso mogli dovolj zahvaliti za ta poduk in tudi **Moji učenci** so rekli: »Spet smo slišali razločno besedo!«

11 Nato smo odšli na pot in se podali v omenjeno prenočišče, tam pa nas je že čakal bogat in dobro pripravljen obrok.

36. Zakaj je Gospod obiskal vdovo

1 Ko je vdova videla, da prihajajo tudi Grki, je bila v zadregi, saj je pripravila premalo hrane in pijače.

2 Jaz pa sem jo potolažil in rekel, da ju bo dovolj za vse.

3 Verjela je, posedli smo za mize in res je bilo obojega več kot dovolj.

4 Vsi so se temu čudili, zlasti vdova, ki je sama še najbolje vedela, za koliko gostov je pripravila jedi, zdaj pa je kar trikrat več gostov jedlo in pilo že vso uro, in ni bilo videti, da bi bilo v skledah kaj manj jedi. Zdelo se je, da se tudi vrči za vino polnijo kar sami od sebe.

5 Ko je zadeva potekala tako še nekaj časa, je pristopila k Meni **vdova** s sinom in rekla: »O Gospod, šele zdaj sem se povsem prepričala, kdo je v Tvoji skrajno sveti podobi, vredni čaščenja, vstopil v mojo nevredno hišo! Grki so imeli prav, da so staremu rabinu razkrili njegovo umišljeno judovsko modrost, saj so neprimerno modrejši. On pa je tudi kar hitro odšel, in zdaj zvečer ni kot sicer prišel k meni. Toda zdaj, o Gospod, Gospod, bi rada iz Tvojih najsvetejših ust slišala, s čim sem si zaslužila, da si meni, ubogi grešnici, izkazal tolikšno milost.«

6 **Jaz** sem rekel: »Tvoje življenje poznam že od zibelke, poznam pa tudi tvoje srce, ki se mu številni ubogi lahko zahvalijo za življenje. In zato sem v tvoji veliki stiski tudi prišel k tebi. Dokaj stara in oslabela si že, tvoj edini sin naj bi bil tvoja poglavitna opora, in to si tudi upravičeno pričakovala. Toda zbolel je in umrl. Ker sem opazil tvojo bolečino in stisko, ob tem pa še stisko, ki bi prav gotovo kmalu doletela veliko drugih, saj bi zaradi tvoje šibkosti in nemoči čedalje bolj izgubljali dozdajšnjo oskrbo v tvoji hiši, sem prišel, da bi čudežno pomagal ne samo tebi, temveč tudi številnim revnim in tistim v raznih stiskah.

7 Glej, to je pravi razlog, ki Me je pripeljal k tebi. Kajti resnično, resnično povem vam vsem: Kdor po svojih zmožnostih vztrajno in ves čas prijazno izkazuje revnim in zatiranim ljudem usmiljenje in ljubezen, ta bo tudi pri Meni našel usmiljenje, ljubezen in prijaznost; kajti pravo Božje kraljestvo, ki je zdaj po Meni prišlo k vam, je v tem, da Boga ljubite nadvse in vaše bližnje kakor same sebe. Kdor uresničuje to, izpolnjuje vso postavo, deležen je popolne Božje milosti, nad njim bedi Jehova in ga blagoslavlja. Kdor v takšni ljubezni vztraja, ta je in ostaja v Meni in Jaz v njem. Kdor pa je v Meni in Jaz v njem, ima v sebi večno življenje in ne bo ne videl in ne okusil smrti; kajti že na tem svetu je pravi prebivalec Božjega kraljestva, v katerem ni več smrti. To upoštevajte kolikor je mogoče, in se ravnajte po tem; kajti zato sem prišel celo sam na ta svet, da bi ljudem prinesel pravo Božje kraljestvo in jih odrešil vse slepote in njihove duše smrti, obojega, v kar ste bili doslej trdno ujeti. Če želi zdaj kateri od vas vedeti še kaj, naj vpraša, in odgovoril mu bom.«

8 Ko sem to povedal, se je znova oživiljeni **vdovin sin** obrnil Name in rekel: »O Gospodar življenja, glej, bil sem mrtev, in po Tvoji milosti zdaj spet živim. Ali bom, če bom odslej najdosledneje izpolnjeval Tvojo sveto voljo, ki si nam jo pravkar razodel, tudi večno živel in nikoli umrl? Kajti umiranje je nepopisno grenko, in tega ne bi rad znova okusil! Ko je človek mrtev, ne čuti bolečin, ne strahu in ne groze, kajti za nič več ne ve, ničesar ne čuti, ne vidi in ne sliši; dokler človek res ne umre, pa je vse skrajno grozljivo in boleče. Zato bi Te rad, o Gospodar življenja, prosil, da mene in tudi vseh drugih dobrih ljudi ne pustiš več umreti!«

9 **Jaz** sem odgovoril: »Ljubi sin! Že prej sem vam najrazločnejše in najresničnejše povedal, da tisti, ki Vame verujejo, nadvse ljubijo Mene in svoje bližnje kakor samega sebe, smrti ne bodo videli, ne čutili in ne okusili; kajti kako more umreti, kdor ima po Mojih besedah v sebi večno življenje?

10 Praviš tudi, da naj bi bila smrt nekako dobra, saj ko je človek mrtev, ničesar ne sliši, ne vidi in ne čuti, in tako tudi ničesar ne ve; toda, ljubi Moj sin, ni tako, kot presojaš po občutku. Ko je bilo tvoje telo mrtvo, se ti je samo zdelo, da si mrtev in brez zavesti, vendar je bilo v resnici drugače.

11 Ne spominjaš se, kaj vse se je dogajalo tvoji duši, ko je bilo telo mrtvo, ampak to je posledica Moje modre odločitve. Kajti če bi se duša spominjala, da se je v raju skrajno dobro in blaženo počutila med številnimi angeli, in se potem razžalostila, ko so ji ti oznanili, da se mora po Jehovovi volji vrniti v svoje telo, ne bi bil zdaj, ko si znova združen s svojim telesom, tako vesel. Če bi Jaz hotel, bi ti lahko takoj povrnil spomin na to; toda s tem ti ne bi storil nič dobrega, kajti potem bi bil temu svetu, na katerem boš moral še marsikaj postoriti, veliko let povsem neprilagojen.

12 V tvoji pozni starosti pa bo že spet prišla ura, v kateri bom k Sebi poklical dušo iz tvojega telesa; pred tem pa ti bom tudi vrnil spomin na tvoje tridnevno bivanje v raju Mojih angelov, in ti sam Me boš potem na kolenih prosil, naj odrešim tvojo dušo iz trhlelega telesa.

13 Potem bo tvoje telo še enkrat in za vedno mrtvo, v njem ne bo nobene življenjske zavesti več; toda ti boš živel še naprej, povsem se boš zavedal sebe; z Mojimi angeli boš z vsako višjo stopnjo modrosti in življenja vse bolj blažen napredoval ter vse globlje in globlje spoznaval Očeta, ki prebiva v Meni, ter občudoval nešteto Njegovih neskončnih stvaritev.

14 Glej, ljubi sin, tako je in tako bo, to Mi lahko verjameš; kajti to sem ti zdaj razodel Jaz, ki sem te spet priklical v to zemeljsko življenje, Jaz kot večna ljubezen, modrost, moč, sila, svetloba, resnica in življenje samo!«

37. Pogoji za osebno Božje razodetje

1 (**Gospod**): »Zdaj moraš to sicer samo verjeti; če pa boš vero oživil z dejanji, potem boš po živi veri tudi pri gledanju in samoobčutenju pridobil najgloblje prežemajoče te spoznanje, in to je za človeško dušo veliko boljše, kakor če bi nekaj privzela kot prepričljivo resnico s trdom svojega iskanja in raziskovanjem po poti izkušenj.

2 Tudi duša, ki išče in prizadevno raziskuje, gotovo zasluži plačilo, tako kot je vsak delavec vreden svojega plačila. Toda boljše je, če duša sliši resnico iz Božjih ust, ji verjame in ravna v skladu z njo; kajti tako se po ljubezni združi z Mojim duhom, ki ji v eni uri lahko da, in ji tudi da, več najsvetlejše resnice, kot si jo lahko sama pridobi po sto letih najnaprednejšega raziskovanja. Vendar zaradi tega tudi pobožna duša ne sme zanemariti ustreznega iskanja in raziskovanja! Kajti vsak človek naj preveri vse, kar sliši od ljudi, in obdrži, kar je dobro in vedno tudi resnično; toda tistega, kar sem ljudem razodel Jaz sam in je zlahka razumljivo, ni treba veliko preverjati, temveč je treba v to zgolj verjeti in se po tem ravnati, in človek kmalu opazi, kako živo to učinkuje.

3 K tistemu, ki veruje Vame, ravna po Moji volji ter nadvse ljubi Mene in svojega bližnjega kakor samega sebe, bom prišel Jaz sam in se mu razločno razkril. V prihodnje pa bo tako, da bom nazadnje vsakega, ki ga bo resnično žejalo po Meni kot večni resnici, poučeval sam; kajti Jaz, kot resnica v Očetu, sem kot Sin, Oče pa je večna ljubezen v Meni. Kogar torej privlači ljubezen ali Oče, ta pride tudi k Sinu oziroma resnici.

4 Zato je boljše, če se Mi približa po ljubezni kakor zgolj z raziskovanjem resnice. Kajti z ljubeznijo neločljivo prihaja tudi duh resnice, tako kot prihaja z ognjem, če se ta razvije do živega plamena, luč; če pa kdo opazi neko oddaljeno luč in ji sledi, bo gotovo hodil dlje do točke, kjer bi ga ogrela svetloba živega plamena in mu dala življenje.

5 Kdor Boga resnično išče, Ga mora iskati v svojem srcu, torej v duhu ljubezni, v kateri sta skrita vse življenje in vsa resnica; Boga in

Njegovo kraljestvo bo tako našel zlahka in hitro, po kakršni koli drugi poti pa težko in na tem svetu pogosto niti ne.

6 Tudi v *Pismu* je zapisano, naj človek moli Boga. Kako pa naj Ga moli, če Boga, prvič, še ni nikoli spoznal drugače kakor kvečjemu iz pripovedovanja, pri tem pa komaj verjame, da kakšen takšen Bog sploh obstaja, in drugič, če niti približno ne ve, kaj pomeni moliti Boga! Kajti Bogu, kot večni in najčistejši ljubezni nikakor ne ugaja nekakšna molitev zgolj z usti, pri kateri ne sodeluje srce.

7 Moliti Boga pomeni: zmeraj nadvse ljubiti Njega in bližnjega kakor samega sebe. In Boga resnično ljubiti pomeni: Njegove zapovedi zvesto izpolnjevati v pogosto na videz še tako hudih življenjskih razmerah, ki jih Bog, če je to po Njegovi ljubezni in modrosti nujno, dopusti, da se zgrnejo nad tega ali onega človeka, da bi okrepile in življenjsko urile dušo, ki jo je materija preveč pritegnila; kajti samo Bog pozna vsako dušo, njeno naravo in posebnosti, in tudi najjasneje in najbolje ve, kako ji je treba pomagati na pravo življenjsko pot.

8 Bog je torej v Sebi najvišji in najčistejši duh, najčistejša ljubezen, in zato Ga mora vsakdo, ki Ga hoče resnično moliti, moliti v duhu in resnici, in to neprenehoma vse življenje, tako kakor vsi angeli v nebesih.

9 Če bi bila molitev samo z ustnicami prava in Bogu všečna, in bi to Bog zahteval od ljudi in angelov, bi bil prav tako šibak, nečimrn in nespameten kakor kakšen slep in ošaben farizej, ki hoče, da ga vsak nadvse časti in da vsemu vlada. Kajti če bi moral človek Boga dan in noč moliti z ustnicami, in to neprenehoma, kako bi potem še našel čas za druga opravila, in kako bi sebi in svojim priskrbel nujni živež? Žal je zdaj med judi veliko takšnih norcev in jih bo tudi v prihodnje, ki molijo Boga skoraj neskončno dolgo z ustnicami in mislijo, da je to prava Božja služba in da je Bogu všeč, še zlasti, če takšno vpitje spremljajo vsakovrstni obredi.

10 To vam povem: Od ljudi, ki Me bodo molili in častili tako, bom takoj odvrnil Svoj obraz; takšne molitve in čaščenja ne bom nikoli upošteval, in to zato ne, da bi neumnim ljudem resnično pokazal, da so Mi takšne molitve in takšno čaščenje prav odurni, in jih ne priznavam, še zlasti tistih ne, ki jih počnejo duhovniki za denar, kajti tisti, ki moli tako in ga za to plača nekdo drug, blebeta samo na videz in večinoma tudi ni veren, tisti, ki naj bi mu takšna molitev pomagala, pa je prelen, da bi pred Bogom sam upognil koleno, zato raje pusti, da molijo zanj drugi.

11 Ljubite Boga nadvse in svoje bližnje kakor same sebe in delajte dobro celo tistim, ki vam delajo zlo, in tako molite tudi za svoje sovražnike, in prosite tudi za tiste, ki vas sovražijo in preklinjajo; ne poravnavajte hudega s hudim – razen v skrajnih primerih, da bi nekoga resnično zlobnega morda tako s poti pregrehe spravili na pot kreposti. Tedaj bom takšni resnični in živi molitvi najgloblje očetovsko naklonjen, in resnično, nobena vaša prošnja ne bo ostala neuslišana! Zgolj molitvi z ustnicami, brez srca in trdne vere, pa ne bom nikoli prisluhnil in je ne bom uslišal! Zdaj sem vam kar najbolj nazorno pokazal pravo življenjsko pot; tako delajte in se ravnajte, pa boste v Meni in Jaz bom v vas!

12 Kdor pa ljubi Mene in svojega bližnjega, v tistem sem Jaz, in ta ne bo nikoli taval v noči sodbe in smrti duše, temveč bo vedno hodil pri najsvetlejšem dnevu.

13 In zdaj Mi povej, ljubi Moj sin, ali si to dobro razumel? Kajti če si to dobro razumel, se boš po tem tudi prav ravnal in v tebi bo veliko luči!«

38. Mladeničeva skrb

1 **Mladenič** je odgovoril: »O Gospod, Gospod in večni Mojster življenja, vse sem dobro razumel in dojel, in resnično se mi zdi, kot da bi v srcu že zdaj postalo vse svobodno in življenjsko svetlo, zato sem že vnaprej nadvse živo prepričan, da se bo sčasoma, ko bom Tvoj najsvetejši nauk začel tudi sam skrajno resno uresničevati, razlilo v meni še veliko svetlobe življenja. O Gospod, Gospod! Razsvetli tako še številne, da, kar vse ljudi po Svoji ljubezni, in potem bomo mi, ljudje, imeli raj že na tem svetu!

2 Vendar zdaj zaznavam v sebi tudi temno jeruzalemsko noč, s katero bomo morali izbojevati še številne boje, preden bomo dosegli vsesplošni popolni dan življenja; kajti v svoji, zdaj v meni prebujajoči se luči šele prav vidim skrajno nezaslišano nasprotje med Tvojim najčistejšim naukom in v nebo vpijočim lažnim, in tako v temelju zgrešenim, tempeljskim naukom in najbednejšimi tempeljskimi pravili. Kako jim bomo kos? Kajti tempeljski duhovniki imajo še zmeraj v rokah posvetno oblast, in vsakogar, ki veruje, misli in ravna drugače, preganjajo z ognjem in mečem. Če bodo, ko bodo prišli sem, videli, da živimo in se ravnamo po Tvojem nauku, in bodo hoteli izvedeti

razlog za tako ravnanje, jim bomo mi, kot ljudje v Tvoji resnici, morali tudi povedati samo resnico, da se ne bi pred njimi, in tudi pred Teboj, o Gospod, Gospod, izkazali za lažnivce.

3 O Ti večni Gospod vsega bitja in žitja, nebes in zemlje, svetuj nam tudi glede tega; kajti jaz, čeprav še mladenič, nenadoma še pre-dobro vidim, da nas bodo morda že kaj kmalu najbolj zagrizeno in strogo zasledovali tempeljski duhovniki, in to toliko bolj, koliko resneje in dejavneje bomo živeli in se ravnali po Tvojem nauku. O Gos-pod, Gospod, kaj naj storimo?«

4 **Jaz** sem rekel: »No, no, Moj ljubi sin! Ali nisem predvsem mo-gočnejši od tistih v templju, ki tudi Vame ne verjamejo, temveč Me nenehno preganjajo, Me skušajo ujeti in pokončati? Kdor veruje Vame, gradi na Meni in zaupa Vame, temu bom seveda lahko tudi pomagal premagovati slepo moč templja. Ali verjameš v to?«

5 **Mladenič** je rekel: »O Gospod, Gospod, odpusti mi praznoglavi, neumni strah, verjamem, neomajno verjamem! Ti kot večno edini Gospodar življenja in smrti boš že znal zavarovati Svoje pred močjo vsakršnega pekla, četudi bi se ta še tako zelo trudil uničiti Božje kra-ljestvo na vsej zemlji in zasnovati kraljestvo večne smrti.«

6 **Jaz** sem rekel: »Povsem gotovo, resnično in zanesljivo! Toda naj ti povem še nekaj drugega: Tudi vi bodite v sebi nežni kakor golobi-ce, do sveta pa premeteni kakor kače! Kajti nočem, da bi Moje bisere javno razkrivali in metali posvetnim svinjam.

7 Če pa vas bodo poklicali na odgovornost, vam bom že Jaz polo-žil odgovor v usta, in resnično, od tisočernih odgovorov vam ne bodo mogli izpodbiti niti enega. Če vam zagotovim še to, potem se boste lahko v Mojem imenu pogumno spoprijeli v vsakem boju, ki vas bo čakal. Kajti v tem času bo širjenje Mojega kraljestva med ljudi zah-tevalo silo, in tisti, ki si ga bodo hoteli pridobiti, si ga bodo morali s silo tudi prilastiti. Toda zanesljive zmage ne bo težko izbojevati zato, ker bom Jaz sam kot najmogočnejši junak vsem bojevnikom za Svoje kraljestvo dal na voljo vso pomoč. Ali razumeš tudi to?«

8 **Mladenič** je odgovoril: »Da, Gospod, Gospod, s Tvojo milost-jo je mogoče vse zlahka razumeti; kajti s Svojim naukom omogočaš tistemu, ki hoče resno živeti po njegovem božanskem smislu, da tudi vse prav razume, in se tako opogumi za spopad z vsakim sovražni-kom za Božjo, čisto in življenja polno resnico ter zmaga. Kajti bil sem mrtev, in Tvoja vsemogočna Božja Beseda je znova oživila moje sklepe in prisilila srce, da je začelo znova biti, in Tvoja mogočna volja

tudi naših skled in vrčev ni pustila praznih. Ob vsem tem pa si, ko si nam podaril Svoj nauk, vsem storil še največje življenjsko dobro, na podlagi katerega zdaj že povsem živo vemo in celo dobro razumemo, kaj naj počnemo in zakaj.

9 Ker zdaj to vemo, in smo Tebe, o Gospod, Gospod, tudi prepoznali kot edino pravega Boga, nam zdaj popolna vera in najgloblje zaupanje zagotavljata, da nas boš tudi v boju zoper sovražnike resnice varoval in branil ter nam ves čas pomagal do zanesljive zmage nad njimi, saj si nam to Ti, kot večna resnica, trdno obljubil. Čeprav bomo v srcih nežni kakor golobice, pa nam s Tvojo pomočjo, o Gospod, Gospod, ne bo manjkalo premetenosti ob stiku z našimi morebitnimi sovražniki.«

39. Jakob sprašuje o duhovnem pomenu obuditve mrtvega mladeniča

1 Po teh za tako mladega človeka zelo duhovnih besedah, nad katerimi so ostrmeli celo Moji učenci, se je oglasil Moj stari učenec **Jakob starejši**: »Gospod in Mojster! Veš, kako redko spregovorim, toda zdaj mi srce narekuje, naj spet spregovorim nekaj besed, če Mi le dovoliš.«

2 **Jaz** sem rekel: »Ljubi brat! Če ne bi hotel, da tudi ti spregovoriš pred ljudmi, bi bilo tvoje srce mirno tako kot zmeraj; toda hočem, da tudi ti kaj poveš, in samo povej vse, kar ti bo narekoval notranji čut!«

3 **Jakob** je vstal in rekel: »Že precej več kot dve leti hodimo s Teboj po številnih krajih in deželah, in bili smo priče skoraj nešteto čudežem, ki si jih naredil s Svojo voljo, in tudi nam si podelil moč, da v Tvojem imenu zdravimo bolne in obsedene rešujemo zlih duhov; skratka, če bi kdo hotel vse, čemur smo bili priče, zapisati v knjige, tega niti v sto letih ne bi zapisal, pa tudi razum še zelo posvetnih ljudi ne bi zmožl dojeti in razumeti pomena takšnega pisanja. Toda to tvoje dejanje tukaj, v Nahimu, je naredilo name še poseben vtis, zato tudi javno priznavam in pravim: to Tvoje dejanje ima očitno neki posebni, globoko duhovni in preroški pomen.

4 Za vsakim Tvojim številnim naukom in dejanjem je navsezadnje skrit globlji duhovni pomen; tudi sam sem skrivoma že marsikaj razvozlal. Toda v ozadju tega Tvojega dejanja je, tako čutim, skrito nekaj posebno velikega in za prihodnost zelo pomembnega; zato si

zelo želim, da bi nam vsaj malce nakazal, v čem je to Tvoje dejanje tako preroško!«

5 **Jaz** sem rekel: »Prav si presodil, ljubi brat Jakob, ki si bil že od Mojega tuzemskega rojstva zmeraj ob Meni, in si bil, si in boš zvesta priča skoraj vseh Mojih tuzemskih korakov in poti, besed in dejanj. Za tem dejanjem sicer res tiči nekaj posebnega; toda ozadja, ki je skrito človeškim očem, človeški razum, kakršen je zdaj in tudi vaš, še ne zmore dojeti.

6 V Sebi seveda vidim razkrito vso zmeraj trajajočo večnost in tudi to, kar je skrito za tem Mojim dejanjem kot že storjeno dejanje; toda tega vaš duh, ki je zdaj še v času svojega otroštva, ne zmore ne uzreti ne dojeti.

7 Če pa si že prikriti mislec in tudi sam spoznavaš in čutiš, da ne storim ničesar, kar za vso neskončnost in večnost ne bi imelo nekega ustreznega pomena, in bi želel od Mene le nekaj drobnih namigov, ti jih bom tudi dal, zato prisluhni.

8 Glej, zakaj sem kot Sin človekov prišel sam na ta svet, sem vam in še številnim drugim še prepogosto oznanjal z nenehnim sklicevanjem na preroke, in o tem sem prej spet spregovoril. Dovolj pa sem vam tudi že nakazal, kaj se bo z Mojim naukom – v bistvu z novo cerkvijo, ki sem jo sam zasnoval –, dogajalo med ljudmi v prihodnosti. To sem vam v Jeruzalemu pokazal tudi z velikimi znamenji na nebu; in glej, ta dogodek ustreza tistemu zadnjemu in najmračnejšemu času, ko se bo Moj nauk izrodil v še tisočkrat večje malikovalstvo – tako kot se je do zdaj po vsej zemlji zgodilo slehernemu čistemu Božjemu nauku; ko bodo ljudje umrli, ki jih bodo duhovniki razglasili za svete in blažene, in celo njihovim trhlim kostem gradili templje in oltarje ter jih v njih po Božje častili.

9 Že ob številnih priložnostih sem vam, Mojim učencem, odkrito povedal in pokazal, da Moje kraljestvo ni od tega sveta, in da naj vas ne skrbi prihajajoči dan, kaj boste jedli in pili, temveč si prizadevajte širiti Božje kraljestvo in njegovo pravičnost med ljudi, in naj vam tega nihče ne plačuje po dolžnosti, temveč vzemite le to, kar vam bo njihova ljubezen dala v Mojem imenu; kajti vse to ste od Mene prejeli zastonj in zastonj dajajte še drugim.

10 Torej sem tudi vam in tistim več kot sedemdesetim učencem, ki sem jih iz Emavsra razposlal po svetu, da bi ljudem oznanjali evangelij iz nebes, povedal, naj nihče nima dveh sukenj, nobene mošnje, da bi

vanjo kaj dal, in nobene palice, da bi se branil pred sovražniki; kajti Moje ime, Moja beseda in Moja milost zadoščajo vsakomur.

11 Vam in tudi drugim sem razločno in natančno povedal, da ne smete soditi nikogar, da ne boste nekoč sami obsojeni, da tudi nikogar ne smete prekleti niti sovražno preganjati, da ne bi enakega doživeli sami; kajti z merilom, s katerim merite, vam bo nekoč odmerjeno!

12 Za tiste, ki vas sovražijo in preklinjajo morate le moliti, ter izkazovati dobro tistim, ki si prizadevajo vam delati zlo, saj potem lahko pričakujete Moje plačilo in boste nad glavami svojih sovražnikov zbirali žareče oglje ter jih tako naredili za prijatelje.

13 In glejte, ukazal sem vam poučevati, živeti in ravnati v znamenju iskrene in žive ljubezni do bližnjega; rekel sem vam tudi, da vas bodo kot Moje prave učence zmeraj prepoznali po tem, da se boste med seboj ljubili kot bratje, kakor vas ljubim Jaz, in da bodo v vseh časih Moje prave naslednike prepoznali zgolj po delih nesebične ljubezni do bližnjega.

14 Toda glejte, v tistem najmračnejšem času pa ne bo tako, temveč prav v nasprotju s takšnim Mojim, vam natančno razodetim naukom!«

40. O duhovnem stanju našega časa

1 (**Gospod**): »Tisti čas bosta prava vera in čista ljubezen ugasnili. Namesto njiju bo ljudem z vsakovrstnimi najhujšimi kaznimi vsiljena zmotna vera, tako kot huda vročina vsili smrt človeškemu telesu. In ko se bo kakšna skupnost, okrepljena z Mojim duhom, uprla lažnim, ošabnim, gospodovalnim in sebičnim učiteljem in prerokom, polnim zlata, srebra, žlahtnih kamnov in drugih velikih zemeljskih dobrin, ki se bodo ljudem predstavljali kot vaši edini resnični nasledniki in Moji namestniki, da bi bili kar najbolj čaščeni, bo takšna skupnost razkrila, da so pravo nasprotje tistemu, za kar se ljudem predstavljajo z nesramno in Bogu najbolj zavržno objestnostjo, ko jih silijo, naj iščejo duševni blagor in resnico samo pri njih. Začeli se bodo boji, vojne in preganjanja, kakršnih človeštvo na tej zemlji še ni doživelo.

2 Takšno najhujše in najtemnejše obdobje pa ne bo trajalo dolgo, in zgodilo se bo, da si bodo lažni učitelji in preroki nazadnje sami zadali smrtni udarec. Kajti med različno zatiranimi ljudmi se bo

prebudil Moj duh, ki je Duh vse resnice, sonce življenja bo začelo na vso moč svetiti in noč smrti se bo pogreznila v svoj stari grob.

3 O tem, vam zdaj prikazanem mračnem času, sem vam že večkrat govoril, in zdaj sem vam ga znova omenil zato, da bi laže uvideli podobnost med tistim prihodnjim časom in današnjim večernim dogodkom.

4 Glejte, v tem mestecu, skoraj z vseh strani obdanim s poganskimi vasicami in zaselki, prebiva še nekaj judov, ki so tako kot nekateri starosamaritani še predani čistejšemu judovstvu, in za katere so temeljski zakoni marsikdaj nekaj strašnega. Prav dobro so seznanjeni z zlobnim in zmedenim početjem templja, vendar se mu ne morejo upreti. Njihovi sosede so pogani, ki sicer tudi nič ne dajo na svoje malike, toda morajo se delati, kot da jim nekaj pomenijo. V nič drugega ne verjamejo več kakor v izdaten dobiček, ki ga lahko kje uplenijo.

5 In glejte, tako bo v času, ki sem vam ga napovedal, seveda v veliko večjem svetovnem obsegu.

6 Še naprej bo obstajala neka čista skupnost, podobna temu mestecu, sprva obdana s popolnimi brezverci, ki se bodo ukvarjali samo z raznovrstno dobičkonosno industrijo in jim ne bo mar za Moj čisti nauk in še manj za zloglasno rimsko poganstvo tistega časa. V takšnih razmerah se bo tudi čista skupnost začela razkrajati in to bo prav žalostno.

7 Moj čisti nauk bo podoben žalostni vdovi, katere mrtvega sina sem znova obudil v življenje; vero pa ponazarja mrtvi sin, ki sem ga obudil. Ubila ga je huda vročica, spet podobna posvetni sli po dobičku, ki ji je zapadlo tudi to ljudstvece, in sicer zaradi najbolj nesmiselne in zlobne jeruzalemske prevare in tudi zaradi popolnega brezverstva poganov, ki obdajajo ta kraj in se bodo v napovedanem hudem času imenovali 'industrialci'.

8 Na podlagi vsega tega je nekoč čisto, čeprav mlado vero – ker jo je šele pred približno šestnajstimi leti tu vpeljal neki potujoči samaritan, mož te vdove –, zatrla posvetna čutna mrzlica, saj je bil mož tedaj, ko smo prišli, že mrtev.

9 Toda potem sem prišel Jaz, spreobrnil pogane, se z njimi vred pojavil na najbolj žalostni večer te skupnosti in spet oživil mrtvo vero ter jo vrnil vdovi, torej čistemu Božjemu nauku; in po tem Mojem dejanju bodo prišli sem tudi vsi pogani in prevzeli na novo obujeno

vero v enega, edino resničnega Boga, in življenje uredili po Njegovi, njim razodeti volji.

10 Slepa deklica, ki sem ji podaril vid, pa ponazarja brezdušno industrijo tistega časa, o katerem govorimo; tisti čas bo tako skop in reven, da bodo preponosni kralji, ki bodo ljubili razkošje, ljudem skrajno nasilno naložili tako visoke davke na hrano in pijačo, da bo nastala huda stiska in draginja, ljudje pa bodo povsem brez vere in ljubezni; drug drugega bodo varali in preganjali.

11 Toda – to si dobro zapomnite! – ko bo stiska največja, bom zaradi nekaterih pravičnih prišel Jaz ter z zemlje pregnal vso bedo in Moja čista luč življenja bo svetila v človeških srcih.

12 In zdaj sem ti s povedanim, ljubi brat Jakob, nakazal tisto, kar si si želel, in kot močan mislec boš zlahka razbral še vse drugo.

13 Takšno vnaprejšnje poznavanje neprijetne prihodnosti človekovi duši sicer ne prinese večje blaženosti, ji pa tudi ne škoduje, če se vadi v prisposodobah in ob njih spoznava, da je vse vidno, kar je in se dogaja na tam svetu, najtesneje povezano z notranjim, skrivnim svetom duhov, ki vse čase in prostore neprenehoma zaobjema v razodevajoči se sedanjosti, in kako vse vpliva na vse. Ali ste to dobro razumeli?«

41. Učenčevo vprašanje o zatemnitvi čistega Jezusovega nauka

1 Vsi so rekli: »Da, Gospod in Mojster, kar si nam zdaj spet razodel, smo razumeli; kljub vsemu, kar smo slišali iz Tvojih ust, pa nam nekaj vendarle še ni jasno: zakaj dopuščaš, da na tem svetu svetlobi, ki iz Tvojih nebes sije med ljudi, vedno znova sledi dolgotrajna najtemnejša duhovna noč?

2 Vsi, ki smo zdaj iz Tvojih ust prejeli najčistejši poduk, bomo kot žive priče Tvoje osebne navzočnosti, Tvojih dejanj in Tvojega nauka, ta nauk prav tako čistega predajali drugim ljudem, in enako bodo počeli tudi naši nasledniki. In če bi kdo ljudem v Tvojem imenu morda začel pridigati drugačen evangelij, boš to že videl in za to zvedel, in takšnemu preroku boš s Svojo močjo tudi znal zapreti usta! Če je tako, pa ne razumemo, kako bi bilo mogoče Tvoj najčistejši in Božji nauk ponarediti in nazadnje spremeniti v najmračnejše in najokornejše poganstvo?«

3 Jaz sem odgovoril: »Veliko tega, kar dobro vidim, vi zdaj še ne vidite! Lahko bi vam povedal in razložil še precej več, vendar tega zdaj ne bi mogli ne dojeti ne prenesti. Ko pa bom po Svojem odhodu nad vas izlil Svojega duha vse resnice, vas bo ta popeljal v vso modrost, in potem boste spoznali in dojeli vse, česar danes še ne uvidite in ne dojamete.

4 Bodite pozorni na to, kar vam bom zdaj še povedal! Ne bom vas poučeval, temveč vam bom navedel duhovno pomembne zglede, iz katerih boste lahko bolje razumeli, zakaj kljub temu, da sem vam že veliko pokazal in povedal, precej tega še ne morete sprevideti in dojeti.

5 Poglejte in opazujte, kako raznovrstno deluje sončna svetloba na bitja samo te zemlje in kako raznoliko učinkuje dež na zemeljska tla, na rastline, živali in ljudi. Na istem polju rastejo zdravilne rastline in med njimi strupeni plevel. Od kod dobijo strupene rastline strup, saj sije nanje isto sonce, imajo korenine v isti prsti in jih vlažita in oživljata isti dež in ista rosa?

6 Glejte, na to deluje notranji duh in spreminja svetlobo in dež v nekaj svojevrstnega. Lev, panter, tiger, hijena, volk in številne druge roparice se hranijo z mesom krotkih živali in tudi nanje sije isto sonce in jih ogreva, in žejo si gasijo z isto vodo kakor krotke in pohlevne domače živali; zakaj so torej tako divje? Glejte, to divjost povzroča njihov notranji duh, ki blagost v njih preobraža v mesarsko divjaštvo!

7 Nekaj podobnega boste našli tudi v kakšni hiši v družinah, kjer je več otrok. Vsi otroci imajo istega očeta in isto mater, z domače mize uživajo isto hrano, prejemajo enak poduk in so enako oskrbovani; in vendar je nekdo telesno krepak, drugi slaboten, spet tretji pogumen in vsestransko marljiv, marsikateri pa zlovoljen in len. Nekdo ima številne talente in se vsega zlahka nauči in dojame, drugi pa ima sicer dober namen, toda manjka mu nadarjenosti, težko se uči in vse le mukoma dojema, in ne tako, kot bi moral. In med temi otroki bi lahko našli še celo množico drugih razlik. Da, kako je to mogoče? Ali ne bi tudi pri tem zgledu lahko rekli: 'Toda Gospod in Mojster, zakaj dopuščaš kaj takega? Kakšen moder namen ima vse to?'

8 Da, glejte, tudi vse to povzroča notranji svobodni duh; in če ne bi bilo tako, potem tudi ne bi bilo notranjega svobodnega duha, katerega naloga je, da se človek izobrazí iz sebe samega in se izoblikuje v samostojno bit.

9 Kako in zakaj, to sem vam ob različnih priložnostih že pokazal, in vam tudi dovolj nazorno pojasnil; kljub temu pa takšnih stvari še ne boste razumeli dovolj poglobljeno vse dotlej, dokler ne bo večni duh vse resnice in modrosti povsem prežal in izpolnil vaših duš.

10 Če boste zdaj navedene zglede, vsaj kolikor toliko premislili, se vam bo tudi kmalu in zlahka razjasnilo, da se lahko sčasoma še tako čista luč iz Mojih nebes preobrazi v najhujše pogansko mračnjaštvo, in se tudi bo, in da moram to navsezadnje tudi dopustiti, da ne bi z vso Svojo močjo in oblastjo zadušil svobodnega življenjskega duha v človeku.

11 Kako bi vam ugajala zemlja, na kateri bi si bile vse stvari med seboj tako podobne kakor oko očesu? Vam ugajajo ljudje, ki so si podobni kakor vrabci, med katerimi ni nihče modrejši in močnejši od soseda, ki mu je podoben? Menim, da bi vas takšen matematično enak svet kaj kmalu začel zelo dolgočasiti. Mar ne bi bilo z Mojimi svobodnimi nebesi prav tako, če ne bi bilo tam še neskončno več raznoličnosti?

12 In kaj bi si mislili o Moji modrosti, če bi vsej pojavnosti dal podobo jajca? Glejte, je že prav in dobro, da je vse tako, kot je. Kot že povedano, zdaj sicer še ne vidite razloga za vse to; toda prišel bo čas, ko boste vse to razumeli in dojeli. In tako se moramo zadovoljiti s tem, kar nam je bilo dano do zdaj.

13 Pred nami so na mizah že jedi in vino, saj moramo kaj storiti tudi za telo. Nato se bomo podali k nočnemu počitku in se zgodaj zjutraj odpravili na pot. Kam, pa nam bo že oznanil Očetov duh.

14 Grki so nad tem Mojim govorom nadvse ostrmeli, Me hvalili in častili. Jaz in številni drugi pa smo nemoteno jedli in pili. Po večerji sem vstal in vdova je Meni in učencem dala pripraviti udobna ležišča. Grki pa so ostali za mizami.

42. Vdova in njen sin pričujeta pred ljudstvom

1 Ko je vdova ugotovila, da nameravam z učenci odpotovati zgodaj zjutraj, je poskrbela tudi za to, da je bil pravočasno pripravljen obilen zajtrk. Ko smo torej zgodaj zjutraj iz spalnice stopili v jedilnico, nas je ta že čakal. Vdova je s sinom pristopila k Meni in Me prosila, naj pred odhodom z učenci še zajtrkujem.

2 **Jaz** pa sem opazil, da miza, za katero so sedeli Grki, še ni bila pripravljena, in sem rekel vdovi: »Glej, tudi Grki, ki zdaj verujejo Vame, ne smejo domov lačni. Pripravi tudi njihovo mizo, da bodo videli, da kruha življenja ne dajem samo judom, temveč tudi poganom!«

3 Ko je vdova to slišala, je pohitela v kuhinjo, da bi pripravila zajtrk tudi za Grke.

4 Ko pa je prišla v kuhinjo, je bil tam že pripravljen obilen zajtrk; zelo presenečena je vprašala kuhinjske dekle, kdo je v tako kratkem času pripravil še zajtrk za Grke.

5 **Dekle** pa so rekle: »Tega ne vemo, v kuhinji ni bilo nikogar razen nas; enako kakor ti zdaj smo bile presenečene tudi me in se prestrašile. To je z močjo svoje volje naredil veliki in mogočni prerok, ki je včeraj oživil tvojega sina! Da, da, med judi je vstal velik prerok in Bog je v njegovi podobi obiskal Svoje ljudstvo, ker so ga Njegovi začeli že zelo pozabljati – in temu obisku, če se ljudje ne bodo kmalu spreobrnil in se spokorili, bo gotovo sledila velika sodba in vsi zločinci bodo pokončani.«

6 **Vdova** je odvrnila: »Da, da, gotovo imate prav! Ta zajtrk, pripravljen tako nadvse čudežno in tudi za Grke, odnesite takoj v jedilnico in ga postavite na mizo, za katero sedijo Grki; kajti tako hoče veliki in z vso Božjo duhovno močjo prežeti prerok!«

7 Po teh vdovinih besedah so čudežno pripravljene zajtrk takoj prinesli na grško mizo, in začeli smo uživati dobro pripravljene zajtrk ter bili pri tem dobre volje.

8 Vdova pa je hotela Grkom – ti so se zelo čudili nad tako hitro pripravljenim zajtrkom, ki sem ga zahteval tudi zanje – pojasniti, kako je bil pripravljen.

9 Toda **Jaz** sem ji rekel: »Ženska, za to, kar hočeš povedati, bo dovolj časa tudi potem, ko odidem; zdaj pa pojejmo in spijmo, kar je na mizi!«

10 Po tej Moji pripombi je vdova umolknila, jedla je in pila z nami.

11 Čez približno pol ure smo vsi pozajtrkovali, z učenci sem vstal od mize in začeli smo se odpravljati.

12 Ko smo bili že pripravljene na odhod, je prispela iz mesta pred vdovino prenočišče množica ljudi. Zanimalo jih je, ali vdovin sin, obujen od mrtvih, še živi, in ali je bila torej obuditev resnična ali le navidezna. Kajti tudi veliki čarodeji, ki so pogosto prišli v Judejo z Daljnega vzhoda, naj bi bili že obujali mrtvece, toda ti naj bi bili živeli

samo kratek čas, saj so oživili le na videz. Zato je množica hotela izvedeti, ali sin še živi, ali pa je že začel umirati, kakor naj bi se bilo zmeraj neogibno zgodilo pri vseh tistih, ki so jih skušali oživiti čarodeji.

13 Vdova Me je vprašala, kaj naj odgovori vsiljivim radovednežem.

14 In **Jaz** sem ji rekel: »Pošlji k njim sina! Ko ga bodo videli tako svežega in zdravega, bo to najboljši odgovor na njihova nespametna vprašanja. K temu jih je nagovoril tukajšnji rabin iz jeze, ker so mu včeraj Grki pokazali, da bolje razumejo preroka Izaija kakor on, stari pismouk. Rabin je spraševalcem govoril o čarodejih, o katerih je slišal samo pripovedovati, sam pa jih ni nikoli videl, od tod torej dvom; ko pa bodo videli sina, se bo njihov dvom razblinil.

15 Bodite pa na preži pred rabinom in farizeji, kajti ti bodo, da bi pred ljudstvom ohranili svojo verodostojnost in prevlado, skušali sina, ko bodo videli, da je še naprej živ in zdrav, umoriti, ga nekako zastrupiti. Zato jih nikoli ne povabite v goste in tudi sami ne hodite v goste k njim; tudi sicer ne vzemite od njih ničesar, pa vam ne bodo mogli škodovati. To upoštevajte in obvaroval vas bom vseh drugih nevarnosti. Zdaj pa pojdi s sinom ven, tako bodo dobili najpreprostejši in najboljši odgovor na svoja številna vprašanja.

16 **Vdova** je s sinom stopila pred množico radovednežev, in jim rekla, in to tudi nakazala z roko: »Glejte, dvomljivci, moj sin živi, čil in zdrav je. Veliki, z Božjim duhom prežeti prerok ga ni obudil od smrti v življenje le na videz, temveč resnično. Pojdite in povejte to tudi rabinu, ki vas je tako neumno pretental!«

17 Nato se je oglasil še **sin**, v katerega so vsi strmeli kakor v svetovni čudež: »Da, da, živim, veder sem, čil in zdrav in bom, kot je obljubil Tisti, ki me je obudil iz smrti v življenje, živel še naprej; in če se bom še naprej ravnal po Njegovi volji in jo uresničeval, bom tudi živel in ne bom ne videl, ne čutil in ne okusil smrti. Pojdite tja in povejte to tudi rabinu, da bi morda tudi on postal tako veren in blažen!«

18 Ko so spraševalci zagledali njim znanega sina in ga slišali govoriti, so se jim dvomi razblinili, in nekateri so se razjezili na rabina, ker jih je o tem tako napačno poučil.

19 Vdova in sin sta se vrnila v sobo, se Mi zahvalila za dober nasvet in bila zelo vesela, da sta se tako hitro in zlahka znebila številnih nadležnih radovednežev.

43. Znamenja Gospodove duhovne navzočnosti

1 Potem je k Meni pristopil še **Grk**, ki se je oglašal že prej, in rekel: »Gospod, Gospod, Bog in Mojster od vekomaj v Svojem duhu! V vidni osebnosti nas boš zdaj sicer zapustil, toda prosimo Te, da s Svojim najvišjim Božjim duhom ostaneš pri nas in nam od časa do časa daš znamenje za poroštvo, da si se nas spomnil in si v duhu tudi pri nas.«

2 **Jaz** sem rekel: »Da, tako tudi bo do konca časov tega vidnega sveta! Toda ne bom dal samo enega znamenja, da sem v duhu navzoč pri vas, med vami in tudi v vas, temveč več znamenj! Ta zanesljiva in nikoli varljiva znamenja bodo ves čas in večno takšna:

3 *Prvič*, da Me boste ljubili bolj kakor vse na svetu! Kajti če kdo na svetu kaj bolj ljubi kakor Mene, potem Me ni vreden; kdor pa Me resnično ljubi nadvse, je s takšno resnično ljubeznijo že v Meni in Jaz sem v njem.

4 *Drugo* znamenje Moje navzočnosti pri vas naj bo tudi to, da boste iz ljubezni do Mene, tako kakor same sebe ljubili tudi svoje bližnje in druge ljudi, mlade in stare; kajti kdor ne ljubi svojega bližnjega, ki ga vidi, kako bo lahko ljubil Boga v Meni, ki ga ne vidi? Četudi Me zdaj vidite in slišite, Me na tem svetu poslej ne boste več videli. In če Me ne boste videli, ali se bo vaša ljubezen ohranila takšna, kot je zdaj, ko Me vidite? Da, v vas bo še ostala, toda glejte, da se bo ohranila tudi v vaših potomcih! Kajti dokler Me bo kdo resnično v srcu ljubil nadvse tako, da bo živel in se ravnal po volji, ki sem mu jo razodel, k temu bom prišel osebno v duhu in se mu razkril kot povsem navzoč.

5 *Tretje* znamenje Moje navzočnosti pri vas, v vas in med vami bo to, da vam bo ves čas dano vse, kar boste Očeta v Meni v Mojem imenu resno prosili. Toda samoumevno je, da Me ne boste prosili za neumne in ničeve stvari tega sveta; kajti če bi počeli to, bi tudi razkrivali, da imate te stvari raje kakor Mene, in potem to resnično ne bi bilo znamenje Moje navzočnosti pri vas, v vas in med vami.

6 *Četrto* znamenje Moje mogočne navzočnosti pri vas, v vas in med vami bo tudi, da boste v Mojem imenu iz resnične ljubezni do bližnjega polagali roke na telesno bolne ljudi, in se jim bo stanje izboljšalo, če bo izboljšanje koristilo blagru njihovih duš.

7 Tudi glede tega je tudi samo po sebi razumljivo, da boste pri tem ves čas govorili v srcih: Gospod, ne moja, temveč samo Tvoja volja naj se zgodi! Kajti vi ne morete vedeti, ali in kdaj izboljšanje telesnega

stanja neki duši koristi, kajti večno življenje v telesu na tej zemlji ni na voljo nobenemu človeku. Zato polaganje rok tudi ni zagotovilo, da bo zmeraj in tudi vsak človek rešen telesnih nadlog. Toda kljub temu ne boste grešili, če boste vsakemu bolniku izkazali vam naznanjeno ljubezen; pomagal pa vam bom že Jaz, če bo to koristilo duševnemu blagru tistega človeka – to pa vem samo Jaz.

8 Če boste slišali, da nekje daleč ta ali oni vaš prijatelj leži bolan, molite zanj in v duhu položite roke nadenj in izboljšalo se mu bo.

9 Pri tem pa v srcu zmolite tole: *'Jezus, Gospod, naj ti pomaga! On naj te krepi, On naj te ozdravi s Svojo milostjo, ljubeznijo in usmiljenjem!'* Če boste to, polni vere in zaupanja Vame, izgovorili nad bolnim prijateljem ali bolno prijateljico, četudi bosta od vas še tako oddaljena, in pri tem nad bolnikom v duhu držali roke, se mu bo stanje še isti trenutek izboljšalo, če bo to koristilo zdravju njegove duše.

10 Dano vam bo še *peto* znamenje Moje navzočnosti pri vas, v vas in med vami, in sicer: če boste ves čas ravnali v skladu z Mojo voljo, boste lahko v sebi dosegli vnovično rojstvo duha. To bo pravi življenjski krst, ker boste pri tem prežeti z Mojim duhom in tako vpeljani v vso modrost.

11 Vsak pa naj si najbolj prizadeva za to *peto* znamenje! Kajti tisti, pri katerem se bo to uresničilo, bo že na tem svetu imel večno življenje in bo lahko delal in ustvarjal to, kar delam in ustvarjam Jaz; kajti *eno* bo z Menoj.

12 Zdaj sem vas seznanil z znamenji Svoje navzočnosti; ravnajte se po tem, pa se boste pri sebi, v sebi in med seboj zavedali Mojega duha.

44. Pravo čaščenje Gospoda

1 Nato Me je **Grk** vprašal: »O Gospod in Mojster! Zdaj smo bili deležni nepopisne sreče, da Te lahko spoznavamo v Tvoji božanski osebnosti in poslušamo besede življenja iz Tvojih ust, zato menim, vsaj kar zadeva nas, Grke, da bi bilo dobro, da bi Ti zgradili hišo, v kateri bi se zbrali enkrat na teden in razpravljali o Tvojem nauku ter prebirali Mojzesa in preroke; kajti druge dneve je vsak od nas bolj ali manj obremenjen z delom tu in tam, in torej ni tako lahko doseči, da bi se drug z drugim pogovorili o Tvojem nauku in dejanjih ter

se spodbujali k ravnanju po Tvoji volji. O Gospod in Mojster, povej nam, ali bi ti bilo kaj takega pogodu?»

2 **Jaz** sem rekel: »Čemu graditi posebno hišo, ko že tako in tako imate svoje hiše, v katerih se lahko tudi zbirate v Mojem imenu, da bi se pogovorili o Mojem nauku in si izmenjali doživete izkušnje, ki si jih zagotovo lahko vsak pridobi ob ravnanju po Božji volji. Torej ni nujno, da bi zaradi tega vpeljali poseben dan, ki bi ga, morda tako kot farizeji sabat, poimenovali Gospodov dan, ker je vsak dan Gospodov in človek lahko dela dobro prav vsak dan. Kajti Bog ne gleda ne na dan in še manj na hišo, ki bi jo zgradili Njemu v čast in za molitev, temveč upošteva zgolj srce in človekovo voljo. Če je srce čisto in volja prava in vsega človeka spodbuja k delovanju, je to že resnično in živo prebivališče Božjega duha v človeku, človekova ves čas dobra in dejavna volja po spoznani Božji volji pa resničen in zato tudi v vsem živ Gospodov dan.

3 Glejte, to je resnica, in to morate tudi dosledno upoštevati! Vse drugo pa je nečimrno in pred Bogom brez vrednosti.

4 Nekoč, pozneje, Mi bodo ljudje sicer zgradili posebne hiše in tam, tako kot farizeji v jeruzalemskem templju ali poganski svečeniki v malikovalskih templjih, prirejali nekakšne službe božje na določen dan v tednu; temu bodo dodali še več nekakšnih velikih in glavnih praznikov v letu. Ko bodo ljudje to počeli iz navade, v nasprotju z Mojim nasvetom in voljo, bodo tudi izginila prej omenjena znamenja Moje žive navzočnosti pri ljudeh, v njih in med njimi. Kajti v templjih, ki jih bodo zgradile človeške roke v večjo čast Bogu, bom prav tako malo navzoč kakor zdaj v jeruzalemskem templju.

5 Če pa boste v kaki skupnosti iz ljubezni do Mene že želeli postaviti posebno hišo, pa naj bo to šola za vaše otroke in naj v njej poučujejo učitelji po Mojem nauku. Lahko zgradite tudi hišo za revne, bolne in slabotne. Takšno hišo oskrbujte z vsem, kar je potrebno za nego ljudi, ki prebivajo v njej, in tako se boste lahko ves čas veselili Moje naklonjenosti. Vse drugo ali več pa je od zlega, in ni pred Bogom, kot je bilo že povedano, vredno nič.

6 V takšni dobro zastavljeni šoli pa se lahko tudi zbirate in razpravljate v Mojem imenu, in ni potrebno, da bi v ta namen zgradili še kakšno tretjo hišo.

7 Razločno in razumljivo sem vam povedal, kako naj bi Boga v duhu in resnici neprenehoma častili, in k temu nimam česa dodati. Pokazal sem vam pot, po kateri lahko dosežete vso resnico in

modrost, in to je bilo za vas za zdaj nujno. To upoštevajte in se ravnajte po tem, predvsem pa iščite v sebi Božje kraljestvo, vse drugo vam bo dodano!«

8 Po teh Mojih besedah so se vsi navzoči priklonili in se Mi kar najbolj goreče zahvalili za ta poduk. Tudi vdova s sinom je znova pristopila k Meni, in oba sta se mi zahvalila za izkazano ljubezen. Nato sem vse blagoslovil in hitro smo se odpravili na pot.

9 Ko smo hodili skozi mestece, so nas opazili številni, ki so bili prejšnji dan priče tistemu, kar sem naredil vdovinemu sinu, stekli so k nam in vpili: »Slava tebi, velikemu Gospodovemu preroku! S teboj je Bog znova obiskal Svoje tako zelo zapuščeno ljudstvo. Hvala in čast Njemu, Bogu Abrahama, Izaka in Jakoba, zdaj in na vse večne čase! O ti, z Božjim duhom povsem prežeti veliki prerok, ali nam ne bi dovolil, da bi nekateri od nas odšli s teboj, da bi poslušali tvoj nauk in nam ga potem razodeli? Kajti včeraj smo iz tvojih maloštevilnih besed razbrali, da si poln Božje modrosti – in o tej bi radi zvedeli še več.«

10 **Jaz** sem odgovoril: »To zdaj ni potrebno! Če pa želite živeti in se ravnati po Mojem nauku, izpolnajte Božje zapovedi, ki jih je dal Mojzes, in živeli boste povsem v skladu z Mojim naukom; kajti na ta svet nisem prišel zato, da bi odpravil Mojzesa in preroke, temveč da bi potrdil in izpolnil, kar je napisano v njihovih knjigah.

11 Če pa bi hoteli izvedeti o Meni samem kaj več, pa pojdite k vdovi, pri kateri so tudi še Grki. Ti vam bodo že povedali, kaj so slišali iz Mojih ust.«

12 Po teh besedah so Me ti vsiljivci zapustili in se odpravili k vdovi.

GOSPODOVO POTOVANJE SKOZI SAMARIJO

45. Karavana roparjev

1 Z učenci sem pohitel po poti, ki je tudi vodila v Jeruzalem. Toda proti Jeruzalemu se nisem odpravil takoj, temveč sem naredil velik ovinek, in sicer skozi Samarijo in del Galileje; v teh provincah so Me ljudje že večinoma poznali, Mi tu in tam pripeljali bolnike, in te sem tudi ozdravil.

2 Pot, po kateri smo potovali, pa je bila precej zapuščena in zato manj obljudena, zato smo lahko, ne da bi bili zelo opaženi, pogosto potovali s hitrostjo vetra, tako kot vedno na dolgih poteh.

3 Ko smo se tako že proti poldnevu znašli v Samariji, nas je srečala maloštevilna karavana, ki je prek Jerihe potovala v Egipt.

4 Prvi vodja karavane se je ustavil pred nami in nas v grščini vprašal, ali se po tej poti pride v Jeriho in od tam v Egipt.

5 **Jaz** pa sem mu rekel: »Kako si lahko postal vodja karavane, če še sam ne poznaš poti?«

6 **Vodja** je odgovoril: »Doma smo daleč za Damaskom in zdaj smo se prvič v življenju podali po tej dolgi poti; zato smo se tudi pogosto prisiljeni sem in tja pozanimati, katera pot je prava in najbližja; to pa je tukaj dokaj težavno, saj le redki govorijo naš jezik.«

7 **Jaz** sem rekel: »Poslušaj, kadar popotnik res ne pozna poti, po kateri hodi, potem je že prav, da se v tuji deželi pozanima, katera pot je prava in po možnosti tudi najbližja; ni pa lepo, da si nas zdaj ustaviš pod pretvezo, da ne poznaš poti, ki si jo prehodil vsaj dvajsetkrat. Razlog, zakaj si nas tu ustavil, pa je povsem drug in prav nič hvalevreden! Ustavil si nas zato, ker domnevaš, da nosimo s seboj skrivne zaklade, ki se jih nameravate polastiti na svojem roparskem pohodu. Toda pri sebi nimamo nič takega, imamo pa obilo zakladov za dušo in duha. Te pa brez plačila damo vsakomur, ki si jih zares želi za rešitev svoje duše.«

8 Po teh besedah je **vodja** osupnil in Me vprašal s še predrznejšim glasom: »Od kod veš to o nas, kdo nas je izdal?«

9 Tudi **Jaz** sem odgovoril z močnim glasom: »Tebe in tvojih sedemdeset sopotnikov poznam že od rojstva! Tvoje pravo ime je Olgon, vendar tega nikoli ne uporabljaš, temveč se v vsakem kraju predstavljaš le z izmišljenim imenom; tako ravna tudi vsak od tvojih

pomagačev, zato da bi vas v kraju, ki ste ga oropali, le stežka prepoznali, vas izsledili in izročili sodišču.

10 Tudi zdaj ne nameravate v Egipt; veste pa, da je v Jerihi velik sejem in s tem bi se tudi radi okoristili. Prav tako veste, da bo, šteto od danes, v štirih tednih v Jeruzalemu slovesna posvetitev templja, ki se je zmeraj udeležijo številni tujci z vsakovrstnimi zakladi in blagom, in tudi od tega si zelo veliko obetate. Toda povem vam: Tokrat bo plen slab!«

11 **Vodja**, zdaj že zelo jezen, je odgovoril: »Če želite odnesti celo kožo, potem vsepovsod molčite o tem, da nas poznate, in se kar najhitreje poberite; kajti tudi jaz vas poznam in vam pri vseh bogovih prisegam, da se bom kar najstrašneje maščeval, če bom izvedel, da ste nas izdali! Res da se preživljamo z ropanjem, vendar nismo morilci, in če bi bili, bi se vam zdaj slabo pisalo!«

12 **Jaz** sem rekel: »Če bi Me poznal, bi Mi rekel: 'Gospod, milosten in usmiljen bodi z menoj, velikim grešnikom, in odpusti mi moje grehe; poboljšal se bom in se spokoril ter se potrudil, da bom krivico, ki sem jo komu storil, kar se da poravnal!' Toda ker Me ne poznaš, nameravaš odločno vztrajati v svojih grehih, in Mi prisegaš maščevanje pri vseh bogovih, čeprav si jud in poznaš Mojzesove zapovedi. Če bi bil res Grk, potem ti niti ne bi dovolil, da bi Me ustavil; ker pa si tudi ti Jakobov sin, sem to dopustil, da bi lahko spoznal resnico in da bi za življenje ulovil boljši plen, kakor je ta, za katerega si prizadevate.«

13 Nato je **Olgon** spravljivo spregovoril: »Povej mi torej, kdo si, da se bom lahko s teboj pogovarjal drugače!«

14 **Jaz** sem rekel: »Sem Tisti, ki Mu je dana vsa oblast v nebesih in na zemlji, in oblasti Moje volje so podložne vse stvari; kajti Moja volja je Božja volja, in Moja moč je Božja moč, ki večno vlada nad vsemi silami in jih obvladuje. Zdaj veš, kdo govori s teboj!«

15 **Olgon** je rekel: »Oh, oh – kako je to mogoče?! Če ti je že dana vsa oblast na nebu in na zemlji, potem bi bil več kakor Mojzes in vsi drugi očetje in preroki; kajti na tej zemlji jim je bila dodeljena le majhna moč, kot beremo v *Pismu*. In ti naj bi imel celo vso moč v nebesih in na tej zemlji? Ah, česa takega še nisem slišal iz ust nobenega človeka – kaj takega lahko reče le norec, vendar nisi videti norec in tudi tvoje besede ne zvenijo noro. Če je v tebi res takšna popolna Božja moč, nam to pokaži, pa bomo verjeli tvojim besedam in se ravnali po tvoji volji!«

16 Jaz sem rekel: »Če boste lahko molčali pred judi v Jeruzalemu in zlasti pred farizeji v templju in tudi drugih krajih, kamor boste potovali in srečavali farizeje! Kajti na takšne človeške izrodke naj ne sveti nebeška luč!«

46. Roparjevo priznanje

1 **Olgon in še nekateri njegovi sopotniki** so rekli: »Molčali bomo! Kajti tudi mi kar najhuje sovražimo nenasitne farizeje. Pred tem smo bili vsi pošteni judje in v njihovi službi. Ker smo bili krepki in srčno pogumni in smo tudi poznali *Pismo*, so nam razlagali zapoved ljubezni do bližnjega takole: Zapisano je sicer, da človek ne sme krasti in ropati in si tudi ne želei posesti bližnjega, vendar se to nanaša samo na odnose med judi. Kdor pa je pameten, pogumen in močan, lahko pogane oropa njihovega premoženja ali jim ga, kakor zna in zmore, nasilno odvzame, in pred Bogom ne greši; prav nasprotno, takšen pogumen in pameten jud Bogu še posebno ugaja, saj Božje sovražnike okrade in jim odvzame premoženje, del tega pa daruje templju. Toda oropanih poganov, razen v skrajni sili, ne sme umoriti, da ne bi zapadel njihovi tiranski postavi, saj so že brez nje judje dovolj zatirani, in bi jih to stiskalo do smrti.

2 In glej, ker smo glas farizejev imeli za Božji glas, smo tudi postali, ne da bi nas pri tem pekla vest, tatovi in roparji; kajti poganom smo kradli in jih ropali – vsaj tako smo sprva mislili – po naročilu Jehove, kakor je tudi veliki kralj David po Božjem ukazu moral Filistejce in še nekatera druga zla poganska ljudstva odstraniti z obličja zemlje. To mu je Bog gotovo štel v dobro, saj je zanj dejal, da je mož po Njegovem srcu!

3 Tudi mi smo dolgo mislili, da smo možje po Jehovovem srcu. Toda ko smo sčasoma ugotovili, da so se začeli tempeljski duhovniki spozabljati tudi nad premoženjem judov, si prilaščati imetje revnih vdov in sirot, prešuštвовati, skruniti dečke in deklice in počenjati še številne druge grozote, smo prenehali verovati v enega Boga in Mojzesa ter se začeli okoriščati – in potem tudi bogati judje niso bili več varni pred nami! Zato smo oblekli grška in rimska oblačila, da bi, kot takšni, pogosto bogatim farizejem in drugim bogatim judom še bolj kot kakšnim Grkom in Rimljanom odvzeli njihovo bogastvo. Toda

revnim nismo nikoli nič pobrali, pogosto smo jih celo obdarovali, še zlasti, če smo imeli pred tem bogati rop.

4 Ker si v svoji čudežni vsevednosti natančno vedel, kdo smo, in ti tudi moje ime ni bilo neznano, zagotovo tudi veš, da je bilo vse, kar ti zdaj natančno in odkrito pripovedujemo res, in boš kot moder prerok tudi spoznal, zakaj smo zdaj in že več let najhujši sovražniki farizejev in vseh bogatih skrajnih judov. In če nam boš zdaj, da bi znova oživili vero v Boga in vate, Njegovega izjemnega odposlanca in izvoljenca, dal znamenje svoje vsemogočnosti v nebesih in na zemlji, si lahko tudi prepričan, da te ne bomo nikoli izdali farizejem. Daj nam torej nekaj dokazov svoje Bogu podobne vsemogočnosti v nebesih in na zemlji!«

5 **Jaz** sem odgovoril: »Prav, ker ste torej povedali resnico in Mi odkrito priznali, kako je bilo z vami, naj preide vsa vaša krivda nad farizeje – in ti bodo zato deležni tem hujšega prekletstva –, vam odpuščam vaše pretekle grehe, če boste v prihodnje povsem opustili svoje dozdejšnje početje in ravnanje ter se kot pošteni judje tudi pošteno preživljali. To boste zlahka uresničevali, ker ste si že pridobili preobilo zemeljskih sredstev, z njimi pa tudi radodarno pomagajte revnim judom ali poganom – saj so vsi eno. To mi obljubite iskreno in zvesto, in potem vam bom takoj dokazal vse, kar sem vam povedal o Sebi.«

6 **Vsi** so spregovorili in se bili po prsih: »Gospod, to želimo storiti in tudi bomo storili tako resnično, kot se zdaj bijemo po prsih in kot resnično zdaj po Tvoji zaslugi verujemo v Boga Abrahama, Izaka in Jakoba; in najdosledneje bomo izpolnjevali vse Njegove zapovedi, in tako jih bodo izpolnjevali tudi naši otroci in otroci otrok vse do konca sveta, Bog nam pri tem pomagaj!«

47. Preoblikovanje puščave

1 **Jaz** sem rekel: »Naj bo torej tako! Bodite pozorni in ne prestrašite se; nikomur se ne bo skrivil niti las! Glejte, okoli nas je puščava, ki meri več tisoč juter. Ni drugega kot golo, pusto kamenje, le tu in tam poraslo z napol posušenim trnjem in nekaj osata. Takšna puščava je zaradi svoje siceršnje nerodovitnosti morda primerna le za tovarno živino, ki se bo stežka prebijala po pusti in zahtevni poti.

revnim nismo nikoli nič pobrali, pogosto smo jih celo obdarovali, še zlasti, če smo imeli pred tem bogati rop.

4 Ker si v svoji čudežni vsevednosti natančno vedel, kdo smo, in ti tudi moje ime ni bilo neznano, zagotovo tudi veš, da je bilo vse, kar ti zdaj natančno in odkrito pripovedujemo res, in boš kot moder prerok tudi spoznal, zakaj smo zdaj in že več let najhujši sovražniki farizejev in vseh bogatih skrajnih judov. In če nam boš zdaj, da bi znova oživili vero v Boga in vate, Njegovega izjemnega odposlanca in izvoljenca, dal znamenje svoje vsemogočnosti v nebesih in na zemlji, si lahko tudi prepričan, da te ne bomo nikoli izdali farizejem. Daj nam torej nekaj dokazov svoje Bogu podobne vsemogočnosti v nebesih in na zemlji!«

5 **Jaz** sem odgovoril: »Prav, ker ste torej povedali resnico in Mi odkrito priznali, kako je bilo z vami, naj preide vsa vaša krivda nad farizeje – in ti bodo zato deležni tem hujšega prekletstva –, vam odpuščam vaše pretekle grehe, če boste v prihodnje povsem opustili svoje dozrajšnje početje in ravnanje ter se kot pošteni judje tudi pošteno preživljali. To boste zlahka uresničevali, ker ste si že pridobili preobilo zemeljskih sredstev, z njimi pa tudi radodarno pomagajte revnim judom ali poganom – saj so vsi eno. To mi obljubite iskreno in zvesto, in potem vam bom takoj dokazal vse, kar sem vam povedal o Sebi.«

6 **Vsi** so spregovorili in se bili po prsih: »Gospod, to želimo storiti in tudi bomo storili tako resnično, kot se zdaj bijemo po prsih in kot resnično zdaj po Tvoji zaslugi verujemo v Boga Abrahama, Izaka in Jakoba; in najdosledneje bomo izpolnjevali vse Njegove zapovedi, in tako jih bodo izpolnjevali tudi naši otroci in otroci otrok vse do konca sveta, Bog nam pri tem pomagaj!«

47. Preoblikovanje puščave

1 **Jaz** sem rekel: »Naj bo torej tako! Bodite pozorni in ne prestrašite se; nikomur se ne bo skrivil niti las! Glejte, okoli nas je puščava, ki meri več tisoč juter. Ni drugega kot golo, pusto kamenje, le tu in tam poraslo z napol posušenim trnjem in nekaj osata. Takšna puščava je zaradi svoje siceršnje nerodovitnosti morda primerna le za tovarno živino, ki se bo stežka prebijala po pusti in zahtevni poti.

2 Če jo bom spremenil in jo nato dal v last vam in potomcem, ne bo v svoji zemeljski posesti nihče prizadet. Vi pa ste se tako in tako večinoma zadrževali v tej puščavi, v njenih številnih razpokah in votlinah; postala je vaše poglavitno domovanje, to dobro vedo Samarijani in delno tudi Galilejci in Judje, ki mejijo nanjo. Zato boste lahko to pokrajino, tudi ko bo rodovitna in cvetoča, šteli za svojo last, in temu ne bo nihče nasprotoval.

3 Toda še preden bom pred vami blagoslovil to pokrajino za vas, vam moram dokazati, da sem tudi gospodar vseh nebeških moči in sil, zato odprite oči, ušesa in srca! – Razkrijte se, telesnim očem skrite moči in sile Mojih nebes!«

4 Ko sem to izrekel, se je vsem odprl notranji vid. Ugledali so nešteto legij angelov in zaslišali petje čudovitih hvalnic, vendar njihovega pomena njihove duše niso mogle dojeti. In številni najsvetlejši angeli so se spustili predme in častili Moje ime.

5 Ko so nekdanji roparji to videli, se jih je polotil silen strah.

6 **Jaz** pa sem jim rekel: »Zakaj se bojite Mojih angelov, ki so mi podložni in bodo vekomaj najbolj blaženi? Samo Jaz sem edini Gospod vsega v nebesih in na zemlji, in sem vam že povedal, da se vam Mene ni treba bati!«

7 Nato so roparji razjahali svoje tovarne živali, se vrgli Predme na kolena in Me prosili usmiljenja.

8 Nebeški prizor je trajal približno četrto ure, in med tem sem pred Seboj klečeče angele prosil, naj takoj nad to pokrajino sprožijo najmočnejše bliske, veter in nevihto, da bom lahko to puščavo blagoslovil kot rodovito deželo.

9 Nato se je po Moji volji začel prizor razblinjati, zemeljsko ozračje in nebo pa so prekrili najgostejši oblaki. Niti pol ure ni minilo, ko je z juga pridrvel tako močan orkan, da so Me začeli roparji in celo Moji učenci prositi, naj jih ne pustim umreti.

10 **Jaz** pa sem rekel: »Mar niste ob Moji strani že velikokrat doživeli kaj podobnega, pa se vam ni nikoli skrivil niti las! Dokler sem ob vas, vi maloverni, katera moč bi vam lahko sploh škodovala?«

11 Učence je Moje pojasnilo spet pomirilo. Nekaj korakov naprej je bila prostorna votlina. Ko je nevihta postajala vse močnejša in ko je tisočerm bliskom sledilo tisočkrat tisoč bliskov in so se iz oblakov začele zlivati reke dežja, so roparji pograbili svoje tovarne živali in se z njimi zatekli v votlino, Jaz pa sem z učenci ostal na planem, vendar nas ni zmočila niti kaplja.

12 Čeprav nevihta ni trajala dlje kot le dobre pol ure, so mogočni bliski več kot za človeka globoko zmleli in pregnetli pusto kamenje vse puščave v sivo ilovnato gmoto; tokovi, ki so drli križemkražem, so napolnili številne jarke in razpoke ter jih ustrezno preoblikovali v njive in vrtove. Neštete druge jame v tleh in votline pa so nevidno izpolnile Mojo voljo, in tako je bila vsa dokaj velika puščava že v slabi uri spremenjena v bujno gorato pokrajino z njivami in vinogradi. Nevihta je ponehala, nebo se je zjasnilo in sonce je s toplimi žarki posijalo na nova zemeljska tla.

48. Gospod blagoslovi puščavo

1 Zdaj so se tudi naši roparji skrušeni prikazali iz votline, ki je nisem dovolil preplaviti in napolniti, in predse sem poklical Olgona.

2 Ko je pristopil še z dvojico svojih prvih sopotnikov, sem mu rekel (**Jaz**): »Olgon, ali zdaj verjameš, da sem res Tisti, za kogar sem se ti prej predstavil?«

3 **Olgon in sopotnika** so rekli: »Da, o Gospod, Gospod! Zdaj verjamemo to, in niti najmanj ne dvomimo! Nisi Jehovov izvoljenec, temveč resnični, resnični in zdaj živo navzoči prečudoviti On, On – sam! O, bodi milosten in usmiljen do nas, ubogih, in ves čas pred Teboj šibkih grešnikov!«

4 **Jaz** sem rekel: »Grehe, za katere so krivi farizeji, sem vam že odpustil. Če pa ste se po svoji vesti pregrešili zoper Mojzesovo postavo še proti komu, se z njim pobotajte – in če vam bo odpustil, vam je odpuščeno tudi v vseh nebesih!

5 Če pa vam kakšen trdosrčen človek ne bo hotel odpustiti, naj vam zaradi tega ne bo tesno pri srcu, kajti že vaša dobro voljo bom štel za storjeno dejanje, trdosrčnež pa bo svojo trdosrčnost kot krivdo našel zapisano na svoji obračunski tabli. – Kajti Jaz sem najmodrejši in najpravičnejši sodnik in lahko edini vsakemu najučinkoviteje določim njegovo pravično kazen.

6 Zdaj ko sem vam to deželo podaril, vam je ne more odvzeti noben angel iz nebes, še manj pa kateri človek; toda, kot vidite, je za zdaj še bolj puščobna in negostoljubna, kot je bila prej, čeprav je z izrednim preoblikovanjem postala neverjetno rodovitna. Vprašanje je samo, kako jo boste obdelali.«

7 **Oldon** je rekel: »O Gospod, Gospod! Mislím, da gotovo zlahka in dobro! Glej, o Gospod, Gospod, ko si z najbolj vsemogočno Božjo voljo Svojega duha ustvaril to zemljo, zaloge semen za nešteto rastlin nisi mogel pripraviti iz ničesar drugega kot zgolj iz Svoje vsemogočne volje. Ti pa si na vekomaj isti, kot si bil na začetku čudovitega stvarjenja vse velike zemlje. Osemeni zdaj pokrajino z vsemogočnostjo Svoje Božje volje in pokrajina bo zanesljivo kar najbolje zasajena. O Gospod, Gospod, tudi tukaj stori tako, in celotna prej najbolj puščobna pokrajina se bo spremenila v pravi raj!«

8 **Jaz** sem rekel: »Ali tudi brez najmanjšega dvoma verjamete, da to zmorem?«

9 **Olgon** je odgovoril: »O Gospod, Gospod! Edino Tebi ni nič nemogoče! Kar rečeš, je večna resnica, in vanjo verjamemo, in kar hočeš, se zgodi; Tvojo voljo bomo izpolnjevali tako, kot si jo ljudem razodel po Mojzesu in prerokih. Zdaj smo tudi iz Tvojih ust slišali, kakšna je Tvoja volja, in po njej se bomo dosledno ravnali; toda o, Gospod, Gospod, osemeni to doslej še pusto pokrajino!«

10 **Jaz** sem rekel: »Torej, naj se zgodi, kakor verujete! Tako kot je bila puščobna in prazna ta pokrajina, tako puščobni in prazni so bili tudi vaše srce, čuti in volja, zaradi popolnega pomanjkanja vere vam je otrdelo srce, da je zdaj podobno kamnitim tlom te puščave. Toda v vaših srcih sem prebudil mogočno nevihto in jih zmehčal z odprtimi nebesi v vas, s strelami resnice Svojih besed, s pokazano vam močjo nevihte Svoje volje in nazadnje še z mogočnimi očiščevalnimi izlivi Svoje ljubezni in usmiljenja; spet sem vas osemnil z veliko resnice iz Božjih ust, in ta vam bo prinesla resnične sadove življenja, če boste po njej živeli in se ravnali. Tako kot sem vas zdaj v najkrajšem času osemnil z vsakovrstnimi sadeži večnega življenja duše, zdaj osemnjam tudi to puščavo z vsakovrstnimi sadeži za hrano vašega telesa.

11 Sedemdeset vas je, in ko se boste razkropili po vsej pokrajini, boste naleteli na številne hiše, opremljene z vsem. In na vsaki vam bo napisano ime povedalo, kdo je njen lastnik. Kaj kmalu bo pokrajina pred vašimi očmi ozelenela in se razcvetela. Zdaj pa pojdite in si oglejte, kaj sem storil za vas!

12 Širite Mojo besedo tudi med pogani, ki bodo pogosto prihajali k vam. Toda o tem čudežu za zdaj molčite, in tudi pozneje o njem ne izgublajte veliko besed, dovolj je, če boste rekli, da Bog zmore vse.«

13 Po teh besedah sem se z učenci spet zelo hitro odpravil naprej, in še preden so se spreobrnjeni roparji ozrli, smo bili že daleč od njih.

49. Prevzem rodovitne kolonije

1 Sedemdeset spreobrnjenih roparjev je po Olgonu sicer izjavilo, da naj bi bili doma daleč za Damaskom, vendar niti to ni bilo res, saj so se z ženami in otroki nastanili v nekaterih težko dostopnih votlinah in jamah v tej pokrajini. Toda na roparske pohode so se pogosto odpravljali tudi v okolico Damaska in se nato s plenom zmeraj vračali v to pokrajino, ki jim je dajala največje zavetje pred zasledovalci.

2 Ko smo v nekaj trenutkih izginili izpred njihovih oči in jih je to znova zelo osupilo, so se tudi oni podali daleč v puščavo, tja, kjer so njihove žene in otroci s svojim imetjem prebivali v težko dostopni veliki jami, ki ji je nevihta bolj prizanesla in je ni napolnila z blatom. Ko se je sedemdeset moških tako hitro vrnilo vanjo, so bili žene in otroci – ki so se še zmeraj tresli od groze in strahu zaradi nenadne silne nevihte –, presenečeni, da so se tako hitro vrnil, poleg tega brez plena.

3 Moški so jim na kratko povedali, kaj vse se jim je nezaslišanega in čudovitega zgodilo, in tudi to, da bodo odslej – to so si žene že dolgo želele –, za vse življenje prenehali ropati, ker jim je namesto tega neki človek, prežet z Božjim duhom, podaril nekaj neprimerno boljšega: možnost za večno življenje duše, ki odtehta vse zemeljske zaklade.

4 Svojim čedalje bolj radovednim ženskam in otrokom so pripovedovali o Bogu, ki je kot mogočni moški, le s Svojo besedo in voljo prav z opisano silovito nevihto preobrazil nekdanj nerodovitno puščavo v pravi, rodovitni raj in jim jo dal v nesporno last, in da jih na različnih krajih te nekoč tako puste pokrajine čakajo že zgrajene, opremljene hiše, ki jih je zagotovo ustvarila čista Božja moč omenjenega človeka.

5 Ko so ženske slišale, kaj so povedali možje, so se hotele kar takoj, ne da bi se obotavljale, odpraviti iskat čudežne hiše. Moški pa so menili, da to ne bo mogoče prej kot v treh dneh, ker so razpoke, jarki in soteske še polni blata, v katero bi se zlahka pogreznili in tam umrli.

6 Ko so ženske to slišale, so se vdale; po treh dneh so se odpravili iskat hiše in vsak je našel določeno zase in se tudi takoj vselil vanjo.

7 Hiše pa so bile postavljene tako, da jih popotniki, ki so potovali skozi to pokrajino, niso mogli ugledati z nobene točke svoje poti. To je bilo prebivalcem pogodu, saj ni bilo treba popotnikom odgovarjati na njihova tisočera vprašanja in jim tako prezgodaj razkriti, kako in

kdaj so jih prebivalci zgradili in kako so to staro puščavo naredili rodovitno.

8 Po nekaj tednih je bilo v puščavi že na vseh krajih opaziti Moj blagoslov, in številni Samarijani in Grki, ki so potovali skozi to nekdanjo puščavo, so tu in tam zavzeto spraševali, kdo je puščavo tako obdelal, vendar jim nihče ni znal odgovoriti. Tisti, ki so to vedeli, pa se niso veliko kazali drugim ljudem, sprva sploh nič. Šele ko so začeli dozorevati nekateri sadeži, so prišli Samarijani in se začeli posvetovati, komu naj dodelijo zemljo, če že ni postala last kakšnega priseljenca.

9 Tedaj je prišel mimo **Olgon** z več sopotniki in rekel tistim, ki so se tam posvetovali: »Prijetelji, vsa ta širna puščava ni bila nikoli nikogaršnja last, tako kot širno morje ni bilo nikoli odmerjeno nikomur. Mi kot judje, ki jih preganjajo farizeji, ker nismo mogli niti hoteli sodelovati pri njihovih zlih namenih, smo to puščavo dobili za svoje domovanje ter jo zgolj s pomočjo Gospoda nebes in zemlje naredili rodovitno. Sam Jehova nam jo je dal v nesporno last, zato se vam ni treba več posvetovati, kdo naj bo lastnik te rodovitne pokrajine; že zdaj je last sedemdesetih družin, in te so si v njej postavile tudi hiše.«

10 Ko so posvetujoči se slišali Olgona, so se zdrznili in vprašali rimskega sodnika, ki je potoval z njimi skozi omenjeno pokrajino, kaj naj ukrenejo glede tega, saj je ta puščava na samarijskih tleh, in naj bi zato Samarijani imeli do nje splošno lastninsko pravico.

11 Toda **sodnik** jim je odgovoril: »V vseh deželah so puščave že od davnine brez lastnika in ker jih ni nihče kot svojo last prijavil sodniku, je takšna puščava prosta. Kot posest bo tudi pred sodiščem priznana kot lastnina prvemu najboljšemu, ki jo bo razglasil za svojo posest. Ker se ti moški, zaslužni za razcvet nekdanj skrajne puščave, zdaj razglašajo za lastnike, jim bo ta kot nesporna posest priznana tudi pred sodiščem.

12 Kot tisti, ki so obdelali puščavo, ki ni bila pred tem nikogaršnja last, imajo torej tudi posebno ugodnost, da bodo kar polnih dvajset let oproščeni vseh vrst davkov. Če pa bi hoteli prostovoljno, po kakšni dobri letini, dati cesarju častni davek, potem bi se lahko ob morebitnih nevšečnostih veselili še rimskega varstva. Govoril in razsodil sem kot sodnik v imenu mogočnega rimskega cesarja!

13 S tem dejanjem se je izpolnilo tudi to, da sedemdesetim družinam nihče ni mogel več odrekati posesti obdelane puščave. V nekaj letih je ta pokrajina postala ena najrodovitnejših, in vsi popotniki

so jo zelo občudovali. Lastniki pa so se že po letu dni prostovoljno odločili, da pri sodišču prigrasijo častni davek za cesarja. Tako so jih razglasili še za rimske državljane, in to jim je prineslo številne ugodnosti.

14 Ta na novo ustanovljena skupnost pa je ostala dolga leta, čeprav je morala prestati številne preskušnje, med najčistejšimi, tako kot esenska. Pozneje je bil sicer zaradi uničujočih vojn in preseljevanja ljudstev uničen tudi ta najlepši del Samarije in se je znova spremenil v nekdanjo puščavo.

15 Zdaj pa se vrnimo k nam.

50. Gospod s Svojimi v prenočišču v Samariji

1 Istega dne smo prišli v mesto Samarija in zavili v bolj odročno prenočišče. Ko smo vstopili vanj, je k nam takoj zelo prijazno pristopil gostilničar, ker je upal, da bo imel od nas dobiček. Učenci, ki od jutra niso ničesar jedli in pili, so bili že zelo lačni in žejni, in to sem dobro vedel, čeprav se tokrat niso, tako kot pogosto ob podobnih priložnostih, skrivoma pritoževali.

2 Zato sem takoj **Jaz** sam vprašal gostilničarja: »Prijatelj, danes je za nami že zelo dolga pot, od jutra nismo jedli, saj ob vsej poti ni bilo nobene gostilne, zato smo lačni in žejni. Katero hrano in pijačo nam lahko hitro pripraviš?«

3 **Gostilničar** je odgovoril: »Približno štirideset mož vas je, zato gotovo ne bo preveč, če pripravim prav toliko rib in kruha in toliko vrčev vina.«

4 **Jaz** sem rekel: »Kar zadeva ribe, jih pripravi dvakrat toliko, kajti tvoje ribe so manjše, tako da dve ne bosta preveč za vsakega od nas. Glej pa, da bodo hitro in dobro pripravljene! Še prej pa nam prinesi vino, kruh in sol.«

5 **Gostilničar** je odvrnil nekoliko v zadregi: »Da, ljubi in dragoceni gospodje gostje, vse bi bilo prav, če bi imel na zalogi kaj od tega, kar si želite! Težko bo z ribami in tudi s kruhom; nimam jih dovolj, ker moja gostilna, ki je precej odročna, ljudje le redko obiskujejo, z vinom pa že lahko ustrezno postrežem. Skratka, kar imamo, lahko dobite, več pa niti sam Bog ne more zahtevati od človeka!«

6 **Jaz** sem rekel: »Kar prav si povedal, vendar imaš rib le nekoliko več, kot praviš. Toda skrivoma te malce skrbi, da ti teh osemdeset rib

ne bi mogli plačati, zato si nam navedel manjšo zalogo. S kruhom si danes res slabše preskrbljen, ne pa z ribami; ne skrbi, ukaži, naj nam jih hitro pripravijo zahtevano število, in prinesi nam tudi kruha in vina!«

7 Gostilničar je pohitel, vse priskrbel in ukazal služabnikom prinesiti kruh, vino in luč v sobo za goste; kajti bilo je pozno zvečer, in v sobi je bila že trda tema. Ko je sobo osvetlila luč, je k nam znova prišel gostilničar in nam zagotovil, da bomo v pol ure kar najbolje postreženi. Pri tem si nas je zelo pazljivo ogledoval; ni pa prav vedel, za kaj in koga naj bi nas imel, kajti nekateri od nas so bili oblečeni po grško, nekateri po judovsko in nekateri, tako kakor Jaz, kot Galilejci.

8 Ker pa je gostilničarja radovednost le premočno pestila, se je zelo vljudno obrnil na najbližjega učenca, Tomaža, in rekel (**gostilničar**): »Prijatelj, te smem nekaj vprašati?«

9 **Tomaž** je rekel: »Tam, povsem zgoraj sedi Gospod, Njega vprašaj! On ti bo najbolje odgovoril. Vsi drugi smo le Njegovi učenci in izpolnjujemo Njegovo voljo.«

10 Nato je **gostilničar** pristopil k Meni in rekel: »Gospod, oprosti mi predrznost in malce vsiljivosti! Želel bi le vedeti, katere dežele otroci ste. Po oblačilih ste Judje, Galilejci in tudi Grki. S čim se ukvarjate? Trgovci prav gotovo niste, saj nimate s seboj nobenega blaga, zdi pa se tudi, da niste ne umetniki in ne čarodeji, kajti za to ste videti preveč iskreni. In kako to, da si vedel, da sem z ribami bolje preskrbljen kakor s kruhom? Skratka, vaš obisk v moji odmaknjeni in zmeraj zelo skromno obiskani gostilni se mi zdi prav nenavaden. Morate mi odpustiti, če govorim z vami bolj odkrito, kakor je v navadi.«

11 **Jaz** sem rekel: »Poslušaj, zelo radovedni gostilničar! Ko se bomo okrepili s kruhom, vinom in ribami, ti bom že povedal, od kod smo. Zdaj poskrbi le za to, da bo večerja kmalu pripravljena, prinesi tudi vina in kruha; kajti s prvim, zelo skromnim odmerkom smo že skoraj pri koncu!«

12 Ko je gostilničar slišal, kaj sem povedal, je takoj odšel in prinesel dovolj kruha in vina.

13 In **Jaz** sem mu rekel: »Glej, kaže, da je tudi s kruhom bolje, kot je kazalo prej; ta kruh pa je tudi večji in boljši kakor tisti, ki si nam ga postregel prej! Kako je to mogoče?«

14 *Nota bene*: Dobro sem vedel, kako se je to zgodilo, gostilničarja sem vprašal le zato, da bi se lahko on preskusil.

15 Gostilničarja je Moje vprašanje zelo presenetilo in ni vedel, kaj naj odgovori. Tudi sam je pokusil kruh, ki ga doslej ni poznal, in ugotovil, da je nadvse okusen.

16 Šele čez čas je **gostilničar** odgovoril: »Nenavadno! Sicer vem, kaj vse je v moji hiši in kaj se v njej dogaja, ne vem pa, od kod je žena morda skrivoma priskrbela ta pravi kraljevski kruh. Že to je dovolj čudežno, da je vsa shramba za kruh polna takšnih hlebcev. Kakor koli že, samo vesel sem, da sem s kruhom kar najbolje preskrbljen za več dni! Toda ženo moram še malo povprašati, od kod je kruh, kdo ga je plačal in koliko. Kajti takšen kraljevski kruh je drag, vsak hlebec stane vsaj štiri pfenige!«

17 Poklical je ženo in jo vprašal, od kod je kruh, ki ga je polna shramba, in koliko je stal.

18 Tudi žena je pokusila kruh, se še bolj začudila kakor prej gostilničar in prisegla, da tudi sama niti najmanj ne ve, od kod naj bi dobili kruh.

19 Nato sta vprašala še več služabnikov, ali vedo, od kod se je v shrambi znašlo veliko nadvse okusnega kruha. Toda tudi ti so prisegli, da o tem nimajo niti najmanjšega pojma.

20 **Jaz** sem rekel ženi: »Zakaj toliko sprašuješ naokoli? Vesela bodi, da je tvoja shramba polna kruha, in glej, da bodo naročene ribe kmalu na mizi; potem se bo morda razrešila še marsikatera uganka!«

51. Gostilničar sprašuje po Gospodu

1 Nato se je gostilničar z ženo in služabniki spet odpravil v kuhinjo, in kmalu so na našo mizo prinesli naročene in zelo dobro pripravljene ribe ter veliko skledo okusno skuhane leče. Začeli smo jesti, tudi gostilničar se nam je moral pridružiti, ob tem pa je bil dobre volje in nam je veliko pripovedoval o vsem najpomembnejšem, kar se je v nekaj letih zgodilo v Samariji.

2 Med drugim je tudi rekel (**gostilničar**): »Čudno, da vi kot Judje, Galilejci in Grki skoraj nič ne veste o slavnem Galilejcu, ki je približno pred dvema letoma in pol prišel sem z več učenci, čudovito poučeval o prihodu Božjega kraljestva, v mestu in okolici pa delal čudeže, kakršne zmore samo Bog. Pred nedavnim je prišlo sem nekaj ljudi iz Judeje; rekli so, da jih je poslal On, da bi vsem ljudstvom pridigali evangelij. In tudi verjeli smo jim, saj so izjavo potrdili še z zelo

omembe vrednimi čudeži; tako so zgolj s polaganjem rok v imenu tistega, ki jih je odposlal, nenadoma ozdravili celo številne bolnike. Poleg tega je bil njihov nauk povsem takšen, kot ga je On sam v omenjenem času učil tukaj, in tako smo učencem verjeli še toliko bolj.

3 Povejte mi, ko se že tako prijetno družimo, kaj veste o tem velikem in zame resnično nadvse omembe vrednem možu, ki daleč presega vse druge ljudi. Kajti mi, Samarijani, ga imamo nedvomno za obljubljenega mesijo, za rešitelja in odrešenika ljudi izpod oblasti vsakega sovražnika resnice, ljubezni, življenja in življenjske prostosti. O povejte mi, če kaj veste o Njem in kaj o Njem menite!«

4 **Jaz** sem odgovoril: »Priatelj, o Njem vemo zelo veliko in tudi za nas je On vse. Toda če je po tvoji izjavi bil tukaj pred dvema letoma in pol, potem si ga moral tudi videti! Ali pa ti ni bilo dano, da bi Ga ob Njegovi navzočnosti v tem mestu tudi videl?«

5 **Gostilničar** je odgovoril: »Priatelj, to tudi najbolj obžalujem! Prav v tistem času me ni bilo tukaj, ker sem imel v Tiru trgovski opravek, in moji ljudje so o Njegovi navzočnosti nekaj izvedeli šele potem, ko se je že odpravil čez hribe in doline. Ko sem se po nekaj dneh vrnil domov, pa so v vsem mestu in okolici govorili samo o tem človeku, Njegovem nauku in Njegovih dejanjih, ki so bila tako velika in nezasišana, da tujec, ki bi mu o njih pripovedovali, ne bi mogel verjeti, da so se lahko zgodila zgolj na besedo in z voljo tistega človeka.

6 Tukaj živi v največji blaginji zdravnik z žensko, ki nekoč, kar zadeva čistost, ni bila na najboljšem glasu. Ta zdravnik se je prav dobro seznanil z omenjenim moškim in Ta mu je podelil čudežno moč – zdraviti različne bolnike zgolj s polaganjem rok. Ta zdravnik mi je tudi veliko povedal o omenjenem možu vseh mož. Opisal mi je njegov videz, vendar tudi najboljši opis ne zmora ponazoriti resnice. V domišljiji si človek že ustvari neko podobo, nazadnje pa se zmeraj izkaže, da ta nima nič skupnega z resničnim videzom; razumljivo je torej, da si ne morem predstavljati, kakšen je videti veliki bogočlovek.

7 Po Samariji hodi tudi neki Janez²⁸, ki je bil prej berač, zdaj pa tudi on drugim ljudem pridiga nauk velikega moža. Živi zelo strogo, z molitvijo in polaganjem rok v imenu velikega moža zdravi številne bolnike in tudi obsedene rešuje nadležnih duhov. Omenjeni človek je bil že nekajkrat pri meni in mi je veliko pripovedoval, zato sem ga po svojih močeh tudi zmeraj kar najbolje pogostil; toda kljub vsemu povedanemu, si velikega bogočloveka ne zmorem povsem predstavljati.

²⁸ Protinasti Janez, Jan. ev. 1 knjiga, pogl. 73.

8 Že pred letom dni, ko so mi popotniki pripovedovali o Njegovih številnih in velikih dejanjih, sem se za ves mesec podal za Njim in prišel v kraje, v katerih je pred nedavnim učil in deloval; toda ko sem prišel v neki kraj in zavzeto povpraševal po Njem, so mi rekli: 'Tukaj je bil pred dvema dnevoma ali tremi dnevi, govoril je to in ono in naredil to in to,' in našel sem tudi dokaze, da je bilo res tako.

9 Skratka, našel sem obilo dokazov, da je tukaj deloval, le Njega samega mi do zdaj še ni uspelo videti. Toda od nekega boljšega juda iz Betlehema, ki tudi zelo ceni velikega bogočloveka in veruje Vanj, sem slišal, da se bogočlovek v Jeruzalemu, in sicer v templju, udeleži vseh velikih praznikov in poučuje ljudstvo, čeprav Mu mračnjaški in hudobni farizeji skrajno nasprotujejo. In tako se nameravam, čeprav sem Samarijan, ki ga skrajni judje zaničujejo, ob naslednji slovesnosti v templju podati v Jeruzalem – morda bom velikega bogočloveka vendarle videl.

10 Za zdaj pa me nadvse osreči že popotnik, če mi lahko kaj več pove o Njem. Če to zmore in tudi verjame vse o meni tako svetem velikem človeku, potem lahko biva v moji hiši kolikor dolgo želi, hoče in zmore, in to brezplačno – in dobi tudi najboljšo hrano. Resnično, če bi mi lahko kaj več povedali o velikem možu – toda le čisto resnico –, potem bi tudi vi s tem zlahka poravnali zapitek. Povejte mi, ljubi možje, še kaj o Njem!«

11 **Jaz** sem rekel: »Da, ljubi prijatelj! O tvojem velikem bogočloveku, v katerem telesno prebiva polnost božanskosti, bi ti lahko sicer marsikaj povedal, in ti navsezadnje pokazal celo Njegovo najverodostojnejšo podobo, če bi lahko molčal vsaj nekaj dni; toda v tem nisi prav mojster, mar ne?«

12 **Gostilničar** je odgovoril: »Da, kar zadeva opisanega svetega bogočloveka, to ni daleč od resnice; kajti tisto, kar človeku povzroča preveliko veselje in mu skrajno vznemirja srce, človek težko zamolči. Toda če je nujno, potem lahko molčim celo jaz, o tem ste lahko prepričani.«

52. Čudež s plemenitimi ribami

1 **Jaz** sem rekel: »Torej prav, videl bom, ali ti bom lahko kaj povedal o tem velikem možu – torej prisluhni!

2 Glej, kolikor Ga poznam, je po Mojem spoznanju On prav tisti Jehova, ki je že govoril z Adamom, Noetom, Abrahamom, Izakom,

Jakobom, Mojzesom in številnimi drugimi preroki. Razlika med tedaj in zdaj je samo v tem, da je On kot večni Gospod vseh bitij, zgolj kot čisti duh poln ljubezni, življenja, najvišje modrosti, moči, sile in oblasti tedaj govoril s prebujenim duhom kakšnega človeka, in se mu je tudi razodel. V tem času pa – in to je celo pogosto napovedal po prerokih – se Mu je zahotelo, da bi se iz velike ljubezni do ljudi te zemlje, ki jih je ustvaril za Svoje otroke in jim že v Adamovem času tudi sam dal to ime, utelesil tudi sam, da bi jih kot vidni oče vzgojil Zase, da bi na vekomaj bili, živeli in bivali pri Njem tam, kjer je zmeraj tudi sam, kjer ustvarja in vlada neskončnosti.

3 Zato je rečeno: V začetku je bila čista Beseda in Bog je bil Beseda v ustih praočetov Zemlje, vseh prerokov in vseh resnično modrih. Večna Beseda, torej Bog sam, je zdaj postala meso, torej človek, in tako je prišel Oče k Svojim otrokom, toda ti Ga ne prepoznajo. Prišel je torej k Svoji lastnini, vendar Ga človek noče priznati kot edinega resničnega in večnega Očeta. Vendar pa Ga številni tudi priznavajo kot Tistega, kar je, in se z vso ljubeznijo oklepajo samo Njega, in to judje in pogani, celo pogani bolj kakor judje; zato bo po Njegovih besedah luč judom vzeta in dana poganom.

4 Če dovolj ceniš to, kar sem ti zdaj povedal o velikem človeku, boš iz tega tudi razbral, da velikega človeka zagotovo zelo dobro poznam.«

5 **Gostilničar** je rekel ves vesel: »O, o, nadvse dobro in odlično! Tudi mi to verjamemo. To bi vam bil rad že zdavnaj povedal; toda ker niste Samarijani, sem moral ravnati pametno, da se ne bi – kot se mi je to že nekajkrat zgodilo –, izpostavil nepotrebnim grobostim. Kajti po mojem, najsvetejše ne sodi pred svinje, ki se v napihnjeni človeški podobi sprehajajo pred nami in nas imajo za manjvredne od sebe.

6 Ker tako mislite o bogočloveku, bodite torej brezplačno tudi moji gostje, kolikor dolgo boste želeli ostati pri meni. Nisem sicer bogat gostilničar, toliko pa že premorem, da vsega ne boste použili v letu dni. O veselje, nadvse veliko veselje, da sem v vas našel tako zelo razsvetljene prijatelje in resnične izpovedovalce edino resničnega Boga Adama, Izaka in Jakoba. Zdaj pa takoj na mizo še več vina najboljše sorte in k majhni količini drobnih rib, ki jih nimam več veliko na zalogi, bomo dodatno zaklali še štiri ovce ter jih hitro kar najbolje pripravili; kajti takšni resnični prijatelji Boga v moji hiši ne smejo biti lačni in žejni!«

7 **Jaz** sem rekel gostilničarju: »Naj ostanejo ovce danes še pri življenju, raje poglej v svoj večji ribji zbiralnik; zdi se mi, da je notri množica velikih in plemenitih rib iz Genezareškega jezera! Če jih boš našel, naj jih za nas pripravijo približno štirideset.«

8 **Gostilničar** je skomignil z rameni in odvrnil: »Tam so bile pred nekaj tedni; da pa naj bi jih bilo po tvojem nerazložljivo ostrem zaznavanju tam še nekaj, si ne bi upal trditi. Moram sicer priznati, da pri ulovu rib iz tistega večjega ribnika nisem bil navzoč, in bi bilo vsekakor mogoče, da so kakšne tudi ostale. Toda da bi jih bilo kar štirideset, je kaj malo verjetno. Da, v velikem zbiralniku, ki pa je nekaj poljskih poti od tod, imam precejšnjo zalogo različnih rib, toda plemenitih je tudi tam bolj malo; kajti takšne ribe so roparice, in če se znajdejo med drugimi ribami, naredijo veliko škode.

9 Toda na tvojo besedo, ker si me s svojim priznanjem tako zelo razveselil, bom kljub vsemu pogledal, kako je s plemenitimi ribami. Če se je tudi z njimi zgodilo kaj tako nenavadnega kakor s kruhom – da ga je bilo nenadoma toliko in je bil tako zelo dober – tega še dolgo ne bom razumel –, bom moral že začeti premišljevat; ti sam si tudi nekakšen pooblaščen odposlanec velikega človeka, mojega edinega Gospoda in Boga. In mislim, da ne bom veliko zgrešil, če bi vas vse pozdravil kot takšne. Toda zdaj k plemenitim ribam!«

10 Gostilničar je pohitel v kuhinjo k ženi, ki se je še ukvarjala z gospodinjstvom, in ji to povedal.

11 **Žena** pa je rekla: »Ej, ti preveč lahkoverni mož, od kod naj bi se vzelo štirideset plemenitih rib! Niti ene ne boš več našel tam! Vse sem že pred dnevi prodala zdravniku za neko obilno gostijo, in kar precej denarja položila v tvojo skrinjo, on pa nam je verjetno za to uslugo po nekom, ki mora molčati, napolnil kaščo s kraljevskim kruhom!«

12 **Gostilničar** je odgovoril: »Poslušaj, zmeraj tako nejeverna ženska! Morda je res tako, kakor praviš, ali pa najverjetneje tudi ne; toda tvoja stara nejevernost mi že ne bo preprečila, da si ne bi ogledal večjega ribnika. Vseeno mi je, ali greš z menoj ali ne!«

13 Po teh gostilničarjevih besedah ga je ženska kljub vsemu pospremila – in na moč začudena sta zagledala zbiralnik tako poln najplemenitejših rib, da sta se kar zgrozila.

14 Gostilničar je znova poklical vse svoje služabnike in jih resno vprašal, ali vedo, kako so se te številne, zelo dragocene plemenite ribe znašle v ribjem zbiralniku. Vsi so pri nebu prisegli, da ne vedo.

15 **Gostilničar** je rekel: »Res, opraviti imamo z nenaravnimi stvarmi! To je storil eden od gostov, ki so prišli včeraj in so vsi videti nekako skrivnostni.«

16 Obrnil se je k ženi in h kuhinjski služinčadi ter rekel: »Skratka, tukaj se je čudežno znašlo več sto rib, zato jih namesto štirideset vzemite petdeset, in jih kar najokusneje pripravite na večjem ognju; tudi jaz jih bom nekaj zaužil!«

17 Služabniki so se takoj lotili in kmalu polovili ustrezno število rib. Še preden je minila ura, so bile kar najboljše pripravljene plemenite ribe že pred nami na mizi.

53. Gostilničar prepozna Gospoda

1 Gostilničar se je že pred tem vrnil k nam v sobo za goste in pripeljal s seboj še najstarejšega sina, slepega na eno oko.

2 Ko je povsem presenečen prišel k nam, Mi je rekel (**gostilničar**): »Dobri in ljubi prijatelj, takoj po tvoji izjavi o velikem človeku se je v meni porodila domneva, da mora biti med vami poseben pooblaščenec velikega bogočloveka; najprej so bili namreč odposlani manjši odposlanci, zdaj pa prihajajo večji. In ko sem pravkar našel še veliki ribji zbiralnik poln rib, in to na tvojo besedo, ni dvoma, da ste vi očitno odposlanci tistega velikega bogočloveka, o katerem si povsem resnično pričeval. Nekdo med vami mora biti glavni, morda navsezadnje prav ti? Če je to res, mi povej, da ti lahko izkažem posebno čast; kajti pri nas še zmeraj velja stavek: Časti tistega, ki je časti vreden!«

3 **Jaz** sem odvrnil: »Ne skrbi! Jaz sem res glavni med temi Mojimi sopotniki – toda drugače, kakor misliš. Dobro je, da so plemenite ribe in tudi dobro vino zdaj tu, vse drugo pa se bo že razkrilo pozneje, ob pravem času.

4 Kaj pa je s tvojim napol slepim sinom?«

5 **Gostilničar** je odvrnil: »Kako pa veš, da je ta moj sin napol slep?«

6 **Jaz** sem rekel: »Prepoznati nekaj takega res ni težko! Zelo ti je podoben. Ti si napol slep duhovno, sin pa telesno. Nazadnje bo morda mogoče pomagati obema! Ali učenci velikega človeka, o katerih si prej pripovedoval, sinu niso mogli ozdraviti tega očesa?«

7 **Gostilničar** je rekel: »Enkrat so poskusili, vendar jim ni uspelo. Tudi omenjeni Janez je zaradi tega prišel nekajkrat sem, vendar tudi

on ni zmožel vrniti luči očesu mojega sina. In tako mora svojo nadlogo potrpežljivo prenašati. Sem sem ga pripeljal v upanju, da bi mu vi, ki ste morda še vplivnejši Božji učenci, lahko pomagali. Ker pa to verjetno niste, se lahko vrne k delu v kuhinjo.«

8 **Jaz** sem rekel: »O prav zato naj kar ostane tu – zanesljivo bo prej spregledal kakor ti!«

9 **Gostilničar** je rekel: »Toda ljubi prijatelj! Poglej moje oči – z obema očesoma vidim odlično. Kako bi lahko moj napol slepi sin prej spregledal kakor jaz?«

10 **Jaz** sem rekel: »Že prej sem ti rekel, da si napol slep le duhovno; in tvoj telesno napol slepi sin bo prej dobil polno luč očesa kakor ti duševno. Toda nič več o tem, pravkar prihajajo ribe; použili jih bomo, kajti prva jed je bila za štirideset ljudi nekoliko skopo odmerjena, čeprav je bila zraven še leča. Tokrat morata z nami jesti oba s sinom; tvoja žena pa danes ne sme užiti te ribe, in to zaradi svojega togega prepričanja. Jutri pa si bo lahko tudi ona pripravila ribo in si okrepila vero.«

11 Ko so bile ribe na mizi, so si vsi Moji učenci, potem ko sem si sam vzel ribo, pošteno postregli, saj so že od prej vedeli, da so te ribe najboljše. Dobro razpoloženi smo jedli in pili in pogosto nazdravljali velikemu možu iz Galileje; zdravici se je vsakič nadvse veselo pridružil tudi gostilničar, Mu zmeraj nazdravil s kozarcem vina in Mu zaželel nadvse dolgo življenje. Pri tem so tudi Moji učenci izmenjaje se povedali ta ali oni pripetljaj z našega popotovanja in marsikaj iz Moje mladosti, in to je bilo gostilničarju nadvse ljubo.

12 Ko so pogovori, ki so trajali skoraj do polnoči, zamrli, se je **gostilničar** obrnil Name s prošnjo: »Ljubi in modri prijatelj – tako modri so redki –, o velikem bogočloveku ste mi že toliko povedali, da bi se lahko zdaj imel za najsrečnejšega človeka na svetu, in to sem večinoma tudi res; toda bil bi nadvse srečen in blažen, kakor prvi angel v nebesih, če bi lahko zagledal še pravo podobo velikega bogočloveka. Prijatelj, prej si mi obljubil, da mi boš to omogočil. Če jo imaš morda pri sebi, mi jo, prosim, pokaži.«

13 **Jaz** sem rekel: »Da, da, prav imaš, res sem ti to obljubil in obljubo bom tudi držal; toda ko si napol slepega sina pripeljal sem, sem rekel, da bo on prej spregledal kakor ti, vendar se ti bo v tvoji napol slepi duši nazadnje zgodilo tudi to. Kajti kot človek, ki je napol slep v duši, še zmeraj ne boš mogel razpoznati in si živo ogledati najpristnejše podobe Gospoda in Mojstra. Naj zdaj pristopi tvoj sin

k Meni, in videl bom, ali bom lahko odprl njegovo slepo oko in ga napolnil s svetlobo.«

14 Po teh Mojih besedah je gostilničar osupil, pripeljal je sina Predme in rekel (**gostilničar**): »Prijatelj, to je moj sin! Poskusi še ti, ali ti bo uspelo, da bo spregledal!«

15 **Jaz** sem rekel: »Dobro, prijatelj, hočem, da tvoj sin Jorab spregleda! Zgodi se!«

16 Po teh Mojih besedah je sin spregledal, oče in sin pa sta se ob takšni nenadni ozdravitvi zelo prestrašila, in **sin** je rekel očetu: »Oče, ta mora biti z velikim bogočlovekom veliko tesneje povezan kakor vsi drugi, ki so me skušali ozdraviti v Njegovem imenu. Tisti so rekli: 'V imenu Gospoda Jezusa Jehove naj bo dana luč tvojemu očesu!' – in glej, kljub temu sem ostal slep. Ta pa je rekel: 'Hočem, da tvoj sin Jorab spregleda! Zgodi se!' Prijatelj me je torej ozdravil s svojo močjo, ker je rekel: 'Hočem!' Zato mora biti prav On veliki bogočlovek! In ti, oče, si še zmeraj napol slep v duši, če česa takega ne uvidiš takoj – in On, On sam je najpristnejša podoba samega Sebe, poln življenja, moči in Božje oblasti; kajti samo Bog lahko reče: 'Hočem!', človek pa pravi zgolj 'Gospod Bog hoče to ali ono!'«

17 Ko je sin to povedal, je spregledal tudi gostilničar, Me prepoznal, pokleknil Predme in Me začel prositi odpuščanja.

18 **Jaz** pa sem rekel: »Prijatelj, kaj naj ti odpustim? Sam sem hotel, da si Me prepoznal šele zdaj. In zato bodi blažen! Toda nikomur v hiši ne razkrij tega, dokler ti ne bom nakazal, da lahko to storiš. Zdaj pa poskrbi, da bomo dobili ležišča in jutri se bomo pogovarjali naprej.«

19 Gostilničar je vstal in se Mi začel na vso moč zahvaljevati, da sem ga imel za vrednega takšne neizmerne milosti.

20 **Jaz** pa sem mu rekel: »Ne delaj preveč hrupa, da ne boš domačih prekmalu opozoril Name! Ko bodo tvoja žena in drugi tvoji otroci in domači videli, da je Jorab spregledal, in bodo tebe in njega vprašali, kako se je to zgodilo, recita: 'To so omogočili prispeli gostje; kajti veliki Gospod je tesneje povezan z njimi kakor s tistimi, ki v Njegovem imenu niso mogli Jorabu ozdraviti slepega očesa. Zdaj pa pojdi in poskrbi, da nam bodo pripravili ležišča!'«

21 Gostilničar je odšel in naročil, naj nam v veliki spalnici pripravijo dobrih štirideset počivalnikov, potem se je vrnil in Mi jih zelo spoštljivo pokazal. Vstali smo s klopi in se podali k počitku.

22 Gostilničar se je nato še o marsičem pogovarjal z ženo in svojimi polnoletnimi otroki; toda Mene ni izdal, čeprav je njegova žena

kar nekajkrat pripomnila, da sem morda navsezadnje prav Jaz tisti čudoviti Mojster, ki je že pred dvema letoma in pol delal velike čudeže v Samariji. Menda se iz določenih razlogov nočem dati prepoznati, tako kot tega nisem želel tudi že ob Svojem prvem obisku tega mesta. Podnevi pa si Me bo že natančneje ogledala, saj je že imela srečo, da Me je videla nekajkrat, ko sem prvič obiskal ta kraj. Ob takšnih pogovorih so zaspali tudi gostilničarjevi ljudje, in tako kot mi, počivali do sončnega vzhoda.

54. Prispodoba dogodkov v gostišču

1 Zjutraj so se vsi v hiši trudili, da bi nam pripravili čim boljši zajtrk. Tudi mi smo vstali s počivalnikov in se spet podali v gostinsko sobo, v kateri je bila miza okrašena z veliko bogatega in dragocenega jedilnega pribora. Bilo je videti veliko zlata in srebra, prt je bil iz fine lanene tkanine, v njegove robove pa so bili vtakani zlato in biseri. Tudi lesene klopi so zamenjali bogato okrašeni stoli.

2 Ko so **Moji učenci** to zagledali, so rekli: »Glej, Gospod in Mojster, kako zelo te ceni ta gostilničar! Tolikšne pozornosti takega gostilničarja nismo doživeli skoraj nikjer!«

3 **Jaz** sem rekel: »Ali res mislite, da Mi to ugaja? Pogodu Mi je zgolj gostilničarjeva ljubezen, samo razkošje pa nikakor! Ker pa sem vedel, kolikšno vero in ljubezen Mi namenja gostilničar, čeprav je o Meni slišal samo govoriti in si je zato tudi tako zelo želel, da bi vsaj enkrat v življenju videl Mojo podobo, sem z vami tudi prišel v njegovo hišo, da bi mu bil čim bliže in bi Me lahko našel, spoznal in nazadnje tudi prepoznal. Zakaj sem to tako napeljal in dopustil, da se je zgodilo, morate vi kot Moji prvi nasledniki in učenci, ki naj bi razumeli predvsem skrivnosti Mojega kraljestva na zemlji, slišati iz Mojih ust.

4 Glejte, v prihodnje bo veliko ljudi, ko bodo slišali o Meni, po vsem svetu zelo vneto iskalo Mene in tudi Moje kraljestvo. Toda kot napol slepi v duši Me kljub vsemu ne bodo mogli povsem najti, ko bodo tekali za Menoj sem in tja, in jim bodo ljudje ob njihovem iskanju rekli: 'Bil je tukaj, zdaj pa je tam in tam, pojdite tja in našli Ga boste!' In tisti, ki Me bodo iskali, bodo pohiteli tja, da bi Me našli, vendar Me tam ne bo – in kot sem vam že tako pogosto namignil, ko bodo številni rekli: 'Glejte, tukaj je!' ali 'Tam je!' ali 'V tej hiši je ali v tisti sobi je!' jim ne verjemite! Kajti ko nekdo neomajno veruje

Vame in v srcu resnično nadvse ljubi Mene in zato tudi svoje bližnje kakor samega sebe, ob tem pa nenehno vse bolj hrepeni, da bi uzrl Mene samega ter globlje in jasneje spoznal Mene in Mojo voljo, bom, kot se je zgodilo tudi tukaj, povsem nepričakovano že najtesneje ob njem, čeprav bo mislil, da sem neznano kje, in bom dopustil, da me bo kmalu prepoznal tesno blizu sebe, ko bom prebival z njim v isti hiši in jedel z njim.

5 Kdor Me bo v prihodnje, ko se bom vrnil v Svoja nebesa, hotel resnično najti, videti in govoriti z Menoj, naj Me ne išče v svetu ali v določenih hišah, templjih in kamrah, temveč kar najbliže sebi, to pomeni v srcu; in kdor Me bo torej iskal, Me bo tudi našel, vendar Me ne bo prepoznal, dokler bo v duši napol slep, čeprav bom že dolgo ob njem.

6 Napol slep v duši pa je človek vse dotlej – čeprav se sicer njegova vera Vame krepi in ljubezen do Mene narašča –, dokler se ga zaradi delovanja sveta in njegovih številnih vplivov od časa do časa polotijo rahli dvomi in otopelost in se Me zato, čeprav sem pogosto tudi povsem blizu njega in z njim ravnam in govorim kot z najboljšim prijateljem, ne zaveda, in Me poln velikega spoštovanja, prave vere in tudi ljubezni sprašuje, kje sem ter kje, kako in kdaj bi Me lahko vsaj enkrat uzrl v Moji podobi, če je mogoče že na tem svetu ali šele nekoč v drugem in večnem svetu biti.

7 Njegov telesno napol slepi sin pa ponazarja človekov čut in človekovo naravo. Čut je oko, ki še zmeraj zre v ta svet, narava pa je za ta svet in njegove čare slepo, toda zato v notranjost obrnjeno oko, za katero vem, ga zdravim in osvetljujem. Ko to oko zaživi, pa kmalu premaga posvetno čutno oko in se tudi to obrne navznoter. Tedaj se ves človek razsvetli in spregleda, Me takoj in zlahka ugleda in prepozna ter se potem čudi, zakaj Me tako dolgo ni mogel prepoznati, ko pa sem vendar že dolgo deloval tesno ob njem in Me je bilo mogoče zlahka prepoznati, saj sem govoril in poučeval s številnimi dejstvi.

8 O tem, kar sem vam povedal, lahko tudi vi poučite ljudi in jim pokažete, da pridem k njim na dom, ker so Me prej iskali v pravi veri in iz nje v ljubezni do Mene in ljubezni do bližnjega. To si dobro zapomnite!«

9 Učenci, in še zlasti Moj Jakob starejši, so se Mi zelo zahvalili za to pojasnilo; kajti – kot je že znano –, se je ta učenec najbolj ukvarjal s prisposodobami, in prav tako sta se tudi Janez in Peter.

55. Razkošna miza za zajtrk

1 Ko sem končal to pojasnjevanje, je prišel tudi gostilničar z ozdravljenim sinom in nam napovedal, da bo zajtrk, kar najbolje pripravljen, kmalu na mizi. Hkrati Me je nadvse spoštljivo vprašal, kaj naj stori, ker žena in otroci vztrajajo, naj jim pove, kdo sem in od kod, da sem lahko sinu brez kakršnih koli pripomočkov omogočil, da je spregledal na slepem očesu. Z ozdravljenim sinom pa Me nočeta izdati, saj sem jima to prepovedal.

2 **Jaz** pa sem rekel: »Kdo sem in od kod, jim lahko povesta šele, ko se bom po zajtrku odpravil; kajti če bi jim povedala že zdaj, bi vse mesto izvedelo, da sem tukaj, in bi te naval ljudi v tvojo hišo preveč obremenil. Tudi po Mojem odhodu boš imel težave z radovedneži, še veliko hujše pa bi bilo med Mojo navzočnostjo.«

3 Gostilničar in sin sta bila zadovoljna s tem pojasnilom, odšla sta in poskrbela za zajtrk.

4 Kmalu so ga v srebrnih posodah prinesli na mizo, v velikih srebrnih vrčih pa postregli vino. Moja posoda in Moj kelih z vinom pa sta bila iz čistega zlata, zato sem vprašal gostilničarja, kaj to pomeni, saj Mi takšno zemeljsko razkošje nikakor ne ugaja.

5 On pa se je globoko priklonil pred Menoj in rekel (**gostilničar**): »O Gospod in Mojster, dobro vem, da Ti kaj takega nikakor ne ugaja in da Te lahko tako, kot Ti je pogodu, časti in slavi samo srce, polno čiste ljubezni. Ti pa si v Meni že našel človeka, ki Te v srcu nadvse časti in slavi in Te bo odslej še bolj častil in slavil. Mislil sem si, da bi grešil, če Ti kot najvišjemu Gospodu nebes in zemlje ne bi izkazal tudi časti, kakršna se izkazuje boljšim ljudem.

6 Ustvaril si zemljo z vsem, kar je na njej, tudi zlato in srebro; in tako tudi te kovine, ki jih imajo ljudje že od nekdaj za nekaj najplemenitejšega in najdragocenejšega, pričajo o Tvoji ljubezni, modrosti, moči, veličini in časti! In v svoji preprostosti mislim, da je boljše Tebe tudi kot Stvarnika zlata in srebra počastiti s temi kovinami po človeško, namesto da bi bile namenjene sramotnemu oderuštvi ali da bi se zaradi njih krvavo vojskovali ter bi se kakor iz pekla zgrnila tisočkratna nesreča nad ubogo človeštvo.«

7 **Jaz** sem odgovoril: »Da, da, po svoje imaš sicer prav; če bi vsi ljudje razmišljali tako kot ti in čutili tako, kot čutijo tvoje srce in čuti, potem jim zlato, srebro, biseri in dragoceni dragi kamni nikoli ne bi bili v pogubo. Toda ker ljudje, ki vidijo, da Boga častijo z zlatom,

srebrom, biseri in dragimi kamni, začnejo razmišljati drugače in potem tudi kmalu drugače čutiti, bi bilo zelo nespametno, če bi Bog dopustil, da bi ga častili s tem, kar je med ljudmi v vseh časih povzročalo največ nesreč, tudi najhujših.

8 Tako kot ti so razmišljali tudi očaki te zemlje, častili Boga pred zlatimi in srebrnimi oltarji in prirejali hvalnice in molitve v templjih, bogato okrašenih z zlatom, srebrom in dragimi kamni. Kakšne pa so bile posledice? Glej, prav zato so omenjene kovine, biseri in dragi kamni v človeški predstavi postali nadvse plemeniti!

9 Ko so ljudje nazadnje zaradi vrednosti teh reči, s katerimi so častili Boga, začeli pretiravati, so tudi čedalje bolj kopali v tla in iskali zlato, srebro, bisere in drage kamne, postopno pa pozabljali tudi na Boga in mislili, da Ga tako kar najbolje častijo in od Njega lahko pridobijo neznansko milost že s tem, če na oltar v Njegovo čast polagajo največje kose zlata, srebra in dragih kamnov.

10 Ker pa vsi le niso bili tako spretni, da bi našli omenjene reči, in se z njimi izkazali kot Bogu všečni, so začeli spraševati očake, ki so bili hkrati tudi duhovniki, koliko ovac, krav, volov in tudi telet in bikov naj bi namesto zlata ali srebra darovali Bogu, da bi Mu ugajali enako kakor tisti, ki so Mu darovali čisto zlato in srebro.

11 Starešine, hkrati duhovniki, so še prehitro opazili, da zlahka in morda tudi neškodljivo, službo božjo povežejo z donosnim zaslužkom in da bi bilo to za zvečanje pobožnosti in pomiritev ljudi celo koristno. Tako so začeli duhovniki tehtati zlato, srebro, bisere in drage kamne ter določati njihovo vrednost po številu različnih živali, pozneje tudi po količini žita, sadežev, kakovostnega gradbenega lesa, vina, oblačil in še številnih drugih reči.

12 Iz tega so se razvili menjalna in priložnostna trgovina, zle in oderuške posojilnice, posledično pa zavist, sovraštvo, jeza, preganjanje, laž, prevara, pohota, zemeljsko razkošje in pomembnost, ošabnost, ponos in zaničevanje med ljudmi, ko človek svoje vrednosti ni več določal po notranji plemenitosti duše, temveč samo po teži zlata in srebra, biserov in dragih kamnov, po velikosti čred, polj in vinogradov, tudi po večjem posedovanju drugih stvari.

13 Samoumevno je, da so revni začeli zavidati bogatim in z različnimi zvijačami zmanjševati njihovo bogastvo, in potem so kaj kmalu sledili tatvine, ropi in umori. Kajti ob čedalje bolj prevladujočem materializmu zamre duhovno, in Bog postane nazadnje v predstavi ljudi le še star, obrabljen, nepomemben, nepredstavljen pojem; zavlada

popolna brezbožnost in z njo kar najbolj brezvestno tudi vse slabo med ljudmi, kar si je mogoče zamisliti. Ljudje posežejo po orožju in nekateri, ki si domišljajo, da so boljši, skušajo podjarmiti hudobnejše. Če jim to uspe, uveljavijo svoje zakone, kršitev teh pa se najstrože kaznuje. In tako imamo na zemlji oblastnike in njim nasprotno, sužnje.

14 Glej, vse to povzročajo zlato, srebro, biseri in dragi kamni, tako da jih ljudje, prepričani, da so te reči najčistejša in najplemenitejša snov, uporabljajo tudi za raznovrstno zunanje čaščenje.

15 Za zunanje čaščenje in poveličevanje Sebe je od vekomaj poskrbel že Bog sam. V ta namen je ustvaril nebo in vso vidno naravo – Zemljo, Luno, Sonce in nešteto zvezd, ki so večinoma skoraj nepredstavljivo velika nebesna telesa, polna svetlobe in najčudovitejših stvari ter majhnih bitij na svojem nadvse velikem in nadvse prostranem površju; to je dovolj za zunanje čaščenje velikega Boga in Mojstra nad vsem od vekomaj, zato Bog ne potrebuje zlata, srebra, biserov ter brušenih in poliranih dragih kamnov te zemlje.

16 Resnično in Bogu edino všečno čaščenje in poveličevanje pa je in naj bi bilo ves čas samo čisto srce, ki nadvse ljubi Boga in svojega bližnjega kakor samega sebe in tako – to pa je isto – tudi dosledno izpolnjuje zapovedi, ki jih je dal Bog po Mojzesu vsem ljudem; vse drugo je domišljavo in neumno, četudi počne to čist in Bogu všečen človek. Če Ga ljudje – takšni so farizeji, malikovalski svečeniki in svečenice in tudi drugi na videz pobožni ljudje –, ki v resnici Vanj ne verujejo in tudi nikoli niso verjeli, na zunaj častijo, in to celo za zlato in druge pomembne žrtvene darove, pa to pri Bogu ne samo da ne velja nič, temveč se Mu celo upira; enako velja za vse, kar je v očeh sveta veliko in bleščeče. Prijatelj, zapomni si, da si zdaj to slišal iz ust Tistega, ki se ne da častiti in slaviti z ničimer materialnim, temveč samo s čistim, Njemu povsem predanim srcem in voljo!«

17 **Gostilničar** je ves v zadregi odgovoril: »O Gospod in Mojster od vekomaj, če Ti to moje, tudi zunanje čaščenje ni prijetno, in to zdaj dodobra spoznavam, lahko vse takoj spremenimo!«

18 **Jaz** sem rekel: »Naj bo vse, kot je, kajti okusno pripravljene ribe nam bodo tokrat teknile tudi iz zlatih in srebrnih posod in enako tudi vino. V prihodnje pa to le opusti!«

19 Gostilničar je bil s povedanim zadovoljen in začeli smo zajtrkovati.

1 Med zajtrkom Me je gostilničar vprašal, ali ne bi bilo prav, da bi zdravnika skrivoma obvestil, da sem tukaj.

2 **Jaz** sem rekel: »Trud bi bil zaman; z ženo sta se namreč odpravila po posestvih in se bosta vrnila šele čez nekaj dni. Ko bosta prišla k tebi, pa jima že lahko poveš, kaj vse se je tukaj dogajalo med njuno odsotnostjo. Zdaj pa nemoteno jejmo in pijmo.«

3 Dobro razpoloženi smo jedli in pili in prav tako tudi gostilničar in njegov ozdravljeni sin, ki kar nista mogla dovolj prehvaliti izredno okusnih plemenitih rib.

4 **Gostilničar** se ni mogel premagati, da ne bi dobro pripomnil: »O Gospod in Mojster! Koliko bolj so morale tekniti prve ustvarjene ribe v vodovjih zemlje v primerjavi s pozneje med seboj zaplojenimi; tudi te plemenite ribe niso bile gojene, temveč si jih Ti, o Gospod in Mojster, na novo ustvaril in so zato tako zelo okusne.«

5 **Jaz** sem rekel: »Da, da, morda imaš celo prav! Je pa tudi beseda, ki pride iz Mojih ust, močnejša in učinkovitejša od prenesene besede kakega preroka; lahko pa se prenesena beseda pri vsakem človeku tudi okrepi in postane prav tako močna, če je dobro pripravljena z delovanjem v srcu in volji.

6 Moja Beseda je že življenje samo in oživi vsakogar, ki je dober in jo poslušá s srcem – kajti tedaj preide temeljno življenje vsega življenja v človekovo življenje; prerokova beseda je zgolj zanesljiv kašipot in usmerja človeka, kako naj pride do žive besede iz Mojih ust in z njo v življenje duha.

7 Povem vam: Vsakega človeka mora nazadnje v njegovem srcu poučiti Bog; kajti kogar ne pouči Oče ali Božji duh v Meni po poti čiste ljubezni do Mene in bližnjega, ta ne pride k Meni, Sinu večne ljubezni, kajti *Jaz sem večna luč, pot, resnica in življenje*; Jaz sem namreč Očetova modrost v Sebi samem. Tega zdaj še ne razumete povsem, toda razumeli boste, ko boste po Mojem odhodu v duhu znova rojeni iz Mene; kajti to je večno v sebi samem skrajno živi duh vse resnice, in ta vas bo vpeljal v vso modrost. Kar prav si torej imel, ko si rekel, da so neposredno ustvarjene ribe neprimerljivo okusnejše kakor tiste, ki se zaplodijo med seboj.«

8 Nato je **gostilničar** dejal: »O Gospod in Mojster, veliko sem slišal o nekdanji šoli prerokov, ki je cvetela zlasti v časih sodnikov in se ohranila še pod kralji skoraj do dandanes. Toda kljub temu nikoli

nisem mogel prav ugotoviti, v čem so bile pravzaprav učne in vadbene prvine takšne šole. Ko je človek postal prerok v pravem pomenu besede, je skozi njegova usta tudi nepogrešljivo govoril Jehovov duh, in to je več velikih prerokov s svojim delovanjem tudi dokazalo.

9 Kaj so bile torej učne in vadbene prvine takšne šole prerokov?«

10 **Jaz** sem odgovoril: »Poslušaj, prijatelj: kar je bilo tedaj pokazano samo slikovno v različnih prisposodobah za današnji čas, je zdaj izpolnjeno pred teboj! Čiste in dobro vzgojene otroke, ki so jih kot takšne že od rojstva vzgajali bogaboječi starši, in seveda predvsem telesno zdrave in krepke dečke, so v takšno šolo po Aronovem zgledu sprejeli v duhu prebujeni sodniki in duhovniki. Dečki so se najprej morali temeljito naučiti branja, računanja in pisanja, nato so jih dobro poučili tudi v *Pismu*, to je v Mojzesovih knjigah, in potem še v zemljepisu in poznavanju ljudstev tedaj znanih delov planeta.

11 Ob tem so jih tudi najskrbneje spodbujali, da Božjih zapovedi niso samo poznali, temveč so jih tudi dosledno in kolikor je bilo mogoče prostovoljno in samostojno izpolnjevali. Glede na starost in stopnjo duhovnega razvoja so bili izpostavljeni tudi številnim preskušnjam in izpitom, dokler niso v sebi razvili živega prepričanja, seveda v skladu s tem, koliko so se zmogli upreti svetu in njegovim mikom.

12 Predvsem so jih morali obvarovati lenobe, matere vseh drugih pregreh in nadlog, zato so morali opravljati tudi fizična dela, primerne njihovi moči.

13 Ko so se dovolj izurili in okrepili v samozatajevanju in samopremagovanju, so jih s spoznavanjem prisposodob vpeljevali v njihovo notranjost, in tako so učenci razvili živo vero in neupogljivo voljo, poenoteno z dobro znano in tudi od otroštva zmeraj natančno spoštovano Božjo voljo; in tako so bili že sposobni delati številna znamenja, ker se je njihova volja poenotila z Božjo, in vera kot resnična, živa luč iz nebes v njihovih razsvetljenih srcih ni več dopuščala dvoma.

14 Ko se je vse to uskladilo v resnični in živi ureditvi, so bili prav po zaslugi žive vere in delovanja z Božjo voljo poenotene lastne volje polni Božjega duha glede na individualne zmožnosti. Razširil se jim je notranji vid, lahko so v ustreznih slikah napovedovali tudi prihodnje stvari in dogodke, nato pa jih zapisali za prihodnje rodove.

15 Kdor je dosegel stanje, v katerem je prejemal jasnovidna sporočila, je prišel tudi do najbolj notranje, žive Besede in zaslišal v sebi Jehovov glas. In to je bila Božja beseda, ki jo je prerok kakor iz Božjih

ust oznanjal ljudem, in jo je pravzaprav tudi moral oznanjati, saj ga je k temu gnal v njem delujoči Božji duh. In glej, takšna je bila šola prerokov in tako so se ljudje izobraževali za preroke v ustaljeni in pravi življenjski šoli.«

57. Pravi preroki

1 (**Gospod**): »Toda nekateri pobožni možje, ki so ves čas trdno verjeli v Boga in Ga v srcu ljubili, so bili pogosto tudi brez poprejšnjega šolanja prebujeni za prave preroke. Takšna velika preroka sta bila tudi Mojzes in Aron, ki se nista v ta namen izobraževala v nobeni šoli; kajti njuna šola so bili vera, njuno srce vdano Bogu, in Bog sam. Prav tako so postali pravi preroki brez poprejšnjega šolanja tudi Elija in Jona, Jozue in Samuel; kajti Bog sam je bil njihov Mojster in njihov učitelj.

2 Tudi očaki so bili večinoma vidci in preroki brez šol; njihov učitelj je bil le Bog sam, Njega so se neomajno oklepali in Vanj so verjeli; v tej šoli jim je razodeval Svojo voljo. In tudi v tistih časih so bili vidci in preroki, ki jih za to niso vzgajali v posebni šoli zanje; kajti Bog zmeraj gleda samo na človekovo srce, in ne na šolo, v kateri si človek pridobi to ali ono védenje.

3 Poglej te Moje učence! Nihče od njih ni bil nikoli v kakšni šoli za preroke, a kljub temu jih bo veliko delalo veliko večje stvari kakor vsi stari vidci in preroki; kajti Jaz sam sem njihov mojster in njihova šola, in tako bo tudi v prihodnje, vse do konca časov te zemlje.

4 Ustanovljene bodo sicer številne šole, iz njih bo izšlo nešteto lažnih učiteljev in prerokov, a le zelo malo pravih po Božji volji.

5 Resnično ti povem: V prihodnje bo samo tisti človek videc in prerok, ki bo Vame verjel, nadvse ljubil Mene in svojega bližnjega kakor samega sebe ter Moj nauk tudi uresničeval. V Moje kraljestvo ne bo prišel vsak, ki bo pobožno klical: 'Gospod, Gospod!', temveč samo tisti, ki bo izpolnjeval Mojo voljo, jasno izraženo v Mojem nauku.

6 Zato tudi vi ne ostanite zgolj nekoristni poslušalci, temveč dosledno uresničujte Mojo besedo, pa se bo v vas porodilo tudi pravo Božje kraljestvo. Toda nikoli ne pričakujte, da bo Božje kraljestvo, kot kraljestvo notranjega življenja, prišlo k ljudem s kakršnimi zunanjimi znamenji in zunanjim bleščečim hrupom, saj je to kraljestvo že

v vas! Kdor ga išče v sebi tako, kot sem to razložil, in ga ne najde, ga bo zaman iskal po vsem svetu in vseh zvezdah.

7 Pot k pravemu in živemu Božjemu kraljestvu je zato zelo ozka in pogosto prerasla z vsakovrstno trnovo goščavo. Imenuje se ponižnost in popolno samoodpovedovanje. Za posvetne ljudi je neprehodna.

8 Kdor veruje Vame in izpolnjuje Moje zapovedi, temu trnje ob poti k Božjemu kraljestvu ne bo ranilo nog. Začetek pa je težak; toda če človek ohrani resnost in ne dopusti, da bi ga oslabile vsakovrstne posvetne obzirnosti, si bo Božje kraljestvo v sebi zlahka pridobil. Za tistega, ki se zmeraj skrajno resno trudi za Božje kraljestvo v sebi, je breme, ki sem mu ga naložil, lahko in blago; resni iskalci resničnega Božjega kraljestva bodo v srcih zmeraj slišali, da jih glasno kličem: 'Pridite k Meni vsi, ki ste v težavah in trpite! Jaz sam vam bom prišel že več kot pol poti naproti in vas več kot dovolj okrepil in osvežil!'

9 Tistim, ki mi zgolj kličejo 'Gospod, Gospod!', poglobitno skrb pa namenjajo zgolj posvetnim stvarim in bi radi kar mimogrede dosegli Božje kraljestvo, pa bom rekel: 'Kaj Me kličete, posvetneži, kaj kričite? Moje srce vas še ni prepoznalo. Tisto, za kar ste skrbeli, naj tudi pripomore k temu, kar si želite!' Resnično vam povem: Takšni ljudje bodo tostran le stežka našli kdaj v sebi pravo in živo Božje kraljestvo in bodo drugim ljudem le slabi učitelji, vidci in preroki; onstran pa bo takšnim napol mrtvim dušam še neprimerno teže iskati in najti Božje kraljestvo v sebi.

10 Zato naj vsak ukrepa, dokler je dan; kajti prišla bo noč, ko bo težko delovati! Prijatelj, ali si dobro razumel, kar sem povedal?«

11 **Gostilničar** je odgovoril: »Da, Gospod in Mojster nad vsem, iz vsega srca se Ti zahvaljujem za ta pouk! Zdaj povsem razumem bistvo stare šole za preroke. Hkrati Te prosim, da mi, ko bom resneje kakor doslej stopal po ozki in trnovi poti do Božjega kraljestva, milostno prideš naproti že ob prvih korakih in mi pomagaš, da se pri nadaljnjem popotovanju po ozki in trnovi življenjski poti ne bom utrudil, obupal in postal nestrpen.«

58. Božja dediščina

1 **Jaz** sem rekel: »To, za kar si Me prosil zdaj, sem že uslišal, in tako boš zlahka nadaljeval. Kajti komur sveti Moja življenjska luč, ta se na poti ne bo več tako zlahka spotikal ob kamenje in tudi trnju se bo

lahko ognil. Kdor potuje z Menoj, vsepovsod stopa po utrti poti; kdor pa se v Božje kraljestvo kot notranje kraljestvo življenja in vse resnice podaja brez Mene, mora po dolgi, ozki in zelo trnovi poti, tako kot so morali celo številni stari modreci vseh ljudstev zemlje, in to se bo dogajalo tudi v prihodnje.

2 Odslej boste imeli ti in tudi številni, ki so Me videli in slišali in povsem verujejo Vame lahko pot; toda vaši potomci bodo prišli v Božje kraljestvo zgolj z vero. Kdor pa Me vidi in sliši, zlahka verjame Moji Besedi in tudi živi in deluje po njej. Tisti, ki Me v prihodnje ne bo več videl utelešenega, bo težje prišel v pravo, živo Božje kraljestvo; kajti moral bo slepo verjeti to, kar mu bodo povedali o Meni Moji odposlanci.

3 Toda če bo tisto, kar je slišal, voljno sprejel v svoje verno srce in se bo slišane resnice resnično veselil, bo kmalu krščen z Mojim duhom in v sebi bo ugledal odprta vrata v Božje kraljestvo. Odtlej bo tudi za tiste, ki niso bili priče Moje zdajšnje navzočnosti, pot v polnost Božjega kraljestva lažja.

4 Zdaj ko vse to veste, bodite veseli, da je Bog tako določil že od samega začetka. In ko boste ljudem pripovedovali o Meni in Mojem kraljestvu, jim povejte tudi to, kar sem vam povedal zdaj; predvsem pa naj vedo, da Moje kraljestvo ni od tega sveta, temveč je notranje kraljestvo vse resnice in vsega življenja globoko v človeku. Kdor ga je našel v sebi in je po živi veri in dejavni ljubezni vanj vstopil, ta je premagal svet, sodbo in smrt in nemudoma pridobil večno življenje.

5 To, kar sem vam pravkar povedal, se bo zdelo posvetnemu razumu sicer nespametno, pa vendar je najvišja modrost vsega življenja v Bogu. Blagor tistemu, ki se ne spotika nad tem!

6 Nihče ne more vedeti, kaj vse je v človeku skrito in za življenje nujno, to ve samo duh v človekovi notranjosti, ki tam prebiva! In tako tudi noben posvetni modrec ne ve, kaj Bog je in kaj je v Njem. To ve samo Božji duh, ki prežema vse Njegove globine.

7 Dokler se duh v človeku ne prebudi kot prava življenjska luč, je v človeku tema, in človek se ne more spoznati; ko pa se z vero Vame in z ljubeznijo do Mene in bližnjega v njem prebudi duh in zagori kakor svetla luč, potem duh prežari vsega človeka in tedaj ta spozna, kaj je v njem, in se prepozna. In kdor se spozna, ta spozna tudi Boga; kajti resnični in večni življenjski duh v človeku ni človeški duh, temveč Božji, sicer človek ne bi bil Božja podoba.

8 Če ste to dobro razumeli, pa zdaj telesno in duševno okrepljeni vstanimo od mize in se odpravimo v Galilejo.«

9 Vsi so zatrdili, da so vse dobro razumeli in se Mi zahvalili za pouk.

10 Gostilničar je sicer menil, da naj bi Jaz vendarle še ostal v njegovi hiši vsaj do kosila.

11 **Jaz** pa sem mu rekel: »Glej, na tem svetu ima vse svoj čas in tako tudi prihajanje, ostajanje in odhajanje. Vem, kje Me danes čaka še velik opravek, zato tudi moram tja. Poleg tega bo v eni uri k tebi prispela velika karavana trgovcev iz Jerihe in imeli boste precej dela. Trgovci ti bodo veliko pripovedovali o Meni, ti pa jim tudi povej, da sem bil tukaj, ne pa tega, kam Me je peljala pot!«

12 Gostilničar je znova zatrdil, da bo dosledno izpolnil vse, kar je spoznal kot Mojo voljo, in se Mi znova zahvalil za vse dobro, kar sem mu ga storil; Jaz pa sem učencem dal znamenje za odhod.

13 Nato smo vstali in se odpravili na pot. Gostilničar in njegov ozdravljeni sin sta Me spremljala več kot tisoč korakov, nato pa se radostna vrnila domov.

59. Blagoslov sadežev v samarijski vasici

1 Ko je gostilničar prišel domov, mu je **žena** užaljeno rekla: »Zakaj tudi Mene in druge otroke nisi poklical, da bi se tudi mi primerno poslovili od čudovitega zdravilca?«

2 **Gostilničar** ji je odgovoril: »Žena, če bi bilo to potrebno, bi te bil poklical že zdravilec sam. Ker pa se to ni zgodilo, gotovo nisi bila poklicana zaradi svoje male nevere, in če bi zdravilca поблиže spoznala, bi o Njegovi navzočnosti kmalu vedelo tudi vse mesto; tega pa ni hotel, torej je prav, da je On sam dopustil, da se je zgodilo tako. Ko pa se bo naš čudoviti zdravilec spet vrnil in nas prav gotovo obiskal, boš že pravočasno izvedela, kdo je pravzaprav bil.

3 Zdaj pa se dobro pripravi; resnično vsevedni zdravilec mi je napovedal, da bo v približno pol ure prišla k nam zelo številna karavana trgovcev, in bomo imeli veliko opraviti, zato se hitro zasuci v kuhinji!«

4 Ko je žena to slišala, je takoj pohitela v kuhinjo in začela priganjati k delu vse pomočnike in pomočnice, kajti zdaj je že verjela Moji napovedi, ki ji jo je bil naznanil gostilničar.

5 In ko so bile različne jedi, s katerimi so zmeraj postregli trgovce, že skoraj povsem pripravljene, je prispela tudi karavana, in trgovci se niso mogli načuditi, kako je mogel gostilničar tokrat vnaprej vedeti, da bodo prišli prav tedaj.

6 O tem se je potem še veliko govorilo, in trgovci so kmalu slišali, kako je gostilničar zvedel za čas njihovega prihoda. In nato je več trgovcev, ki so znova slišali pripovedovati o Meni, začelo verjeti Vame.

7 Mi pa smo mirno nadaljevali svojo pot in okoli poldneva prišli v bližino vasi, ki je bila še v Samariji. Okoli vasi je raslo veliko sadnih dreves, večinoma figovcev in oljk, jablan in breskev, in učenci so si zaželeli, da bi se malo osvežili s sadjem.

8 Ko smo prišli v vas, so učenci vaščane vprašali, ali si lahko postrežejo z nekaj sadeži.

9 **Vaščani** pa so odvrnili: »Kakšen čudež! Vi, judje, bi radi jedli samarijsko sadje?«

10 **Učenci** so rekli: »Smo judje, vendar nismo farizeji, ki vas sovražijo, in radi bi zaužili sadove vaših dreves, če nam jih boste hoteli dati; tudi plačali jih bomo!«

11 **Vaščani** so odgovorili: »Kar jejte, kolikor želite! Toda denarja od vas ne bomo vzeli, saj tudi Boga nismo prosili za denar, ko je blagoslavljal naša sadna drevesa!«

12 Učenci so se nato odpravili k sadežem in si jih privoščili; in več ko so pojedli, polnejša so bila drevesa.

13 To so kmalu opazili tudi **vaščani**, pristopili so k učencem in jim rekli: »Kako pa uživate blagoslov naših dreves? Dobro vidimo, da na drevesih ni prav nič manj sadežev, nasprotno, celo bolj se polnijo, tako da veje in vejice komaj še nosijo svoja bremena. Ali tega ne opazite, ko tako neprizadeto jeste sadeže? Saj to je pravi in očitni čudež!«

14 Nato se je oglasil **apostol Andrej**: »Kar vidite vi, vidimo tudi mi. Toda k temu ne pripomoremo mi, ki jemo, temveč vaša nesebična ljubezen do bližnjega. Za vas smo tujci, vi pa ste nam brez plačila gostoljubno najljubezniveje dovolili jesti sladke sadeže z vaših, v tej okolici s trdom vzgojenih sadnih dreves. Gospodu Bogu je to ugajalo, zato je vas in vaša sadna drevesa zaradi prijateljstva in ljubezni, ki ste nam ju izkazali, zdaj vidno blagoslovil pred našimi in vašimi očmi.

15 Dandanes je sicer takšen čudež redkost; redkost zato, ker se le malokdaj zgodi, da doživijo tudi popotniki prijateljstvo in ljubezen brez plačila. Kamor koli namreč človek pride in bi potreboval prijateljsko uslugo, te ne dobi, saj mora vse plačati; iz čiste ljubezni

do bližnjega pa je prijateljska usluga tako redka kot ta Božji čudežni blagoslov, ki se je zgodil zdaj pred našimi očmi.

16 Če boste še naprej tako vztrajno izkazovali nesebično ljubezen do bližnjega in z natančnim izpolnjevanjem Njegovih zapovedi ljubili Boga, se res nikoli ne boste mogli pritoževati, da vam primanjkuje Božjega blagoslova. Bog je ves čas in vekomaj enak, le ljudje se spreminjajo; omamljeni od posvetnih dobrin pozabljajo Nanj, Njegova pravila so zanje zgolj skrupucalo človeške pameti, ter počnejo tisto, za kar menijo, da je prav. Pri takšnem verovanju in ravnanju po posvetni veri pa Bog več ne gleda na svoje ljudi, ki so ga skoraj povsem pozabili, z očmi Svoje milosti in ljubezni, temveč z očmi Svoje jeze.

17 Ob takšnem ravnanju ljudi bo čudež Božjega blagoslova prav hitro in zagotovo postal na zemlji le še večja redkost; toda kjer koli bodo še ljudje, ki neomajno verjamejo v Boga, izpolnjujejo Njegove zapovedi ter svojega srca in duše še niso umazali in pohabili z gnusnim pohlepom po posvetnem mamonu, se bo Bog zmeraj izkazal, tako kot se je v času očakov, kot najboljši oče, ki blagoslavlja Svoje otroke – in le nespoštljivim posvetnim otrokom se kaže kot neusmiljen sodnik in jih vzgaja z vsakovrstnimi nesrečami in Njegova desnica ne blagoslavlja posvetnežev.

18 Dragi in preprosti prebivalci te majhne vasi, ker to upoštevate, boste tudi zlahka razumeli, zakaj je Bog tukaj tako očitno blagoslovil vašo dobro voljo.«

19 **Neki starec** iz te vasi je dejal: »Prijatelj, ki si zdaj modro govoril v imenu Gospoda Jehove in tako tudi dokazal, da nisi privrženec slabega nauka farizejev, da si enakih nazorov kakor mi, imaš tudi v vsem prav. Sem že star prebivalec te vasi in vem, da njeni prebivalci še zmeraj dosledno izpolnjujemo postave Mojzesa, po katerem je govoril Bog. In tako kot smo iz srca radi ustregli vaši želji, smo tudi že številnim drugim, ki so lačni in žejni potovali skozi našo vas. Toda takšnega čudovitega blagoslova kljub temu še nismo doživeli, čeprav moram ob tem tudi odkrito priznati, da se ob vsej svoji darežljivosti nikoli nismo mogli pritoževati, da nam primanjkuje Božjega blagoslova. Toda, kot rečeno, še nikoli ga nismo bili tako opazno deležni.

20 Zdi se, da je ob vsem tem navzoča še neka posebna okoliščina, ki nam je morda iz zelo modrih razlogov ne želite ali ne smete razkriti. Kakor koli že! Zadeva je očiten čudež, tega nihče ne more zanihati, v njegovo pravo skrivno ozadje pa se niti ne želimo poglobljati. Toda opazil sem, da eden izmed vas, ki vas čaka tam na poti, ni hotel

pokusiti nobenega naših sadežev! Ali je morda skrajni jud, ki ne želi ničesar sprejeti od Samarijanov, ali pa ne mara sadja, ki uspeva pri nas?«

21 **Andrej** je odgovoril: »Ne eno ne drugo! Kdor spozna Njega, je spoznal več, kot bo zmožen ves svet kdaj koli spoznati; prav zato je On Gospod in Mojster vseh nas!«

22 Te Andrejeve besede so naredile na starca velik vtis, zato je rekel Andreju (**starec**): »Ali nisem imel prav, ko sem rekel, da je pri tem izjemnem čudežu poleg posebne milosti od zgoraj še posebno, skrivno ozadje? In to skrivno ozadje morda tiči prav v tistem človeku, ki ga imenuješ Gospod in Mojster. Imam prav ali ne?«

23 **Andrej** je odgovoril: »Priatelj, če se ti tako dozdeva, potem le stopi k Njemu in govori z Njim samim! Kajti mi vemo, kaj naj delamo in govorimo, On pa je Gospod in lahko dela in govori, kar hoče.«

60. Vzrok za blaginjo prebivalcev

1 Ko je **starec** to slišal, je takoj pristopil k Meni in rekel: »Poslušaj, gospod in mojster teh mož, ki se krepčajo s sadeži naših dreves! Zakaj se tudi ti nočeš okrepčati z zreliimi sadeži, kakor so storili tvoji učenci in služabniki?«

2 **Jaz** sem odgovoril: »Ker si še ne želim tako zelo sladkih sadežev, temveč veliko bolj hrepenim po še slajših plodovih vaših src in vaše dobre volje; kajti ko kdo kakemu Mojemu pravemu učencu in služabniku izkaže pravo in nesebično ljubezen, je to Zame tako, kot da bi to storil Meni samemu.

3 Jaz pa sem z Bogom, in Bog je z Menoj; in tisti, ki so z Menoj, so tako tudi z Bogom, in Bog je z njimi. Bog pa je tudi z vsakim, ki živo veruje Vanj, izpolnjuje Njegove zapovedi, ter ljubi nadvse Njega in svoje bližnje kakor samega sebe. Če pa kdo svojega bližnjega – ne glede na to, ali je domačin ali tujec –, ne ljubi brez plačila in mu ne pomaga iz stiske, čeprav ga vidi kot sebi podobno Božjo podobo, kako bi lahko ljubil Boga, ki ga ne vidi?

4 Zato je prava in nesebična ljubezen do bližnjega enaka ljubezni do Boga, in Bog takšno ljubezen nagraduje že na tem svetu, še bolj pa jo bo nekoč nagradil onstran, v Svojem večnem kraljestvu, in to z večnim življenjem. Resnično, niti požirek vode, ki ste ga iz srca ponudili žejnemu, ne bo ostal nepoplačan!«

5 **Starec** je rekel: »Gospod in Mojster, tvoje besede povedo, da si resnično Gospod in Mojster! Popotnikom smo že velikokrat dali vodo; imamo namreč skupni vodnjak, poln odlične sveže vode. Bi pa pogosto kakšnega utrujenega popotnika radi osvežili še z vrčem vina, če bi ga imeli; toda naša pokrajina ni rodovitna in trta tukaj slabo uspeva. Za nakup vina pa nimamo ne denarja ne dovolj živine, in tako lahko marsikaterega revnega popotnika postrežemo zgolj s tem, kar za silo imamo. Naj ljubi, veliki in vsemogočni Oče v nebesih sprejme že našo pripravljenost kot izpolnjeno dejanje!«

6 **Jaz** sem rekel: »To sprejema že od nekdaj, zato tudi nikoli niste trpeli kakšne posebne stiske; v prihodnje pa bo še očitneje poskrbel za vaš tuzemski blagor, in še bolj za blagor vaših duš, o tem ste lahko prepričani! Kdor se zanaša Nanj tako kakor vi, tega nikoli ne zapusti. In četudi mu pogosto ne pomaga kar takoj in očitno, ga tudi obvaruje, da ne potone povsem.

7 **Kajti Bog** vsakogar prej preskusi, preden mu očitno pomaga; če človek ob vseh preskušnjah ohrani svojo zvestobo in ljubezen do Njega, potem tudi v trenutku, še preden se prav zave, zmeraj prejme očitno Božjo pomoč in Njegov blagoslov ostane nad njim. To si zapomnite in vedite: Bog vas je preskušal v dobro vaših duš in preskus ste dobro opravili; tako je zdaj z vsem obiljem Svojega blagoslova prišel k vam, da bi vas poplašal, in Njegov blagoslov vam bo ostal kot trajno dobro.

8 **Ne poznate Me** in ne veste, kdo sem; toda prišel bo čas, pravzaprav je že tu, ko boste klicali: 'Slava Davidovemu sinu, ki je prišel k nam v Gospodovem imenu!' Mar ne veste, kaj se je pred dvema letoma dogajalo v Samariji?«

9 **Starec** je odgovoril: »Gospod in Mojster, in po tvoji zdajšnji izjavi tudi potomec iz rodu velikega judovskega kralja, le redko se odpravimo v mesto Samarija, ki je več kot pol dneva poti oddaljeno od tod, in zato le malo vemo, kaj se tam dogaja; toda popotniki so nam povedali, da naj bi bil v času, ki ga omenjaš, neki na novo obujeni veliki prerok tam delal neverjetne čudeže. Samarijanom naj bi bil tudi dal številne tolažilne nauke – ti naj bi bili razjezili nekatere duhovnike in tudi druge posvetne ljudi –, ali upravičeno ali bolj verjetno brez pravega razloga, tega mi v svoji skromnosti nismo mogli presoditi in ne razsoditi o zadevi, ki je nismo poznali.

10 **Toda pred nedavnim** se nam je pripetilo nekaj drugega, čemur smo bili priče, tako kot danes, ko so se sadeži na drevesih čudežno

pomnožili, in sicer tole: okoli poldneva sta prišla k nam moška, po videzu in govoru sodeč iz Jeruzalema, in nas prosila za nekaj kruha in tudi nekaj zrelih sadežev z dreves, in oboje smo jima po svojih močeh radi dali. Ko sta se okrepčala, sem si ju tudi jaz drznil vprašati, kdo da sta, od kod prihajata in kam sta napotena, kje je njun dom in s čim se ukvarjata.

11 In sta rekla: 'Še pred nedavnim sva bila navadna, večinoma zelo zatirana služabnika in slugi, občasno, ko nisva imela redne službe, tudi slabo plačana dninarja v Jeruzalemu. Potem pa je iz Galileje v Jeruzalem prišel človek, poln Božje sile, moči in modrosti, in je vse ljudstvo poučeval z mogočnimi besedami ter delal velika znamenja, za kakršna se ni še nikoli slišalo; precej ljudi je začelo verjeti Vanj na veliko jezo farizejev in pismoukov, katerih hudobne prevare je brez zadržka javno razgrnil pred ljudmi in jim je kot nekdo, ki ima moč, zelo pretresel vest.

12 Ta človek, ki ga je na svet poslal Bog in ga je hkrati spremljal tudi mogočni nadangel, je tudi naju, ker sva povsem verjela Vanj, sprejel za Svoja učenca, nama dal modrost in moč za zdravljenje telesnih boleznih in duše ter izganjanje zlih duhov iz ljudi; ne morejo nama škodovati niti strupi niti strupene živali, tudi tedaj ne, če bi morala bosonoga hoditi po škorpijonih in kačah.

13 Najino poglobitno delo in zaposlitev pa je, da v imenu tega bogočloveka, ki ga je poslal Bog, kot Njegova odposlanca oznanjava prihod Božjega kraljestva med ljudi na zemlji, ne glede na to, ali so judje ali pogani, in jim poveva, da je zdaj, kot so napovedali preroki, sam Mesija kot oseba prišel na ta svet, da bi jih odrešil starega in pretežkega bremena greha, laži in prevare, ki pomeni sodbo in večno smrt.'

14 Oba sem tudi povprašal o prvinah novega nauka, po katerem bo na zemljo prišlo med ljudi Božje kraljestvo. In glej, govorila sta tako kakor ti, in kot nam je prej govoril tvoj učenec, in zdelo se nam je, da govorita resnico, zato smo njunim besedam povsem verjeli!«

61. Obsedeni povsem ozdravi

1 (Starec): »Med nami je mož, ki je bil trideset let blazen in se je občasno podajal v gozdove; tam so ga hudi duhovi tako mučili, da je pogosto tako neznansko tulil in rjovel, da so tudi najbolj divje živali

prestrašene bežale pred njim. Ko se je iz gozda spet vrnil k nam, je bil miren; toda če ga je kdo vprašal, kaj je počel v gozdu, se tega ni mogel spomniti.

2 Ta zelo obžalovanja vredni človek pa je bil v vasi prav tedaj, ko sta nas obiskala omenjena moža, in na njuno željo smo jima ga predstavili. Nanj sta položila roke in ukazala hudobnim duhovom, naj v imenu Božjega sina Jezusa za vedno zapustijo blazneževo telo. Tedaj pa so zli duhovi tako močno kakor cela armada zakričali iz človeka, ki so ga toliko let trpinčili: 'Jezusa Sebaota Jehovo, ki ga je v meso rodila nežna devica v ovčjem hlevu v Betlehemu in je zdaj odrastel v krepkega moža v starem Nazaretu v Galileji, poznamo, in smo tudi podložni Njegovi vsemogočnosti, saj ni mogoče, da bi se ji uprli; toda vaju ne poznamo in zato vaju tudi ne bomo poslušali!'

3 Nato sta oba moška zelo resno v duhu poklicala na pomoč svojega Jezusa. Po tem klicu smo zaslišali nekakšno mogočno grmenje iz višav, in hudobni duhovi so nenadoma zapustili nesrečnika. Videli smo, kako je velik roj črnih muh kar najhitreje odbrenčal od tam, in moški, ki so ga trpinčili več let, je bil nato povsem zdrav in še do te ure živi med nami v vasi. In če ga ti, gospod in mojster svojih učencev, želiš videti, ga lahko pokličem sem.

4 In glej, to je bil redek pripetljaj v naši zelo odročni vasi in zdaj me zanima, ali ste tudi vi odposlanci tistega mogočnega Jezusa Sebaota Jehove iz Nazareta, ker tudi vi, tako kot omenjena dvojica, modro govorite in se je ob vaši navzočnosti zgodil očitni čudež z našimi sadnimi drevesi.«

5 **Jaz** sem rekel: »Naj najprej pride k nam ozdravljenec, potem se bo že pokazalo, kdo sem in kdo so Moji učenci!«

6 Kmalu po teh besedah so iz neke hiše, kjer je delal, pripeljali k Meni ozdravljenega človeka. Vprašal Me je, kaj želim, da bi Mi naredil.

7 **Jaz** pa sem mu rekel: »Da bi ti kaj naredil Zame, tega od tebe res ne zahtevam; lahko pa Jaz naredim nekaj dobrega zate, zato sem te tudi dal pripeljati. Ali sta te šele pred nedavnim moška rešila duhov, ki so te trpinčili?«

8 **Vprašani** je odgovoril: »Da, gospod, zli duhovi – hvala Bogu na višavah! – so me res zapustili. Toda nekakšna telesna šibkost in v moji starosti čedalje večji strah pred bližajočo se smrtjo me kljub vsem molitvam in zaupanju v Boga nočeta zapustiti, zato se ne morem veseliti ničesar več na tem svetu. Glej, to je tudi velika in zelo

žalostna nadloga, zlasti za človeka, ki je zaradi številnih hudih muk ostarel. Če me lahko rešiš tega, mi boš naredil veliko in zelo dobrodejno uslugo!«

9 **Jaz** sem rekel: »Da, prijatelj, to zmorem s Svojo absolutno oblastjo in za to ne potrebujem pomoči nobenega drugega bitja. Hočem, da zdaj takoj postaneš tako močan in krepak, kot doslej še nisi bil, in naj te za zmeraj zapusti tudi nesmiselni strah pred telesno smrtjo, ki pravzaprav ni smrt, temveč le svetla luč v resnično, večno življenje!«

10 Ko sem nad človekom izgovoril te besede, ga je nenadoma povsem prežela mladostniška moška moč in strah pred smrtjo ga je takoj zapustil. Od samega veselja je začel vriskati in se Mi na ves glas zahvaljevati za ozdravitev ter hvaliti Boga, da Mi je podelil tolikšno moč.

11 Nato je **starec** spet pristopil k Meni ter poln začudenja in strahospoštovanja rekel: »O Gospod in Mojster, zdi se mi, da vem, kdo pravzaprav si!«

12 **Jaz** sem rekel: »Če se ti zdi, pa povej, kaj se ti zdi!«

13 In **starec** je rekel: »Gospod in Mojster, oprosti mi predrznost, da govorim s Teboj! Iz vsega, kar sem zdaj slišal, izhaja, da si prav Ti Jezus Sebaot Jehova; kajti noben smrtnik od začetka sveta ne bi mogel reči: 'To ti bom storil s svojo najvišjo popolno oblastjo!' in bi mu uspelo tako čudežno na las natančno izpolniti tisto, kar hoče in kar preprosto izgovori z lahko razumljivimi besedami. Ti, prijatelj, pa nisi klical k Bogu ali Jezusu Sebaotu Jehovi: 'Pomagaj mi!', temveč si rekel: 'To hočem s Svojo najvišjo popolno oblastjo!'

14 Kdo torej si? – Ti sam si edini pravi Jezus Sebaot Jehova, in tako kot so napovedali preroki, ne skrivaš več svojega napovedanega mesijanskega obličja, da bi lahko v Tebi pozdravili, ljubili, hvalili in častili Tistega, ki si Ti in ki Ti ni nihče enak ne na zemlji ne v nebesih! Kajti če si Ti Jehova Sebaot²⁹ – in o tem niti malo ne dvomim –, potem Tebi edinemu pripadata vsa čast in čaščenje nas, ljudi, ki smo Te prepoznali iz Tvojih besed in dejanj!«

15 **Jaz** sem odgovoril: »Kar nameravate storiti, storite v srcih; kajti hvala iz ust ni Zame vredna nič! Le pred svojimi brati se tudi z usti odkrito opredelite za Moje ime, govorite o Mojem nauku in Mojih dejanjih, in ukrepajte po Mojih besedah ter se ravnajte in živite po Mojem nauku, ki sta vam ga oznanila Moja odposlanca, in Jaz vas

---

²⁹ Jehova Sebaot (Sabaot) – J'HVE C'BAOT, Gospod nad vojskami; Gospod vseh svetov, op. p.

bom pripoznal pred Svojim očetom; tisti, ki ga bom pripoznal pred Očetom, pa bo imel v sebi večno življenje.

16 Mi pa bomo zdaj spet nadaljevali pot; pokazati se moram še veliko ljudem, ki tako kakor vi, že povsem verujejo Vame in tudi zelo hrepenijo po tem, da bi Me videli.«

62. Gospodova obljuba in blagoslov prebivalcem gorske vasi

1 Držite se Mojega nauka, pa bom tudi Jaz v duhu pri vas, tako kakor pri vseh, ki verujejo Vame in živijo in se ravnajo po Mojem nauku, in tako kakor vi, z vso ljubeznijo in s prijateljstvom, hrano in pijačo sprejmejo tiste, ki sem jih odposlal, da vsem ljudstvom pridigajo evangelij o prihodu Božjega kraljestva na zemljo, o njegovi sestavi in njegovem bistvu.

2 Kajti tisti, ki jih odpošiljam zdaj, so enaki prerokom; kdor izkaže preroku kaj zemeljsko dobrega, bo požel tudi prerokovo plačilo. To pa pomeni, da bom v duhu, tako kakor v preroku, tudi pri njem, in bom tam tudi ostal, in ne bo mu primanjkovalo Mojega blagoslova.

3 Kamnito zemljo svojih kmetij ste doslej težko obdelovali, njive, vrtovi in travniki so vam dajali le malo. Toda niste se pritoževali, Bogu ste se zahvaljevali tudi za to malo; in On vam je to malo tudi blagoslovil, in zadoščalo vam je, in po vaši ljubezni do bližnjega tudi marsikateremu tujcu, ki je lačen, žejen in pogosto tudi gol prišel k vam.

4 Ker ste Mi bili zvesti v malem, naj odslej vaše kmetijske površine, ki niso prav majhne, izgubijo svoj kamniti videz, in v prihodnje boste imeli obilo pridelka ter boste potrebovali veliko služabnikov. Skratka, duh, ki ga bom obudil v vas, vas bo poučil, kako naj bi v prihodnje zastavili in upravljali tosvetno gospodarjenje.

5 Ko pa bodo vaše kmetije polne blagoslova, se ne prevzemite, temveč ostanite takšni, kot ste zdaj, in Moj blagoslov bo naravno in duhovno ostal pri vas. Torej naj se zgodi in naj bo tako, če boste dosledno izpolnjevali Moj nauk!«

6 Po teh Mojih besedah so se prebivalci te gorske vasice pred Menoj vrgli na kolena in se mi zahvaljevali za milost, ki sem jim jo izkazal. Starec in povsem ozdravljeni pa sta zaradi obilnih solz hvaležnosti komaj zmogla govoriti. Jaz pa sem jim rekel, naj vstanejo ter se pogumno in dobro razpoloženi podajo po svojih opravkih, in to so

tudi storili; ostala sta le stavec in ozdravljeni ter vsa blažena opazovala Mene in Moje učence.

7 In **ozdravljeni** je rekel: »O, kako srečni morajo biti Tvoji izbrani učenci, da so lahko nenehno ob Tebi, o Gospod, in so priče vseh Tvojih dejanj in naukov!«

8 **Jaz** sem rekel: »Zato pa bodo morali pozneje – ko ne bom več ob njih v tej Svoji vidni podobi, temveč bom tam, od koder sem prišel –, tudi prestati toliko hujše življenjske preskušnje in vsakovrstno preganjanje sveta. Kajti svet, kakršen je danes, je slep in gluha, in jih bo sovražil zaradi Mojega imena, kakor sovraži tudi Mene, ker Me nikoli ni spoznal in Me tudi ne bo spoznal, in se bo tako izničil v svojih grehah in hudobijah.

9 In glejte, za vas bo na tem svetu lažje, čeprav bodo tudi vas pogosto preverjali, ali verujete Vame in živite in se ravnate po Mojem nauku.

10 Ko pa vas bodo spraševali, se ne bojte in tudi ne preišljajte, kaj naj bi odgovorili spraševalcem in skušnjavcem. Takrat, ko bo to potrebno, vam bo že pravi odgovor položen v usta, in vaši skušnjavci vam izmed tisočerihi vaših odgovorov ne bodo zmožni ovreči niti enega. Tudi to vam lahko trdno zagotovim.«

11 To je oba pomirilo in nakazal sem učencem, da je čas za nadaljevanje poti.

12 Učenci so se začeli odpravljati, stopil sem mednje in kakor veter naglo smo zapustili gorsko vas. Preden so to vaščani ugotovili, smo jim že izginili izpred oči. Zaradi tako naglega odhoda so nekateri vaščani celo pomislili, da smo bili morda duhovi; toda stavec in ozdravljeni sta jim razložila, kdo sem in zakaj mi je tudi vse mogoče.

13 Leto dni potem, ko so se začela kamnita zemljišča vaščanov spreminjati v rodovitna polja, se je okrepila tudi njihova vera. Od časa do časa sem se vidno pojavil med njimi in jih okrepil v veri in ljubezni, potrpljenju in blagosti. Kajti ko so nekateri od njih slišali, da so Me v Jeruzalemu križali in da sem tudi umrl na križu, so se zelo prestrašili in omahovali v veri; zato je bilo nujno, da sem prišel k njim tudi osebno in se jim pokazal kot Gospod in zmagovalec nad smrtjo, jih tolažil in jim tudi na podlagi *Pisma* razložil, da se je vse tako moralo zgoditi z Menoj, da bi skozi temna vrata smrti vsaka duša, ki veruje Vame, lahko prišla v večno veličastje, v katero sem vstopil sam in v katerem sem že od vekomaj. Kar se je zgodilo, naj bi se bilo zgodilo iz ljubezni do ljudi, da bi lahko po veri Vame in v Moje

učlovečenje sebi v blagor, vendar tudi v obsodbo zlega sveta, postali Moji pravi otroci, Meni enaki v vsem. In prav prebivalci te gorske vasice, ki si je v nekaj letih zelo opomogla, so postali resnični junaki vere in ravnanja po njej.

63. Gospod s Svojimi v pragozdu v Samariji

1 V eni uri smo prišli v gost gozd, skozi katerega je peljala pot v Galilejo. Skozi gozd smo hodili dobre tri ure in na poti ni bilo nikjer nobene hiše.

2 Učenci so Me vprašali, zakaj tega gozda nihče ne izkorišča.

3 **Jaz** pa sem jim rekel: »Bodite veseli, da je v obljubljeni deželi še tako zdrav gozd, ki še ni postal žrtev nagnusnega človeškega pohlepa. V njem še lahko najdete kraje, kjer iz dreves v potočkih teče med, kajti v takšnih gozdovih je še veliko čebel, ki ga nabirajo.

4 Poleg tega sem ustvaril tudi vsakovrstne živali, ki so, prvič, prav tako nujne za naravni obstoj zemlje kakor ljudem oči za vid, in drugič, nepogrešljive so tudi za nadaljnje in samostojno izoblikovanje duš na tej zemlji – to sem vam v osnovnih potezah pokazal že ob drugih priložnostih, nazorno in z odpiranjem vašega notranjega vida; tako boste tudi spoznali, da morajo živali vseh vrst in združb, ker so nujne za dokončno izoblikovanje človeka po Moji ureditvi, tako kot ljudi na tej zemlji, tudi imeti nekje svoje bivališče. In zato so tu in tam na zemlji nujni takšni obsežnejši in gostejši gozdovi. Poleg tega so potrebni še za tisoče drugih namenov.

5 Predvsem so prvi zbiralniki za nešteto naravnih duhov, ki so v kraljestvu rastlin deležni svojega prvega preudarno uvrščenega utelešenja in toliko dozorijo, da lahko že preidejo v inteligentnejše in svobodnejše živalsko življenje – in to sem vam tudi že pokazal, ker želim, da bi poznali vse skrivnosti Božjega kraljestva na planetu.

6 Dokler bo na zemlji dovolj takšnih gozdov, v katerih imajo naravni duhovi, ki se neprenehoma z vseh zvezd vračajo na zemljo ter se iz nje razvijajo in dvigajo, v njih svoje bivališče in dobro urejeno zavetje, tako dolgo ne bo nad zemeljskimi tlemi hujših elementarnih neviht niti različnih kužnih bolezni; ko pa bodo ljudje zaradi pohlepa po dobičku v te gozdove preveč posegli, potem bodo tudi težko živeli in njihov obstoj bo ogrožen, najhujše pa bo tam, kjer se bodo prostrane gozdne jase pretirano povečale. To si zapomnite, da boste

ljudi lahko še pravočasno posvarili pred takšnim nenadzorovanim izrabljanjem gozdov.

7 Glejte, v prvih obdobjih življenja na tej zemlji, ljudje niso poznali ne tesanih hiš in še manj zidanih gradov; prebivali so v takšnih gozdovih in v takšnih naravnih prebivališčih ter zdravi dočakali nadvse visoko starost. Na severu Azije in tudi Evrope ter še drugje v večjih in manjših dolinah, tudi na južni polobli, še zdaj, gledano naravno, prebivajo v gozdovih močni in zdravi ljudje, in tako takšen gozd ni nekaj strašljivega in nekoristnega, kot si predstavlja kratkovidni človeški razum. Če ste to razumeli, potem ste zdaj lahko prav veseli, da smo tukaj naleteli na takšen zdrav pragozd.«

8 Medtem ko sem učencem razlagal o tem gostem gozdu, smo prispeli na jaso, obraslo s starimi cedrami. Na njej je rasla votla cedra, v njej pa bila nastanjena zelo veliko združba čebel; te so pridelale toliko medu, da ga niso mogle vsega zaužiti in je obilno tekkel iz vseh razpok in špranj tega mogočnega drevesa. Kotanja pod drevesom, nekoliko niže pod njim, je bila videti kot bazar poln najboljšega medu. Učenci so kmalu odkrili celo pravi medeni potok, ki je tekkel desno daleč tja v gozd.

9 In **Peter** je rekel: »To je res še pravi košček starega Kanaana, v katerem sta med in mleko tekla v potokih! Pravi čudež, da neprenehna nenasitna lakomnost ljudi do zdaj še ni odkrila tega pravega medenega jezera. Gospod in Mojster, škoda, da nimamo kruha, lahko bi se nasitili s kruhom in medom!«

10 Nato se je oglasil **Filip**: »Imam sicer hlebec kruha, toda nas je več kot štirideset, zato bo vsak dobil le malo!«

11 **Janezovi učenci** so rekli: »Tudi mi imamo dva hlebca, ki smo ju kupili že v Jerihi, in tako bo kruha dovolj za vse, čeprav bodo odmerki bolj pičli.«

12 **Jaz** sem rekel: »Če ste že tako lačni, pa med seboj razdelite te tri hlebce in jejte!«

13 Učenci so to storili in Meni dali najboljši kos.

14 Nato sem kruh blagoslovil, in ta se je pomnožil, tako da smo ga imeli vsi še preveč. Posedli smo okoli potoka, pomakali kruh v med in učenci, še zlasti Juda Iškarijot, se kar niso mogli nasititi sladkega kruha.

15 Obed je trajal približno pol ure in **Jaz** sem rekel: »Nasitili smo se s kruhom in medom in čas je, da zapustimo ta za vas kar presladki

gozdni kotichek, če hočemo še pred sončnim zahodom doseči Galilejo, kajti smo še v Samariji.«

16 **Peter** je rekel: »Gospod, res bi bilo dobro, če bi lahko ostali tukaj še nekaj dni in se malo odpočili. Varni bi bili tudi pred pogosto nadležno vsiljivostjo ljudi; kajti tega kraja zagotovo pred nami še ni odkril noben človek, saj je medeni bajar tako poln, da se med zliva čezenj.«

17 **Jaz** sem rekel: »Ljudje sicer tega kraja še niso odkrili, vendar ga je že dolgo tega odkrilo več medvedov iz tega gozda, in nanje ne bo treba dolgo čakati. Če hočete s temi prebivalci preživeti noč ob tem medenem bajarju, lahko prenočite tukaj. Toda jaz ne bom ostal v družbi medvedov; nočem jih krotiti z močjo Svoje volje in okrniti njihovega obroka!«

18 Ko so učenci slišali, da bo prišlo več medvedov, do katerih je večina čutila odpor, so bili takoj pripravljeni na odhod. Vsak je še enkrat pomočil ostanek kruha v med, in nato naglo vstal; zapustili smo ta kraj in se odpravili naprej po poti, vendar smo jo morali še dobršen del utreti, saj se je bilo treba prej, če smo hoteli priti do medenega bajarja, oddaljiti od prehodne poti malo navzgor.

19 Čez nekaj časa smo se spet z več ali manj težavami vrnili na prehodno gozdno pot, po njej spet napredovali naglo kakor veter in tako že v približno pol ure prišli v Galilejo.

GOSPOD V GALILEJI

64. V galilejskem prenočišču

1 Učenci so po medenem obroku postali zelo žejni, in ker smo prišli do nekega prenočišča, so hoteli piti.

2 **Gostilničar** pa se je opravičil, da nima druge pijače kakor nekaj deževnice in ovčje mleko; učenci so se zadovoljili z ovčjim mlekom, ki ga je imel gostilničar dovolj, in si tako potešili žejo.

3 Ko so se učenci odžejali, so tako imenovani in že znani Judogrki in tudi Janezovi učenci, ki so imeli pri sebi kar veliko denarja, vprašali, koliko stane mleko.

4 **Gostilničar** je odgovoril: »Za vsakogar med vami, ki je jud, je osvežitev brezplačna – kajti kadar se kakšen jud v mojem prenočišču želi prvič osvežiti, je pri meni v navadi, da se lahko osveži brez plačila – a Grki morajo plačati, vsak po pfenig!«

5 Toda **Judogrki**, čeprav so bili judje, so rekli: »Prijatelj, oblečeni smo sicer po grško, vendar smo obrezani in zato judje, in ne Grki! Toda nič ne de. Račun je tako majhen, da ti želimo plačati ne samo enkratnega zneska, temveč večkratnega in ti bomo tudi plačali; kajti ovčje mleko je bilo sveže in dobro, z njim smo se odžejali, zato je tvoj račun prenizek. Le vzemi denar!«

6 Nato mu je eden od Judogrkov izročil srebrnik, vreden sto pfenigov.

7 **Gostilničar** se je opravičil, da kovanca ne more zamenjati, in rekel: »Ker ste, kakor pravite, tudi judje, in to vam verjamem, naj bo tudi za vas brezplačno, od vas torej ne bom sprejel denarja, ne malega, še manj velikega!«

8 Nato sem **Jaz** rekel gostilničarju: »Kdor računa tako malo kakor ti, ta ne greši, če vzame, kar mu gostje prostovoljno dajo.«

9 Po teh Mojih besedah je **gostilničar** vzel srebrnik in rekel: »Tu plača eden za drugega! Po tej cesti sicer ne potujejo pogosto številne karavane, kajti popotniki se ogibajo velikega, gostega gorskega gozda, v katerem so različne zveri, ki zlasti pozimi pogosto zelo nadlegujejo popotnike; toda zgodaj spomladi in poleti pa po tej stari cesti, ki naj bi jo bili zgradili že Filistejci, kljub temu pride kar nekaj popotnikov, in med njimi zmeraj nekaj takšnih, ki jim brezplačna oskrba pride prav.

10 O, če bi le na svojem, sicer še kar velikem posestvu imel dober vodni izvir, pa ob omenjenem času gostom ne bi nič manjkalo; toda v vseh mojih zbiralnikih je marsikdaj komaj dovolj le slabe pitne vode, potrebne za gospodinjstvo. Zato lahko le redko prenočim tujce. Glejte, današnji dan se že izteka, in rad bi vas prenočil, ker je naslednji kraj majhen trg, od tod oddaljen dve uri hoda, toda nimam vina, skoraj še kruha ne, niti soli. Kajti tukaj res živimo le od mleka svojih ovac in koz in njihovega prekajenega mesa – tudi kokošim se tukaj dobro godi in izležejo veliko jajc –, moram pa imeti zmeraj kar precej dobro oboroženih in pogumnih pastirjev, da ne bi zveri mojim čredam prizadele prevelike škode. Če boste zadovoljni z mojo domačo hrano, lahko prenočite pri meni. Plačali ste mi že dovolj, zato vam zjutraj ne bom računal nič več. Žena in mojih pet že odraslih hčera pa pripravijo kar dobro domačo hrano.«

11 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, danes sicer ne bomo prenočili tukaj, temveč v bližnjem trgu, toda ker znam mojstrsko najti čisti in živi izvir za vodnjak, bi se ob tvoji hiši malo razgledal, ali ne bi morda našel kakšnega kraja, pod katerim je bogat izvir.«

12 **Gostilničar** je odgovoril: »O prijatelj, škoda truda, saj jih je tukaj iskalo vodo že veliko, iskali so jo celo v širši okolici in z vsemi pripomočki, s katerimi je mogoče izslediti kakšen vir podtalnice, vendar niso našli ničesar. Resnično, v tej pokrajini bi moral ustvariti vodni izvir najprej Bog, kajti česa takega tukaj ni, še najmanj okoli moje hiše; s hlapci sem razril že vse od spodaj navzgor, vendar nisem našel drugega kakor golo kamenje.«

13 **Jaz** sem odgovoril: »Poskusiti ne škodi. Morda Mi bo uspelo bolje kakor tebi in vsem tvojim iskalcem vode?!«

14 **Gostilničar** je rekel: »O prijatelj, seveda lahko poskusiš – toda upanja je malo.«

15 **Jaz** sem rekel: »Za zdaj to ni pomembno; boš pa bolj verjel pozneje!«

16 Nato sem gostilničarja vprašal, kje v bližini hiše bi si želel imeti močan izvir.

17 **Gostilničar** je odgovoril: »Prijatelj, celo to? Kajti, če imaš res kakšno Mojzesovo pastirsko palico, potem bi bil najprimernejši kraj ob tej za dva moža visoki skali. Če je lahko iz skale v puščavi na Mojzesov ukaz pritekla voda, potem ko je s palico udaril po njej, se morda lahko to zgodi tudi s to skalo. Toda Mojzesa ni več in tudi takšne palice ne, zato tukajšnja skala ne bo nikoli postala studenec.«

18 **Jaz** sem rekel: »Priatelj, pred teboj je nekdo, ki je več kot Mojzes in vsi preroki, in Moja volja je močnejša od tvoje Mojzesove palice! Glej, ne bo Mi treba udariti s palico ob skalo, niti s prstom se je ne bom dotaknil, in vendar bo skala dajala toliko najčistejše in najboljše studenčnice, da ne bo tebi in tvojim potomcem nikoli več primanjkovalo vode!«

19 Nato sem se obrnil k skali in rekel (**Jaz**): »Naj začne iz tebe izvirati potok najčistejše in najboljše vode in naj teče tisoč let ter presahne šele tedaj, ko bodo ta kraj poteptali mračni pogani!«

20 Po teh Mojih besedah se je v trenutku od stene odvalil kos in iz nje je privrel tako mogočen vodni tok, da je nekoliko stran od skale navzdol, po niže ležeči dolini takoj začel teči tako močan potok, da je kmalu izdolbel strugo in po njej nadaljeval pot.

65. Gospod se da prepoznati gostilničarju

1 Ko je gostilničar to videl, se je prestrašil in ni vedel, kaj naj reče.

2 **Jaz** pa sem mu dejal: »Priatelj, kako je zdaj s tvojo šibko vero?«

3 **Gostilničar** je še zmeraj skrajno začuden odgovoril: »O prijatelj, kar zadeva moje zaupanje v tvojo besedo, me lahko preveriš, s čimer hočeš, in vse ti bom verjel! Resnično, biti moraš mogočen prerok, morda celo večji od Mojzesa in Elije! Gotovo si naredil velika znamenja že v številnih krajih, da bi obnovil izginulo vero v edinega resničnega Boga Abrahama, Izaka in Jakoba, in v človeških srcih spet prebudil nekdanji strah pred Bogom; toda tukaj živim med gorami odrezan od sveta, in le malo zvem, kaj je in kaj se dogaja v velikem širnem svetu. Redki popotniki, ki pridejo po tej stari cesti, se iz že prej omenjenih razlogov le malokdaj ustavijo pri meni – in morda se je po svetu zgodilo že veliko čudovitega, vendar za to še nismo slišali. S čim se pravzaprav ukvarjaš, ko vodiš svoje sopotnike? Kajti zdi se mi, da ne potuješ po svetu le zato, da bi z vodo oskrbel sušna območja?«

4 **Jaz** sem rekel: »Kar prav si presodil; čudno pa je, da kot Galilejec doslej nisi nič slišal o Meni. Pred leti si pogosto prihajal v Nazaret, kjer sem dolgo delal kot tesar ob starem, vsem dobro znanem Jožefu! In tam si o Meni zvedel marsikaj! Mar se ne spominjaš več?«

5 Zdaj je **gostilničar** popolnoma osupel rekel: »Ti naj bi bil torej tisti tesarjev sin, o katerem so Nazarenci pripovedovali različne

pravljice in zgodbe ter ga imeli za napol norega posebneža? Da, da, o tistem tesarjevem sinu sem pred leti slišal marsikaj, vendar večinoma iz njegovih mladostniških let; toda kot dozoreli mladenič in nato kot možki pa naj bi ohranil le še malo sposobnosti iz otroških let, tudi govoril je le malo in ni več delal nobenih znamenj, zato se ljudje potem niso več zanimali zanj.

6 Torej si *ti* najmlajši sin starega Jožefa, od katerega je ta veliko pričakoval, nazadnje pa še sam začel dvomiti, saj skoraj nisi nič več govoril in še manj delal kakšnih znamenj! Ah, zdaj mi je marsikaj jasno, česar prej nikoli nisem verjel! Toda rad bi od tebe samega zvedel, s kakšnim namenom potuješ naokoli, in zdaj si prav res želim, da bi prenočil pri meni!«

7 Jaz sem rekel: »Glej, ko se bom kmalu vrnil tja, od koder sem prišel, bodo Moji učenci odposlani po vsem svetu in bodo v Mojem imenu pridigali ljudem to, kar so se naučili od Mene, in potem boš spoznal tudi namen Mojega zdajšnjega popotovanja.

8 Tistemu, ki bo verjel Vame in v Mojo besedo in se po njej ravnal, bodo iz ledij tekli tokovi žive vode, in nikoli več ga ne bo žejalo; kajti v sebi bo imel večno življenje v resnici in duhu vse ljubezni iz Boga.

9 Skali je preprosto ukazati, naj iz sebe spusti naravno vodo; toda ker so ljudje v svoji naravi in srcu postali trši od te skale, ki na Mojo besedo daje vodo, jih je veliko teže pripraviti, da bi iz njihovih ledij pritekla voda življenja – ta voda pa je večna resnica v Bogu, ki se zdaj v besedi daje ljudem.

10 Če bo to zdaj v besedi dano tudi tebi, potem veruj in se ravnaj po tem, in v Božjem kraljestvu boš postal vodnjak, iz katerega si bodo številni, ki jih bo žejalo po resnici, potešili žejo po večnem življenju svojih duš. Zdaj poznaš namen Mojega popotovanja.

11 Želiš si pa tudi, da bi to noč, ki bo kmalu prišla, prebil v tvoji hiši. Tega ti ne morem izpolniti; kajti glej, svetlo bo le še uro, in delati moram, dokler je dan. Danes Me še pred sončnim zahodom čaka pomembno opravilo, zato moram z učenci takoj naprej. Zapomni pa si, kar sem ti povedal; kajti kmalu bo prišel čas, ko boste ti in vsi v tvoji hiši povedano cenili bolj kakor vse zaklade sveta!«

12 Nato sem nakazal učencem, da je čas za odhod, vstali smo in takoj odšli.

13 Gostilničar pa nas je spremljal še nekaj sto korakov, se Mi zahvalil za vse, kar sem storil, in Me prosil, naj spet pridem kdaj k njemu in ostanem dlje kot tokrat.

14 **Jaz** sem mu odgovoril: »Prijatelj, tako kot Me vidiš zdaj, Me ne boš videl več; toda ko te bodo Moji učenci poučili o Meni in Moji volji in boš veroval v Moje ime, bom v duhu prišel k tebi, in pri tebi in v tebi tudi ostal. Tega zdaj še ne razumeš, toda ko se bo zgodilo, boš to tudi dojel!«

15 Po teh besedah se je gostilničar poslovil in se zamišljen vrnil domov, mi pa smo mirno nadaljevali svojo pot, ki se je vila po golem gorskem grebenu, in z vseh strani opazovali romantično pokrajino.

16 Ko je gostilničar kmalu spet prišel domov, so vsi njegovi domači, bilo jih je približno štirideset, zelo začudeno in z velikim občudovanjem opazovali skalo, iz katere je teklo obilo vode; vprašali so gostilničarja, kdo sem in kaj sem storil, da je iz skale začelo teči toliko bistre vode.

17 Gostilničar jim je povedal, kaj vse je videl in slišal, toda njegovi domači niso razumeli ničesar.

18 Le **neki preprost pastir**, ki je k hiši prignal čredo ovac in jih je prav tedaj napajal pri svežem izviru, je rekel: »Ugibate, sprašujete in iščete vse mogoče – vendar se zdi, da je resnica blizu! Tisti, ki lahko zgolj z besedo stori, česar ne zmore noben človek, mora biti poln Božjega duha, saj kaj takega lahko stori samo Bog! Ker pa je Bog naši hiši že izkazal nadvse veliko milost, se Mu moramo zdaj najprej zahvaliti in zapeti hvalnico Njegovemu veličastnemu imenu, jutri pa zavihati rokave in spodaj v ravnini, kjer je že po naravi globel, narediti bazar, da se bo tja stekala voda in se bodo naše črede laže napajale kakor zdaj, ko voda iz skale tako hitro odteka v dolino!«

19 Vsi so pohvalili pastirjevo dobro zamisel in nasvet, in več služabnikov je takoj pograbilo krampe, lopate in motike ter so v eni uri speljali vodo v omenjeno kotanjo, da se je tam začela zbirati; v nekaj dneh se je vsa ravnica, ki je bila prej zgolj golo kamenje, spremenila v pravo jezero. To je pozneje presenetilo številne popotnike, ki so se te pokrajine prej ogibali prav zato, ker je v njej poleti zmeraj primanjkovalo vode.

20 Po stari cesti so kmalu začeli potovati številni popotniki in gostilničar je sčasoma tako obogatel, da je iz prej komaj opaznega malega gostišča zgradil veliko gostišče in v njem je bilo zmeraj polno gostov. Precej jih je prišlo tudi zaradi čudeža, o katerem se je kmalu razvedelo, in so v gostišču ostali več dni.

21 Gostilničar pa je pozneje, ko so ga Moji učenci dobro poučili, postal tudi glavni razširjevalec Mojega evangelija.

22 To je dopolnilo, ki ga je bilo treba še dodati kot omembe vredno.

23 Zdaj pa spet o nas samih.

66. Ozdravitev desetih gobavcev (Luka 17, 11–19)

1 Že v slabi uri smo prispeli v bližino trga in naproti nam je prišlo deset gobavcev. Vsi so bili iz bližine Nazareta in so morali že vse leto prebivati na prostem, ker jih ni hotel nihče vzeti pod streho, pa tudi noben zdravnik jim ni mogel pomagati³⁰.

2 Ko se mi je **ta deseterica** povsem približala, je prepoznala Mene in tudi več Mojih učencev, se ustavila in zavpila: »O Jezus, ljubi Mojster, poznamo Tebe in Tvojo božansko moč, usmili se nas; kajti ne trpimo samo zaradi pogosto komaj znosnih bolečin, temveč tudi, ker se nas vsi ogibajo!³¹«

3 **Jaz** pa sem jim rekel: »Naj vam torej pomaga vaša vera! Toda vrnite se v trg in se pokažite kakšnemu duhovniku, ki je tudi zdravnik (to so si judovski duhovniki po navadi domišljali), da vam bo dal pred ljudmi veljavno potrdilo, da ste povsem čisti. Potem pa se vrnite sem in koristite ljudem z delom svojih rok in ne grešite več, da ne bo z vami še huje, kot je bilo doslej; kajti takšno telesno gorje povzroča greh pohotnosti! Pojdite in storite, kot sem vam ukazal!«

4 Nato so se očiščeni kar najbolj naglo vrnili v trg, poiskali duhovnika, se mu pokazali in ga prosili, naj jim izda potrdilo.

5 Duhovnik si jih je ogledal, ugotovil, da so povsem čisti, potem pa vsakemu za majhno odškodnino izdal potrdilo, in sicer – kot je bilo v navadi –, vsakemu svoje. Potrdilo je bilo kos zglajene oslove kože, označen z zvezdo.

6 S potrdili so se odpravili v gostišče in na podlagi teh so jih tudi nemudoma sprejeli kot goste³².

7 **Eden** od njih pa je rekel svojim prejšnjim sotrpinom: »Poslušajte, ljubi Mojster Jezus iz Nazareta nas je s Svojo čudežno Božjo močjo ozdravil našega velikega gorja; zato se mi zdi, da je naša prva dolžnost, da se takoj obrnemo, Mu gremo naproti in se Mu še enkrat zahvalimo!«

³⁰ Luka 17, 11,12.

³¹ Luka 17,13.

³² Luka 17,14.

8 **Drugi** so rekli: »Prav imaš; toda sonce je zašlo in začenja se mrachiti, On pa že ne bo zunaj pred trgom čakal na nas, da se vrnemo in se mu ustno zahvalimo. Zahvalimo se Mu v srcu, in On, ki dobro ve, kaj si kdo misli, nam ne bo štel v slabo, če Mu ne bomo šli naproti, saj Ga bomo le težko našli.«

9 Toda **eden od njih** je vztrajal: »Če ljubi Mojster Jezus razbira človeške misli tudi na daljavo, in o tem smo se že prepričali, bo tudi vedel, da sem se zdaj pri priči obrnil in odpravil nazaj tja, kjer smo bili očiščeni, da bi Mu izkazal čast, ki Mu pripada – pa če je še tam ali ne!«

10 **Drugi** so rekli: »Stori, kar se ti zdi dobro in prav, mi pa smo prepričani, da ne bo nič narobe, če bomo ravnali tako, kot se zdi nam dobro in prav!«

11 Nato se je deveterica odpravila v prenočišče, tisti eden pa se je takoj obrnil in vrnil na kraj, kjer je bil očiščen in kjer sem se z učenci zaradi čudovitega večera še zadrževal. Ko je prišel k Meni, se je zelo razveselil, da Me je našel na istem kraju, na katerem je bil pred pol ure z drugimi devetimi očiščen hudega gorja.

12 Pred Menoj je takoj padel na obraz in glasno blagroval Boga (**ozdravljeni gobavec**): »O Jezus, ljubi, dobri Mojster, Sin živega, večnega Boga, s katerim si *ena* narava in eno bitje, in tudi zmoreš vse, kar zmore Oče; čast in hvala Ti, da si Meni in tudi drugim, mojim sotrpinom, izkazal tolikšno milost! Čast, hvala in zahvala Tebi tako kakor večnemu Očetu v nebesih, ki je v Tebi, Svojem sinu, prišel k nam, ubogim grešnikom, da bi izpolnil, kar je po ustih očakov in prerokov natančno in javno obljubil. O, naj Tvoja ljubezen, milost in usmiljenje ostanejo zmeraj pri nas, in daj, o Jezus, da to spoznajo tudi duhovno slepi!«

13 **Jaz** sem rekel: »Vstani! Kajti tvoja velika vera ti je pomagala! Ti si Samarijan in si Me spoznal, prišel si in si Bogu, tako kot se spodobi, izkazal čast; zato boš tudi ohranil Mojo ljubezen. Toda kaj je z drugimi devetimi? Ali niso tako kot ti tudi oni očiščeni? In če so postali čisti, zakaj niso prišli s teboj, da bi tudi oni tako kakor ti izkazali Bogu čast? Ali razen tebe ni bilo nikogar, ki bi se vrnil in izkazal čast Tistemu, ki ga je ozdravil? Tujec torej bolje ve, kaj pripada Bogu, kakor tisti, ki se pustijo častiti kot Božji otroci! Zato bo tudi otrokom ta čast kmalu odvzeta in dana tujcem!«

14 Samarijan pa je še kar klečal na tleh pred Menoj, in znova sem mu prijazno rekel (**Jaz**): »Le vstani in se odpravi v gostišče; kajti tvoja

vera ti je pomagala! Povej pa tudi svojim sopotnikom, ki so judje, kaj sem ti rekel!«

15 Samarijan je vstal, se odpravil v gostišče in tam našel sopotnike, ki so se ob kruhu in vinu prav dobro imeli.

16 Ko je prišel k njim, so ga takoj vprašali, ali Me je kje srečal.

17 In potem jim je resno in odkrito povedal, kaj sem mu rekel.

18 Deveterica se je prestrašila, da bodo znova gobavi. Niso več jedli in pili in obžalovali so, da tudi oni niso storili tistega, kar je storil Samarijan.

19 Tudi Jaz sem z učenci kmalu zavil v isto prenočišče; takoj so nam določili večjo sobo in sam gostilničar, ki je tudi bil bolj Samarijan kakor jud, nas je vprašal, kaj želimo jesti in piti.

20 Toda **Jaz** sem rekel: »Daj nam, kar imaš, in zadovoljni bomo.«

21 Gostilničar je takoj naročil služabnikom, naj prinesejo kruh in vino, pozneje pa dobro pripravijo še dovolj rib.

22 Kakor je gostilničar naročil, tako se je tudi zgodilo.

23 Ko smo nekaj časa mirno uživali kruh in vino, je radovednost zvabila k nam domače; želeli so nas videti in izvedeti, kdo smo in od kod prihajamo. Ko so nas zagledali, so bili prepričani, da smo prav gotovo tisti, ki smo ozdravili deset gobavcev; ti so nas že pred tem natančno opisali in tako so domači v nas še prehitro prepoznali čudežne zdravilce.

24 To so tudi takoj povedali gostilničarju – nato si nas je tudi on natančneje ogledal in začel poizvedovati, kdo smo in kaj počnemo. Prisedel je k naši mizi, si tudi postregel s kruhom in vinom, in vprašal enega Mojih učencev, ali smo isti ljudje, izmed katerih je eden, po imenu Jezus, deset gobavcev očistil zgolj z močjo svoje besede.

25 Toda učenec **Jakob mlajši** je rekel: »Tam na čelu mize sedi Gospod; Njega vprašaj in on Ti bo povedal, kako je s to zadevo.«

26 **Gostilničar** je takoj pristopil k Meni in rekel: »Poslušaj, prijatelj, si morda ti tisti čudežni zdravilec, ki je pred vasjo očistil deseterico hude gobavosti zgolj z močjo in oblastjo svoje besede? Si morda ti, zdaj že vsem znani Jezus iz Nazareta?«

27 **Jaz** sem rekel: »Pripelji sem tiste, ki so ti to rekli; oni ti bodo lahko povedali, ali sem to Jaz!«

28 Gostilničar se je takoj odpravil tja, pripeljal **ozdravljene** k nam, in ti so takoj v en glas rekli: »Da, da, ta je ta, ki je nam, nehvaležnemu, izkazal veliko milost!«

29 In zdaj je tudi vseh devet, ki se prej niso vrnili, pokleknilo Predme in Mi izkazalo čast.

30 Jaz pa sem jim rekel: »K Meni vas je prignal strah, da bi lahko spet postali gobavi, zato ste zdaj tudi prišli, da bi Bogu izkazali čast! Tokrat naj vam bo odpuščeno in ostanite čisti; toda v prihodnje Moj blagoslov ne bo ostal pri tistih, ki bodo preleni, da bi po izkazani milosti počastili Tistega, od katerega so milost prejeli. Zdaj pa vstanite in pojdite, in odslej ne grešite več!«

31 Ozdravljeni so vstali, se znova zahvalili in odšli v zanje določeno sobo.

32 Gostilničar pa je zdaj vedel, s kom ima opraviti. Nato je bil do Mene skrajno spoštljiv, odšel je v kuhinjo in kuharicam naročil, naj za nas pripravijo najboljše ribe, in to so tudi storile.

67. Farizeji in pismouki skušajo Gospoda. Luka 17, 20, 21

1 Zvečer so se v prenočišču znašli tudi vsi v tem kraju službujoči farizeji, rabini in neki pismouk, in gostilničar, ki je menil, da Mi bo tako zagotovil prijetno družbo, jih je obvestil, da sem zdaj tudi Jaz, ki sem prej čudežno ozdravil deset gobavih njihove hude nadloge, njegov gost, in z več sopotniki v veliki jedilnici.

2 Ko so torej številni **farizeji**, pismouk in rabini to slišali, so takoj vstali od miz in se začeli pomenkovati med seboj: »No prav, naj tudi mi preverimo, kako je z njim, ki je tako znan vsepovsod, in celo med pogani. To naj bi bil obljubljeni judovski mesija, ki naj bi zasnoval Božje kraljestvo na zemlji. Videli bomo, ali nam bo kos.«

3 S temi nameni so v gostilničarjevem spremstvu prišli k nam v veliko jedilnico, naročili, naj jim pripravijo mizo in kar najboljše postrežejo z najboljšim vinom, kruhom in najboljše pripravljenimi ribami ter še drugimi jedmi. Ko je bila miza na veliko zadovoljstvo njihovih debelih trebuхов zelo dobro založena, so sedli tudi sami ter takoj z glasom in vedenjem kazali, da so gospodarji tega kraja.

4 Mi pa smo bili do njih ravnodušni, kot da smo komaj opazili, da so se znašli v naši jedilnici; jedli in pili smo in se pogovarjali o povsem navadnih stvareh. Nato so na našo mizo prinesli še ribe in začeli smo jesti.

5 Farizeji pa so opazili, da jemo najdragocenejše plemenite ribe in pijemo tudi najboljše vino. **Eden od farizejev** se je obrnil na

gostilničarja in rekel: »Zakaj tudi za nas nisi naročil takšnih rib? Smo mar kaj manj kot ti Galilejci, od katerih nekatere kar dobro poznamo?«

6 **Gostilničar** je odgovoril: »Na to, ali ste manj ali ne, se ne oziram, kar kdo naroči, to dobi. Kar ste naročili, je že na vaši mizi; če pa bi hoteli tudi plemenite ribe, je še zmeraj čas, da jih pripravimo na vašo željo.«

7 Farizeji pa so vedeli, da so takšne ribe zelo drage in da gostilničar takšne jedi zmeraj tudi krepko zaračuna, zato jih niso naročili. Toda, da bi prikril farizejsko skopost, se je oglasil eden izmed njih: »Če takšnih rib nismo mogli dobiti kot prvi, jih tudi kot drugi nočemo!«

8 **Gostilničar** je pripomnil: »Lahko rečete, kar hočete, to me niti najmanj ne gane. Če mi kdo naroči le dober obrok, ne da bi bil povedal, kaj naj mu dam, kako mi more očitati, če mu dam, kar hočem; in kdo mi lahko ukaže, naj tistemu, ki je naročil nekaj določnega, prinesem na mizo nekaj drugega? Kratko in jedrnato, pri meni velja staro pravilo: Vsakomur svoje!«

9 **Farizej** je rekel: »Prav imaš in temu niti ne oporekamo; je pa nenavadno, da si ti, ki ne sloviš kot darežljiv človek, prav tem Galilejcem, ki so skoraj naši sosedje in pri katerih je zelo dvomljivo, ali bi tako dragocene ribe sploh lahko plačali, tako zelo naklonjen!«

10 **Gostilničar** je odgovoril: »Tudi to vam nič mar! Ljudje, kakršni ste vi, pridejo k meni kar pogosto – toda takšni, kakršen je tudi vam znani zdravilec Jezus iz Nazareta, ki je z resnično prečudežno močjo Svoje besede in volje deset z najhujšo gobavostjo obremenjenih ljudi, ki ste jim sami komaj pred eno uro izdali potrdilo, v trenutku očistil in ozdravil –, pa so nadvse redki, pravzaprav jih sploh še ni bilo tukaj, in tako je vsakemu zlahka razumljivo, da jim človek prostovoljno izkaže pozornost, kakršno zaslužijo!«

11 Na to povsem dobro utemeljeno pripombo pa farizeji niso vedeli, kaj odgovoriti, in so hlinili prijaznost, čeprav je v njih kar vrelo od jeze. Potem so kar pošteno jedli in pili; tudi mi smo počeli enako, ni nam bilo mar, kaj počno jezni farizeji in o čem se pogovarjajo.

12 Toda vino je farizeje ustrezno podžgalo, in nameravali so se besedno spopasti z Menoj. Tedaj je vstal **pismouk**, se precej predrzno postavil Predme in rekel: »Mojster, povej nam torej, s katero močjo delaš svoje očitne čudeže?«

13 **Jaz** sem rekel: »Povedal vam bom – toda še prej Mi morate odgovoriti na vprašanje: Ali je Janezovo pridigo in krst določil *Bog* ali pa sta oba povsem *človeško* delo?«

14 Pismouk ni vedel, kaj naj odgovori. Kajti mislil si je: Če bom rekel: 'To je določil Bog,' mi bo rekel: 'Zakaj mu pa potem niste verjeli?', in če bom rekel: 'Bila sta človeško delo,' bo gostilničar in jutri tudi ves kraj proti nam. Vsi so namreč imeli Janeza za preroka, ki ga je obudil Bog.

15 Šele čez čas je **pismouk** odgovoril: »Mojster, tega ne vemo, zato ti ne morem odgovoriti niti z da niti z ne.«

16 **Jaz** pa sem rekel: »Potem ti tudi Jaz ne morem odgovoriti, s katero močjo opravljam svoje čudeže, in tako smo si torej bot!«

17 Nato je pristopil k Meni še **neki farizej** in rekel: »Mojster, o tebi smo slišali že marsikaj, med drugim tudi to, da bo po tebi zasnovano kraljestvo Božje na zemlji. S svojimi dejanji pričuješ o sebi samem, da si tisti, ki ga po stari obljubi pričakujejo vsi judje. Glej, tudi mi bi radi verjeli vate, toda povej nam, kako in kdaj bo Božje kraljestvo prišlo med ljudi te zemlje?«

18 **Jaz** sem odgovoril: »Tako kot si to predstavljate vi, prav gotovo ne!«

19 Nato se je oglasil **pismouk**: »Torej drugače?«

20 **Jaz** sem rekel: »Božje kraljestvo ne bo prišlo z nekakšnim zunanjim truščem, in ljudje ne bodo govorili: 'Glejte, tukaj ali tam je!', kajti Božje kraljestvo ni kraljestvo materije, temveč kraljestvo duha; in ker je Bog sam v Sebi pravečni in najčistejši duh, tudi Njegovo kraljestvo ni namenjeno telesu, temveč človekovi duši in duhu in kot takšno bo zasnovano na tej zemlji. Duša in duh pa prebivata v človeku in ne zunaj njega, zato je lahko Božje kraljestvo samo v človeku; ko pa bo prišlo k človeku, se ga bo ta zavedal samo v sebi in ne zunaj sebe.³³«

21 Farizeji niso vedeli, kaj naj odgovorijo na te Moje besede, in so se vrnili k mizi.

22 **Gostilničar** pa se je skrivoma zelo veselil, da sem farizejem zaprl usta, in naročil, naj na našo mizo prinesejo novo, najboljše vino, in Mi rekel: »Jejte in pijte, kolikor se vam ljubi; zapitek gre tokrat na moj račun!«

23 Tako smo dobro razpoloženi jedli in pili.

24 Ko so **farizeji** to videli, so se še bolj razjezili in glasno pripominjali: »In to naj bo mesija, ki ga je Bog poslal na ta svet! Kako samo

³³ Luka 17, 20 in 21.

žre in pije z učenci vred! Poleg tega tudi vemo, da se brati s cestninarji, pogani in drugimi grešniki in jé kruh z neumitimi rokami, zato naj dela še tako številne čudeže, pa vanj ne bo verjel noben pravi pismouk in farizej!«

25 Nato se je oglasil **gostilničar**: »Do tega Mu gotovo ni veliko! In če je On Gospod – in to zdaj tudi jaz verjamem –, potem Mu kot v Sebi najpopolnejšemu Božjemu duhu niti ni treba ravnati po naših posvetnih pravilih, temveč se moramo mi ravnati po tistih, ki nam jih bo dal On!«

26 **Farizeji** so odgovorili: »Kar nam govoriš, nas ne jezi, ker pač vemo, da si ti bolj Samarijan kakor jud; jezi nas zgolj to, da s svojim naukom in dejanji zapeljuje številne jude in se izdaja za nekaj, kar ne more biti, ker se v marsičem ne drži Mojzesovih postav!«

27 Vstal sem in resno rekel (**Jaz**): »S čim naj primerjam to sprevrženo ljudstvo? Janez ni pil in ni jedel skoraj nič drugega kakor kobilice in divji med ter živel strogo spokorniško, pa so rekli: 'Kakšen hinavec in svetohlinec!' To pa so rekli, ker jim je Janez očital brezbožnost in obilo grehov, zato so tudi pripravili Heroda do tega, da ga je vrgel v ječo in nato dal obglaviti.

28 Jaz pa jem in pijem, nisem noben pobožnjakar in zapečkar, do vsakogar sem prijazen in pomagam vsakomur, ki pride k Meni, verjame Vame in Me prosi za pomoč, oni pa pravijo: 'Kakšen pijanec in požeruh, prijatelj grešnikov, cestninarjev in poganov je in se ne drži Mojzesovih postav!'

29 Kaj pa pravila, ki jih učijo: 'Kar daruješ kot žrtveni dar, ti koristi bolj, kakor če bi častil očeta in mater!?' Ali takšna pravila ne odpravljajo Božjih postav in ne trpinčijo ljudi s predpisi, ki so jih tempeljski duhovniki postavili v dobro svojih trebuhov? Zato pa bo nekoč prišlo nadnje tudi toliko več prekletstva! Ljudem nalagajo neznosna bremena, sami pa ne mignejo niti z mezincem! Za velik žrtveni dar obljublajo dolge molitve, te pa potem prepustijo podrejenim služabnikom, da jih brezsrčno in nesmiselno na ves glas prav priskutno drdrajo pred prevaranimi in zaslepljenimi ljudmi. Ali niso podobni tistim, ki precejajo muhe, pri tem pa goltajo kamele?

30 Da, da, kruh jedo z umitimi rokami, toda njihovo srce je polno prostaštva in umazanije. Podobni so fino in umetelno pobeljenim grobovom, polnim trohnobe in smradu. Če človek jé kruh z neumitimi rokami, ga to ne onesnaži – še najmanj tedaj, če ni imel niti priložnosti, da bi si jih prej umil; toda laž, prevara, zavist, pohlep,

žretje in požrešnost, nadutost, sovraštvo, jeza, nečistovanje, vlačuganje, zakonolomstvo in zanikanje Boga pa samo po sebi onesnažijo vsega človeka in iz njega ustvarjajo otroka pekla!«

31 Ko so farizeji to slišali, so se skrajno razjezili, vstali od mize in zapustili sobo, tega pa smo bili vsi zelo veseli.

32 Gostilničar je prišel k Meni in se Mi ni kar mogel zahvaliti, da sem farizejem tako odkrito zalučal resnico v obraz, pa tudi vsi Moji učenci so Me hvalili.

33 Nazadnje je **gostilničar** dejal: »O Gospod in Mojster, zaradi tega Tvojega govora bo morda kateri od teh farizejev vendarle imel boljše mnenje o Tebi?«

34 **Jaz** sem odgovoril: »Prej boš spral deset temnopolnih do belega, kakor da bi se kateri od teh iztirjencev spreobrnil in spokoril! Človek, v katerem so se skopost, zavist in gospodovalnost pregloboko ukoreninile, se bo le stežka poboljšal. Toda zdaj naj kar tuhtajo; jutri je še en dan, ko bo tudi mogoče kaj storiti!«

68. Gospod ozdravi bolnega gostilničarjevega hlapca

1 (**Gospod**): »Imaš pa bolnega hlapca, tvoj ljubljenec je, ker ti je zmeraj kar najzvesteje in najbolj zavzeto služil, in že leto dni tako zelo trpi zaradi putike, da niti vstati ne more s postelje. Če želiš in verjameš, mu lahko pomagam.«

2 **Gostilničar** je rekel: »O Gospod in Mojster, če mi nameravaš izkazati tolikšno milost, bom zmeraj storil vse, kar želiš.«

3 **Jaz** sem rekel: »Naj se zgodi po tvoji veri! Pojdi k hlapcu in pogledaj, ali še trpi!«

4 Gostilničar se je kar najhitreje podal v izbo, v kateri je ležal hlapec, in glej, ta je bil zdrav. Gostilničarju je povedal, da se mu je razločno zazdelo, kot da bi se bilo zabliskalo, in v trenutku sta izginili bolečina in slabost, tako da bi najraje kar vstal z bolniške postelje. Bog je moral nad njim storiti čudež.

5 **Gostilničar** pa mu je rekel: »Le mirno vstani in pridi pozneje v veliko dvorano; tam boš videl Tistega, ki te je tako čudežno ozdravil!«

6 Hlapec je kmalu storil, kar mu je naročil gostilničar, ta pa se je z najhvaležnejšim srcem takoj vrnil k nam.

7 Ko je gostilničar spet prišel k nam, se Mi je zahvalil, kmalu zatem pa je prišel tudi ozdravljeni hlapec in z njim še drugi domači,

hlapci in deklet; vprašali so, kateri od nas je glavnega hlapca tako čudežno ozdravil putike.

8 **Gostilničar** je pokazal Name in rekel: »Za tega bogočloveka tukaj lahko odkrito rečem in priznam, da vsi mi še zdaleč nismo vredni, da bi prišel k nam in prestopil prag te hiše. Njemu se zahvalite za milost, ki nam jo je izkazal, in Ga častite zmeraj pred vsemi ljudmi!«

9 Po teh gostilničarjevih besedah Mi je hlapec padel k nogam, se Mi zahvaljeval, Me glasno blagroval in to so storili tudi drugi domači, hlapci in deklet. Zaradi tega je nastal v hiši velik hrup; slišali so ga tudi farizeji, čeprav so bili v precej oddaljeni sobi. In eden izmed njih je prišel, da bi videl, kaj se dogaja.

10 Ko pa je zvedel, da sem hlapca povsem ozdravil putike in tudi kako, se je razjezil in rekel gostilničarju, ki ga je poklical k sebi (**farizej**): »Pazi se tega ljudskega hujška; morda dela takšne čudeže s pomočjo najvišjega vseh hudičev ali s kakšno drugo čarovnijo, ki se je verjetno naučil od esenov! Rimljani bodo kmalu izvedeli, da mu vsi ljudje sledijo in ga hočejo nazadnje imeti celo za kralja vseh judov, pa bodo prišli nad nas Rimljani in nas hudo zdelali!«

11 **Gostilničar** je odgovoril: »Zaradi tega čudodelnika, ki ga Rimljani prav gotovo poznajo že bolje kakor mi, mi ne grozi nobena nevarnost od njih, temveč od vas, če ne bi bil rimski podložnik! Toda vi se lahko bojite tega človeka, ki mora biti poln Božjega duha, sicer ne bi mogel delati takšnih znamenj in dejanj, ki so mogoča samo Bogu; kdor je poln Božjega duha, je pravi gospodar vsega v nebesih in na zemlji, in tisti, ki so Mu sovražni, se morajo bati Njega, in ne On njih. Tvoje, meni namenjeno svarilo, ne bo v meni nikoli pognalo korenin.«

12 Ko je rabin, ki je bil tudi nižji farizej, slišal gostilničarjeve besede, je postal še bolj nejevoljen, ni pa pripomnil ničesar več, temveč se je odpravil k sopotnikom.

13 Ko je prišel k njim, so ga takoj vprašali, kaj se je zgodilo.

14 Toda po gostilničarjevih besedah je začel rabin vendarle pre-mišljevati, zato je le ravnodušno poročal o tem, kar naj bi se zgodilo: domači naj bi namreč ob dogodku pripravili le majhno nepomembno veselico.

15 To je **drugim farizejem** zadoščalo in niso več spraševali, temveč so se še naprej gostili in rekli: »Naj kar ima zaslepljeni gostilničar veselje, da v potepuškem čudodelniku – ta je očitno iz esenske šole,

ki jo Rimljani kar spoštujejo –, slavi svojega odrešenika in mesijo; v nekaj tednih se mu bo to že razblinilo in vse bo pozabljeno!»

16 Da so bili že dokaj okajeni farizeji tako razpoloženi, je bilo dobro za nas, saj smo imeli poslej mir in lahko smo se pogovorili o pomembnih stvareh.

17 Tudi domači, sluge in dekle, ki so prišli v našo sobo, so se po gostilničarjevem ukazu znova podali na delo; kajti zaradi množice tujcev, ki so iz Kafarnauma prišli v ta trg večinoma zaradi trgovanja, so imeli še marsikaj opraviti. Samo ozdravljeni hlapec je ostal pri nas, jedel in pil je z nami in se krepčal.

69. Vrednost tempeljskih pravil

1 **Gostilničar** pa Mi je rekel: »O Gospod in Mojster, ker zdaj v miru sedimo skupaj in se nam ni treba več bati, da bi nas kdo zmotil, in še ni tako zelo pozno, Te prosim, da mi poveš še marsikaj, kar je nujno za dosego resničnega zveličanja duše.«

2 **Jaz** sem rekel: »Neomajno veruj v Boga, izpolnjuj Njegove zapovedi, na vso moč ljubi Njega in svoje bližnje kakor samega sebe. In veruj, da sem obljubljeni mesija, ki je zdaj v mesu prišel na ta svet kot *večna resnica, luč in življenje samo*, da bi večno živeli vsi, ki verujejo Vame in se ravnaajo po Mojem nauku! Če vse to verjameš in se po tem ravnaš, potem si boš za svojo dušo pridobil pravo in živo zveličanje in ga ohranil na vekomaj.

3 Glej, to povsem zadošča za pridobitev Božjega kraljestva v sebi; vse drugo ne koristi nič in ni za dušo pred Bogom nič vredno. Če ti to povem kot Gospodar vsega življenja, potem si lahko tudi prepričan, da je tako in nič drugače.«

4 **Gostilničar** je rekel: »O Gospod in Mojster, trdno sem prepričan o tem; toda Mojzes je dal še veliko pravil in predpisov: katere jedi lahko ješ kot jud, pogostejše umivanje telesa, post, pokoro v raševini in pepelu, nošenje spokorniške suknje in še številne druge, ki si jih človek težko zapomni in zato še teže upošteva, ter se tako zmeraj boji, ali je morda nevede že veliko zagrešil. Kako naj ravna v takšnih primerih? Ali je strogo upoštevanje vseh pravil, ki so jih dali Mojzes in tudi drugi preroki, nujno za to, da bi človek Bogu ugajal?«

5 **Jaz** sem rekel: »Če boš upošteval, kar sem ti pravkar dejal, si že izpolnil vse, kar so Mojzes in preroki predpisali, da je treba storiti. Da

bi človek ohranil svoje telo, mora jesti in piti; jedi in pijača pa morajo biti čisti in sveži. In tako je za telo tudi dobro in zdravo, da se ohranja kar se da čisto in da je človek v vsem tudi čist, zmeren in stvaren. In takšni predpisi so zato dobri in koristni ne samo za jude, temveč za vse ljudi; v bolnem telesu se tudi duša teže dvigne do tega, kar podpira njen blagor in jo krepi za večno življenje.

6 Glej, zato je Bog po Mojzesu in drugih prerokih predpisal, kaj v zemeljskem življenju koristi človekovemu telesu, in človek stori dobro, če upošteva tudi ta pravila.

7 Kdor ravna tako, kot sem ti prej povedal, tega potem v srcu že vodi duh Božjega kraljestva in mu razkriva tudi pravila za dobro njegovega mesa, in v tem, kar sem ti povedal, je vsebovano tudi že vse. Ali si vse to dobro razumel?«

8 **Gostilničar** in z njim kar najbolj hvaležno tudi **ozdravljeni hlapec** sta rekla: »O Gospod in Mojster, zahvaljujema se ti iz vse duše, vsega srca in iz vseh najinih življenjskih moči za ta Tvoj res modri in resnični pouk, ki je v naju prižgal povsem drugačno luč kakor dolge farizejske pridige, usmerjene zgolj v strogo upoštevanje številnih zunanjih stvari in pravil kot edino odrešujočo pot. Skoraj nič pa jim ne pomeni izpolnjevanje Božjih zapovedi, čeprav se samo po teh duša čisti in krepi za večno življenje, in pravijo, naj človek namesto tega raje dá žrtveni dar – saj naj bi bilo to zanj koristnejše kakor togo in težko izpolnjevanje zapovedi.

9 In tako lahko pogosto vidimo, da ljudje puščajo pred vrati farizejev težke darove, skoraj nikogar pa ni več, ki bi izpolnjeval stroge Mojzesove postave. Kajti pravijo: Če lahko človek z darovi doseže pri Bogu isto in se še bolj očisti grehov kakor s težkim izpolnjevanjem zapovedi, je darovanje veliko udobnejša pot in tudi vest je razbremenjena, saj po besedah farizejev darovi pred Bogom poravnajo vse, izpolnjevanje zapovedi pa samo toliko, kolikor zmore človek strogo in vestno izpolnjevati to ali ono zapoved.

10 In če takšen nauk primerjam s tem, ki si mi ga Ti, o Gospod in Mojster, dal in najjasneje razložil, se neskončno razlikujeta. Pri Tebi je vse polna in živa resnica, pri farizejih pa gnila in mrtva laž, po kateri res nobena duša ne more doseči večnega življenja. Gospod, kako naj se v prihodnje vedemo do farizejev?«

11 **Jaz** sem odgovoril: »Kar pridigajo kot čisto Mojzesovo besedo in besedo prerokov, temu prisluhnite in se ravnajte po čisti besedi; farizejskih pravil pa ne upoštevajte, kajti ta so Bogu priskutna!

12 Saj je vendar tudi zapisano: 'Glej, to ljudstvo Me časti z ustnicami, toda njegovo srce je daleč od Мене!' Jaz pa vam pravim: Bliža se konec teh učiteljev ljudi! Zato sem prišel k vam kot *resnica*, *pot in življenje* in z zemlje bom pometel laž in njena zla dela. Sicer bom kmalu zapustil ta svet, in medtem, ko ne bom več viden med vami, se bosta med ljudmi na zemlji še naprej bohotili laž in njena sprevrženost; toda potem bom ob pravem času spet prišel k vam, ljudem, z vso Svojo močjo in oblastjo ter uničil vladavino laži in prevare!

13 Že zdaj pa pripravljam v srcih ljudi podlago za to in gradim nov tempelj in novo Božje mesto. Naj se ta graditev čim prej konča, da bo tako stari tempelj, mesto laži, prevare in vsega zla za zmeraj uničen!

14 Tega v vsej čistosti seveda še ne morete povsem razumeti; toda ko vas bo prežal Moj duh, se vam bo povsem razjasnilo tudi to in se boste spomnili, kaj sem vam napovedal.«

15 Teh Mojih besed pa tudi Moji učenci niso mogli povsem razvozlati, zato so se začeli pogovarjati takole (**učenci**): »Že pogosto je govoril o drugem prihodu na to zemljo, toda zmeraj bolj nejasno, tako kakor so to počeli preroki. Znova Ga temeljito izprašajmo – morda pa nam tokrat le pove o tem kaj bolj določno in natančno!«

70. Vnovični Gospodov prihod. Luka 17, 22–36

1 Po posvetovanju so se **učenci** obrnili Name in rekli: »Gospod in Mojster, velikokrat si nam že dejal, da nam bo dano povsem dojeti skrivnosti Božjega kraljestva, in marsikaj si nam že nadvse razumljivo razkril, tako da v duhu dobro spoznavamo Tvoje neskončno stvarstvo in še tisočero drugih stvari, ki si jih noben posvetni modrec ne more niti zamisliti niti jih z lastnim iskanjem in raziskovanjem docela razumeti; zato tudi vse človeško znanje, razen našega zdaj, ni kaj prida. Povej nam še kaj več o Svojem vnovičnem prihodu! Kdaj se boš vrnil, kje in kako? Zdi se nam, da sodi tudi to med razumevanje skrivnosti Božjega kraljestva.«

2 **Jaz** sem rekel: »Tudi to sem vam že večkrat povsem zlagoma razkril; toda ker tudi vas ni še povsem prežal Moj duh, tega še ne razumete dovolj poglobljeno. Leta, dneva in ure pa vam ne morem navesti zato, ker je vse na tej zemlji odvisno od človekove svobodne volje. Zato tega ne ve noben angel v nebesih, to ve samo Oče in tisti,

ki mu On to razkrije. Da bi morali to že vnaprej vedeti v vseh podrobnostih, pa ni za blagor duše niti najmanj potrebno.

3 Ali bi bilo za ljudi dobro, da bi vnaprej natančno poznali dan in uro svoje smrti? Za res maloštevilne, v duhu povsem prerrojene, seveda; toda za nešteto drugih pa bi bilo védenje o tem prava poguba! Kajti bližajoča se smrtna ura bi jih tako navdala z grozo, strahom in dvomom, da bi lahko zasovražili življenje in si ga predčasno skrajšali, da bi se ognili strahu pred smrtjo, ali pa bi postali tako zelo leni, da bi se ob tem duša le stežka zveličala. In tako je torej za takšnega človeka boljše, da vnaprej ne ve, kaj, kako in kdaj se bo v tem svetu to ali ono zgrnilo nadenj in se tudi mora zgrniti.

4 Povem vam: Prišel bo čas, ko vas bodo v vaših naslednikih v veri, tako kakor zdaj vi Mene, spraševali, kdaj bo prišel dan Sina človekovega, in hrepeneli boste po tem, da bi ga videli, in kljub temu ga ne boste videli tako, kot bi si želeli³⁴. V tistih časih se bodo oglašali številni ljudje in zbujali pozornost, ko bodo prav modro govorili: 'Glej tu, glej zdaj in tedaj je ta dan!' Toda ne pojdite tja in ne nasedajte takšnim prerokom³⁵.

5 Dan, ko bom znova prišel, bo podoben blisku, ki bo od vzhoda do zahoda razsvetlil oblačno nebo in zasijal nad vsem, kar bo pod nebom³⁶. Preden se bo zgodilo to, pa bo moral – kot sem vam to že večkrat napovedal – Sin človekov še veliko pretrpeti in ga bo ta rod³⁷ povsem zavrgel, namreč judje in farizeji, in v poznejših časih tisti, ki se bodo imenovali novi judje in farizeji.

6 In tako kot se je zgodilo v Noetovem času, se bo zgodilo tudi v času vnovičnega prihoda Sina človekovega³⁸. Pili in jedli so dobro razpoloženi, se ženili in množili vse do dne, ko se je Noe povzpел v barko, potem pa je prišel potop in vse pokončal³⁹. Enako se je zgodilo v Lotovem času: pili so in jedli, kupovali in prekupčevali, sadili in gradili⁴⁰. Toda tistega dne – to sem vam natančneje razložil na Oljski gori –, ko je Lot odšel iz Sodome, sta že začela deževati z neba ogenj in žveplo in pokončala vse pod seboj⁴¹.

---

³⁴ Luka 17,22.

³⁵ Luka 17,23.

³⁶ Luka 17,24.

³⁷ Luka, 17,25.

³⁸ Luka 17,26.

³⁹ Luka 17,27.

⁴⁰ Luka 17,28.

⁴¹ Luka 17,29

7 Glejte, tako bo tudi v tistih časih, ko se bo Sin človekov znova razodel⁴²! Kdor bo tistega dne na strehi, svoje stvari pa bo imel v hiši, naj se ne spušča s strehe, da bi jih vzeli! – To pa je treba razumeti tako: Kdor zadeve prav razume, naj ostane pri tem, in naj se ne boji, da bo morda zaradi tega izgubil zemeljske ugodnosti; kajti vse te bodo tako in tako izgubljene⁴³.

8 Še tale podobni prizor: Kdor se bo znašel na polju (svobodnem spoznanju), naj se ne obrača za tistim, kar je za njim (stari zmotni nauki in njihova pravila), temveč naj se spomni Lotove žene in naj gleda naprej in si prizadeva za resnico⁴⁴.

9 Še več vam povem: V istem času bosta dva v istem mlinu in opravljala enako delo. Eden bo sprejet, drugi zavržen, to pomeni, da bo pravični delavec sprejet, neustrezni in sebični pa zavržen. Kajti kdor bo skušal ohraniti svojo dušo zaradi sveta, jo bo izgubil; kdor pa jo bo zaradi sveta izgubil, ji bo ohranil življenje in ji pomagal do pravega, večnega življenja⁴⁵.

10 In naprej: V eni in isti noči duše bosta v isti postelji ležala dva. Tudi v tem primeru bo eden sprejet, drugi opuščen⁴⁶; to pomeni, da bosta oba na videz pripadnika iste veroizpovedi, vendar bo eden živo vero udejanjal in bo zato tudi sprejet v živo Božje kraljestvo polno luči, drugi pa bo zgolj spoštoval zunanje obrede, ki nimajo nikakršne notranje vrednosti za dušo in duha, in bo zato njegova vera brez dejanj ljubezni do bližnjega kakor mrtva, in tako ne bo sprejet v živo Božje kraljestvo, polno luči.

11 In naprej: Na polju dela se bosta znašla dva. Eden, ki bo nesebično delal v živi veri iz ljubezni do Boga in do bližnjega, bo tudi vzeti v Božje kraljestvo; tisti, ki bo na istem polju delal podobno kakor farizeji brez notranje žive vere in za svojo korist, pa bo, razumljivo, zavržen in ne bo sprejet v živo Božje kraljestvo, polno luči⁴⁷.

12 Glejte, tako bo z vnovičnim prihodom Sina človekovega. Če vas bo v prihodnje Moj duh globlje prežal, boste to, kar sem povedal, tudi bolje razumeli; za zdaj pa vam tega ne morem jasneje in nazorneje razložiti.«

---

⁴² Luka 17,30.

⁴³ Luka, 17,31a.

⁴⁴ Luka17,31 b in 32.

⁴⁵ Luka 17,33.

⁴⁶ Luka 17, 34.

⁴⁷ Luka 17, 37.

13 **Učenci** so rekli: »Gospod in Mojster, vse je lepo in prav in verjamemo Tvojim besedam; toda kje in kdaj se bo po zemeljskem času to zgodilo? Morda bi nam to vendarle povedal!«

71. Zadnje obdobje pred vnovičnim Gospodovim prihodom. Luka 17,37

1 **Jaz** sem rekel: »Čudno, da še ne razumete, saj sem vam že dostikrat omenil, zakaj se zemeljskega časa – kot si to zamišljate –, ne da enako na las natančno določiti, kot bi vam lahko na trenutek natančno napovedal, kdaj bo to ali ono goro in njene skalnate vrhove zadela strela! Kajti v tem primeru imamo opraviti z materijo, ki je obsojena in je povsem odvisna od Moje volje; toda pri ljudeh, ki imajo svobodno voljo, s katero sami odločajo o sebi, pa to ne poteka tako; razlog za to sem vam že večkrat omenil, zato ga končno le razumite in Me ne sprašujte zmeraj istih stvari!

2 Če pa že vsekakor želite natančneje zvedeti *kdaj* in *kje*, si zapomnite, kar vam bom povedal zdaj: kjer je mrhovina, tam se bodo kmalu zbrali tudi prosti orli.⁴⁸«

3 **Učenci** so rekli: »O Gospod in Mojster, spet si rekel nekaj, česar ne moremo razumeti! Kdo je mrhovina in kdo orli; in kje bo mrhovina in od kod bodo prileteli prosti orli?«

4 **Jaz** sem rekel: »Samo pogledjte gnilo in brezbožno farizejstvo, pa boste zagledali mrhovino! Jaz in vsi, ki verujejo Vame, judje in pogani pa so orli, ki bodo to mrhovino kmalu povsem pospravili. Mrhovina je prav tako tudi grešna noč duše, okoli katere se začne širiti svetloba življenja in jo – tako kot jutro noč –, uniči z vso njeno meglo in lažnimi prizori vred.

5 Kar se zdaj pred našimi očmi dogaja z gnilim, lažnivim in brezbožnim judovstvom, ki je prav gotovo postalo velikanska mrhovina in bo z njim po približno petdesetih zemeljskih letih konec, se bo v poznejšem času zgodilo tudi z naukom in s cerkvijo, ki jo zdaj ustanavljam. Postala bo še hujša mrhovina, kot je zdaj judovstvo, in z vseh strani bodo planili nanjo prosti orli luči in življenja ter jo kot mrhovino, ki namerava okužiti ves svet, použili z ognjem prave ljubezni in močjo svoje svetlobne resnice. To se lahko zgodi celo, še preden bo minilo polnih dva tisoč let odslej, ko sem telesno med vami, kar sem vam omenil že ob drugih priložnostih.

---

⁴⁸ Luka, 17,37.

6 Tedaj ste se spraševali in se še danes sprašujete, zakaj bo Bog to dopustil. Vendar sem vam že pogosto, tako kot tokrat, povedal, da z ljudmi, ki jim je za njihovo samodoločitev dana povsem svobodna volja, z vsemogočnostjo Svoje volje ne morem in ne smem ravnati tako kakor z vsemi drugimi ustvarjenimi bitji, velikimi in malimi v vsej neskončnosti; kajti če bi to storil, potem človek ne bi bil človek, temveč žival, rastlina ali kamen, ki ga usmerja Moja vsemogočnost. Upajmo, da boste to le spoznali in dojeli in Me ne boste več kar tako zlahka spraševali stvari, ki so samoumevne vsakemu bistrejšemu mislecu.

7 Če pa se že v tem času, ko še bivam in živim v mesu med vami na tej zemlji, nekateri v Mojem imenu potikajo naokoli in širijo Moj nauk zgolj zaradi svoje materialne koristi ter vanj celo vpletajo lastno nečisto semenje, iz katerega bo med redko pšenico na njivi življenja in njegovo resnico kmalu pognalo veliko slabega plevela –, ali bo torej presenetljivo, če se bo v poznejših časih v Mojem imenu pojavilo še več lažnih in nepoklicanih učiteljev in prerokov ter z nasilnim govorjenjem, z mečem v roki vpilo ljudem: 'Glejte, tukaj je Kristus!' ali 'Tam je On!'

8 Če boste vi in pozneje vaši pravi in čisti nasledniki to slišali in videli, pa takšnim kričačem ne verjemite. Kajti zlahka jih bo mogoče prepoznati po njihovih dejanjih, tako kot drevesa po plodovih; kajti dobro drevo daje tudi dober sad, na trnju ne požene grozdje in na osatu ni fig.

9 V čem je Božje kraljestvo, kako in kje se razvije samo v človeku, sem vam povedal že prej pred farizeji; in tako boste tudi dojeli, da ne bo mogoče verjeti tistim, ki bodo vpili: 'Glej sem, glej tja!' Kajti tako kot je duh v človeku, in vse življenje, mišljenje, čutenje, znanje in hotenje izvirajo prvotno iz njega ter prežemajo vsa vlakna, je tudi Božje kraljestvo kot pravo kraljestvo življenja duha samo v človeku, in ne v zunanem svetu ali zunaj človeka.

10 Kdor to prav razume in dojame v polni, živi resnici, temu morebitni lažni prerok nikoli ne bo mogel do živega; kdor pa je po svoji naravi podoben zastavi v vetru ali trstju v vodi, ta bo resnično težko našel miren in pravi življenjski pristan. Zato tudi vi ne postanite zastave v vetru ali trstje, temveč bodite trdne skale življenja, ki jim ne bodo mogli do živega ne viharji ne valovi! Ali ste zdaj to dobro razumeli?«

11 **Učenci** so rekli: »Da, Gospod in Mojster, zdaj smo Te spet dobro razumeli, ker si nam zadevo pojasnil z razumljivimi besedami; kadar pa nam govoriš v pogosto zelo zastrtih prispodobah, ne moremo nič zato, če rečemo: 'Gospod, kje bo to, kako torej?' Se Ti pa tako kot zmeraj zahvaljujemo za Tvojo nam podeljeno milost in Te prosimo, da bi bil z nami zmeraj tako potrpežljiv!«

12 **Jaz** sem rekel: »Če bi tudi Jaz ravnal po človeško, bi Mi ob vas že marsikdaj zmanjkalo potrpljenja; toda ker sem Tisti, za katerega Me imate, in poln največje potrpežljivosti, strpnosti, ljubezni in blagosti, se nad Mojim potrpljenjem nikoli ne boste mogli pritoževati. Bodite pa tudi vi potrpežljivi, blagi in ponižni, kakršen sem Jaz iz vsega srca, in se med seboj ljubite kot pravi bratje, kakor tudi Jaz ljubim vas in sem vas tudi ves čas ljubil, pa boste tako vsemu svetu pokazali, da ste resnično Moji učenci! Nihče od vas naj si ne domišlja, da je več kot njegov součenec, ker ste vsi vi enaki bratje; le Jaz sam sem vaš Gospod in Mojster, in to bom tudi ostal na vekomaj, tako kakor v vseh časih tega sveta. Kajti če oče ne bi imel potrpljenja s svojimi otroki, kdo drug bi še lahko bil z njimi tako potrpežljiv?

13 Že kar nekaj časa skupaj gospodarimo za Božje kraljestvo, in v tem času ste že marsikaj zagrešili, pa še nikogar med vami nisem odslovil, celo tistega ne, na katerega sem vas že večkrat opozoril in je vse do te ure hudič, ki se še ni poboljšal. Toda Moja ljubezen in potrpljenje ga še nista obsodila; toliko manj bosta obsodila tiste, ki se Me oprijemajo z vso ljubeznijo in največjo vero! Zato se lahko zmeraj zanesete na Mojo največjo ljubezen in potrpljenje; kajti kdor ostane v Meni, v tem ostanem tudi Jaz.«

72. Božje kraljestvo

1 Nato se je oglašil **gostilničar**, poln čaščenja in spoštovanja: »O Gospod in Mojster, Tvoja dejanja so nadvse čudovita – toda Tvoje besede so čista resnica in življenje. Po tem, kako *ravnaš*, še slepec opazi, da sta v Tvoji volji več kot človeška moč in oblast; toda ko *spregovoriš*, človek šele dokončno spozna, da si Ti Gospod sam! Kajti modrost Tvojega govorjenja je več kakor najsijajnejša svetloba opoldanskega sonca.

2 Vendar bi si Te zdaj tudi jaz dovolil, o, Gospod in Mojster, vprašati nekaj o Božjem kraljestvu. Vprašal pa bom, če mi boš prej to najbolj milostno dovolil.«

3 **Jaz** sem rekel: »Vprašaj, kar želiš, in odgovoril ti bom!«

4 **Gostilničar** je rekel: »Gospod in Mojster, Svojim ljubim učencem in ob tem tudi meni in mojemu dragemu slugi, ki si ga ozdravil, si nadvse modro govoril o Svojem skorajšnjem odhodu in ob tem tudi o prihodu Božjega kraljestva na to zemljo. Ob tem mi je nekaj zelo zbudilo pozornost, in sicer tisto o Božjem kraljestvu, ki naj bi nekoč v daljnih časih prišlo na zemljo, in to naj bi bil njegov pravi prihod.

5 Rekel si tudi, da Božje kraljestvo ne bo nikoli prišlo med ljudi z zunanjim truščem, temveč naj bi bilo že najgloblje v človeku; ta pa ga mora samo iskati, najti in razkriti v sebi samem.

6 Menim pa, da smo zdaj vsi tukaj v Tvoji navzočnosti, ki očitno ni *v* nas, temveč še kako zelo *zunaj* nas, in lahko nadvse zanesljivo rečemo: Glej, tukaj je Kristus, od vekomaj maziljeni Gospod vsega veličastja, in On sam je vse v vsem in tako tudi večno Božje kraljestvo, življenje in resnica! Ker pa si Ti zdaj pri nas, potem tudi Božjega kraljestva ni *v* nas, temveč je *pri* nas, med nami.

7 Ali bo v času, ki si nam ga napovedal, s to najsvetejšo zadevo tudi tako kakor zdaj ali pa se bo Tvoj drugi prihod morda zelo razlikoval od zdajšnjega?«

8 **Jaz** sem odgovoril: »O ljubi prijatelj, res si dobro govoril in lahko ti povem, da te k temu nista navdihnili tvoje meso in kri, temveč samo tvoj duh; toda kljub temu bo vnovični prihod Sina človekovega nekoč takšen, kot sem vam ga dovolj jasno opisal.

9 Prav imaš, ko praviš, da je Božje kraljestvo v Meni prišlo k vam in je pri vas in med vami; vendar to še ni dovolj, da bi človek dosegel in ohranil večno življenje duše, kajti Božje kraljestvo je v Meni sicer prišlo k vam, vendar še ni prodrlo v vašo notranjost. To se lahko zgodi in se bo zgodilo samo, če boste ne glede na ves svet Moj nauk v celoti sprejeli kot svojo voljo in ga tudi v celoti udejanjali. Ko se bo zgodilo to, potem ne boste več govorili: 'Kristus in z Njim Božje kraljestvo je prišel k nam, biva ob nas in je med nami!'; temveč: 'Zdaj ne živim več jaz, temveč v meni živi Kristus!'. Šele ko se bo to pri vas uresničilo, boste živo dojeli, da Božje kraljestvo ne pride k človeku in vanj z zunanjim truščem, temveč se razkrije v človeku samem in priteguje dušo v svoje večno življenje, jo utrjuje in ohranja.

10 Človeku pa je treba najprej od zunaj pokazati pot z Božjo besedo, ki prihaja k njemu iz nebes, in potem bo mogoče reči: 'Naj bo mir s teboj; kajti Božje kraljestvo se ti je približalo!' Zaradi tega pa človek še ni v Božjem kraljestvu, niti ni Božje kraljestvo v njem.

11 Toda šele tedaj, ko začne človek neomajno verjeti in s svojim ravnanjem po nauku vero oživi, se začne v njem razkrivati Božje kraljestvo, kot se spomladi začne vidno razkrivati življenje v rastlini, od znotraj navzven, ko jo sonce od zunaj osvetljuje in ogreva in jo tako prisili, da začne delovati v sebi.

12 Vse življenje se sicer spodbuja in prebuja na videz od zunaj, toda nastajanje, razvoj, razgrinjanje, oblikovanje in utrjevanje zmeraj potekajo iz notranjosti navzven.

13 Torej morajo tudi živali in ljudje svojo hrano najprej od zunaj sprejeti vase; toda zgolj sprejetje hrane in pijače še zdaleč ne pomeni tudi, da se telo zares hrani; hranjenje se namreč začne šele iz želodca in prehaja v vse druge dele telesa. Tako kot je želodec nekakšno življenjsko hranilno srce telesa, je tudi človeško srce hranilni želodec duše, da se lahko v njej prebudi Božji duh, Moj nauk pa je prava življenjska jed in prava življenjska pijača za želodec duše.

14 In tako sem v Svojem nauku za ljudi pravi življenjski kruh iz nebes, ravnanje po nauku pa prava življenjska pijača, najboljše in najkrepkejše vino, ki s svojim duhom oživlja vsega človeka in ga razsvetljuje z najsvetlejšim plamenom življenjskega ognja. Kdor uživa ta kruh in pije to vino, ta nikoli več ne bo smrti videl, čutil in okusil.

15 Če ste zdaj to razumeli, se po tem tudi ravnajte, in Moje besede bodo postale v vas najpopolnejša in najbolj živa resnica!«

73. Gospodovo pojasnilo o uživanju Njegovega mesa in pitju Njegove krvi

1 **Učenci** so nato rekli: »Gospod in Mojster, tvoj pouk zdaj dobro razumemo, toda nekoč v Kafarnaumu, kamor ti je sledilo veliko ljudi iz vseh pokrajin okoli Jeruzalema, si govoril približno isto o uživanju Svojega mesa in pitju Svoje krvi, in je bilo to poslušalcem očitno težko razumljivo, zlasti tistim, ki Tvoje preproste in jasne besede niso razumeli, zato so Te tedaj zapustili številni učenci. Tudi mi tega sprva nismo razumeli, zadevo nam je razložil šele gostilničar, ki pravzaprav niti ni bil tvoj učenec. In če zdaj primerjamo tvoje tedanje poučevanje

z današnjim, ugotovimo, da si povedal isto, le da zdaj razumljiveje in preprosteje. Imamo prav ali ne?«

2 Jaz sem odgovoril: »Vsekakor, saj sta kruh in meso eno in isto, tako kot tudi vino in kri, in kdor z Mojo Besedo uživa nebeški kruh in z ravnanjem po Besedi, torej z dejanji resnične, nesebične ljubezni do Boga in bližnjega pije vino življenja, ta uživa tudi Moje meso in pije Mojo kri. Tako kot se naravni kruh, ki ga človek zaužije, v njem spremeni v meso in popito vino v kri, tako se tudi v človekovi duši Moj besedni kruh spremeni v meso, in vino ljubečega ravnanja v kri.

3 Če pravim: 'Kdor uživa Moje meso', to že pomeni, da Moje besede ni sprejel samo v svoj spomin in jih razumejo njegovi možgani, temveč hkrati tudi v svoje srce. Srce pa je – kot je bilo pravkar povedano –, želodec duše, in enako velja tudi za vino, nastalo iz dejanj ljubezni, ki tako ni več vino, temveč že kri življenja. Kajti spomin in človekov razum sta v razmerju do srca skoraj nekaj takega kakor usta in naravni želodec. Dokler je naravni kruh še pod zobmi v ustih, še ni meso, temveč le kruh; ko pa prežvečen pride v želodec in ga tam prepojijo želodčni sokovi, je po svojih pretanjenih hranilih že meso, saj mu je podoben. In tako je z vinom ali z vodo – tudi ta prav gotovo vsebuje tudi takšne sestavine kakor vino, kajti brez vode, ki je podlaga za prehranjevanje vseh rastlin in živali, trta ovne. Dokler je vino še v tvojih ustih, se še ni spremenilo v kri, toda v želodcu se prav kmalu spremeni vanjo.

4 Kdor torej sliši Mojo Besedo in jo ohrani v spominu, ta hrani kruh v ustih duše. Ko začne v možganih o tem resno premišljevat, žveči kruh z zobmi duše; kajti razum v možganih je za dušo to, kar so zobje v ustih za fizičnega človeka.

5 Ko razum možganov predela Moj kruh, torej Moj nauk, in ga torej razume in sprejme kot polno resnico, ga mora še ljubezen sprejeti kot resnico v srcu in ga s trdno voljo udejanjiti. Če se zgodi to, se Beseda spremeni v meso in s trdno voljo do udejanjanja v kri duše; v tej pa je Moj duh, brez katerega bi bila duša enako mrtva kakor telo brez krvi.

6 Trdna volja udejanjanja pa je podobna dobri prebavni moči fizičnega želodca, ki ohranja vse telo zdravo in močno; če pa je prebavna moč želodca šibka, telo zboli in oslabi ter hira celo ob najboljših in najčistejših jedeh.

7 Enako se dogaja duši, če srce ni dovolj pripravljeno ravnati po nauku in ne razvije polne, zdrave, duhovne moči; duša ostane torej

napol tu, napol tam, hitro jo premagajo različni dvomi in pomisleki, pokušati začne zdaj to, zdaj ono hrano, ali ji ne bi morda bolje ustrezala in jo bolje okrepila. Če pa je duša slabotna, ji to ne pomaga veliko. Zdaj se sprašujete, ali slabotni duši potemtakem ni mogoče več pomagati? O da, pravim. Toda kako?«

74. Pomen ravnanja po Božji besedi

1 (**Gospod**): »Prisluhnite! Če ima človek slaboten želodec, zaužije vam dobro znano zeliščno pijačo, ki slabo prebavljive jedi po znani naravni poti spravi iz želodca in črevesja. Slabo prebavljive jedi pa so podobne pomislekom, ki se prebudijo v duši, ko začne dvomiti o svojem verovanju in ravnanju.

2 Kaj je treba storiti, ko se naravno slabotni želodec očisti, da bo spet postal krepak in takšen tudi ostal? Človek naj postane dejaven in se ustrezno giblje na svežem in čistem zraku, in želodec bo spet zdrav in krepak. In glejte, to naj počne tudi duša. Srce naj očisti vseh zmotnih naukov, pojmovanj in zamisli, naj ljubeče in s polno vero sprejme resnico, kakršno vas učim, in naj v skladu z njo postane dejavna in živa. Tako se bo duša kmalu zelo okrepila in za vedno ostala zdrava.

3 Zato naj ne bo nihče od vas zgolj poslušalec, temveč takoj tudi resen in zavzet uresničevalec Moje Besede, in tako bodo tudi v najkrajšem času iz njegove duše izginili vsi pomisleki in dvomi.

4 Tako kot naravni telesni želodec, če je zdrav in krepak, lahko sprejme vsakovrstno čisto in v stiski tudi nečisto hrano, ne da bi mu to škodovalo, ker s svojim delovanjem odstrani iz sebe vse nečisto ali pa to preobrazi v čisto, tako ravna tudi močan in zdrav želodec duše; in potemtakem je čistemu vse čisto in celo najbolj nečisti duhovno kužni hlapi pekla mu ne morejo škodovati.

5 Ko si boste v sebi povsem prilastili Moje kraljestvo, boste lahko hodili po kačah in škorpijonih in pili strupe iz pekla, pa vam to ne bo škodovalo.

6 Če ste vse to dobro razumeli, boste tudi po polni in živi resnici spoznali, kaj naj bi v Kafarnaumu razumeli pod pojmom 'jesti Moje meso' in 'piti Mojo kri', in potem vam nauk gotovo ne bo več težko razumljiv.

7 Človeškemu razumu je vsekakor težko temeljito pojasniti stvari in številne pojave v vidnem naravnem svetu, da bi se znebil vseh

mogočih zmot, polnih praznoverja, in se podal po poti resnice. Še neprimerno teže pa je zgolj možganskemu razumu in duši razumljivo pokazati vse, kar je za meseno človeško oko nevidno: vse nebeško duhovne stvari, moči, vse učinke in pojave!

8 Zato vam tudi ves čas govorim: Vso modrost duhovnih, nebeških življenjskih razmer in njihovo moč in oblast boste spoznali šele, ko boste tako, kot sem vam že zelo izčrpno razložil, povsem na novo rojeni v Mojem duhu. Zdaj pa se vprašajte, ali ste vso to resnico tudi povsem razumeli.«

9 Učenci so odgovorili: »Da, Gospod in Mojster, ko pred nami razgrinjaš skrivnosti Božjega kraljestva, jih tudi zlahka razumemo; ko nam govoriš v prisposodobah, pa pomen Tvojih besed po navadi le stežka razberemo, včasih pa sploh ne. Šele ko nam prisposodbo razložiš, spoznamo, da je takšne prizore in prisposodbe lahko dala samo popolna Božja modrost. O Gospod, iz vsega srca se Ti zahvaljujemo, ker si nadvse potrpežljiv z nami in za Tvojo ljubezen do nas! Če pa bomo kdaj kot ljudje opešali ali se utrudili na poti k resničnemu novemu in vnovičnemu rojstvu Tvojega duha v nas, potem nas, o Gospod, ne zapusti, temveč nas okrepi in ne dopusti, da bi kdaj postali šibki! In ko bo naša narava bojazljiva in žalostna, ker v prihodnje ne boš več vidno med nami, potem nas obišči s Svojo milostjo in usmiljenjem in nas potolaži, oživi našo ljubezen, vero, upanje in naše pričakovanje.«

10 **Gostilničar** in njegov ozdravljeni **glavni hlapec** sta dodala: »O Gospod in Mojster, za to, kar so Te prosili učenci, Te prosiva tudi midva!«

11 **Jaz** sem odgovoril: »Resnično, resnično vam povem: Za kar boste prosili Očeta v Mojem imenu, to vam bo tudi dano! Kje pa je kakšen oče med ljudmi, ki so še večinoma samopašno hudobni, da bi otroku, ki ga prosi za kos kruha, dal kamen, ali hčeri, ki ga prosi za ribo, dal kačo?

12 Če pa že ljudje, ki so – kot je bilo povedano –, samopašno hudobni, svojim otrokom dajejo dobre darove, koliko bolj bo edini nadvse dobri Oče v nebesih izkazal dobroto tistim, ki Ga ljubeče in zaupljivo prosijo zanjo!

13 Zato bodite ves čas veselega in pogumnega srca; kajti sveti in nadvse dobri Oče ves čas bedi nad vami in skrbi za vaše dobro in dušni blagor.

14 Oče pa je v Meni, tako kot sem Jaz ves čas in večno v Njem, in trdno vam zagotavljam, da vas do konca časov te zemlje nikoli ne bom pustil kot sirote.

15 Resnično vam povem: Kdor Me bo res ljubil in bo izpolnjeval Moje zapovedi, k temu bom prišel in se mu tudi razodel, in potem se bo lahko vsak prepričal, da na svetu ni sirota! Tisti, ki se mu bom razkril, pa naj tega ne ohrani zase, temveč naj podeli to tolažbo tudi z brati, da bodo tako tudi oni potolaženi in okrepljeni.

16 Kdor pa slabotne rad krepi, zaskrbljene tolaži in trpečim rad pomaga, si lahko obeta, da ga bom desetkratno poplačal v vsem. O tem ste lahko ves čas prepričani.«

17 Te Moje besede so razveselile in razvedrile vse, in gostilničar je spet naročil, naj nam napolnijo vrče z najboljšim vinom; pili smo in se pogovarjali še skoraj vso uro.

75. Nočna nevihta

1 Po eni uri je postalo na ulici nemirno; zapihal je močan veter in se silovito zaganjal skozi vrata in okna hiše. Tudi farizeji so se tako zelo prestrašili, da sta dva celo prišla k nam in gostilničarja prestrašeno spraševala, kaj bo.

2 **Gostilničar**, ki se je zaradi nenadnega viharja tudi sam prestrašil, je odgovoril: »Kako me lahko vi, Božji služabniki, sprašujete kaj takega? Saj veste vse, in pravite, da Bog na svetu brez vas, Svojih edinih zastopnikov, služabnikov in hlapcev, ne more nič. Zato tudi najbolje veste, zakaj je Bog dopustil, da je nenadoma nastal ta strašanski vihar, in kaj bo iz tega. Kaj naj bi o tem vedel jaz, ki ga ves čas prezirate kot na pol Samarijana, če pa se že vi, ki ste Bogu tako blizu, sami sprašujete v strahu in grozi?«

3 **Eden od farizejev** je rekel: »No, no, kot rimski državljani se nikar takoj ne razburjaj! Morda bi nam lahko kaj več povedal tisti izjemni Nazarenec, ki je prav gotovo dobro seznanjen z vsemi skrivnostmi narave? Kaj takega se tu še ni zgodilo! Vihar, kakršen je ta, ki divja zdaj čedalje huje, se začne navadno kot slaboten vetrič, se čedalje bolj krepi in nato preraste v orkan; toda pred tem viharjem ni bilo niti najmanjše sapice, temveč se je v trenutku pojavil kot mogočna poplava in zdaj divja in besni čedalje bolj silovito, tako da se že lahko sprašujemo, kaj bo iz tega.«

4 Prav ko je farizej hotel nadaljevati, se je zunaj močno zabliskalo in takoj po blisku je začelo silovito grozeče grmeti. Farizeja sta od strahu in groze skočila k nam in pri nas iskala zavetje in tolažbo. Ni trajalo dolgo, ko se je zabliskalo še drugič in še siloviteje ter prignalo k nam še druge farizeje in pismouka. Vsi v hiši so zgroženi rinili v našo dvorano, farizeji pa so se splazili pod mizo, pri kateri so prej sedeli.

5 **Gostilničar** Me je nato vprašal: »Gospod in Mojster, ponoči, ko ni videti zvezd, je težko določiti čas, toda zdi se mi, da mora biti že blizu polnoči. Večina ljudi, utrujenih od dnevnega dela, se je gotovo že pred dvema urama podala k počitku in naj bi ponoči v miru počivala; ob tem viharju to gotovo ne bo mogoče, saj besni tako močno, da mora prebuditi celo napol mrtvega in ga navdati s strahom in grozo. Zakaj se je tak vihar pojavil tako nenadoma? Poglej, sem človek, ki se zlepa ne prestraši, toda odkrito priznam, da sem zdaj kljub Tvoji vsemogočni navzočnosti zelo zaskrbljen zaradi divjanja in besnenja tega viharja, ki se niti najmanj ne umirja. Ali mu ne bi mogel ali hotel ukazati, naj se poleže? Kajti noč je čas, ko počiva vsa narava, in ne čas najsilovitejšega nemira. Zakaj naj bi na tisoče ljudi in živali doživljalo takšen strah in grozo zaradi nekega nočnega viharja?«

6 **Jaz** sem odgovoril: »Ali opaziš na Meni strah in grozo? Naj vihar zunaj še tako divja in besni, pa se zaradi tega nobenemu pravičnemu ne bo skrivil niti las!

7 Veliko hujši je notranji vihar v kakšnem velikem grešniku, ko se bliža njegov konec in vidi pred seboj večno smrt, nad svojo glavo pa Božjo jezo. Ali bo pri Bogu še lahko upal na milost in usmiljenje, ko pa ni nikoli prej nobenemu revežu izkazal niti najmanjšega usmiljenja, namesto tega pa številne ljudi spravil v veliko nesrečo in najhujšo stisko? Glej, prijatelj, takšen vihar v duši je neprimerno strašnejši od viharja v naravi, ki zelo koristi zemlji, ob tem pa tu in tam povzroči tudi kakšno majhno škodo. Zato naj le divja in besni še nekaj časa, ob njem bomo kljub temu vedri in dobro razpoloženi!«

8 Ko sem tako potolažil in pomiril gostilničarja, je znova udarilo več silovitejših strel, spremljalo jih je tako mogočno bobneče grmenje, da se je zatresla vsa gostilničarjeva, sicer trdna hiša.

9 Ko so **farizeji**, ki so se skupaj stiskali pod mizo, začutili, kako se trese hiša, so začeli s tresočim se glasom klicati: »Jehova, Bog Abrahama, Izaka in Jakoba, usmili se nas in ne dovoli, da bi bili pokončani zaradi teh čarovniških in zločinsko predrznih esenov, ki se imenujejo

judje, vendar se pajdašijo s Samarijani, pogani, cestninarji in drugimi grešniki ter se povzdigujejo nad nas, Tvoje prave služabnike, in nas vsepovsod pri ljudeh dolžijo, da po nemarnem izgovarjamo Tvoje ime in, kot vemo, tudi pogosto skrunijo sabat!«

10 Komaj so farizeji to izgovorili, se je ob silnem poku sprožilo še več mogočnih strel, in ena je zadela celo sinagogo, ki je stala nasproti gostilničarjeve hiše, ter zažgala vse lesene dele, streho, klopi, mize in zaboje.

11 **Gostilničar** je skozi okna dvorane to takoj opazil in posvaril farizeje: »Vstanite in pojdite gasit, kajti zadnja strela je udarila v sinagogo in vnela lesene dele! Sinagoga je zdaj v plamenih; pojdite tja in skušajte rešiti svoje zaklade in svetinje!«

12 Ko so farizeji to slišali, so takoj skočili in zagnali velik hrup po hiši ter skušali Mene in Moje učence prisiliti h gašenju požara.

13 **Jaz** pa sem rekel z resnim glasom: »Kaj mi mar vaš ogenj in vaša sinagoga! Saj ste že poklicali svojega boga. Zakaj torej ne usliši vaših prošenj? Resnično, če bi Jaz, po vašem mnenju domnevni esen, prosil Abrahamovega, Izakovega in Jakobovega Boga naj ukaže viharju, naj se poleže, bi se to tudi takoj zgodilo. Toda tega ne bom storil, kajti imate Me za krivoverca in grešnika nasproti vašemu bogu, v katerega pa vi sami v srcih nikoli niste verjeli. Kar obrnite se na svojega boga in čakajte, ali vas bo uslišal in vam pomagal.«

14 Farizeji so postali še vsiljivejši in prosili so nas, naj jim pomagamo, tako da bi bilo pred ognjem, ki se je naglo širil, še mogoče kaj rešiti.

15 Tudi **gostilničar** Me je prosil: »O Gospod in Mojster, če že nočeš uslišati teh slepih farizejev, usliši vsaj mene. Kajti glej, moja hiša je le približno sedemdeset korakov stran od goreče sinagoge; in če se bo močni veter obrnil, utegne tudi moja hišo zajeti ogenj, in še toliko laže, ker ne dežuje!«

16 **Jaz** sem rekel: »Zagotovil sem ti že, da se pravičnemu ne bo skrivil niti las, in četudi bi se veter desetkrat obrnil, se tebi in tvoji hiši ne bo zgodilo nič slabega. Takšni vetrovi pa se ne obrnejo tako zlahka, dobro jih poznam, zato se ti zdaj ni treba ničesar bati.

17 V tej sinagogi pa je nakopičeno veliko nepravično pridobljenega bogastva ubogih vdov in sirot, ki zato tavajo v tujini, vzdihujejo in tožijo, medtem ko se ti slepi farizeji, ki se dajo častiti judom kot Božji služabniki, tukaj prav brezskrbno pitajo, ne da bi jim bilo mar za resnično dobro ljudi. Zato tudi ni prav nič škoda takšnih zakladov,

ki nikoli ne morejo ugajati Bogu. Njihovi lastniki, ki se jim zdaj upravičeno dogaja škoda, pa bodo v prihodnje še naprej prav tako dobro živeli kakor doslej.«

76. Mlajši farizej začinja prepoznavati Gospoda

1 Ko so farizeji slišali, kaj sem povedal, je **eden** izmed njih, ki je bil nekoliko boljši, rekel pismouku: »Ta Galilejec pa ne govori tako napačno. Njegove besede sicer bodejo kot ostre puščice, toda vse, kar je povedal, je res. Zakaj je morala strela zadeti prav našo sinagogo? Galilejec pozna naše poslovanje, ki ga res ni mogoče pohvaliti, zato prav dobro ve, da Bog ne bo uslišal naših prošenj. Morali bi biti prijaznejši z njim, in morda bi nas čudežno rešil. Kdo izmed nas lahko zatrdno ve, da ni prav on Tisti, ki nam je bil obljubljen?«

2 **Pismouk** je odgovoril: »Boš zdaj še ti pričeval zoper nas? Ali ni tudi zapisano: *'Iz Galileje ne vstane noben prerok!'*?«

3 **Boljši farizej** je odgovoril: »Da, da, res je zapisano tako, ni pa tudi nikjer zapisano, da v Galileji ne bi mogel vstati Mesija. Če pa bi bil on Tisti, potem tudi ni prerok, temveč je sam Gospod, in se to, kar je zapisano v *Pismu*, ne nanaša Nanj!«

4 **Pismouk** je pripomnil: »Da, če bi to držalo, potem res ne; toda le kdo lahko to dokaže in kdo bi si to upal?«

5 **Farizej** je rekel: »On sam in zdaj že morda na sto tisoče prič! Kar zadeva našo nevero, pa ne more on nič za to. Zdaj je priložnost, da nam pokaže, da je več kakor prerok, in potem bomo tudi verovali vanj!«

6 Pismouk ni pripomnil ničesar več, temveč je šel ven, da bi si ogledal, kakšno škodo povzroča čedalje hujši ogenj. Ker pa je vihar ni veter še naprej tako močno pihal, da bi se človek le stežka obdržal pokonci, in so strele ob močnem grmenju skoraj neprenehoma parale zrak in goste oblake, pismouk še z enim farizejem, ki ga je spremljal, ni dolgo zdržal zunaj, temveč se je kmalu vrnil v dvorano in povedal, da od sinagoge ni ostalo veliko, ker je ogenj že premočan, v kraju premalo vode in premalo pogumnih ljudi, da bi ga pogasili.

7 **Boljši farizej** pa je znova pristopil k Meni in rekel: »Mojster, slišal si, kaj sem govoril o Tebi našemu pismouku; na to mi ni mogel odgovoriti nič pametnega, zato je raje molčal, kljub temu pa je šel ven, da bi si ogledal, ali se je še vredno potruditi in gasiti sinagogo

ter rešiti še nekaj dragocenosti. S tem je hotel povedati, da bi tudi on začel verjeti Vate, če bi Ti s Svojo čudežno močjo pogasil požar na sinagogi in tako rešil še nekaj zakladov. Ker pa je hudobni ogenj že skoraj vse pogoltnil in uničil, si misli: Ničesar več ni mogoče rešiti niti z naravnimi niti z nadnaravnimi sredstvi, zato bom raje ostal pri svoji neveri.

8 Kar zadeva mene, pa zdaj menim in sodim drugače; dovolj sta mi znamenji, ki si ju naredil tukaj, in sicer prvo – očiščenje desetih gobavcev, in drugo – ozdravitev glavnega hlapca, in verjamem, da si Ti neizpodbitno maziljeni Bog in Ti res ni nič nemogoče. In tudi verjamem, da bi lahko umiril vihar, pogasil našo sinagogo in še rešil najnujnejše, če bi le hotel. Gospod in Mojster, odpusti mi, če sem se kdaj kakor koli pregrešil zoper Tebe, in mi vsaj dopusti videti, da si Ti tudi gospodar elementov in velike narave!«

9 **Jaz** sem rekel: »Blažen si, ker verjameš in tudi storil bom po tvoji veri! Pojdi z Menoj na prosto in videli bomo, kaj zmore prava vera!«

10 Nato sem se z boljšim farizejem odpravil ven in opazovala sva hud požar, ki je pustošil že po vsej veliki stavbi; farizeju, ki je brez strahu in groze stopal ob Meni, pa sem rekel (**Jaz**): »Ali še misliš in verjameš, da bi zmožni z eno samo besedo umiriti mogočni vihar in pogasiti požar ter tako rešiti vsaj tvoje imetje?«

11 **Farizej** je zaupljivo odgovoril: »Da, Gospod in Mojster, šele zdaj verjamem, in to brez vsakršnega dvoma! Spregovori le besedo in zanesljivo se bo zgodilo, kar hočeš!«

12 **Jaz** sem rekel: »Naj se zgodi, kakor verjameš!«

13 Ko sem to izgovoril, se je vihar nemudoma podel, požar na sinagogi pa povsem ugasnil, tako da v vsej veliki zgradbi ni bilo mogoče najti niti tlečega ogorka.

14 Nato je farizej pred Menoj padel na kolena in začel glasno hvalliti moč in oblast Boga v Meni.

15 **Jaz** pa sem mu ukazal, naj vstane; kajti zdaj so začeli tudi vsi, ki sta jih strah in groza nagnala v veliko dvorano, prihajati na prosto, ker so opazili, da se je vihar povsem podel in da sinagoga ne gori več.

16 Ko je **pismouk** z drugimi farizeji vred to videl in zagledal tudi nebo povsem brez oblakov, je rekel: »Poslušajte, to je več, kot bi si še tako moder človek upal sanjati! Kaj naj storimo zdaj? Če bomo verjeli v Galilejca, bomo kmalu imeli za vratom ves tempelj z gorečimi poleni vred, če pa ne bomo verjeli vanj, bo ljudstvo iz vse okolice proti

nam. Težko bo poiskati zlato srednjo pot in nadaljevati po njej. Toda o tem bomo govorili jutri. Zdaj pa prižgimo voščenke, da se čim prej prepričamo, kolikšna škoda je nastala zaradi požara!«

17 Gostilničar je prinesel luči iz voska in vsi so se podali v sinagogo, da bi videli, kaj je uničil ogenj. Farizeji so kmalu ugotovili, da je ogenj hudo opustošil njihova domovanja, in začeli zelo tarnati; ko pa so prišli v bivališče boljšega in verujočega farizeja, kjer sem bil z njim Jaz, so ostrmeli, saj je bilo vse nepoškodovano in v najboljšem redu.

77. V poškodovani sinagogi

1 K Meni je stopil **pismouk** in rekel: »Mojster, zakaj pa tudi naših bivališč nisi zavaroval tako kot tole tukaj?«

2 **Jaz** sem odgovoril: »Zakaj pa vi niste verovali tako kakor ta farizej?«

3 **Pismouk** je rekel: »Saj se k verovanju nismo mogli sami prisiliti! Za popolno vero je nujno bolj trdno prepričanje kakor to, ki ga lahko imamo o tebi. V tem času polnem vsakovrstnih čarodejev in čudodelnikov, je težko – zlasti za starega pismouka –, iz številnih podobnih pojavov izluščiti resnico, in jo potem tudi neomajno sprejeti kot takšno in vanjo trdno verjeti.«

4 **Jaz** sem rekel: »Kdo pa je tega vašega sopotnika prisilil, da mora verjeti, in kako je iz številnih lažnih pojavov prepoznal resnico? Glej, tega ne zmore človekov razum, temveč le srce, ki je boljše in iskrenejše!

5 Že dolgo si ne belite več glave s tem, da ljudem zaradi svojih zunanjih posvetnih koristi na vse mogoče načine lažete in jih goljufate; ta edini pa tega ne počne, ker še spoštuje Božje zapovedi, in jih torej ni tako sprevrgel, kakor ste jih vi.

6 V vaših srcih ni več vere in tako tudi ne življenjske resnice, zato Me tudi niste mogli prepoznati niti verjeti Vame. Kajti tam, kjer ni resnice in življenja, tam se ne more prijati še tako svetla resnica, zaživeti in trajno prebivati.

7 Kjer pa v človekovem srcu še prebiva in živi resnica, tam se lahko hitro in zlahka ukorenini višja resnica in spočne živo vero in njeno moč. Prav to se je zgodilo vašemu sopotniku, zato sem tudi dopustil, da se zgodi, kakor je verjel. Zdaj ste spoznali tudi vzrok svoje nevere in trdote svojih src; zaradi obojega ste zaslepljeni vi in tudi vsi vam

podobni po vsej judovski deželi. Zdaj veste vse, Jaz pa se bom znova podal v gostišče.«

8 Na te Moje besede pismouk in njegovi privrženci niso vedeli, kaj naj odgovorijo; Jaz pa sem se v spremstvu spreobrnjenega farizeja, gostilničarja in ozdravljenega hlapca takoj podal v gostišče, kjer so učenci še sedeli za mizo in se pogovarjali o Mojem nauku in dejanjih.

9 Drugi farizeji in pismouk pa so z več gostilničarjevimi ljudmi z lučmi podrobno pregledovali sinagogo, da bi videli, kaj vse jim je uničil požar. To bi lahko storili tudi naslednji dan, toda ker so po številnih kotičkih in mišjih luknjah sinagoge imeli poskritega veliko zlata, srebra in drugih zakladov, so se hoteli prepričati, koliko je ogenj prizanesel tem dobro skritim zakladom. Ko so po skrbnem preiskovanju kotičkov in mišjih lukenj vendarle našli še marsikaj nepoškodovanega, jim je bilo pri srcu nekoliko laže; kljub temu pa so postavili nekaj dobro plačanih gostilničarjevih hlapcev za stražo, da jim kdo ne bi česa ukradel in jih naredil še revnejše, kakor so po svojem mnenju bili.

10 Mi pa smo se medtem pogovarjali še o marsičem, česar pa tukaj ni treba znova omenjati, saj je bilo že več kot dovolj jasno opisano in pojasnjeno na krajih, kjer se je dogajalo.

11 Moji učenci so posebno jasno in jedrnato pripovedovali o našem potovanju iz Jerihe do sem; farizej, gostilničar, njegov hlapec in njegova žena ter še nekaj odraslih otrok so bili nad tem nadvse začuden, in **farizej** je vmes pogosto vzkliknil: »Ne, to je več kot preveč, celo kamni bi spregledali! Moji sopotniki pa še kar ostajajo slepi in skušajo ohraniti svoje uboge posvetne zaklade, medtem ko je tukaj v preobilju najvišji in večno neminljivi življenjski zaklad! Toda kaj naj stori kdo izmed nas, kjer celo Gospodar življenja tako pogosto zaman dela največja znamenja in ljudem daje nauke, ki lahko prihajajo samo iz Božjega srca in Božjih ust? Žal živim med volkovi in moram, da me ne bi raztrgali, tuliti z njimi. Toda odslej me k temu ne bodo mogli več pripraviti; zdaj vem, kaj bom storil!«

12 Ko je naš farizej tako vzklikal, je prišel tudi pismouk in hotel začeti pripovedovati, da je ogenj prizanesel kar pomembni količini zakladov.

13 Toda **farizej** ga je takoj napadel in rekel: »Prosim te, molči na tem svetem kraju o najbolj prekleti nesnagi sveta! Ta nesnaga je iz ljudi ustvarila hudiče in njihove duše potisnila v mlakužo večne smrti. Tu med nami pa biva Gospodar življenja, v katerem prebiva

vsa oblast nad nebesi in zemljo, in je prišel, da bi nas s Svojo ljubeznijo, milostjo in nadvse velikim usmiljenjem odrešil starega jarma pekla in večne smrti – ti pa skušaš obvarovati peklenko nesnago, da bi postal še bolj slep, zakrknjen in bliže smrti v svoji duši, kakor si že. Tukaj so nebeška vrata na široko odprta, ti in tvoji sopotniki pa si prizadevate zagotoviti pekel. O le kolikšni morata biti slepota vaše duše in zakrknjenost srca!

14 Vprašaj se, kdo je lahko Tisti, ki so Mu podložni veter, nevihte, strele, ogenj in vse druge prvine in naravne sile? Jaz sem Ga prepoznal in sem zdaj zaradi tega več kot blažen. Zakaj še zmeraj ne prepoznaš Tistega, ki te lahko uniči že z najmanjšim dihom Svoje vsemožne volje ali te potisne v pekel? Ker se z dušo in telesom oprijemaš zle posvetne nesnage in si v srcu mrtev in slep!«

78. Pismoukova duhovna tema

1 Ko je **pismouk** slišal, kaj je govoril naš spreobrnjeni farizej, je bil na videz še nejevoljen; toda v sebi je že začel premišljevat in je čez čas rekel: »Srečen tisti, ki mu je dano odprto srce; meni do zdaj še ni bilo dano. *Pismo* sem dobro preučil in iskal resnico – kaj morem zdaj za to, da je nisem mogel najti? Kaj mi je koristilo, če sem prebral: 'Bog je z Abrahamom, Izakom, Jakobom in še številnimi drugimi govoril tako in tako in se je po Mojzesu in drugih prerokih razodel ljudem.'? Zakaj pa ni govoril z menoj in meni podobnimi? Sem morda kaj manj človek, kot so bili tisti, s katerimi je Bog govoril in se jim razodel?

2 Šele zdaj je med nami spet vstal človek, ki nam na novo kaže, da *Pismo* ni pravljica, ki naj bi si jo izmislili in jo spesnili oblastizeljni ljudje, in da obstaja Bog, ki so Mu podložni nebo in vse naravne moči in sile. In tako je zdaj prišel tudi čas premišljevanja in ugotavljanja, kako in s čim je Bog znova obudil človeka, ki nam z dejanji in besedami kaže, da je *Pismo* resnica in ne pravljica.

3 Človek nisem postal po svoji volji niti po svoji moči, temveč po neki nedoumljivi volji in njeni prav tako nedoumljivi moči in oblasti. Toda kaj morem za to, če me ta moč in oblast ne vodita tako, da ne bi dvomil o njunem obstoju? Dovolj, da najdem v sebi pot, na kateri bi staro resnico na novo spoznal, in šele potem govori z menoj!«

4 Nato je **spreobrnjeni farizej** odgovoril: »Kako velika mora biti pri človeku slepota razuma in srca, če želi ob takšnih pojavih, in še

zlasti ob takšnem nauku, še premišljevati in vse natanko pretehtati, ali in zakaj je Bog sklenil v tem času znova dati ljudem te zemlje znamenje o Svojem vsemogočnem obstoju, in ali je to znamenje tudi vesplošno veljavno. O, Gospod in Mojster poln čiste Božje moči, bodi tudi zaslepljenim in zakrknjenim milosten in usmiljen!«

5 **Jaz** sem rekel: »Priatelj, pusti to; na tem svetu ima vse svoj čas. V duši tvojega sopotnika je še preveč zlata in srebra tega sveta, zato Božje kraljestvo pri takšnih ne more tako zlahka zasesti svojega prostora kakor pri človeku, ki mu mamon tega sveta še ni otrdil in oslepil duše. Pismouk prelaga krivdo na Boga, pravi, da ga je Ta zanemarjal, ne pomisli pa, da je velikokrat dobil zelo pomembna svarila od Boga, ki bi mu lahko zelo osvetlila dušo, če ta že od otroštva ne bi bila tako polna pohlepa po zlatu in srebru.

6 V templju je bil že takrat, ko se je zgodil očiten čudež z visokim duhovnikom Zaharijem, ki so ga potem – ker je začel grajati in odpravljati velike zlorabe in prevare oblastiželjnih duhovnikov in njihovih zvestih privržencev –, zadavili med oltarjem in najsvetejšim. Bil je v templju, ko sta živela Simeon in stara Ana, in slišal je njune besede; v templju je bil tudi, ko sem kot dvanajstletni fant javno dal vedeti, kakšen duh prebiva v Meni, in poznal je Janeza, spokorjenega pridigarja v puščavi, sina Zaharija in stare pobožne Elizabete.

7 Toda zgolj zaradi zlata in srebra ni prepoznal luči iz nebes, čeprav so jo lahko že tisoči zgrabili z rokami. V možganih je celo veliko premišljeval, toda kaj duši, otrdeli in potemneli zaradi mamona, koristi takšno premišljevanje, podobno bežni blodni luči, blisku, ki za trenutek razsvetli noč, potem pa nastane še veliko temnejši mrak, kot je prej prekrival zemljina tla.

8 Toda resnično vam povem: Če je že luč razuma v človeku tako zatemnjena, kolikšna mora biti v njem šele prava noč srca in duše! Zato naj ta pismouk s svojo blodno lučjo kar išče Božje kraljestvo; čim dlje ga bo tako iskal, tem teže ga bo našel! Dokler srca in s tem tudi duše ne bo povsem očistil mamona, vse dotlej ne bo mogel vstopiti v Božje kraljestvo.

9 Njegovo govorjenje je podobno govorjenju slepca, ki tudi Bogu delno pripisuje krivdo za to, da je slep, in ne razume, kako je mogoče, da drugi ljudje vidijo, on pa ne. Pri telesni slepoti je mogoče takšno govorjenje še opravičljivo, če se ni sam zlonamerno oslepil. Toda pri slepem v duši pa takšnega govorjenja ni mogoče opravičiti, ker bi lahko, tako kot številni drugi, že zdavnaj spregledal, če bi vestno

uporabljal njemu dobro znana sredstva. Toda pustimo to; jutri bo še čas za pogovore o sredstvih za dosego notranje svetlobe. Te štiri ure preostale noči pa bomo namenili telesnemu počitku.«

10 Gostilničar me je na hitro vprašal, ali bi rad odšel v posebno spalnico.

11 **Jaz** sem odgovoril: »Ostali bomo kar tu pri mizi; Moji učenci že tako po večini spijo in tudi luči začenjajo ugašati.«

12 Gostilničar je bil s tem zadovoljen.

13 Tudi farizej je hotel ostati pri nas, toda **pismouk** mu je rekel: »Pojdi z menoj v svoje nepoškodovano stanovanje; to noč bi rad pre-spal pri tebi in se s teboj še o marsičem pogovoril.«

14 **Farizej** je odgovoril: »Dobro – toda pogovora to noč, kolikor je je še ostalo, ne bo veliko; kajti tudi meni so se že začele zapirati veke!«

15 **Pismouk** je rekel: »No, no, nič ne de, vseeno pojdiva počivat. Morda bova imela dobre sanje, ki nama bodo povedale več, kot bi lahko povedala drug drugemu; kajti ob takšnih priložnostih, ki so mi razburkala čustva, sem še zmeraj imel posebne sanje in prav gotovo mi tudi tokrat ne bodo prihranjene.«

16 Nato sta se oba odpravila k nočnemu počitku.

79. Pismoukove sanje

1 Zjutraj, ko je bilo sonce že visoko nad gorami, in sem bil tako kot navadno z učenci že na prostem, sta se zbudila tudi farizej in pismouk, se umila po strogi judovski navadi in farizej je tedaj vprašal pismouka, ali je kaj sanjal.

2 In ta je odgovoril (**pismouk**): »Da, prijatelj, tako kot sem ti napovedal, preden sva šla počivat, toda sanjal sem same neumnosti.

3 Poslušaj! Znašel sem se med visokimi gorami, in kamor koli sem pogledal, so bili sami rudniki zlata in srebra; videl sem množico rudarjev, ki so v velikih kupih spravljali kovini iz gora. Ko pa sem ju zagledal pred seboj v tako neznanski količini, sta začeli zame izgubl-jati vrednost, in ko so ju rudarji čedalje več spravljali na površje, mi je postalo neprijetno, in začel sem iskati izhod. Toda kamor koli sem se podal in skušal najti izhod, je bil ta že tako zadelan z velikanskimi kupi zlata in srebra, da je postalo nemogoče priti na prosto.

4 Zelo prestrašen in na robu obupa sem se obrnil na nekega rudarja, ki je bil v bližini, in ga prosil, naj mi pokaže izhod iz zlato-srebrne soteske.

5 Toda ta me je z zelo grobim glasom zavrnil: 'Od tod ni izhoda. Kdor se izgubi v tej soteski, ta ne pride več ven; kajti natančno opazujemo, od kod je kdo prišel k nam in mu zamašimo izhod, takoj ko začne občudovati naše zaklade. V tej soteski so našli smrt nešteti mogočni in pomembni ljudje in ti ne boš zadnji!'

6 Po teh zelo grozečih besedah grobega rudarja, ki se je nato tudi takoj oddaljil od mene, sta moja strah in groza dosegla takšen vrhunec, da sem skoraj nezavesten padel po tleh; v tem hudem stanju sem v sanjah znova začel sanjati nove sanje.

7 K meni je prišel neki moški in me resno vprašal, kaj počnem na tem kraju.

8 Jaz pa sem rekel: 'Zakaj me to sprašuješ – še sam ne vem kdaj, kako in zakaj sem se znašel tukaj. Tega si nisem nikoli želel, a kljub temu sem tukaj.'

9 Nato je človek izginil in kmalu sem opazil, da se mi približuje nevarna žival. Še bolj sem se ustrašil. Nato pa sem videl, kako se je na nebu zabliskalo in blisk je zadel hudobno žival, katere podobe ti ne znam opisati. Začela se je zvijati, upirati in kmalu je zgrmela v globok prepad. V duši sem začutil olajšanje.

10 Vstal sem in pohitel k nekemu kraju, ki sem ga videl v daljavi in je bil videti prijazen in vabeč. Kmalu sem prišel v njegovo bližino. Zagledal sem privlačne vrtove z različnimi neznanimi sadnimi drevesi, katerih veje in vejice so se šibile pod nenavadnimi sadeži.

11 Na nekem vrtu sem zagledal tudi zelo lepe ženske in dekleta in zahotelo se mi je, da bi govoril z njimi. Toda kmalu me je veselje minilo; ko so me namreč dekleta in ženske zagledale, so začele kričati in bežati pred menoj.

12 Začel sem razmišljati, zakaj.

13 Tedaj sem kot iz nekega skrivališča zaslišal glas: 'To je naš sovražnik! Bežite pred njim, da nas tudi tukaj ne oropa imetja, naše čistosti in nedolžnosti! Vi, naši moški, pa ga ujemite in zvežite ter vrzite v ječo, kjer prebivajo krastače in kačel!'

14 Ko sem to slišal, sem se pognal čez drn in strn. Nazadnje sem od utrujenosti padel po tleh in se prebudil.

15 Resnično, to so bile neumne in moreče sanje, in še zdaj sem od velikega strahu poten po vsem telesu!

16 Prijatelj, kaj meniš o teh morečih in neumnih sanjah?«

80. Farizej razloži sanje

1 **Farizej** je rekel: »Prijatelj, te sanje, ki si mi jih pravkar opisal, se mi ne zdijo tako zelo neumne, kakor meniš, mislim, da so zate celo življenjsko pomembne, in to ti lahko razložim zelo na kratko!«

2 **Pismouk** je odgovoril: »Prav rad ti bom prisluhnil!«

3 **Farizej** je nadaljeval: »Poslušaj! Soteska iz zlata in srebra, ki te je tako zelo prestrašila in iz katere nazadnje nisi več mogel najti izhoda, kaže stanje tvoje duše, ki jo je omrežil pohlep po zlatu. Duša iz tega stanja kljub premišljevanju in iskanju ne more več najti izhoda na prosto, kjer je čista in živa resnica iz Boga. Rudarji, ki si jih videl, kako so omenjeni kovini v velikih kupih spravljali iz gore, so tvoje lastno nenasitno poželenje po teh zemeljskih zakladih. Rudar, ki ti je rekel, da iz te soteske ni več izhoda in ti z grobim glasom tudi napovedal zanesljivo uničenje, je tvoja vest, ki te še zadnjič skrajno resno opozarja, ker nisi več upošteval njenega nežnega svarilnega glasu.

4 Potem si se zelo prestrašil in ti je postalo tako tesno pri duši, da si kakor nezavesten padel po tleh. Menim, da je to znamenje treba razumeti takole: Začel si zaničevati svoj pohlep, mu skušal ubežati in si tako razbremenil dušo, začel si opuščati svojo staro ljubezen in s tem svoje materialno življenje ter padel po tleh kakor mrtev. Ker si to storil, se je v tebi kmalu prebudilo drugačno, že svobodnejše življenje.

5 Moški, ki je kmalu potem prišel k tebi in ti zastavil zelo pomembno vprašanje, na katero nisi znal odgovoriti, je spet bila tvoja vest, tvoj onstranski Božji duh. Po njegovem odhodu si kmalu zagledal nevarno žival, ki ni bila drugega kot tvoj stari pohlep, ki te je kljub tvojemu svobodnejšemu duševnemu stanju zasledoval v tvoji naravi. Ker pa se ti tvoj stari greh zdaj gnusi in ti je že spomin nanj zoprn in ga zaničuješ, se trudiš, da bi ubežal tej hudobni živali, da te ne bi znova pograbila, te uničila in umorila. Tvoj pravični strah pred tvojo hudobno živaljo opazi nebo in odpošlje svetlobni blisk žive Božje resnice. Blisk zadene tvojo hudobno žival, ta se še nekaj časa napenja in zvija, toda nazadnje le zgrmi v prepad in izgine iz tvoje duše.

6 Zdaj se ti, kakor v daljavi, pokaže udoben kraj, zaradi katerega ti postane prijetno pri duši. Pohitiš k njemu in pred njim zagledaš vrtove, polne lepih nenavadnih sadnih dreves in sadežev. Privlačni

kraj ponazarja mir, ki se ti je znova vrnil v srce, vrtovi pa nove Božje resnice, ki ti zelo ugajajo. Ker pa se nikoli nisi ravnal po njih, niso tvoja last, zato jih še zmeraj vidiš kot zunaj sebe in ne upaš poseči po sadežih.

7 V nekem vrtu si zagledal tudi lepe ženske in dekleta, s katerimi bi se bil rad pogovarjal in se bolj seznanil z njimi. Ko pa te one kot najbolj notranje žive resnice zagledajo kot povsem pozunanjenega razumskega človeka, zbežijo pred teboj in ti premišljuješ: Zakaj me nočejo, zakaj bežijo pred menoj? Spet se prebudi tvoja vest in ti pokaže, da nisi nikoli naredil ničesar iz ljubezni do Boga in bližnjega, si pa povzročil revnim vdovam in sirotam veliko krivic; moraš jih poravnati – to pa tvoj razum navda z grozo.

8 Potem ti vest znova reče: 'Pograbite in zvežite ga – tvoj pozunanjeni razum namreč –, in ga vrzite v temno ječo, kjer prebivajo krastače in kače!' Povedano drugače, to pomeni: Ti sam vkleni svoj posvetni razum z živo vero v Boga in Njegovega maziljenca, ki je poslan k nam, preženi ta razum, vrni ga mračnemu svetu in njegovim strupenim skrbem; kajti iz Božje besede se mora roditi nov in čist duhovni razum, sicer ne boš mogel vstopiti v kraj resničnega dušnega miru, polnega tolažbe.

9 Nato se znova ustrašiš, ker zmotno misliš, da je vse tvoje življenje vsebovano v zunanjem razumu, in potem še nekaj časa bežiš čez oster drn in strn brez življenja. Drn in strn pa sta podobna neumnostim posvetne modrosti, ki te utrudijo in te znova pripravijo do padca. Blagor tebi, če se boš po padcu prebudil v duhu polne Božje resnice, tako kot si se znova prebudil iz svojih dobrih in zate zelo pomembnih sanj v zemeljsko telesno življenje!

10 Glej, tako sem razumel pomen tvojih sanj in sem ti ga tudi brez zadržkov povedal. Toda po mojem dobrem zaznavanju pa ta razlaga ni zrasla povsem na mojem zelniku; razločno se mi dozdeva, da naj bi mi v srce in na usta besede položil višji duh. Prepričan sem tudi, da te je duh Tistega, ki so mu poslušne moči nebes in vse prvine te zemlje – kot smo videli –, tudi spravil v takšno sanjsko stanje.

11 Kljub temu pa lahko verjameš, kar hočeš. Povedal sem svoje, zdaj pa bom takoj poiskal velikega Mojstra in pogledal, kaj počne; ti pa lahko počneš, kar želiš.«

12 Skrajno presenečen nad razlago svojih sanj je **pismouk** dejal: »Poslušaj, storil bom, kar boš ti – zato pojdiva!«

81. Tempeljska duhovnika poiščeta Gospoda

1 Ko sta stopila iz stanovanja na prosto, sta zagledala veliko pogorišče in svoje sopotnike, ki so prizadevno zbirali svoje zaklade, ki jih ni uničil ogenj, da bi jih odnesli na kakšen varnejši kraj.

2 Eden od njih je zaklical pismouku (**tempeljski duhovnik**): »Ali ti ni nič mar za tvoje zaklade?«

3 **Pismouk** je odgovoril: »Do tistega, kar je nedvomno moje, bom prišel še dovolj zgodaj; in če ne bom našel nič svojega, se zaradi tega tudi ne bom žalostil. Vi si kar prizadevajte za smrt, jaz se bom zdaj raje ozrl za življenjem!«

4 S temi besedami sta se oba odpravila naprej.

5 **Drugi farizeji** pa so se med seboj pogovarjali: »Je morda Galilejec zdaj zmedel še našega edinega pismouka?«

6 Pismouk pa se na to ni oziral in se je s povsem spreobrnjenim farizejem podal v gostišče, da bi tam govorila z Menoj. S Svojimi učenci pa sem bil še na prostem, in tako Me v gostišču ni bilo.

7 Ker sta Me pogrešala, sta vprašala gostilničarja, zaposlenega z urejanjem velike jedilne mize, kje sem, ali pa sem morda že zapustil kraj.

8 **Gostilničar** je odgovoril: »Gospodar življenja še ni odšel. Z učenci je nekje zunaj; kje, vama ne morem povedati, saj je to dvorano zapustil, še preden sem se zbudil. Še zmeraj pa hranim potovalne cule nekaterih Njegovih učencev, in to kaže, da Gospod tega kraja še ni zapustil. Upam, da se kmalu vrne, saj bo zajtrk že pripravljen in to gotovo ve tudi sam. Pojdita ven in ga poiščita; kajti iskati Gospodarja življenja je vredno truda! To bom storil tudi sam, takoj ko dokončno uredim mizo. Moj ozdravljeni glavni sluga je svoje že opravil.«

9 **Farizej** je rekel: »Kaj pa počne deset očiščenih? Ali so še tukaj ali pa so že odšli?«

10 **Gostilničar** je odgovoril: »O, ti so odšli že ob svitu. Kam, pa bo Gospod tudi najbolje vedel!«

11 Po teh besedah sta oba naglo zapustila dvorano in Me šla iskat. Hodila sta skozi kraj in spraševala tega ali onega, ali Me je videl, toda nihče jima ni vedel nič povedati.

12 Na koncu mesta sta naletela na otroka, revno siroto. Vprašala sta deklico, ali Me je morda videla v družbi skupine moških.

13 In **otrok** je odgovoril: »O da! Glejta, tam na griču proti Kani sedijo tujci – in eden mora biti nekaj posebnega, saj mi je nenadoma

ozdravil oči. Gotovo vesta, da sem bila že od rojstva slepa in me je uboga mati vsak dan postavila pred mestna vrata, da sem prosila miloščino!«

14 Deklico sta bogato obdarila in vesela je pohitela k materi; ta jo je kmalu zagledala in ji skrajno presenečena stekla naproti, da bi jo povprašala o vsem.

15 Onadva pa sta pohitela naravnost na grič in prišla k nam prav tedaj, ko smo vstajali s tal, da se vrnemo v gostišče.

16 Ko sta prišla k nam, sta Me najljubezniveje pozdravila in Me prosila, ali lahko ostaneta ob Meni.

17 In **Jaz** sem rekel: »Če hočeta, ostanita. V gostišče pa se bomo vrnili po drugi poti, ne skozi trg. Kajti slepi deklici sem povrnil vid; ona in njena mati bosta to povedali še vsem drugim, in če bi šli skozi trg, bi se ljudje zgrinjali k nam, da bi Me videli in častili, temu pa bi se rad ognil. Pojdimo torej!«

18 Po teh Mojih besedah smo naglo zapustili grič in se po kratkem ovinku kar najhitreje usmerili v gostišče.

19 Prav tedaj, ko smo vstopili v dvorano, se je gostilničar odpravljal, da bi Me poiskal, saj je dokončno uredil mizo. Prehiteli smo ga, zato se Mi je opravičeval, da je bil tako počasen. Pomiril sem ga in rekel, naj kar prinesejo na mizo zajtrk, in to se je tudi takoj zgodilo. Posedli smo okoli mize in začeli dobro razpoloženi zajtrkovati.

20 Med zajtrkom se je govorilo tudi o ozdravitvi slepe deklice. Temu se je gostilničar nadvse čudil, hotel je celo nekoga poslati po revno deklico in njeno mater. Jaz pa sem svetoval, naj to opusti, da ne bi zbujali prevelike pozornosti; ko bom odšel iz kraja, bo imel dovolj časa, da se spomni revnih. In gostilničar je to upošteval.

82. Čudež z vinom in njegove posledice

1 Ko je **gostilničar** slišal, da bom morda kmalu zapustil mesto, se je razžalostil in rekel: »O Gospod in Mojster, menda ne boš že danes zapustil tega kraja?«

2 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, še veliko je slepih in gluhih v srcu in duši; tudi k njim moram in jim pomagati. Tako kot vam dobro dene, da sem prišel k vam, bo dobro delo tudi številnim, ko bom prišel k njim. Toda nekaj ur bom le še prebil v tvoji hiši, in v tem času se bo

govorilo o marsičem. Naj nam prinesejo na mizo še nekaj svežega in čistega vina!»

3 **Gostilničar** je rekel: »O Gospod in Mojster, bolj svežega, čistejšega in boljšega vina v vseh svojih kletah nimam. Kaj naj storim?«

4 **Jaz** sem rekel: »Pojdi v klet, ki je pod to dvorano, pa ga boš že nekaj našel!«

5 **Gostilničar** je odvrnil: »O Gospod in Mojster, pod to dvorano je sicer stara klet; toda v njej ni drugega kakor stara, skoraj neuporabna kletarska oprema: cevi, vrči in drugo posodje. O vinu ni niti sledu!«

6 **Jaz** sem rekel: »Prav zato nam prinesi vino iz te kleti, da boste ti in vsi, ki so v tvoji hiši, še bolj kot doslej videli, da takšnih stvari nikoli ne zmore noben esen – pismouk namreč še zmeraj misli, da je tako!«

7 Nato je **gostilničar** rekel: »O Gospod in Mojster, nihče v vsej moji hiši ne misli več tako razen pismouka! Verjamem, da v Tebi telesno prebiva polnost Božjega duha. Tvoja volja je Njegova volja in Tvoja beseda je Njegova beseda, zato je vse, kar govoriš, večna resnica, luč, ljubezen, življenje in tako rekoč uresničeno delo. Poleg tega tudi verjamem, da je zdaj v tej stari kleti vino, in to zanesljivo najboljše sorte!«

8 **Jaz** sem rekel: »Pojdi torej dol in nam ga nekaj prinesi!«

9 Gostilničar je vzel velika vrča in enako tudi glavni hlapec, šla sta v omenjeno klet in zelo presenečena v vseh starih ceveh – približno sto petdeset jih je bilo –, vseh vrčih in drugem posodju, ki je bilo zdaj vse v dobrem stanju, našla polno najboljšega vina. Pokusila sta ga in ugotovila, da je nadvse dobro in okusno. Z njim sta napolnila štiri vrče, jih prinesla na mizo in nalila vino v naše že prazne kozarce.

10 **Farizej** je bil prvi, ki je kozarec spraznil do zadnje kaplje in sopotniku, ki si ni upal piti takšnega morda začaranega čudežnega vina, rekel: »Pokusi vino, da se boš tudi ti prepričal, da je veroizpoved našega gostilničarja nekaj pristnega!«

11 Pismouk je nato le vzel kozarec, začel vino pokušati, in ker mu je celo preveč ugajalo, ga je tudi on izpil do zadnje kaplje.

12 Ko je povsem spraznil kozarec, je rekel (**pismouk**): »Resnično, to je eno tistih znamenj, ki jih ni mogoče pojasniti kot nekaj naravnega. Kajti o ozdravitvah vseh vrst boleznih zgolj z nadvse trdno vero in nezlomljivo voljo pripovedujejo že stare zgodbe in tradicije. Kajti tu in tam se še najdejo, čeprav redko, povsem nepokvarjeni ljudje, ki imajo nadvse veliko življenjsko moč. Na bolnika delujejo s svojo vero

in voljo, prežarita ga, izpolni ga nekakšen življenjski ogenj in tedaj lahko v trenutku ozdravi –, to lahko preberemo v starih zapisih skoraj vseh znanih ljudstev. Ve se tudi, da so že živel ljudje, ki so z dobrim ali slabim namenom ob najlepšem in najvedrejšem dnevu zmogli pričarati vse mogoče in narediti še druge stvari, ki so se naravnemu človeku morale zdeti čudežne. Toda o čem takem – da bi kdo najprej zgolj z voljo usposobil stare, prazne cevi in drugo posodje in jih nato še napolnil z najčistejšim, najboljšim vinom –, pa kronike in stare legende ne poročajo. In takšno znamenje je tudi zame nekaj nadčloveškega in se ne more zgoditi brez obilja resnične Božje moči, zato začnjam zdaj tudi jaz verjeti, da si Ti resnično Božji maziljenec!«

13 **Jaz** sem rekel: »Dobro je zate, da verjameš! Toda v Moje kraljestvo življenja ne bodo mogli povsem vstopiti tisti, ki bodo iz svoje vere Vame govorili: 'Gospod, Gospod in Mojster!', temveč samo tisti, ki bodo živel in ravnali po Mojem nauku. Kajti Moje besede, če jih kdo uresničuje, so življenje in Božja moč; toda pri ljudeh, ki besede sicer slišijo in si jih tudi zapomnijo, vendar se po njih ne ravnajo in ne živijo, pa k večnemu življenju njihove duše ne pripomorejo – zadoštvale pa jim bodo za sodbo, torej za drugo smrt v drugem življenju. To sem vam povedal zdaj zato, da se nihče ne bo mogel izgovarjati, da tega ni vedel!«

14 **Pismouk** je nato rekel: »Gospod in Mojster, zdaj sicer lahko verjamemo in smo zaradi znamenja, ki si Ga naredil tukaj, prepričani, da so Tvoje besede čista resnica. Kaj pa bo prepričalo o resnici tiste, ki bodo Tvoj nauk prejeli od nas, saj pred njimi ne bomo zmožni narediti nobenega znamenja, ki bi dokončno potrdilo resnico, vsebovano v Tvojem nauku?«

83. O drevesu življenja in drevesu spoznanja

1 **Jaz** sem odgovoril: »Prvič, resnica tudi brez znamenj zmeraj ostaja resnica, kdor po njej živi in ravna, bo že sam v sebi najbolj živo spoznal, da je Moj nauk Božja, in ne človeška beseda.

2 In drugič: tisti, ki bodo Moj nauk o Božjem kraljestvu v človeku prenašali na druge in ne bodo zgolj učitelji, temveč tudi uresničevalci Moje volje, ki je jasno izražena v Mojem nauku, bodo v Mojem imenu zmožni delati celo večje čudeže, kot jih delam Jaz.

3 Toda tisti, ki bodo zgolj učitelji, in ne tudi sami uresničevalci Mojega nauka, ne bodo zmožni delati znamenj; kajti moč delati čudeže ne izhaja iz razuma, temveč iz žive vere in trdne dejavne volje. Razum možganov je namreč človekova mrtva posvetna luč, ki nikoli ne more prodreti v najgloblja življenjska območja duha in v njegovo moč; toda živa vera v srcu je prava življenjska luč duše, in ta prebudi v duši duha in povzroča, da ta prežame vsega človeka. Ko pa človeka prežame duh, ga hkrati prežame tudi vsemogočna moč duha; in kar tedaj živi duh kot *eno* bitje z dušo hoče, se tudi zgodi, in z voljo je dejanje že opravljeno.

4 Zato je v *Pismu* tudi zapisano: *‘Bog je v vrt življenja postavil dve drevesi: drevo življenja in drevo spoznanja, ter rekel človeku: ‘Če boš jedel samo sadeže z drevesa življenja, boš tudi živel; če pa boš jedel sadeže tudi z drevesa spoznanja, preden jih bom blagoslovil zate, bo nadte prišla smrt in umrl boš!’*

5 Človek, ki je imel svobodno voljo, pa se je dal zvabiti kači svojega poželenja in je jedel tudi z drevesa spoznanja, še preden ga je blagoslovila dozorela vera v njegovem srcu. To pomeni, da je začel iskati in doumevati Božjega duha in s tem duha življenja, z razumom možganov, posledica pa je bila, da se je tako samo čedalje bolj oddaljeval od Boga, namesto da bi se Mu čedalje bolj približeval. In to je že bila smrt, to pomeni – smrt duhovnega človeka; tako je postal človek nemočen, izgubil je oblast nad vsemi stvarmi v naravi in si je bil prisiljen ob medlem siju razuma svojih možganov in v potu svojega obraza priskrbeti svoj kruh fizično in še bolj duhovno.

6 In glej, tako so se ljudje vse do tega časa tako zelo oddaljili od Boga in s tem tudi od pravega notranjega življenja, da skoraj ne verjamejo več v nikakršnega boga in tako tudi ne v nadaljevanje življenja duše po odpadu telesa. In tisti, ki še mehanično verujejo v enega Boga ali v najbolj slepem praznoverju v številne bogove, podobno kakor pogani, si Boga ali bogove predstavljajo tako neskončno daleč od sebe, da se jim nazadnje zdi nemogoče, da bi se lahko človek približal temu Bogu, ki je zanj tako neskončno oddaljen.

7 In da je zdaj Bog sam telesno prišel k ljudem v vsej polnosti Svoje večne moči in oblasti, z vso Svojo ljubeznijo in modrostjo, tega ne prepoznajo, in to imajo v svoji veliki slepoti in neumnosti celo za nemogoče, ko pa vendarle Bog zmore vse. Zato imajo samega Boga, ker se jim zdaj razodeva iz fizičnih ust, in ne z bliskanjem in grmenjem, za bogokletneža in hudobnega hujskača ljudi proti Bogu in

proti kraljem sveta, ki se imajo za bogove in se kot takšni pustijo častiti ljudem.

8 In glej, tako je zato, ker so vsi ljudje raje uživali mrtvi sad z drevesa spoznanja kakor tistega z drevesa življenja, ki je živ sad in daje življenje.«

84. »Adam, kje si?« – pomembno vprašanje

1 (**Gospod**): »Potem, ko je Adam že zaužil prepovedani sad, ga je Bog vprašal: 'Adam (ali človek), kje si?' In to vprašanje je zastavljeno še danes in bo ostalo zastavljeno do konca tega sveta, dokler bo še živel kakšen človek, ki bo raje jedel z drevesa spoznanja kakor z drevesa življenja.

2 Kajti človek, ki je z drevesa spoznanja, še prehitro izgubi Boga, sebe in svoje notranje življenje, in ne ve več, kdo je, zakaj je tukaj, in kaj naj bi nastalo iz njega. Njegova duša se napolni s strahom in grozo in v razumu možganov svojega telesa išče pomirjajoči in tolažilni odgovor na svoje vprašanje: 'Človek, kje si?' Toda neprenehoma se poraja isti odgovor brez tolažbe: 'Obsojen si, sodba pa je prava smrt duše! V potu svojega obraza si priskrbi kruh!'

3 Kaj naj bi duša našla v možganih? Nič, le ponotranjene podobe tega sveta, ki so od tega, kar je duhovno in življenjsko, še veliko bolj oddaljene kakor duša sama. Če duša ne spozna duha življenja, ki je iz Boga in zmeraj tesno povezan z njo, kako ga bo potem spoznala z možgani svoje telesne glave še pogosto neskončno bolj oddaljenega v podobah sveta?

4 Iz te popolne obrnjenosti se nujno samo po sebi porodi še večja obrnjenost, v kateri si duša predstavlja Božje bitje čedalje bolj oddaljeno in čedalje manj dosegljivo, in sicer vse dotlej, dokler Ga povsem ne izgubi in potem preide v epikurejstvo⁴⁹ ali cinizem.

5 V tem stanju, v katerem je zdaj večina svečenikov vseh vrst in združb ter večina farizejev, starešin in pismoukov, knezov in kraljev s svojimi številnimi privrženci vred, duša ne spozna nobene resnice več. Laž ji pomeni toliko ali še več kakor najčistejša resnica, če si lahko z njo pridobi le neko zemeljsko korist; če jo pri tem ovira kakršna koli resnica, ji postane sovražna in se je ogiba ali pa jo preganja z ognjem in mečem.

⁴⁹ Epikurejstvo – hlepenje po užitkih; cinizem – brezobzirna zajedljivost.

6 V takšnem stanju za dušo tudi ni nobenega greha več, in človek, ki mu je dana neka posvetna moč, potem počenja, kar se mu zljubi in kar ugaja njegovim čutom; in potem gorje pravičnemu, ki živi v življenjski resnici in se odpravi k takemu mogočnejšu ter mu reče: »Zakaj sovražiš resnico, in zakaj si najbolj krivičen ljudem, ki na tej zemlji niso nič manj kot ti, zaslepljeni norec?«

7 Razglejte se po svetu – ali se morda ne dogaja tako! In kaj je krivo za to? Povem vam: nič drugega kot nenehno uživanje sadov z drevesa spoznanja!

8 Zdaj sem sam telesno prišel k ljudem, ki so se preveč oddaljili od resničnega cilja življenja, in jih znova sprašujem: 'Adam, kje si?', in nihče Mi ne zna odgovoriti, kje je in kdo je – in zdaj jim znova kažem drevo življenja in jih spodbujam, naj jedo njegove sadove, da se nasitijo z njimi.

9 Resnično, povem vam: Kdor bo jedel z drevesa življenja, ta bo tudi pridobil resnično življenje duha iz Mene, in potem ne bo več lačen in ga ne bo več mikalo, da bi jedel z drevesa smrti! Kajti kdor zaživi življenje duha iz Mene, pridobi že vso njegovo modrost; in šele ta blagoslovi drevo spoznanja, in duša v trenutku spozna več, kakor bi z vsem svojim zunanjim in praznim razumskim iskanjem v tisoč letih.

10 Ko pa boste dosegli resnično življenje, boste v Mojem imenu sposobni delati tudi znamenja in boste tudi vsakomur lahko pričevali o resničnosti Mojega nauka, če bo to nujno. Ali si me, pismouki prijatelj, zdaj dobro razumel?«

85. O Gospodovem učlovečenju

1 **Pismouk** je odgovoril: »Da, Gospod in Mojster; vendar ko sem tako pred Teboj, sem kot bi bil povsem uničen! Kajti kaj je človek v primerjavi s Teboj!«

2 **Jaz** sem odgovoril: »Poglej Moje učence! Ti so že več kot dve leti nenehno ob Meni in Me gotovo poznajo veliko bolje kakor ti zdaj, vendar zaradi tega ni bil še nihče uničen.

3 Mojzesu je bilo sicer, ko je zahteval, da bi videl Jehovovo obličje, rečeno: 'Boga ne more nihče videti in pri tem ohraniti življenja!'; mišljeno je bilo telesno življenje. Toda tedaj se je govorilo samo o Bogu kot večnem duhu, ker si Bog v tistem času še ni nadel človeške podobe, saj za to po Njegovem večnem redu še ni prišel pravi čas.

4 Toda zdaj se je po napovedih prerokov Jehova utelesil kot človek te zemlje in tako Medse kot pravečnega duha in ljudi postavil varovalni zid, da Ga lahko ljudje, ne da bi bilo ogroženo njihovo življenje, vidijo, se Ga dotaknejo, Ga slišijo in govorijo z Njim, in nikomur se ni treba bati, da bi bil zaradi Moje vidne navzočnosti kakor koli uničen.

5 Med Menoj in vami, ljudmi, je bil sicer neskončen prepad, zaradi katerega se Mi ni mogel približati niti najpopolnejši angelski duh; toda zdaj je čez omenjeni prepad zgrajen most, in ta se na vaši strani imenuje ljubezen do Mene, na Moji strani pa sem Jaz, iz Svoje zmeraj velike, toda nadvse mogočne ljubezni do vas, ljudi, sam postal človek iz mesa in krvi ter prevzel tudi vaše slabosti, da ne bi bil večno oddaljeni Bog, temveč da bi se vam povsem približal in bil zlahka dosegljivi oče, prijatelj, brat in bom to po meri vaše ljubezni do Mene tudi ostal.

6 Ker pa je zadeva med Menoj in vami, ljudmi, zdaj takšna, in tako tudi povsem drugačna kakor v Mojzesovem času, nihče ne more reči, da bo uničen zaradi Moje božanske visokosti in veličastja, ki prebivata v Meni v vsej polnosti, ker sem sam iz vsega srca blag in ponižen in poln največje potrpežljivosti, ljubezni in usmiljenja. Bodi torej pogumen in se Me ne boj, saj sem te ljubil že veliko prej, preden si sploh bil!«

7 **Pismouk** se je nato oglasil bolj pogumno in samozavestno: »Toda Gospod in Mojster, kako si me lahko ljubil, še preden sem sploh bil?«

8 **Jaz** sem rekel: »Brez Moje ljubezni ne bi bilo sveta in tudi ne človeka. Vse, kar vsebuje neskončni ustvarjeni prostor, je po Moji volji utelešena ljubezen in zato si to zanesljivo tudi ti.

9 Moja ljubezen pa je večna in tako je v bistvu bistva večno tudi vse, kar je iz nje izšlo, izhaja in bo na vekomaj izhajalo.

10 Živ duh v človeku sta prav Moja večna ljubezen in modrost, ki vse ustvarjata, urejata in ohranjata; in ta duh je pravzaprav resnični in v sebi že večni človek v človeku, ki se po Mojem večnem redu v njem šele sčasoma, zaradi osamosvojitve, obda z dušo in telesom in tako postane na zunaj vidna oblika.

11 Če je torej tako in drugače niti biti ne more, boš pač spoznal, da sem te ljubil že neskončno dolgo prej, preden si sploh bil to, kar si zdaj. Zdaj si od Mene le na videz ločena življenjska iskrica Moje ljubezni in lahko sam postaneš Meni podoben velik in samostojen plamen ljubezni tako, da nadvse ljubiš Mene in svojega, tebi povsem podobnega bližnjega kakor sebe samega. Če si to in če Me boš tudi

tako ljubil, boš tudi kmalu v sebi sam spoznal, da sem Jaz kot večna ljubezen vse v vsem in da je tudi vse v Meni. Ali razumeš to?«

86. O pravem strahu pred Bogom

1 **Pismouk** je rekel: »Srce me tiho opozarja, kot da bi dobro razumel, toda v glavi imam pravo zmedo. Zdaj vidim, da takšne stvari lahko razumeš zgolj s srcem duše in nikoli z razumom možganov. Toda Mojzes je zapovedal, da se je treba Boga bati, in samo k Njemu ves čas moliti. Ali se Te torej ni treba več bati in Te ne častiti, kot je predpisano?«

2 **Jaz** sem rekel: »Da, da, to je Mojzes sicer zapovedal, in tudi prav je bilo tako; toda v današnjem času nihče več ne razume, kaj pomeni 'bati se Boga', in vi, duhovniki, ste deloma zaradi svoje zaslepljenosti, večinoma pa zaradi svojega nenasitnega pohlepa razvili povsem zgrešene in sprevržene pojme o strahu pred Bogom; tako se še tisti šibki ljudje, ki malo verujejo v Boga, Boga bojijo kot hudobnega, najbolj neusmiljenega tirana, ki je brez ljubezni in usmiljenja, in se zgrozijo ob besedi in pojmu 'Bog', ker v Njem ne vidijo skoraj nič drugega kot večno jezo in večno maščevanje.

3 Zapovedano je bilo tudi, da mora človek častiti Boga in Ga nadvse ljubiti. Kako naj kdo neko božansko bitje ljubi in tudi najpristneje časti, če že ob njegovem imenu vzdrhti bolj kakor pred smrtjo?

4 Iz tega lahko dobro razbereš, kako napačno in skrajno sprevrženo pojmuje strah pred Bogom, in po vas še drugi ljudje.

5 Kaj pomeni 'bati se Boga'? Bati se Boga pomeni: Boga nadvse ljubiti kot večno, najvišjo in najčistejšo ljubezen, in ker je Bog najvišja resnica, vztrajati v Božji resnici in se ne klanjati posvetni laži zaradi gmotne koristi.

6 Kdor je v vsem resnicoljuben, ta že čuti v srcu pravi strah pred Bogom; in kdor ga čuti, ta tudi Boga ves čas in polno veljavno časti. Tako kot je laž veliko nespoštovanje Boga, je čista in živa resnica zmeraj najvišje spoštovanje in najpristnejše čaščenje Boga. Ali razumeš?«

7 **Pismouk** je odgovoril: »Da, Gospod in Mojster, jaz to že dobro razumem in spoznavam, da tudi ne more biti drugače; toda te resnice ne bo tako lahko razumljivo prenesti tudi drugim ljudem, ker so v njih že ukoreninjene vsakovrstne zmote in imajo laž za resnico. Poleg tega je tukaj še tempelj s svojimi predpisi, kaj in kako naj govorimo

ljudem. In tako bo v prihodnje težko biti pravi ljudski učitelj. Toda pred vsako zmago mora biti boj! Ti, kot Gospod sam, si nam razkril resnico in tako nam pomagaj tudi proti sovražnikom resnice, to Te zdaj prosimo in te bomo zmeraj prosili, kajti brez Tvoje nenehne pomoči ne bomo zmogli ničesar.

8 Vprašanje pa je, kako naj Te prosimo, da nas boš uslišal in nam pomagal. Če Te zdaj za kaj pravega prosimo v Tvoji navzočnosti, nam prošnjo takoj in zlahka uslišiš; kako pa bo tedaj, ko ne boš več osebno navzoč, kot si zdaj? Kako naj prosimo tedaj?«

9 Jaz sem odgovoril: »Tvoje vprašanje je še tako zelo farizejsko! Če boš živo verjel Vame, se ti bo tudi ves čas uresničevalo, kar boš Očeta v Meni prosil v Mojem imenu, in za to ne potrebuješ Moje osebne vidne navzočnosti, saj sem v duhu navzoč povsod, vse vidim in slišim in do potankosti in najjasneje vem za vse od največjega do najmanjšega.

10 Če Me boš v duhu in polni resnici prosil za nekaj, te bom zanesljivo tudi slišal in uslišal; ne uslišim pa prošenj, izgovorjenih zgolj z ustnicami in skrivnostnimi besedami, kot je pri vas v navadi.

11 Kot pismouk tudi veš, kaj je Bog po nekem preroku odgovoril ljudstvu, ko ga je to zaradi tedanjih stisk zaprosilo, naj usliši njegove prošnje: 'Poznam tebe in ljudstvo, ki Me časti in prosi z ustnicami – njegovo srce pa je daleč od Mene!' Glej, tako tudi odslej ne bo uslišana nobena zgolj ustna molitev, še najmanj plačana!

12 Kdor pa Me bo poln žive vere v srcu prosil za kaj pravičnega, temu se bo tudi izpolnilo tisto, za kar je prosil.

13 Kdor pa v Mojem imenu živi in ravna po Mojem nauku, ta resnično moli neprenehoma in mu bo zato tudi ves čas dano, kar bo potreboval.«

14 Pismouk je rekel: »O Gospod in Mojster, v srcu se Ti zahvaljujem za ta Tvoj tolažilni poduk, in zdaj sem prepričan, da bo po Tvoji, zdaj glasno izgovorjeni volji, prosečemu tudi dodeljeno, za kar bo prosil!«

87. Urjenje v veri in zaupanju

1 Nato so nekateri Moji učenci rekli: »Gospod, vse bi bilo dobro, če človek na tem svetu le ne bi bil izpostavljen skušnjavam, ki bi ga zapeljevale v greh. Ko človek potem v nekem trenutku šibkosti tako

zelo hitro zagreši to ali ono, že oslabita njegovo zaupanje in vera. In četudi storjeni greh obžaluje in škodo, ki jo je povzročil, v celoti poravnana, kljub temu postane v duši plašen in si ne upa več s tolikšnim zaupanjem obrniti se Nate, kot bi se, če ne bi bil nikoli grešil.

2 Kako naj bi Te potem takšen človek prosil za nekaj in bi bil tudi prepričan, da ga boš uslišal?«

3 Jaz sem odgovoril: »Vedeti mora, da, prvič, nisem jezljiv in maščevalen, temveč potrpežljiv in najbolj ljubeče nežen Bog, kot so to že povedali preroki, in zdaj vsem grešnikom kličem: Pridite k Meni vsi, ki ste utrujeni in obremenjeni z grehi – vse vas bom osvežil!

4 In drugič, ljudje naj se ves čas urijo v pravi molitvi, in pri tem naj ne popustijo; kajti pravo in trdno zaupanje si bo človek pridobil tudi s pravo vajo, ki učencu v katerem koli poklicu pripomore do mojstrstva.

5 Človek, ki je dobro preskrbljen z vsemi tuzemskimi dobrinami, zlahka pozabi na pravo molitev polno zaupanja. Ko pa ga potem doleti kakšna nesreča, začne sicer tudi z molitvijo iskati pomoč pri Bogu, toda v sebi ne zaupa dovolj, da ga bo Bog uslišal; očitni razlog pa je pomanjkanje izurjenosti v živem polnem zaupanju v Boga.

6 In s čim bi človek lahko bolje okrepil svoje zaupanje v Boga kakor z vajo v molitvi in vztrajnih prošnjah? Kakšna je poglobljena vztrajna molitev, pa sem vam že povedal.«

7 Učenci so se spogledali in **Andrej** je rekel: »Gospod, dobro se spominjam prilike, ki si nam jo povedal ob neki podobni priložnosti; v njej si govoril o nesramnem beraču, ki je prosil ponoči, in mu je hišni gospodar nazadnje sredi noči skozi okno dal kruha bolj zato, da bi imel mir pred nadaljnjim tarnanjem in rotnjem kakor iz resničnega usmiljenja.

8 O tej nekoliko posebni priliki sem kar precej premišljeval, nisem pa je mogel prav povezati s Tvojo največjo ljubeznijo in usmiljenjem. Šele zdaj se mi je začelo svitati, ko si spregovoril o nenehnih molitvah in vztrajnih prošnjah in tudi o urjenju v veri in zaupanju Vate.

9 S prošnjami za kruh ob polnoči si gotovo mislil tudi na urjenje v veri in zaupanju Vate, pri tem si s sprva nekoliko naglušnim hišnim gospodarjem ponazoril Sebe samega in z beračem nas, ljudi, ki naj ne bi nikoli opustili molitev in prošenj, četudi nas ne bi takoj uslišal.

10 Ti torej sam hočeš, da Te z nenehnimi molitvami in prošnjami pošteno nadlegujemo, preden nas uslišiš, saj tako trajno uriš in razvijajš naše zaupanje Vate, da si lahko v sebi končno pridobimo moč, s

katero naj bi dosegli svoj dan življenja, ki je Tvoje kraljestvo v nas, v katerem sami kot Tvoji otroci v srcu svoje duše nosimo vsakršno pomoč in oblast, in ni več potrebno, da bi Te neprenehoma nadlegovali z rotnjem v noči svojega življenja. Kajti človek mora zdaj v šibkosti svoje življenjske noči še iskati pomoč; ko bo po Tvoji milosti sam postal močan in mogočen, pa si bo lahko pomagal sam. – Gospod, ali sem priliko, ki si nam jo povedal tedaj, prav razumel?«

88. Učinek nenehnih prošenj.

Prilika o zatirani vdovi in krutem sodniku, Luka 18, 1–8

1 **Jaz** sem rekel: »Priliko si dojel pravilno, dobro in resnično in jo na pravem kraju tudi na kratko povzel. Želim pa, da bi jo vsak od navzočih po svoji presoji še bolje razumel; in ker imamo še dovolj časa, naj povem še eno priliko, s katero boste še jasneje spoznali, da pravični človek ne sme popustiti v molitvi in prošnji, če želi doseči resnično moč Mojega kraljestva v sebi. Torej prisluhnite⁵⁰!

2 V nekem kraju je živel sodnik, ki se ni bal ne Boga in ne človeka⁵¹. V istem kraju pa je živela tudi vdova. Prišla je k njemu in rekla: 'O pravični sodnik, reši me mojega nasprotnika; kajti glej, tako in tako je s temi zadevami in pravica je povsem na moji strani⁵²!«

3 Pravični sodnik je ugotovil to sicer že na prvi pogled, toda ni bil pri volji, da bi sprejel vdovin proces. Vdova pa ni odnehala, znova in znova je prihajala k sodniku in ga na kolenih prosila, naj proces sprejme.

4 Sodnik si je mislil: Kaj naj storim? Četudi se ne bojim ne Boga in ne človeka – ker pa mi ta vdova dela toliko preglavic, jo bom rešil, da ne bo zmeraj znova prihajala in me oglušila s prošnjami!⁵³

5 Ali ste iz te prilike dobro razbrali, kaj je sodnik rekel in tudi storil? Če pa je že takšen sodnik, ki je sodil strogo pravično po predpisih, uslišal vztrajne prošnje neke zatirane vdove in ji pomagal, ali ne bo Bog še toliko prej rešil Svojih izvoljenih, ki Ga kličejo dan in noč? Ali naj bi imel manj potrpljenja in ljubezni z njimi kakor omenjeni sodnik z vdovo⁵⁴?

⁵⁰ Luka 18,1.

⁵¹ Luka 18, 2.

⁵² Luka 18,3.

⁵³ Luka 18, 4, 5.

⁵⁴ Luka 18, 6,7.

6 Resnično, povem vam, uslišal in rešil jih bo prav hitro, in sicer zdaj, v tem času, in tudi v tistem daljnem, ko bo spet kot Sin človekov, tako kot zdaj, prišel na to zemljo!

7 In ko bo Sin človekov tistikrat spet prišel na ta svet, ali mislite, da bo še našel vero?⁵⁵«

8 **Andrej** je odgovoril: »Gospod in Mojster, ker sem že prej govoril, bi zdaj kar nadaljeval, če mi dovoliš!«

9 **Jaz** sem rekel: »Kar povej, ker si razumen, pogumen in znaš govoriti!«

10 **Andrej** je odgovoril: »Ta prilika pove isto kakor tista, ki sem jo prej znova povedal o hišnem gospodarju in prosilcu, ki je prišel ponoči prosit kruha; le da je stališče Boga do posvetnih ljudi, ki pri Njem iščejo pomoč v stiski svoje življenjske noči, v tej priliki še nazornejše kakor v tisti, ki sem jo povedal prej. Kajti v tej drugi je Bog navzoč tako rekoč zunaj vseh vezi zgolj kot pravičen sodnik, ki zmore zatiranim zmeraj pomagati, če hoče; pomaga pa jim tudi takrat, ko Mu zaradi vztrajnih prošenj postanejo že pošteno nadležni.

11 Tudi tu gre zgolj za urjenje vere in zaupanja; ko vera in zaupanje pridobita določeno neupogljivo moč, sta tudi uslišanje in pomoč že tu.

12 V pristavku, v katerem praviš, da bo Bog Svoje izvoljene, ki že poznajo moč vere in zaupanja, kot najbolj ljubeči oče zagotovo uslišal še prej, če se bodo v svojem že doseženem notranjem življenjskem dnevu, ko se bo vanje tu in tam morebiti še vrnila noč, obrnili Nanj po pomoč; pri tem pa se ne predstavljaš več kot težko izprosljivi posvetni sodnik, ki se kot sam svoj bog ne boji ne Boga in ne človeka, temveč nastopaš kot oče tistih, ki so že dosegli notranji življenjski dan. Zadevo sem razumel tako in menim, da se ne motim.

13 Mi vsi pa za zdaj še nismo povsem dosegli življenjskega dneva svoje notranjosti, temveč smo delno še zmeraj zelo vpeti v svojo staro življenjsko noč, zato Te moramo prositi še za prav veliko, da bi se tako urili v veri in zaupanju in se krepili. Ker pa si nam obljubil zanesljivo in skorajšnjo rešitev, trdno verjamemo, da se bo vsaka Tvoja obljuba tudi izpolnila.

14 Toda znova si nam spregovoril o Svojem drugem prihodu na to zemljo in si na koncu tudi vprašal, ali boš tedaj med ljudmi še našel vero.

---

⁵⁵ Luka 18,8.

15 Odgovor na to vprašanje pa je daleč od tistega, kar zmoremo dognati, zato ti nanj ne morem odgovoriti. Ti sam boš najbolje vedel, kako bo z vero ljudi v daljni prihodnosti, in če hočeš, bi nam to lahko še natančneje razložil, kot si nam že ob marsikateri drugi priložnosti.«

16 **Jaz** sem rekel: »Tudi današnjo priliko si resnično, prav in dobro razumel in tako res razveselil Moje srce. In če boste to storili tudi drugi, potem res ne bo treba dolgo čakati na popolno odrešitev vaših duš izpod jarma materije tega sveta in njegovih čarov.«

89. Kako bo z vero v prihodnje

1 (**Gospod**): »Kar pa zadeva Moje vprašanje o položaju vere ljudi v daljni prihodnosti, ko bo Sin človekov spet prišel na to zemljo, naj vam – kot sem vam že pogosto opisal – povem, da bo tedaj na splošno še manj vere kakor danes. Kajti takrat bodo ljudje večinoma z neutrudnim raziskovanjem in računanjem pod varstvom na široko razvejenega drevesa spoznanja zelo napredovali v številnih znanstvenih vedah in umetnostih; z vsemi silami, ki so v naravi zemlje zdaj ljudem še skrite, bodo zmožni početi čudovite stvari in bodo tudi govorili: 'Glejte, to je Bog – drugega ni!'

2 Verovali pa tisti ljudje skoraj ne bodo več. Ob Svojem vnovičnem prihodu torej med tistimi ljudmi ne bom našel nobene vere več.

3 Drugi, tudi velik del ljudi, pa bo tičal v še veliko globljem in mračnejšem malikovalskem praznoverju, kakor tičijo zdaj pogani po vsej zemlji. Tedanji veljaki in mogočnejši bodo kar zelo dolgo njihovi učitelji, zastopniki in varuhi; toda z vsem znanjem in strokovnostjo dobro opremljeni otroci sveta bodo na vso moč zatirali najmračnejše praznoverje in tako veljake in mogočnejše na zemlji spravili v nadvse veliko zadrego, ker bo dolgo zaslepljeno preprosto ljudstvo po zaslugi znanstvenikov in strokovnjakov vseh vrst in združb začelo spoznavati, da so ga veliki in mogočni, ki so sami brez vere, držali v trdem hlapčevstvu samo zaradi svoje posvetne slave in svojega udobnega življenja. In ko bom prišel tedaj, tudi pri teh ne bom našel nobene vere.

4 V času velikega mračnjaštva pri njih tudi ne bi mogel najti nobene vere več, ker so bili najneumnejši in najbolj slepi služabniki svojih gospodarjev. Ti pa so sami dobro vedeli, za kaj vse so uporabni

povsem slepi, in da s tistimi, ki vidijo, tega nikoli ne bi mogli početi. Ko pa so slepi s pomočjo znanstvenikov in strokovnjakov tudi spregledali, so postali privrženci tistih, ki so jih večinoma osvobodili trdega hlapčevanja veljakom in mogočnežem. In ko bom prišel in rekel: 'Poslušajte, ljudstva zemlje, zdaj sem spet prišel k vam in vam bom znova pokazal pravo pot k večnemu življenju vaših duš!' – kaj bodo rekli ti ljudje brez vsake vere?

5 Odgovorili Mi bodo: 'Prijatelj, kdor koli že si, opusti to staro, izrabljeno neumnost, ki se je na srečo že razblinila, zavoljo katere se je že vse od njenega začetka prelilo toliko potokov pogosto najnedolžnejše krvi! Če je tako imenovani dobri Oče v nebesih, ki Ga pa ne poznamo in zdaj tudi ne hrepenimo več po Njem, že tako velik prijatelj krvi, naj si spremeni velik ocean v kri in se nad njim skrajno zabava, toda mi takšnega življenjskega nauka, ki je namesto obljubljenega Božjega kraljestva na že tako obubožano zemljo prinesel ljudem samo najhujši pekel, ne potrebujemo več. Upoštevamo samo znanost in stroko vseh vrst in združb in ob tem živimo spokojno in mirno, čeprav zagotovo zgolj začasno; kajti zdaj nam je začasno, toda prijazno in mirno življenje veliko ljubše kakor negotova nebesa z vsemi lepimi blaženostmi vred, pridobljena z nešteto trpljenja in velikimi potoki nedolžno prelite krvi!'

6 Ob takšnem odgovoru prihodnjih ljudi se več kot upravičeno sprašujem, ali bom ob Svojem vnovičnem prihodu na zemlji še našel vero.

7 Toda, zdaj se pri sebi sprašujete, kdo pa bo kriv za to? Morda pekel? Gospod, pokončaj ga! Ali morda lažni, sebični preroki, pod katerih varovalnim plaščem bodo kmalu pognali različni veljaki in mogočneži kakor gobe iz vlažne prsti ter na vse strani netili vojne in trpinčili ljudi? Gospod, ne dopusti, da bi lažni preroki kdaj vstali v Tvojem imenu! Če pa sam tako hočeš, potem Ti mora biti tudi prav, če ob Svojem vnovičnem prihodu na to zemljo med ljudmi ne boš našel nobene vere več.

8 Na to pa odgovarjam: Kratkovidni človeški razum sicer presoja prav, saj tako razume, in tej posvetno človeški plati ni mogoče veliko ugovarjati; toda Bog, kot Stvarnik in večni Ohranjevalec vseh stvari in bitij, gleda na to povsem drugače in ima Svoje načrte z vsem, kar je ustvaril iz Sebe – zato tudi sam najbolje ve, zakaj med ljudmi na tej zemlji dopušča to in ono.

9 Šele na *koncu* bo z orožjem znanosti in strokovnosti z zemeljskih tal odstranjeno vse praznoverje, ob tem pa kljub temu ne bo noben človek niti najmanj prikrajšan v svoji svobodni volji.

10 Tako sčasoma med ljudmi ne bo nobene vere več; toda takšno stanje bo izredno kratkotrajno.

11 Šele v tistem času bom blagoslovil staro drevo spoznanja in po njem bo drevo življenja v ljudeh znova pridobilo staro moč, in odtlej bosta samo *en* pastir in *ena* čreda!

12 Kdor je to zdaj razumel, bo razumel tudi Moje vprašanje, ali bom v tistem času na zemlji še našel takšno vero, kakršna je zdaj. Takšne vere, kot je zdaj, v tistih prihodnjih časih prav gotovo ne bom našel – temveč drugačno! Kakšna bo, pa si zdaj ne morete niti predstavljati; toda ne glede na to se bo nekoč kljub vsemu zgodilo tako, kakor sem vam zdaj napovedal!«

90. O novem času

1 Nato se je oglasil eden izmed tako imenovanih **Judogrkov**: »Gospod in Mojster, ali bo s Tvojim vnovičnim prihodom na to zemljo ljudem spet dan kakšen nauk? Če boš prišel k njim spet z istim naukom, bodo rekli: 'O, prihrani nam ta nauk, ki je povzročil toliko gorja na zemlji!'«

2 **Jaz** sem odgovoril: »Nauk, ki vam ga dajem zdaj, je Božja beseda, in bo ostal večno, zato bodo ljudje, o katerih zdaj govorimo, od Mene prejeli isti nauk, kot ste ga prejeli vi; toda v tistem času jim ne bo podan zakrit, temveč povsem razkrit v nebeškem in duhovnem pomenu. In to bo novi Jeruzalem, ki se bo iz nebes spustil na to zemljo. Šele v njegovi luči bodo ljudje spoznali, kako zelo so njihove prednike varali in goljufali lažni preroki, tako kot zdaj farizeji jude.

3 Potem tudi ne bodo več Mene in Mojega nauka dolžili za vse množično gorje na zemlji, temveč bodo pripisovali krivdo skrajno sebičnim in oblastizelnim lažnim učiteljem in prerokom, ker bodo že v luči svoje znanosti in številnih spretnosti še predobro spoznali, kakšnega duha otroci so ti bili.

4 Ko pa bo najsvetlejša luč novega Jeruzalema svetila nad vso zemljo, bodo lažnivci in prevaranti povsem razkriti, in prejeli bodo plačilo za svoje delo. Kolikor više se bo kateri izmed njih po svojem

mnenju uvrščal, tem globlje bo padel. Zato se že zdaj varujte lažnih prerokov! Ali ste to tudi prav razumeli?»

5 Nato so se oglasili tudi Moji drugi **učenci**: »Gospod in Mojster, zakaj nam že zdaj Svojega nauka ne razkriješ tako, kot ga boš nekoč v daljni prihodnosti omenjenim znanstvenikom in strokovnjakom vseh vrst in združb? Takšen novi Jeruzalem bi potrebovali ljudje že zdaj!«

6 **Jaz** sem rekel: »Lahko bi vam še veliko več povedal in razkril, toda tega ne bi mogli prenesti vsi; ko pa bo duh resnice iz Mene prišel nad vas, vas bo tudi popeljal v vso resnico in modrost, in se boste že znašli povsem v luči novega Jeruzalema.

7 Ali boste potem tudi zmožni predati luč svojim učencem, pa je vprašanje, na katerega boste težko odgovorili, če predpostavimo, da ste dojeli in spoznali, da mora biti, prvič, nauk dan tako rekoč otrokom, in to bolj svobodno kakor pod prisilo, in drugič, da od nikogar ne morete zahtevati, naj prebere *Pismo*, če ne pozna črk.

8 Niti ne slutite, kako velikansko in vseobsežno znanost in strokovnost bodo ljudje nekoč razvili in kako zelo se bo zaradi tega razblinilo vse praznoverje med ljudmi! Kje na svetu lahko danes govorimo o čisti znanosti, zasnovani na dobro utemeljeni resnici, in kje o pravi strokovnosti, ki bi izvirala iz takšne znanosti?

9 Kjer je zdaj med ljudmi že razvita znanost in iz nje izpeljana strokovnost, je v njej zmeraj tudi več kot tri četrtine slepega praznoverja. Na takšnem gnilem sadežu s še neblagoslovljenega drevesa spoznanja ni mogoče zasnovati nobene višje nebeške znanosti; in če bi jo hoteli zasnovati na tem, bi rodila sad, ki bi bil primernejši za hrano zmajev kakor za človeško.

10 Poslušajte in si dobro zapomnite! Iz takšnih sadov bodo izšli tudi lažni preroki z vsemi svojimi lažnimi nauki in lažnimi čudežnimi znamenji ter uničili več kot tri četrtine zemlje. Kajti če bo kdo skušal Moj najčistejši resnični nauk združevati z znanostjo, ki zdaj obstaja med ljudmi in je prežeta z vsakovrstnim praznoverjem in strokovnostjo, ki le malo pove in koristi, v prepričanju, da bodo tako ljudje nauk lažje razumeli, je razumljivo, da se bo Moj nauk čedalje bolj onesnaževal, znanost in strokovnost, polni praznoverja, pa se bosta še globlje pogrezali v staro noč, kot se je to z njima dogajalo kadar koli od začetka človeštva. Nazadnje si ju bodo za nekaj časa prilastili celo lažni preroki, da bi si z njuno pomočjo toliko lažje pridobili čim več zaslepljenega ljudstva.

11 Toda tako ne bo ostalo; o pravem času bom obudil ljudi za čisto znanost in strokovnost, in ljudem bosta s streh oznanjali, kako so služabniki boga Baala delali svoje čudeže. Čista znanost v vseh stvareh in tudi čista strokovnost bosta postali Moji nepremagljivi predhodnici in prvi bojevnici proti staremu praznoverju. In ko bo z njuno pomočjo očiščen Avgijev hlev, bom zlahka in najučinkoviteje znova prišel na to zemljo. Kajti Moj najčistejši življenjski nauk se bo združeval z vsepovsod čisto znanostjo in tako dajal ljudem popolno življenjsko luč, kajti čistost ne more nikdar onesnažiti druge čistosti, tako kakor svetla resnica ne more zasenčiti druge.«

91. Postopno očiščevanje znanosti

1 (**Gospod**): »Zdaj si sicer mislite: Kar bom zmogel v tistem času, namreč očistiti znanost, bi lahko storil tudi zdaj, in tako bi najčistejši nauk, združen s čisto znanostjo in iz nje porojeno strokovnostjo, tako rekoč iz roke v roko prešel k ljudem; lažni preroki, ki se pojavljajo tu in tam, pa ob tem zagotovo ne bi mogli več streči svoji sebičnosti.

2 Jaz pa vam povem: Dobro bi bilo, če bi bilo to mogoče; toda zadeva ni takšna, kot zdaj prav dobro razsojate – kajti ljudem bi moral vzeti svobodno voljo in jih z vsemogočnostjo Svoje volje spremeniti v navadne stroje. In kaj bi ljudje s tem pridobili za večno zveličanje in življenje svoje duše?

3 Mar še ne veste, da je vse, kar se znajde pod prisilo vsemogočnosti Moje volje, obsojeno in mrtvo? To sem vam že velikokrat natančno pojasnil, vendar na to s svojim posvetnim razumom niste bili pozorni.

4 Glejte, četudi bi v tem času med ljudmi obudil celo tisočkrat tisoče, v najčistejši znanosti in strokovnosti vsestransko poučene ljudi vseh vrst in združb, bi jih zdajšnji ljudje še bolj preganjali, kakor bodo najmračnejši posvetni ljudje preganjali vas, ko boste kmalu širili Moj nauk in Moje ime. Kajti več kot tri četrtine človeškega znanja je – kot že povedano –, prežetega z najhujšim praznoverjem, iz katerega si ljudje ustvarjajo svoje gmotne koristi, in ga je veliko teže očistiti.

5 Že ob številnih priložnostih sem vam in tudi drugim ljudem dobre volje in sprejemljivega srca tehtno in nazorno temeljito pojasnil različne stvari, pojave in dogodke, pred vašimi očmi in ušesi sem razkril vse zvezdno nebo, da zdaj veste, kaj so naše Sonce, Luna,

planeti in neštete druge zvezde, in kakšna je njihova naloga; omogočil sem vam, da ste nekatere spoznali celo z odpiranjem vašega notranjega duhovnega vida, in tako zdaj v marsičem že poznate najčistejšo znanost.

6 Zdaj pa pojdite in poučujte zaslepljene ljudi tako, kot sem vas poučil Jaz, pa boste še prekmalu skusili, kako težko je pripraviti ljudi, da opustijo staro znanje in mistične predsodke.

7 Je pa še nešteto drugih ljudi, ki so jih njihovi sebični duhovniki in gospodarji toliko poneumili, da bi takšno znanstveno razlago razumeli kot neoprostljivo skrunitev svojih bogov in bi tistega, ki bi jih napeljal k skrunitvi njihovih bogov, hudo zdelali.

8 Da bi ljudem sčasoma povsem očistili znanost in iz nje izhajajoče spretnosti, se morajo ti najprej seznaniti z Mojim naukom, poleg tega pa uničiti tudi številne malike z njihovimi svečeniki in templji vred.

9 Šele tedaj, ko se bo zgodilo to in se bo Moj evangelij, četudi po številnih lažnih prerokih, pridigal ljudem, bodo ti zmogli postopno očistiti znanost in stroko; potem bodo prav oni blisk, ki bo od vzhoda do zahoda jasno osvetlil vse na zemlji. Z vzhodom je mišljeno duhovno, z zahodom pa vse naravno.

10 Če ste to razumeli, ne sprašujte več, ali ne bi bilo mogoče to ali ono uresničiti že zdaj.«

92. Mojzesova in Jozuetova modrost

1 Ko so učenci in seveda tudi gostilničar, ozdravljeni hlapec, farizej in pismouk slišali te Moje besede, je **pismouk** rekel: »Iz teh Tvojih besed, Gospod in Mojster, sem razbral, da Svojim učencem nisi razkril samo velike skrivnosti Božjega kraljestva med ljudmi na Zemlji, temveč tudi naravno kraljestvo Zemlje, Lune, Sonca in zvezd; tako si mi dal nov dokaz, da si prav *Ti* v Svojem duhu Stvarnik vsega tega, sicer Svojim učencem ne bi mogel razložiti teh nešteti in čudovitih stvari ter jim jih celo ponazoriti.

2 Ker si lahko storil to Svojim učencem, ki so tudi samo judje in ljudje, ali ne bi mogel tudi nam na kratko nekoliko osvetliti teh čudovitih stvari v naravi, da bi tudi mi imeli jasnejši vpogled v to, kaj naj bi vedeli in verjeli o Luni, Soncu in zvezdah, mrkih, strašnih kometih in

tudi številnih zvezdnih utrinkih? Kajti glede tega smo enako nevedni kakor pogani.«

3 **Jaz** sem rekel: »Zakaj pa ste zavrgli šesto in sedmo Mojzesovo knjigo in ju razglasili za nepristni ter s hudo kaznijo zagrozili tistemu, ki bi si ju drznil brati? Glejte, v teh dveh knjigah je Mojzes zelo jasno opisal vse naravno stvarstvo.«

4 **Pismouk** je odgovoril: »Gospod in Mojster! Nekoč sem o tem sicer nekaj slišal, toda nikoli nisem videl niti črke tega. Teh knjig naj tudi nikoli ne bi bilo v jeruzalemskem templju. Zato Te prosim, da bi nam te stvari, za katere sem te prosil, kar se da na kratko opisal in razložil, da bi potem tudi mi vedeli, kaj je bilo ustvarjeno in kako.«

5 Na to pismoukovo prošnjo sem omenjenim štirim kar se da na kratko opisal stvari tako, da so vse lahko dobro razumeli.

6 To pojasnjevanje je trajalo približno uro, nato pa Me je pismouk vprašal, ali so te stvari vedeli tudi stari očaki.

7 **Jaz** sem odgovoril: »Vsekakor, še zlasti praprebivalci Egipta! Toda ker so se ljudje sčasoma in z vsakovrstnimi grehi čedalje bolj oddaljevali od enega, večno edino pravega Boga, in prehajali v slepo poganstvo ter tako postajali čedalje bolj mračnjaški, se je tudi to znanje razblinilo, nadomestili pa so ga prazno, pesniško čvekanje in izmišljotine.

8 In tako se je znanje o Zemlji in zvezdah izgubilo. Ohranili so ga le nekateri res maloštevilni modreci, v kakem skritem kotičku zemlje, toda ti si ga niso upali razkriti povsem zatemnjenim ljudem. Zdaj pa je to znanje skoraj izgubljeno. Toda v prihodnosti si ga bodo ljudje znova pridobili in izračunali vse, celo jasneje kakor v starih časih; in to bo sodilo k blisku, ki bo osvetlil vse od vzhoda do zahoda.«

9 **Pismouk** je rekel: »Od koga pa sta prejela takšno znanje Mojzes in Aron?«

10 **Jaz** sem odgovoril: »Od Božjega duha! Čeprav je bil Mojzes kot sprejeti faraonov sin posvečen v egipčanske misterije in je vedel marsikaj tudi o starem zvezdoslovju in zemljepisu, je bilo to komaj motna kapljica v primerjavi z morjem njegovega poznejšega znanja, ki mu ga je dal Božji duh kot izvoljenemu voditelju izraelskega ljudstva – šele potem je postal pravi Božji učenjak.«

11 **Pismouk** se je znova oglasil: »Gospod in Mojster! Tudi Jozue, kot eden od Boga izvoljenih voditeljev izraelskega ljudstva v obljubljeni deželo, je moral biti z vsem, kar je opisal Mojzes, kar najbolje seznanjen. Kako bi lahko potem rekel Soncu pred Jeriho: 'Sonce,

ustavi se, dokler ne pokončam vseh sovražnikov!», in sonce naj bi ga bilo ubogalo? Če bi kaj takega rekel Zemlji, bi bilo to glede na Tvoje prejšnje pojasnilo smiselno; ko pa si nam zdaj razložil, kako je s temi stvarmi, se zdi Jozuetov ukaz Soncu nesmiseln, in zdi se, da Jozue kljub vsemu ni poznal pravih zakonitosti stvari, sicer bi moral njegov ukaz postati naravna resnica.«

12 **Jaz** sem rekel: »Res, da je Jozue rekel tako, vendar ni mislil naravnega Sonca, temveč sonce duha, o katerem govori Mojzesov Božji nauk. In to sonce je v veri in zaupanju ljudi ob pogledu na veliko močnejšega sovražnika začelo hitro zahajati. S svojim močnim klicem Jozue obupanemu in nadvse godrnjajočemu ljudstvu ni želel sporočiti drugega kakor: 'Verujte in zaupajte vse dotlej, dokler ne boste videli sovražnika, ki se vam zdi zdaj tako mogočen, pokončanega – in to se bo zgodilo prav kmalu! Potem boste z menoj prevzeli deželo, kjer tečeta med in mleko, drugače pa se boste spet vrnili v puščavo!'

13 Ljudstvo se je nato spet opogumilo polno vere in zaupanja v Boga, ki je, je bil in bo pravo sonce duše in njenega duha v nebesih in na zemlji. In glej, sonce, ki ga je nagovarjal Jozue, se je ustavilo v veri in zaupanju ljudstva, se zasvetilo, ga opogumilo, mu dalo modrost in moč; sovražnik je bil pokončan, prizaneseno je bilo le vlačugi Rahabi, ki se je usmilila Jozuetovega odposlanca. Ali zdaj to razumeš?«

93. Kako razbirati prispodobe

1 **Pismouk** je rekel: »Da, Gospod in Mojster, zdaj smo vsi razumeli, da Jozue s svojim čudovitim klicem ni mislil nič drugega; toda zakaj nismo tega prej razumeli?«

2 **Jaz** sem odgovoril: »Zato, ker se je že pred časom babilonskega ujetništva pri vas povsem izgubilo staro notranje védenje o prispodobah. To védenje je namreč dostopno in lastno samo tistim, ki nikoli niso omahovali ali postali šibki v pravi veri in zaupanju v edino pravega Boga, ki so Ga ves čas nadvse ljubili kot Očeta in svoje bližnje kakor same sebe.

3 Kajti omenjeno védenje je notranja pisava in govorica duše in duha v njej. Kdor je to govorico izgubil, ne more razumeti *Pisma*, in v njegovi mrtvi posvetni luči se mu zdi govorica *Pisma* nekaj nespačetnega; kajti življenjske razmere duha in duše so povsem drugačne od telesnih.

4 Tudi slišanje, videnje, občutenje, razmišljanje, govorjenje in pi-sava duha so zasnovani povsem drugače kakor je v navadi med ljud-mi v naravnem svetu, zato lahko to, kar počne in govori duh, razbere naravni človek samo iz poznavanja govorice prispodob.

5 Ko so ljudje to staro védenje po svoji krivdi izgubili, so izgubili tudi možnost sporazumevanja z duhovi vseh območij in vseh nebes, zato duhovnega v *Pismu* ne morejo več dojeti in razumeti. Zapisane besede berejo po slepo naučenem zvenu mrtvih črk in ne morejo ne dojeti ne ponotranjiti tega, da je črka mrtva in ne more nikogar oži-viti, kajti le pomen, ki je skrit v njej, oživlja vse, ker je življenje sámó.

6 Če ste povedano razumeli, potem si prizadevajte predvsem za to, da bo Božje kraljestvo v vas živo in na vso moč dejavno, pa boste zno-va vpeljani v omenjeno dojemanje prispodob med materijo in du-hom, brez katere v globini žive resnice ne morete razumeti ne Moj-zesa ne katerega koli preroka, in potem vam ne preostane drugega, kakor da zapadete neveri in vsakovrstnim dvomom in grehom. Kajti če slepec potuje po cesti, na kateri je veliko kamenja, ali se bo lahko obvaroval, da pri hoji ne bi zadeval zdaj ob ta zdaj ob drugi kamen in pri tem velikokrat celo padel? In če bi bil na poti kakšen prepad, kako se bo zavaroval, da ne bo ob naslednjem koraku zgrmel vanj in tam našel neogibno smrt?

7 Zato si predvsem prizadevajte, da bi se čim prej znova rodili v duhu in spregledali, sicer se ne boste mogli ogniti tisočerim nevar-nostim, ki prežijo na vas in grozijo, da vas bodo uničile!«

8 **Pismouk** je nato rekel: »O Gospod in Mojster, Tvoja modrost je brezmejna in ljudje smo v primerjavi s Teboj slepi kakor kamen! Šele zdaj razločno spoznavam, kaj je bil vzrok splošnega propada v veri in zaupanju v Boga, in tudi to, da se bo v prihodnje s tem Tvojim naukom luči in življenja dogajalo natančno to, kar se dogaja zdaj z Mojzesovim naukom in naukom prerokov, in da boš moral po Svoji ljubezni in usmiljenju res znova priti na to zemljo k ljudem. Vpra-šanje je samo, ali boš prišel spet tako kakor tokrat ali morda kako drugače – kako, veš samo Ti. Ali nam ne bi to vsaj nakazal?«

9 **Jaz** sem odgovoril: »Že tako sem vam dovolj razločno povedal, kako bom znova prišel na to zemljo k ljudem. Kako Me moreš kaj takega znova spraševati?«

10 **Pismouk** je rekel: »Res je, Gospod in Mojster, da si nam to že povedal, in če bi že obvladal védenje o prispodobah, bi lahko Tvoje

besede tudi povsem razumel. Toda na to se še nič ne spoznam, zato mi ni jasno vse, kar si govoril o Svojem vnovičnem prihodu.

11 Glej, pri tem mojem vprašanju me zanima predvsem to, ali boš znova prišel kot človek iz mesa in krvi kakor zdaj, rojen iz čiste ženske, ali nerojen, bolj kakor duh in kljub temu tudi kot vidni človek, ter kje in pri katerem ljudstvu se bo to zgodilo.

12 Moje vprašanje se zdi Tvoji nedoumljivi modrosti gotovo zelo nespametno; pa saj sem se šele pred nekaj urami spreobrnil, zato mi ne zameri, če Te obremenjujem z različnimi neumnimi vprašanji.«

94. Gospodov vnovični prihod

1 Jaz sem rekel: »Tvoja vprašanja niso tako nesmiselna, upravičeno lahko vprašaš, česar ne veš; in tudi Jaz imam pravico, da ti odgovorim tako ali tako, kot mislim, da je zate in za druge najbolj prav. Ker pa si zdaj že vprašal, ti bom tudi odgovoril, prisluhni torej!

2 Ob Svojem vnovičnem prihodu ne bom več rojen v nekem kraju iz ženske kot otrok; kajti to telo bo ostalo povečano kakor Jaz, kot večni duh, in zato nikoli ne bom potreboval drugega telesa tako, kot si mislil.

3 Najprej bom nevidno prišel v nebeških oblakih, to naj bi pomenilo: Najprej se bom začel ljudem približevati po resničnih vidcih, modrecih in na novo prebujenih prerokih. Tisti čas bodo prerokovala tudi dekleta in mladeniči sanjali žive sanje in iz teh napovedovali ljudem Moj prihod; številni jim bodo prisluhnil in se poboljšali. Toda svet jih bo imel za nore sanjače in jim ne bo verjel – tako se je namreč dogajalo tudi prerokom.

4 Prav tako bom od časa do časa prebudil ljudi, ki jim bom vse, kar se dogaja in govori ob tej Moji navzočnosti zdaj, prelil skozi srce v pero, in potem bo to preprosto zapisano na značilni, tedanjim ljudem dobro znani umetelni način in se zelo hitro, v nekaj tednih in dneh, pomnožilo v številnih tisočih povsem enakih primerkih ter tako prišlo do ljudi; ker pa bodo tedaj skoraj vsi ljudje znali brati in pisati, bodo nove knjige lahko tudi sami brali in razumeli.

5 Tako bo Moj na novo podani nebeški nauk prišel do vseh ljudi po vsej zemlji veliko hitreje in učinkoviteje, kakor se širi zdaj po v Mojem imenu odposlanih, od ust do ust.

6 Ko bo tako Moj nauk prišel med voljne in v veri dejavne ljudi in bo vsaj tretjina človeštva obveščena o tem, bom tu in tam osebno in živo vidno⁵⁶ prišel k tistim, ki Me bodo najbolj ljubili, ki bodo najbolj hrepeneli po Mojem vnovičnem prihodu ter pri tem močno in živo verovali.

7 Iz njih bom izoblikoval skupnosti, ki jim ne bo mogla kljubovati in se jim upirati nobena posvetna oblast več; kajti Jaz bom njihov pastir in njihov večno nepremagljivi junak ter bom sodil vse mrtve in slepe posvetneže. In tako bom zemljo očistil njene stare nesnage.

8 V času novih vidcev in prerokov pa bodo ljudje zelo potrti in v tolikšni stiski, kakršne na tej zemlji še ni bilo; toda tako bo zaradi Mojih tedanjih izbrancev le malo časa, da ti ne bi trpeli škode na svoji poti v blaženost.

9 Ampak v to deželo, kjer Me že zdaj judje iz templja kot zločinca preganjajo iz kraja v kraj, in jo bodo v tistem času uničili najhujši pogani, osebno ne bom več prišel, da bi poučeval in tolažil slabotne. Bom pa v deželah nekega drugega dela sveta, ki ga zdaj naseljujejo pogani, ustanovil novo kraljestvo, kraljestvo miru, sloge, ljubezni in trajne žive vere, kjer ljudje, ki bodo hodili v Moji luči, ne bodo več poznali strahu pred telesno smrtjo ter se bodo neprenehoma sporazumevali z nebeškimi angeli in bodo v stiku z njimi. To je odgovor na tvoje vprašanje.«

10 **Pismouk** je rekel: »Azija, stara zibelka človeštva in številnih Božjih blagoslovov, torej ne bo več imela sreče, da bi Te videla in slišala ob vnovičnem prihodu na to zemljo? Za ta del sveta to res ni vesela novica.«

11 **Jaz** sem rekel: »Zemlja je vsepovsod Moja in vem, kje bo Moj vnovični prihod najučinkovitejši za vso zemljo. Toda v tistem času, ko se bodo ljudje tako hitro kakor blisk iz oblakov sporazumevali z enega konca zemlje na drugega, in v katerem bodo na železnih cestah z uporabo duhov vezanih v ognju in vodi, premagovali najdaljše poti po tleh hitreje, kakor se tukaj razširi najmočnejša nevihta z enega konca zemlje na drugega, in bodo ladje z istimi silami prečile veliki ocean v veliko krajšem času, kot ga potrebujejo zdaj Rimljani iz Rima do Egipta, se bo novica o Mojem osebem vnovičnem prihodu v zelo kratkem času zlahka razširila po vsej zemlji in tako tudi v Azijo.

12 Toda še zmeraj ostaja vprašanje: Ali bodo slepi in gluhi pogani na tem območju temu sporočilu tudi verjeli?

---

⁵⁶ V poveličanem duhovnem telesu, primerjaj s številko 2.

13 Menim in pravim: Težko, dokler jih ne bo prečistila velika posvetna sodba!

14 Na daljnem zahodu je zelo velika dežela, ki jo z vseh strani obdaja veliko svetovno morje in čez morje ni nikjer povezana s staro celino. V tej deželi bodo ljudje prvi zasnovali velike stvari in te se bodo potem pojavile tudi na zahodu Evrope. Iz tega bosta nastala svetlo sevanje in njegovo odsevanje. Nebeški luči se bosta srečali, se prepoznali in se podpirali.

15 Iz teh dveh luči se bo porodilo sonce življenja, torej novi, popolni Jeruzalem, in v tem soncu bom Jaz spet prišel na to zemljo. Zdaj pa dovolj o tem, kar se bo nekoč zgodilo!«

16 Celo **Moji učenci** so bili zelo presenečeni in so se takole pogovarjali: »O Svojem vnovičnem prihodu ni še nikoli govoril tako jasno in razumljivo. Srečni tisti, ki bodo živeli tam, kamor bo znova prišel z obiljem Svoje milosti – toda nadvse nesrečni tisti, ki Vanj ne bodo verjeli in se bodo morda, tako kot zdaj farizeji, dvignili proti Njemu ter Mu stregli po življenju, Mu nasprotovali in hoteli obvarovati svoje poganstvo. Tem bo, to je nakazal z znamenji na nebu že večkrat in tudi na Oljski gori – prišel naproti kot neusmiljeni sodnik in jim dal plačilo v peklju.«

17 **Jaz** sem rekel: »Da, da, drži, kar ste povedali. In povem vam: Resnično, resnično, to vidno nebo in ta zemlja bosta sčasoma minila, toda Moje besede, ki sem vam jih govoril, se bodo ohranile na vekomaj!«

95. Kosilo

1 Ko smo se tako pogovarjali, je bilo že skoraj poldne in učencem sem rekel (**Jaz**): »Lahko se pripravite na odhod, kajti danes je pred nami še dolga pot!«

2 Toda oglasil se je **gostilničar**: »O Gospod in Mojster, kosilo bo že kmalu pripravljeno, saj boš s Svojimi učenci kosil pri meni?«

3 To sta Me prosila tudi farizej in pismouk.

4 **Jaz** pa sem rekel pismouku: »Priatelj, poglej ven, kako tvoji sopotniki z najetimi delavci na pogorišču sinagoge brskajo naokrog, zbirajo svoje najdene zaklade in jih nosijo na varno. Ali se jim ne bi pridružil?«

5 **Pismouk** je odgovoril: »O Gospod in Mojster, tukaj sem našel neprimerno dragocenejši zaklad, in v prihodnje bom temeljito pazil, da se ne bi preveč približal posvetnim zakladom; kajti če bi ravnal tako, bi se morda tisto, kar sem sanjal to noč, uresničilo. Zato naj posvetneži kar blodijo po pogorišču, kolikor hočejo in si prisvojijo tudi moj del. Tvoja navzočnost mi je zdaj neskončno ljubša kakor vsi zemeljski zakladi. Zato bodi milosten in ostani tu vsaj čez opoldne!«

6 **Jaz** sem rekel: »Iz ljubezni do vas, ker Me tudi vi ljubite, bom ostal še čez opoldne. Ti pa se le spominjaj svojih sanj in ostani zvest svojim sklepom, pa boš kmalu hodil v svetlejši luči. Kolikor svojih zemeljskih zakladov boš našel, pa jih le vzemi in vse razdeli revnim; povrnil ti bom z drugim zakladom iz nebes. Kdor v Mojem imenu veliko da, temu bom tudi Jaz veliko dal; kdor pa v Mojem imenu vse da, mu bom tudi Jaz dal vse na vekomaj.«

7 Po teh Mojih besedah sta se oglasila **gostilničar in farizej**: »Gospod in Mojster, zakaj nisi tega povedal tudi nama?«

8 **Jaz** sem rekel: »Vidva že vesta, kaj morata storiti! Kdor ima dobro voljo, si najde tudi delo. Če bosta z revnimi dobro ravnala, bo to štelo toliko, kot da bi izročila vse, in ne bosta ostala brez Mojega blagoslova. Spomnita se predvsem revnih vdov in sirot in spomnil se vaju bom, in vaju na tej zemlji ne bom zapustil kot siroti, temveč bom v duhu nenehno z vama. Toda gostilničar, zdaj pa le poglej, kaj je s kosilom!«

9 Gostilničar je pohitel v kuhinjo in pogledal, koliko je kosilo pripravljeno. To je bilo že skoraj nared, gostilničar pa je nato pohitel, da bi mizo na novo pogrnil.

10 **Jaz** pa sem rekel: »Pusti to – posode, ki so tukaj še od zajtrka, še niso toliko umazane, da iz njih ne bi smeli zaužiti kosila; kar je čisto Zame, naj bo čisto tudi za druge!«

11 Gostilničar je kljub temu vzel čiste krpe in očistil prazno posodje; kajti Moji učenci so znali posode temeljito sprazniti. Nato so gostilničar in njegovi služabniki vzeli očiščene posode, jih odnesli v kuhinjo, ter kmalu prinesli veliko dobro pripravljenih rib, kruha in več vrčev čudežnega vina; nato smo začeli takoj jesti.

12 Med kosilom se je govorilo še o marsičem, kar je bilo povedano že ob drugih priložnostih, zato – *nota bene* –, ni treba tega znova navajati.

13 Ko smo pokosili, sta prišla v jedilnico dva izmed farizejev, ki so vse dopoldne iskali svoje zaklade na pogorišču in jih spravljali na varno.

14 Zelo sta se začudila, ko sta za našo mizo zagledala enega od svojih skupaj s pismoukom, kako dobro razpoložena obedujeta, in nagovorila pismouka (**farizeja**): »O, kar dobro sta si postlala! Že vse dopoldne si zunaj prizadevamo, da bi našli dragocene zaklade, ki jih še ni uničil ogenj, in jih shranili na varno, vidva pa tukaj dopuščata, da vaju lepo strežejo, ne da bi pomislila na nas! Zakaj se tako vedeta?«

15 **Pismouk**, ki so ga te besede zelo razjezile, pa je odgovoril: »Poslušajta! Prvič, za vse, kar sva smela imenovati najino, je že dolgo kar najbolje poskrbljeno, zato res ne veva, zakaj bi vam morala pomagati iskati tudi vaše, saj tudi vam nikoli ni prišlo na misel, da bi nama pomagali pri čemer koli. In drugič, ob tej priložnosti sva tukaj odkrila in našla drugačen zaklad, ki nama je zdaj neskončno ljubši kakor vse vaše nabrano zlato in srebro, toda ta zaklad bo le stežka postal vaša last. In tretjič, tukaj smo bili deležni pristnega vina življenja, kakršnega vaša požeruška grla še nikoli niso zaužila! In tako sva midva prav dobro preskrbljena v vsem in z vsem in vama nisva dolžna ničesar pojasnjevati. Če sta me razumela, se lahko takoj vrnete tja, od koder sta nepovabljeni prišla.«

16 Ko sta se farizeja že hotela začeti razburjati nad takšnim odgovorom, je vstal tudi **gostilničar**, ki se kot Samarijan in rimski državljani s farizeji nikoli ni dobro razumel, in rekel: »V zemeljskem pomenu sem tukaj še zmeraj jaz gospodar, in mi je ljub in dragocen vsak miroljuben gost, naj bo jud ali pogan; kajti pogan ni sam od sebe postal pogan in jud ne jud. Toda ko takšni zabavljachi stopijo čez moj hišni prag, ni treba veliko, da sem prisiljen uporabiti staro pravico hišnega gospodarja. Če želita kaj pojesti ali popiti, se odpravita v vajino siceršnjo sobo in naročita, kar hočeta, in naročeno vam bo tudi takoj postreženo. Toda tukaj nimata kaj početi, ne govoriti in ne opraviti; kajti to ni judovsko, temveč rimsko gostišče, v katerem sprejmemo in postrežemo vse popotnike enako.«

1 Ko sta farizeja slišala gostilničarja, nista več ugovarjala, temveč sta nam kmalu obrnila hrbet in odšla v svojo jedilnico, tam pa ju je čakalo nekaj drugih farizejev.

2 Povedala sta jim, kako sta ju sprejela pismouk in še zlasti gostilničar.

3 Njuni **sopotniki** pa so rekli: »Gostilničarja poznamo že dolgo kot najbolj ponosnega in svojeglavega, zato se nam njegova prirojena robotost niti ne zdi kaj posebnega. Veseli smo, da smo našli večino svojih dragocenosti in jih dobro shranili, zato se lahko zdaj tudi odahnemo.

4 Kljub temu je nenavadno, da sta eden izmed nas in tudi pismouk, ki sta Nazarenca najbolj spoštovala, po njunih izjavah dobila svoje zaklade nazaj nedotaknjene, farizej Joram pa celo stanovanje! Tudi pismoukovo stanovanje je bilo le zelo malo poškodovano, strop sobe pa le tu in tam malo ožgan; zdi se, da je tudi vrata v njegovo stanovanje ogenj le malo prizadel, zato njegovi zakladi gotovo niso bili hudo poškodovani.«

5 Nekdo **drug** je rekel: »Naj bo z njima, kakor hoče! V nekaj mesecih bo naša sinagoga spet obnovljena in za življenje imamo več kot dovolj. Naj tuje opazke ne motijo več našega zadovoljstva.«

6 Nato so naročili ribe in jagnjetino, nekvašen kruh in vino, ki ga pravi jud lahko pije – vse to so takoj dobili in ob tem brezskrbno uživali.

7 Tudi mi smo poobedovali in gostilničar Me je vprašal, ali ni bil morda s farizejema preoster.

8 **Jaz** sem rekel: »Ne skrbi! Dober želodec imajo in lahko veliko prenesejo, če se jim le zdi, da to ne ogroža njihovih interesov. Če bosta ta dva, ki ju zdaj že štejem med Svoje, pametna, jima morda uspe na svojo stran pridobiti še druge.

9 Toda zdaj je že čas, da se z učenci odpravim naprej, kajti vidim, kje bom kmalu deloval. Ne bodite zaradi tega žalosti, saj vas bom zapustil samo kot vidno telo, po Svojem povsod delujočem duhu pa bom ostal pri vas, tako kot pri vsakem, ki veruje Vame, Me ljubi in po prejetem nauku živi in ravna. Če boste kdaj še kakor koli dvomili, se samo v srcu obrnite Name, in odgovor vam bom položil na jezik. Ostanite v Meni in Jaz bom ostal v vas!«

10 Vsi so Mi najslavesneje obljubili, da bodo kar se da dejavno vztrajali pri Mojem nauku do konca svojega zemeljskega življenja, Me ohranili v srcu ter Me branili pred vsako sovražnostjo in zlim preganjanjem.

11 Nato sem z učenci hitro vstal in se po skrivni poti podal proti Kani; da ne bi zbujal pozornosti, nisem hotel skozi trg, kjer je name še zmeraj čakala ženska, da bi v Meni videla tistega, ki je njeni hčeri zjutraj omogočil, da je spregledala.

12 Ženska je sicer ves dopoldan v več hišah poizvedovala po Meni, toda nikjer ni dobila pravih napotkov, zato je z deklico prežala na trgu, seveda neuspešno. Toda gostilničar je našel žensko in njeno hčer, obe povabil v svojo hišo in zanju kar najbolje poskrbel. Deklica mu je bila v kraju prepričljiv dokaz za tisto, kar sem počel tam; kajti deset očiščenih gobavcev je že pred časom odšlo čez hribe in doline, in tudi ozdravljeni glavni gostilničarjev hlapec ni mogel biti kot ozdravljeni bolnik s putiko posvetnim razumnežem predstavljen kot kakšen poseben dokaz Moje čudežne moči, saj se je že zgodilo, da so bolniki s putiko nazadnje le ozdraveli z dobrimi zdravili, ki jih je bilo nekdanj več, kot jih je – *nota bene* –, dandanes.

13 Že od rojstva slepa deklica, ki so jo kot takšno poznali vsi v okolici, pa je bila veliko pomembnejši dokaz čudežne ozdravitve, zato je bila z materjo vred gostilničarju, Joramu in pismouku kot dokaz Moje božanske moči ljubša kakor vsa druga znamenja, o katerih so sicer lahko govorili, dokazati pa jih niso mogli z ničimer oprijemljivim.

14 Ta deklica, ki je bila obenem tudi zelo lepe postave, je imela deset let pozneje še posebno veliko zemeljsko srečo. Znanemu Kadu v Jerihi je namreč umrla žena; prišel je v to pokrajino, deklico spoznal⁵⁷ in jo iz ljubezni do Mene vzel za drugo ženo. In tako ima Moja milost, komur je dodeljena, tudi v zemeljskem pogledu zmeraj dobre posledice.

15 Joram, prvi spreobrnjeni farizej, in pismouk, imenoval se je Boz, sta kaj kmalu pomagala spreobrniti še druge farizeje. K temu sta zelo veliko pripomogla tudi ozdravljena deklica in pozneje prijatelj Kado.

16 Naj končamo torej kratko pripoved o tem trgu, se vrnemo k nam in pogledamo, kaj se nam je dogajalo na nadaljnji poti v Kano.

---

⁵⁷ Nekdanjo deklico, zdaj devico.

GOSPOD V KANI

97. V gostišču v Kani

1 Pot iz tega dobro znanega trga je bila zelo razpotegnjena. Vzdržljiv popotnik jo je komaj zmogel v enem dnevu, mi pa smo zanjo potrebovali – pogosto zaradi zelo nenavadnega načina potovanja – zgolj tri ure. V Kano smo prišli proti večeru in se nastanili pri istem gostilničarju, pri katerem sem nekoč na poroki na pobudo Svoje matere Marije prvič javno spremenil vodo v vino.

2 Ko Me je gostilničar zagledal, je bil ves iz sebe od veselja in Me prav temeljito oštel, ker Me tako dolgo ni bilo k njemu.

3 **Jaz** pa sem mu rekel: »Sem nisem prišel zato, ker nihče od vas in tudi od drugih, ki ste tukaj doma, ni bil v stiski, zdaj pa ste se znašli v manjših težavah, in tako sem prišel o pravem času, da bi vam vsem pomagal.«

4 **Gostilničar** je rekel: »O ljubi Gospod in Mojster, težava traja pri meni že več kot leto, in v srcu sem se že večkrat obrnil Nate, kadar je naneso pa sem povprašal po Tebi tudi pri Tvojih bratih in Tvoji materi, ki je večinoma bivala v Kisu. Zdelo se je, da pobožnih želja mojega srca ne slišiš, in ker tudi ni bilo slišati, kje se zadržuješ, sem moral veliko stisko svoje hiše doslej mirno prenašati v imenu vsemočnega Boga. Ne vem sicer, zakaj me je Gospod Bog tako trdo skušal, toda zdaj Te prosim, da bi mi Ti, ljubi, dobri zdravilec, pomagal.

5 Žena trpi zaradi putike, otroke muči huda vročica, moja najboljša in najzvestejša služabnika pa zaradi hude gobavosti ležita tu že več kot pol leta, zato sem si moral pri gospodarjenju večinoma za drag denar pomagati s tujimi delavci. Sem torej v stiski, zlasti ker se sam ne prištevam več med zdrave ljudi.

6 O ljubi Gospod in Mojster, odkar si na tukajšnji poroki na željo Svoje matere naredil prvo znamenje, se je v moji hiši vse zelo spremenilo. Če mi ne boš pomagal, bom kmalu duševno in tudi tuzemsko uničen!«

7 **Jaz** sem rekel: »Dobro sem vedel, da si v hudi stiski, in tudi dobro slišal, da si me pogosto prosil za pomoč, zato pa sem prišel zdaj, da bi ti ustrezno pomagal, ker je tvoja stiska že kar prehuda. Prišel bi lahko tudi prej, toda v tebi ni bilo dovolj žive vere in zaupanja; šele ko si bil v Kisu pri Kisjonu, si spoznal, kdo sem, ter začel prav verovati

in zaupati Vame, zato sem ti zdaj tudi prišel pomagat. Hočem torej, da vse, kar je bolnega v tvoji hiši, s tabo vred, takoj ozdravi, kot da nikoli nikomur ni nič manjkalo. Pojdi k vsem svojim bolnikom in jim to povej!«

8 Gostilničar je odhitel k bolnim in vse našel ozdravljene; vstali so z ležišč, se preoblekli v sveža oblačila, prišli k Meni in se Mi zahvalili.

9 Ker pa se je že zelo zmračilo, sem rekel gostilničarju, ki je ihtel od sreče (**Jaz**): »Ker je tvoja domača stiska zdaj premagana in bom to noč ostal v tvoji hiši, poskrbi, da bomo Jaz in učenci dobili večerjo. Naj nam pripravijo ribe in prinesejo nekaj kruha in vina na mizo!«

10 Ko je gostilničar slišal, kaj si želim, so se začeli vsi kar najbolj veselo truditi, da bi Mi ustregli. Komaj je minila ura, že je bila večerja pripravljena. Prinesli so jo na mizo, gostilničarju pa sem rekel (**Jaz**): »Glej, tam je še ena miza. K njej naj sedejo vsi ozdravljeni in jedo, kar jemo mi, vsak po svoji potrebi; tudi vino naj pijejo in jedo kruh, da se spet okrepčajo!«

11 Ko sem to povedal, so vsi **ozdravljeni** pokleknili Predme in rekli: »O Gospod, saj nismo vredni tolikšne milosti! Raje bi v naši sobi pri stari služabniški mizi zaužili zmerno večerjo; toda naj se ne zgodi naša, temveč edino Tvoja sveta volja!«

12 **Jaz** sem odgovoril: »Poslušajte, vaša primerna ponižnost in skromnost Mi ugajata, saj koristita vaši duši, toda ne glede na to ostanite tukaj. Potrpežljivo in zelo predano ste zelo trpeli po Božji volji, in se tako izkazali kot resnični junaki vere in zaupanja v Boga, zato si tudi zaslužite, da se kot blagoslovljeni od Gospoda okrepite čim bližje Njemu; dobro razpoloženi sedite za tisto mizo ter jejte in pijte, kar vam bodo prinesli!«

13 Ko so ozdravljeni, razen žene, zaposlene v kuhinji, slišali, kaj sem povedal, so polni strahospoštovanja vstali s tal, se Mi zahvalili in se mirno podali k svoji mizi, ki je bila, tako kot naša, že dobro obložena z jedmi, vinom in kruhom. Takoj smo začeli jesti in piti čisto in dobro vino, enako so storili tudi ozdravljeni.

14 Jedli in pili smo dobro razpoloženi in Moji učenci so zares pobožni družbi povedali veliko tega, kar smo vsepovsod doživljali na svojih poteh. To je naši majhni družbi izredno ugajalo in z obeh strani je bilo povedano veliko žlahtnega, ob tem pa se je tudi veliko jokalo.

15 Omeniti je tudi treba, da je naš še predobro znani Juda Iškarijot nenadoma začel dajati kar pomembne pripombe.

1 **Gostilničar** mu je rekel (*nota bene*, vam, novosalemitom, bom povedal to nekoliko razumljiveje): »Prijatelj, Gospodov učenec si, in po poklicu nič drugega kot lončar, saj te še predobro poznam po tvojih lončenih izdelkih, ki so vedno med najslabšimi. Kako si zašel v družbo tega Gospoda in Mojstra, torej skoraj v najpopolnejšo družbo Gospoda Boga, pa ne ve niti sam nadangel Mihael.«

2 **Juda Iškarijot** mu je odvrnil: »Da, prijatelj, prav imaš, ko tako govoriš o meni. Sem sicer lončar, vendar v *Pismu* nisem neveden. Mojzesa in preroke imam kljub besedam pismouka v malem prstu in prav dobro vem, v čigavi družbi sem. V njej ne potujem zato, da bi si pridobil kaj posvetnega – čeprav naj bi bilo to ob prevladujočih posvetnih razmerah vsakomur tudi dopuščeno –, temveč zgolj zato, da bi izvedel, ali ni morda prerok Izaija v svojih napovedih govoril in zapisal kakšno neresnico. Kajti tudi jaz sem pismouk, čeprav po spretnostih lončar, in lahko po svojem zmeraj bolj pritajenem opazovanju tega pristnega bogočloveka potrdim, da je res vse, kar so o Njem napovedali omenjeni prerok in tudi drugi preroki.

3 Imam pa tudi dober spomin in se spomnim vsake besede, s katero mi je Gospod že ob več priložnostih napovedal slabo. Skratka, sem hudič v družbi Gospodovih učencev, kljub temu pa vsemu pritrjujem; kajti znamenj, ki jih dela On, še nikoli ni delal noben navaden človek. Če pa to tako kot vsi drugi priznavam in trdno v to verjamem, se pa le sprašujem: Zakaj sem torej hudič?

4 Dobro, če sem to, sem to, in moram to tudi biti. Če pa človek mora biti nekaj, kar v bistvu nikoli ni želel biti – ali sem res jaz kriv za vse to? Skratka, zadeva se mi zdi že od sile. Že skoraj dve leti in pol sem tako kot vsi drugi med prvimi Gospodovimi učenci – in postal naj bi peklenški hudič! Toda ne, to se ne bo zgodilo, kajti zdaj dobro vem, kaj naj počnem na tej zemlji, da bi to preprečil.

5 Da, tedaj ko me je Gospod označil kot takšnega, sem pred Njim gotovo takšen tudi bil; kajti le On preverja človekovo srce in vse drugo v človeku. Vedel je, kako je bilo z menoj, in gotovo tudi ve, kako je z menoj danes. Če ne bi bil primeren član Njegove družbe, ima dovolj moči, da me lahko v trenutku odstrani. Samo On je Gospod in lahko počenja, kar hoče, in nihče Mu ne more reči: 'Gospod, zakaj to počneš?' Ni mi pa prav, če me ošteva človek, podoben meni. Kajti vsakdo ima svoje slabosti in ima z njimi tudi dovolj opraviti, preden

se spravi v red, zato naj, dokler se še sam bojuje s svojimi slabostmi, svojega bližnjega pusti pri miru, se ne norčuje iz njegovih napak in ga ne ponižuje pred svetom.

6 Poznam Mojzesa in preroke in zdaj tudi Gospodov nauk, v katerem se potrjuje vse, kar so preroki od Adama, Sehela in Henoha napovedali o Tistem, ki je zdaj med nami – in tako tudi vem, kaj moram početi in kaj opustiti. Rad bi vedel samo to, zakaj sem med Gospodovimi učenci zmeraj nekako zapostavljen, gledajo me večinoma neprijazno, kot da bi bil v resnici hudič med njimi!«

7 **Gostilničar** je rekel: »Prijatelj, zdaj se nad menoj razburjaš predvsem zato, ker sem te v svoji veselosti vprašal, kako se je zgodilo, da si tudi ti postal stalni Gospodov učenec. S tem ti nisem hotel očitati ničesar in tudi nič ne vem o tem, da te je Gospod označil z imenom, ki ga ne želim niti izgovoriti. Začudil sem se samo zato, ker sem že od prej še predobro poznal tvoje meščanskoravnanje in delovanje, saj kljub vsemu tvojemu dobremu poznavanju *Pisma* nikoli nisi preveč natančno in strogo izpolnjeval Božjih zapovedi.

8 Kadar je človek govoril s teboj, si vedel vse bolje kakor drugi, če pa te je ob tvojem pogosto zelo nehvalevrednem ravnanju kdo povprašal, ali v vse to tudi sam nedvoumno verjameš, si odgovoril: 'Boga ni še nihče videl in tudi Njegovega glasu ni slišal. V vseh časih so bili tudi ljudje z različnimi talenti in sposobnosti; tudi Mojzes in preroki so bili samo ljudje, s katerimi pa mi sami nikoli nismo govorili. Kar so učili in oznanjali, je bilo dobro v njihovem času; toda časi so se do dandanes izredno spremenili, z njimi pa tudi mi in naše potrebe, zato Mojzes in preroki za nas v marsičem niso več primerni. Kdor tega ne ugotovi iz svoje izkušnje, se slepi, ko zaradi nekakšnih obljubljenih nebes, za katera pa se niti najmanj ne ve, ali sploh obstajajo, zavrača svojo zemeljsko srečo. Glej, prijatelj, tudi jaz imam dober spomin.

9 Zelo dobro te poznam in tudi tvoji življenjski temeljni nazori mi niso tuji; prav zato me preseneča, da si v tej najvišji in najbolj častni družbi; kajti v svoji veri si bil že popoln saducej in tudi privrženec pasje grške modrosti, o kateri si pogosto izjavil, da še najbolj ustreza človeški naravi, če bi se po njej oblikoval človek že od otroštva.

10 Povej torej, ali ne bi smel biti presečen, da si tudi ti postal stalni Gospodov učenec in opustil svoj prejšnji posel, ki ti je prinašal veliko denarja, čeprav tvoje posodje nikoli ni bilo najboljše – zakaj, več

najbolje prav ti, ki se na zadevo najboljše spoznaš. Razumljivo je torej, da te nisem nameraval kakor koli podcenjevati in še manj oštevati.

11 Zakaj se zmeraj vidiš in dojemaš kot zadnjega med vsemi Gospodovimi učenci, pa je tvoja stvar; meni se res ne zdi, da ti je med drugimi učenci določen nižji položaj.

12 Vendar menim, da se takšne misli lahko porodijo samo v tistem, ki bi rad bil – ker ga žene nekakšna prevzetnost – zmeraj prvi in najuglednejši v vsem, s čimer se ukvarja, in ne zadnji in najbolj podrejen. Človek, ki je presrečen že, da je lahko v takšni družbi zadnji med zadnjimi in najuslužnejši med Gospodovimi služabniki, pa se gotovo ne bo nikoli pritoževal in v sebi čutil kakršne koli zamere zato, ker se v takšni družbi res počuti kot zadnji.

13 Kolikor mi je zdaj znano bistvo Gospodovega nauka – o njem sem se pogovarjal s Kišjonom in Filopoldom iz kraja blizu Kane, kjer se končuje dežela Samarija, in sem šele pred nekaj tedni govoril še z dvema učencema, poslanima iz Jeruzalema, ki sem ju srečal v Kafarnaumu –, je smisel tega nauka prav popolna ponižnost, blagost in samozanikovanje, kajti brez takšnih osebnostnih lastnosti si tudi ni mogoče zamisliti prave in čiste ljubezni do Boga in bližnjega.

14 Toda človek, ki ga še zmeraj lahko razburi in užali pripomba njegovega šibkega bližnjega, ni še toliko dozorel, da bi Gospod o njem lahko rekel: 'Glejte, to je človek po Mojem srcu!'

15 Odkrito sem ti povedal, kaj menim, in sicer zato, ker si me v to prisilil; zdaj pa lahko k temu še kaj pripomniš, če imaš kaj.«

16 Juda Iškarijot je bil zaradi skrajno pametnih gostilničarjevih besed zelo prizadet in sprva ni vedel, kaj naj bi mu odgovoril.

17 Šele čez čas se je oglasil (**Juda Iškarijot**): »Da, da, prav imaš; kajti res si globoko doumel duha nauka! Toda če bi ti zdaj Gospod rekel: 'Hudič si!', kako bi ti ugajala takšna oznaka iz Njegovih ust?«

18 **Gostilničar** je odgovoril: »Priatelj, če bi mi Gospod rekel kaj takega, bi mu v srcu rekel: 'O Gospod in Mojster življenja, hvala Ti, skrušen sem pred Tvojim veličastjem in hvaležen, da si mi pokazal, kako velik grešnik sem še pred Teboj; toda prosim Te, izkaži mi milost in usmiljenje ter izženi hudiča napuha, laži, prevare in gnusne sebičnosti iz mene, napolni me z duhom prave ponižnosti, blagosti, samozatajevanja, resnične ljubezni do Tebe in nesebične ljubezni do bližnjega!' Prepričan sem, da mi Gospod takšne milosti ne bi odtegnil, če bi bila prošnja mišljena resno.

19 In zdaj se obračam Nate, o Gospod in Mojster, in Te prosim, da mi kar najmilostneje poveš, če sem s svojimi besedami povedal kaj neresničnega!«

99. Gospod o Judu Iškarijotu

1 Gostilničarju sem rekel zelo ljubeznivo (**Jaz**): »Kako bi lahko povedal kar koli krivičnega in s tem napačnega, ko pa sem ti sam položil besede na jezik in v srce? Učencu si prav tako, kot bi mu sam, v Mojem imenu v obraz povedal neprikrito resnico; blagor mu, če si jo bo vzel k srcu!

2 O, prav dobro vem, da je pismouk, dobro poznam tudi njegovo drugo znanje in izkušnje, v vsem tem je daleč pred vsemi Mojimi drugimi učenci. Toda kaj mu vse to koristi, če zdaj že skoraj dve leti in pol hodi z Menoj naokoli predvsem zato, da bi Me v vsem, kar govorim in delam, pozorno opazoval, ali navsezadnje morda le ne bi našel česa, kar ni v skladu s *Pismom*. In tako hrani svoj skrivni, in zato tudi še neopuščeni napuh, svojo sebičnost in vse mogoče pridobitništvo. Zato še naprej ostaja takšen, kakršen je, saj nikomur ne dovoli, da bi ga kakor koli povsem in prav poučil, da bi se poboljšal. Zmeraj si misli: 'Kaj me boste učili vi, ubogi in neuki ribiči, saj sem vendar pismouk!'

3 Jaz pa pravim: Biti pismouk je samoposebi dobro in prav; toda Meni je človek, ki pozna le malo vsebine *Pisma*, vendar po njej pobožno živi in ravna, veliko ljubši kakor tisti, ki poln učenosti iz *Pisma*, *Pismo* samo kritizira, verjame vanj le malo ali celo nič, in zato po *Pismu* ne živi in ravna, temveč le po tem, kar mu narekuje posvetni razum.

4 Človek, ki se prevzame zaradi svojega znanja, je tako kot vsi zelo modri judje, farizeji in pismouki v Jeruzalemu slep v duhu, in to tako, da ob najsvetlejšem dnevu od samih dreves ne vidi gozda, zato ga še zmeraj išče in se sredi gozda sprašuje: Kje pa je gozd, ki ga iščem in ga želim videti?

5 In ali se ne dogaja tako v duhovnem smislu s človekom, ki se začne sredi življenja spraševati, ali sploh živi in v čem je njegovo življenje?

6 Norec! Tvoja koža, tvoje meso in ves tebi enaki zunanji svet ti na to ne bodo odgovorili, kajti vse to samoposebi ni življenje, temveč je

le učinek življenja! Z vero, ljubeznijo, ponižnostjo, blagostjo in resničnim samozatajevanjem se poglobi vase in tako postani življenje samo, z življenjem iz Boga v sebi, pa boš izkusil, da resnično živiš in kaj je življenje.

7 Zakaj pa ljudje ne iščejo zlata v mrtvem kamenju, temveč kopljejo tam, kjer odkrijejo sledi te kovine, v notranjosti gore, in si tako naberejo velik zaklad? Če počno to brez strahu, da bi pridobili zemeljske zaklade, ki so v sebi mrtvi in številni tudi zaradi njih umro, zakaj prav tako ne iščejo v sebi in pri sebi zlato življenja, ki je skrito v njih? Že na svoji koži imajo najjasnejše sledi notranjega in pravega življenjskega zlata.

8 Kdor je tu in živi, vendar kot še nezrel življenjski sadež ne ugotovi, kako in zakaj je tu in živi, naj se dejavno obrne k Božji svetlobi, pusti, da ga ta močno presvetli in ogreje v srcu, pa se bo notranje odrešil in si pridobil pravo življenjsko zrelost. Ob tej se bo že začel zavedati, kako in zakaj je tu in živi, in kaj in kdo je življenje v njem.«

100. Od prave poti k pravemu cilju. Napačen in pravilen razvoj razuma

1 (**Gospod**): »Človek, ki hodi po svetu še nezrel in slep za življenje, je podoben pšenični bilki, ki začne poganjati iz semena. Ko ta pod vplivom sonca zraste za ped visoko, človek še ne opazi njenega rodovitnega klasa. Toda pod čedalje močnejšimi sončnimi žarki se kmalu prikaže tudi klas, postaja polnejši in popolnejši, cveti, nastavi zrna, in ta na bilki dozorevajo v lupini kot čvrsti plodovi pšeničnega zrna, polna življenja. Ko klas dozori, se loči od bilke in ovojnice ter se osvobodi.

2 Ko zrna dozori, bilka in klas odmreta. Zakaj? Ker je vse prejšnje zunanje življenje prešlo v resnično notranje rodovitno življenje zrn, v katerih so zdaj tudi korenine in poganjajoča bil z vsemi stopnjami svoje rasti in izpopolnjevanja tja do polne zrelosti, in to ne samo enkratno, temveč neskončnokrat, sicer v prst položeno zrno ne bi moglo znova pognati in v zmeraj pomnoženem številu ponoviti vsega tega, kar je nujno za rast in dozorelost pšenice.

3 Ali ste že kdaj doživeli, da bi v togi in hladni zimi v slabotni svetlobi sonca, lune in zvezd iz prsti pognala pšenična bil in dozorela s klasom in zrnji vred? Tako kot tega ne zmore pšenica pozimi, tudi človek pod vplivom nešteti in različnih svetlobic tako zelo hvaljene

posvetne modrosti ne more doseči prave notranje življenjske zrelosti in osvoboditve! Doživeti mora poletje življenja in pred tem pomlad, to pa je vera, ki se čedalje bolj krepi z dejanji – tako kot poletje požene vse sadeže do polne zrelosti –, in se kaže v čedalje močnejši ljubezni do Boga in iz nje do bližnjega.

4 Toda Bog, ki je sam po sebi in v sebi *ljubezen, svetloba in življenje*, je pravo sonce vsega življenja. Kdor čedalje globlje ljubi Boga in se v vsem ravna po Njegovi razodeti volji, ta prodira v svojo notranjost in prehaja v pravo poletje Božjega duha, v tem pa pod vplivom luči ljubezni in pod njeno toploto doseže pravo življenjsko zrelost.

5 Upoštevajte, kar ste zdaj slišali iz Mojih ust in se ravnajte po tem, in dosegli boste pravo življenjsko zrelost. Ali ste zdaj to razumeli in ali si razumel tudi ti, Juda Iškarijot?«

6 **Juda Iškarijot** je odgovoril: »Gospod in Mojster, zelo nazorno si govoril in razumeli smo te, in vsak je zdaj še bolj prepričan kot prej, kaj mora početi, da bi prišel v Božje kraljestvo v sebi; kljub temu pa še zmeraj ni lahko do žive moči v sebi razviti vsega tistega, kar je v človeku še negibno, kar miruje in dremlje kakor kal v semenskem zrnju. To mora biti najprej položeno v rodovitno prst, še prej pa odmreti, da se lahko prebudi delujoči duh v kali in začne zaradi svoje inteligence sebi primerno delovati; sicer iz semena, ki suho leži v kašči, kljub najlepši pomladi in najlepšemu poletju nikoli ne bosta pognala bilka in klas in zrnje ne bo dozorelo.«

7 **Jaz** sem rekel: »Dobro, če si to zdaj res spoznal, sleci starega, materialnega Adama in obleci novega iz Mene, in notranji človek v tebi bo že sam od sebe prav tako dejaven kakor duh v kali, ko se v prsti razkroji zrno, ki ga obdaja, in potem kot hrana in krepčilo preide v duha kali!«

8 **Juda Iškarijot** je na to vprašal: »Gospod in Mojster, kako more kdo sleči Adama in obleči nekoga drugega? Ali mora torej umoriti meseno telo, da bi dobil duhovnega?«

9 **Jaz** sem rekel: »Kako lahko eden od Mojih starih in najbolj učenihi učencev presoja tako nadvse nespametno? Kdo pa je sploh govoril o tem, da naj bi človek umoril svoje telo, da bi tako postal duhovni človek? Svojo posvetno slo in poželenje, ki divjata in besnita v tvojem mesu, obvladaj s svojo svobodno voljo, prizadevaj si za Božje kraljestvo v sebi po vsem vam še prejasno znanem načinu, pa boš tako slekel starega človeka in oblekel novega.

10 Če pa boš še naprej naskrivaj v sebi odvisen od zunanjih stvari in njihovih čarov ter se navduševal nad ozkostjo svoje zemeljske modrosti in vsakovrstnimi izkušnjami, ki si si jih pridobil kot slepec, pa se ti lahko zgodi, da se te bo polastil zli duh sveta in mu boš kakor plen s telesom in dušo izročen kot klavrna žrtev.

11 Kdor hoče prodreti do notranje, resnične modrosti Božjega duha zgolj z golim opazovanjem in presojo svojega posvetnega razuma, se zelo moti, zaide na stranska pota polna prepadov, na katerih bo v noči svojega duha še prehitro in zlahka padel ter se docela pokončal.

12 Ali ne sveti ponoči na nebu nešteto luči? A kljub temu ob njihovi svetlobi ne moreš brati. Prav tako človek ne more pri vseh tisočernih utrinkih svojega s trudom doseženega posvetnega znanja in doživetih izkušnjah razvozlati notranje pisave življenja.

13 Tako kot lahko človek pri dnevni sončni svetlobi prebere še tako drobno pisavo, lahko tisti, v katerem je – zato ker se je ravnal po Moji besedi –, vzšlo notranje sonce življenja, razbira tudi svojo notranjo, resnično pisavo življenja ter razume in dojame vsebino vsega tistega, kar je v njem in ga navzven obdaja v vseh smereh.

14 Če išče človekova duša samo ob medli svetlobi posvetnega razuma, ne more najti niti sebe – kaj šele svojih življenjskih povezav s telesom in duhom v sebi. Človek naj bi sicer izoblikoval razum možganov in se naučil pametno misliti – toda ne tako, kot je v navadi na svetu, temveč tako kakor razmišljajo pravi Božji otroci; dober zgled za to so pobožni patriarhi in praočetje –, pa bo tudi razum možganov kmalu in zlahka dosegel tisto moč svetlobe, ob kateri je vsa posvetna modrost zgolj gosta tema.

15 Predstavljajte si prvo oblikovanje razuma pri ljudeh, kakršni so bili na primer Samuel in David, Salomon in še številni drugi! Kje med posvetnimi učenjaki, bodisi judovskimi ali poganskimi, je še kateri, ki bi bil enako moder kakor ti možje? Upoštevajte torej to, kar vam govorim, pa se bo tudi vam razum možganov v vsem razsvetlil.«

101. Vzroki stisk na zemlji

1 **Gostilničar** je rekel: »Gospod in Mojster, zahvaljujem se ti za ta poduk, ne samo v svojem imenu, temveč tudi v imenu vseh, ki si jih ozdravil v Moji hiši, saj smo tako spoznali sebe in Božje kraljestvo v

sebi. Zdaj vemo veliko jasneje kakor prej, kaj moramo storiti, zato se bomo po tem ravnali in ne bomo več dovolili, da bi nas svet zavajal. Okrepi našo voljo s Svojo milostjo in ljubeznijo in ti naj nas spremljata ob vseh spoznanjih resnice iz Tebe, dokler ne bo dosežen najsvetlejši cilj našega življenja; kajti samo spoznati še tako svetlo resnico ni dovolj, če jo spremlja lena in šibka volja. Volja pa je moč ljubezni v nas in kakršna je moč ljubezni, takšna je tudi volja. Zato, o Gospod, okrepi v nas predvsem ljubezen do Tebe in bližnjega.«

2 **Jaz** sem rekel: »Tvoja prošnja je iskrena in upravičena, in bo tudi povsem uslišana. Če pa človek prosi za ničeve in neumne stvari tega sveta, ga zlepa ne bom povsem uslišal. Zato bodi potolažen; pri svojem ravnanju boš opazil, da so bile tvoja prošnja in tudi prošnje tistih, ki jih boš v njej omenil, uslišane. Zmeraj Mi ugaja, če se kdo iz čiste ljubezni do Mene obrne Name s kakšno upravičeno prošnjo. Takšna prošnja ne ostane nikoli neuslišana. Toda prošenj in molitev tistih, ki se kot Božji služabniki visoko cenijo in častijo ter se dajo za svoje prazne prošnje in molitve prav neusmiljeno drago plačevati, pa ne bom niti najmanj uslišal. Kajti česar človek ne stori svojemu bližnjemu iz čiste ljubezni, temveč le zato, da bi se postavljaj pred svetom, ni Zame vredno nič.

3 Če boš svojemu bližnjemu z desnico storil dobro delo, naj levica ne ve, kaj je delala desnica. Bog, ki dobro vidi vse, četudi je še tako skrito, ti bo to že povrnil.

4 Ko kdo posoja svoj odvečni denar, naj ga ne posoja tistim, ki mu lahko dajo zanj visoke obresti, temveč naj ga brez obresti posodi tistim, ki so res v hudi stiski. Če pa mu izposojenega ne bodo mogli vrniti, naj se nad tem ne razburja in naj ne rubi obubožanih, ki pogosto niso takšni po svoji krivdi, temveč naj jim dolg prijazno spregleda iz pristne ljubezni do bližnjega; resnično, takemu usmiljenemu upniku bom poravnal glavnico, in to z visokimi obrestmi, v nebeškem kraljestvu pa zanj določil velik zaklad, katerega obilje bo lahko večno užival.

5 Resnično, tudi požirek sveže vode, ki ga bo kdo iz ljubezni dal žejnemu, bo pri Meni poplačan.

6 Če bi vsi ljudje tako živeli med seboj in ravnali po Božji volji in Božjem nasvetu, ki sta jim bila že pogosto razodeta, na zemlji ne bi bilo nesreč, stiske in vsega hudega. Stisko si ljudje pripravijo kar sami s svojim zlim duhom izrabljanja. Najprej trpijo majhni in revni, potem pa se še tisočkrat huje zgrne nad velike in mogočne; ker so ti

s svojim izkoriščevalskim duhom in s svojo v nebo vpijočo gospodovalnostjo tatovi in roparji, lahko o pravem času tudi pričakujejo Moje plačilo.

7 Poglejte vsa velika kraljestva vam znanega sveta! Kje so zdaj nekdanj tako mogočni babilonski kralji, kralji Niniv in Grčije, mogočni Egipčani in njihovi faraoni? Vsi so že prepereli. In tako se bo zgodilo tudi z drugimi velikimi bogataši v prihodnosti zaradi njihovega odedruštva in njihove prevelike sle po oblasti. Kajti preveč sebično odedruštvo in človekova prevelika oblastiželjna sla in bahaštvo so pravzaprav satan, knez tega sveta, ki je – ker nima življenjske luči iz nebes –, poosebljen pekel, in mu je dovoljeno, da se zaradi preskušanja človekove svobodne volje in njegove ljubezni sme povzpeti do določene stopnje. Če je ta prekoračena, sledi sodba, in pekel in satan bosta strmoglavljena v prepad uničenja. Zato upoštevajte Moj nauk, proti peklu in satanu pa se bojujte polni čiste ljubezni in dobre volje ter z vso blagostjo in ponižnostjo, in vaša zmaga bo okronana z večnim življenjem in že na tej zemlji si boste ustvarili pravo Božje kraljestvo.

8 Na ta svet torej nisem prišel zato, da bi, takšnemu, kakršen je, prinesel mir in pokoj, temveč da bi mu dal meč za boj proti njemu; ta meč pa sem Jaz kot večna resnica! In prav ta meč sem vam dal za boj proti peklu in vsej njegovi divji moči. Ne bojte se torej tistih, ki lahko uničijo vaše telo, ne morejo pa škodovati duši; če bi se že morali koga bati, potem se bojte Tistega, ki mu je dana vsa moč v nebesih in na vsem materialnem svetu, ki je edini Gospod in Mojster življenja, in lahko dušo, polno grehov, strmoglavi v najgloblji prepad pekla in njegovo večno smrt. Ali ste to razumeli?«

9 Vsi so rekli: »Da, Gospod in Mojster, toda žalostno je, da si mi, ljudje na tem svetu, ki je nedvomno pravi pekel, moramo izbojevati nebesa! Že marsikdaj so bila na tem svetu nebesa med ljudmi, vendar zmeraj le malo časa. Še prekmalu se je med ljudi razširil stari pekel in jih spremenil v hudiče; le izredno maloštevilnim, v kakšnem skritem kotičku zemlje, je uspelo povsem na tiho pridobiti nebesa in jih ohraniti. Mar na zemlji res ne bi moglo biti tudi drugače? Ali bo ta zemlja na vekomaj ostala žetveno polje smrti in večni grob vsega, kar diha in živi?«

1 **Jaz** sem rekel: »Ali bi lahko kdo telesno obstajal na neki zemlji, ki ne bi bila iz materije in njenih prvin? Kaj pa je vsa materija in kaj so njene prvine? Vse to je z Božjo vsemogočnostjo obsojeno in trdno vezano duhovno, v katerem pa prebiva sposobnost za čedalje svobodnejše in samostojnejše življenje.

2 Da bi lahko nešteto in po materialnem stvarstvu tako rekoč od Boga ločenih praduhovalo živelo povsem svobodno in samostojno življenje, podobno pratemeljnemu Božjemu življenju, je nujna raznolika večstopenjska ureditev, kakršno lahko opazite na vseh koncih zemlje in kot sem vam jo že razkril, od najmanjše do največje.

3 Z izjemo ljudi, samo Božja ljubezen, modrost in moč skrbijo za to, da se praduhovalo življenje, ki je utrjeno in vezano v materialnem stvarstvu, razvija od stopnje do stopnje k vse večji popolnosti in vse bolj napreduje; toda pri človeku kot konici praduhovalnega življenjskega razvoja, mora potekati to nujno drugače. Ustroj človekovega materialnega telesa je še zmeraj večinoma odvisen od Božje ljubezni, modrosti in moči – razvoj duše in njenega duha pa ne. Človeku so dani pamet, razum, svobodno mišljenje, povsem svobodna volja in moč ravnanja po tem, kaj ima človek za dobro in koristno.

4 Da pa bi duša vedela, kako naj ravna, da bi potem, ko odloži telo, prispela do končne in bogupodobne nematerialne in vse sodbe proste, torej povsem svobodne življenjske samostojnosti, in lahko obstala pred Božjim obličjem, ji je Bog pokazal, po katerih poteh mora, da bi kar najbolj blažena dosegla končni življenjski cilj.

5 Samo od resničnega razuma in volje duše je odvisno, ali se bo ta lahko osvobodila vseh vezi stare obsojene materije ali pa se zaradi materialnih posvetnih užitkov ne bo spet dala ujeti materiji ter se zapletla z njo.

6 V materiji je nepremagljiva Božja večna moč, ki se lahko tu in tam, če je potrebno, zaradi višjih namenov sprostí z močjo samega Boga. Zato nobeno bitje ne more biti drugačno ali ravnati drugače, kakor je to oblikovano in zasnovano po Božji volji. Stari modreci, ki so dobro poznali Božje razmerje moči v bistvu vseh materialnih bitij, so zato rekli: 'Za človeka, ki naj bi postal svoboden, je nekaj grozljivega, če znova pade v mogočne Božje roke!'

7 Da, si mislite, kako bi se lahko slabotni človek sploh odtegnil vsenavzoči mogočni Božji roki? – Človek, čigar duša je še zmeraj

odvisna od vsakovrstnih materialnih posvetnih užitkov, tega nikoli ne zmore; toda Bog je dal človeku veliko sposobnost, da se sam polasti Božje moči. Če si jo prilasti, potem je v vsem enako popoln, kakor je popoln Oče v nebesih; sam postane Božja moč, ta pa se ne more nikoli premagati, si soditi in se ujeti.

8 In v čem je ta Božja moč v človeku? V pristni in čisti ljubezni do Boga in njeni vsepresegajoči modrosti, v pristni ljubezni do bližnjega, ki se poraja iz ljubezni do Boga, ter nadalje v blagosti in ponižnosti in tudi v odpovedovanju posvetnim čarom. Kdor je v vsem tem močan, ima že v sebi Božjo moč. Ko je s poistenjem moči Božjega duha z dušo človek postal eno z Bogom, se je tako povzpел nad prisilo časa in prostora in s tem tudi nad sodbo in vsakršno smrt. V Bogu in iz Njega je postal samostojen gospod, zato se mu je prav tako malo treba bati 'Božje jeze' –, ki je v tem primeru Božja vsemogočna volja, ki zmore vse, njene neupogljive resnobe, ki je trdnjava vseh bitij v času in prostoru –, kot se malo mora Bog bati samega Sebe, ker je človek – tako kot vam je bilo zdaj jasno razloženo –, postal eno z Bogom.

9 In kakor sem zdaj Jaz v Očetu in je Oče v Meni, bodo tudi vsi, ki bodo živeli po Mojem nauku, ki je Moja volja, v Meni in Jaz bom v njih.«

103. Človekova pot do cilja

1 Za ta poduk so se Mi spet vsi zahvalili.

2 In **gostilničar** je rekel: »O Gospod in Mojster! Tvoje besede so naredile name velik vtis, kar najbolj so presvetlile mojo notranjost in se trajno vtisnile vanjo. O, kako neizmerni sta Tvoja ljubezen in modrost! Čudovita razmerja med Bogom in ustvarjenimi bitji lahko ljudem, ki jih je tudi On ustvaril, jasno in verodostojno razloži samo Božji duh; tako lahko spoznamo, zakaj je Bog ljudem razkril Svojo voljo in zakaj si jo morajo ti s svojim delovanjem tako rekoč prilastiti.

3 O svet, o svet, kje je tvoja tako zelo hvaljena modrost! O Gospod in Mojster, ali ne bi mogel tako razsvetliti človeškega razuma? Če bi to spoznali vsi ljudje, marsikdo ne bi več grešil.«

4 **Jaz** sem odgovoril: »Res da želiš ljudem dobro, vendar bi bil takšen trud kljub vsemu zaman. Jaz bi moral samo prisiliti človekovo voljo, ampak ta mora ostati svobodna, sicer človek ne bi bil človek.

Če bi storil kaj takega, bi bil človek že prisilno usmerjen, in nikoli ne bi mogel doseči samostojnega svobodnega življenja.

5 Zgolj s tem, da bi človeku razsvetlil razum, pa bi pravi stvari koristil še manj, kakor če bi ga o tem poučil kdo od zunaj, ki je postal moder in močan po Mojem nauku. Če jih že zdaj veliko ne verjame Meni, ko podprem pouk tudi z znamenji, kakršnih doslej razen Mene ni delal še nihče, bodo še manj zaupali svojemu razumu; z njim samim namreč ne bi bili zmožni narediti nobenih znamenj, saj se njihovo srce in njihova volja ne bi – tako zlahka in kmalu, kot misliš –, povsem uskladila s tem, kar bi spoznavali za resnično in dobro. Kajti, četudi človek razumsko razločno uvidi vse dobro in resnično, njegovo srce pa je še zmeraj polno različnih posvetnih stvari, bo moral izbojevati še marsikateri trd boj s svojim svetom, dokler ga ne bo spravil iz srca in svoje volje, in potem bo ljubil in si želel samo tisto, kar bo spoznal za dobro in pristno.

6 Šele tedaj, ko se ljubezen, volja in razum, izpolnjen z vso resnico, poenotijo v vseh dejanjih, se v človekovi duši prerodi duh iz Boga – in tako doseže človek prvo stopnjo Božje moči ter lahko dela tudi znamenja.

7 Toda človek, v katerem je pogosto še vse preveč posvetnega, takšnega stanja ne doseže tako hitro in zlahka; zakaj je tako, pa sem ti že povedal. Če ga ne doseže, pa je zanj vse to zgolj razumska znanost, le ena od številnih drugih in za izpopolnjevanje notranjega človeka kaj malo vredna, saj mu celo bolj škodi kakor koristi. Za človeka je na splošno boljše, če mora, poln vsakovrstnih pomislekov in dvomov, sam iskati resnico življenja, kakor če bi ta v njegovem razumu nenadno vzšla kakor sonce, človek pa v svoji ljubezni in volji še zdaleč ne bi imel potrebne moči, da bi se po njej tudi ravnal. Zato se morata človeku srce in razum razvijati in krepiti zmeraj hkrati in postopno, sicer nihče ne bi mogel ustrezno napredovati v spoznanju in ravnanju po spoznanem.

8 Kaj koristijo moškemu močne roke, zmožne za vsakršno delo, če mu noge hromi protin? Ali bi bilo dobro, če bi v isti voz vpregli dva vola, enega spredaj in drugega zadaj? K močnim moškim rokam sodijo tudi zdrave in močne noge, in k vozu morata biti oba vola privezana spredaj, sicer ne vožnja ne delo ne bosta opravljena. Zato je še najboljše, da se ljudi pripelje do učinkovite življenjske luči tako, kot sem pravkar razložil, in tudi vi potem, ko Me osebno ne bo več, ravnajte enako.

9 Prijatelj, ali si zdaj to razumel tako dobro kot Moj prejšnji pouk, s katerim si hotel razsvetliti razum kar vsem ljudem?«

10 **Gostilničar** je odgovoril: »O da, Gospod in Mojster, spet se potrjuje večno resnično pravilo, da pozna dobri in modri oče življenjske potrebe svojih otrok bolje, kakor jih poznajo v številnih stvareh povsem neizkušeni otroci. Hvala Ti tudi za ta zelo pomembni pouk!«

104. Popotniki pred gostiščem

1 **Jaz** sem rekel: »Prijatelj, iztekla se je že tretja nočna ura, duša in telo sta se nasitila, zunaj na cesti pa sta se utaborila revna popotnika, ker nimata denarja, da bi dobila zavetje v tem gostišču. Pripelji ju sem in jima daj kruha in vina ter ležišče, potem bom z njima zaradi vas govoril tudi Jaz.«

2 Ko je gostilničar to slišal, je z glavnim hlapcem pohitel pred gostišče, vendar je ob obeh moških našel še žensko in otroka. Zato je hlapca poslal k Meni, naj Me vpraša, ali naj povabi tudi žensko in otroka.

3 **Jaz** sem rekel: »Mož in žena sta *eno* telo! Drugi moški pa je ženin brat, zato naj gostilničar pripelje kar vse!«

4 Hlapec je šel in to povedal gostilničarju, ta pa je v sobo pripeljal vse štiri in jim dal kruha in vina.

5 Ko so se vsi štirje okrepčali, sem moškega, ki je imel ženo in otroka, dvanajstletno deklico, vprašal (**Jaz**): »Poslušaj, prijatelj, po rodu si tudi Jud, med babilonskim suženjstvom pa so tvoji prastarši s še dvesto možmi, ženskami in otroki pobegnili v daljno Indijo.

6 Na poti so bili več kot petdeset dni in nazadnje v dolgi razpogtegnjeni gorski verigi našli osamelo dolino. Bila je polna bohotnih travnikov, različnih neznanih sadnih dreves, tropov koz in gazel. V njej ni manjkalo izvirov in potokov in tudi plemenitih rib ne.

7 Tvoji prastarši, ki so se na tej dolgi poti hranili z različnimi sadeži in koreninami, so raziskali dolino podolgem in počez in hodili so zelo dolgo. Tam so našli vse potrebno za življenje, le ljudi ne, in tudi nobenih bivališč, ki bi nakazovala, da je bila dolina nekoč že poseljena.

8 Po takšnem preiskovanju doline pa je tvoj *praded*, ki je bil starešina dvesto ubežnikom, rekel: 'Gospodu Bogu vsa čast in hvala! Ustvaril je tudi to dolino in njene pašnike zasadil z različno travo,

zelišči, koreninami in sadnimi drevesi, od katerih smo pokusili že marsikateri sadež in nobeden nam ni škodil. V tej lepi dolini je tudi obilo krotkih živali, ki se nas ne bojijo, saj jih verjetno nikoli niso preganjale roparske živali in še manj plenilski lovci. Gotovo smo prvi ljudje, ki so zašli vanjo.

9 Tukaj se bomo naselili in skupaj živeli v miru, ne da bi nas kdo preganjal, skupaj skrbeli za nujni živež in se ves čas Gospodu Bogu zahvaljevali za milost in samo Njemu izkazovali čast, da nas je tako čudežno nepoškodovane pripeljal v to lepo dolino.

10 Ko je nekoč popeljal naše očete iz Egipta v puščavo proti Kanaanu, številni, ki so zapustili Egipt, niso prišli v obljubljeni deželo, tisti, ki so vanjo prišli, pa so morali pred tem skozi številne boje in stiske; toda mi smo z Njegovo pomočjo srečno ušli najbolj brezbožni Nebukadnezarjevi tiraniji in prišli vsi nepoškodovani v to daljno dolino, ki jo z vseh strani obdajajo nepremagljive visoke gore. Prispeli smo skozi zelo ozko in komaj zaznavno razpoko, ki bi jo zlahka zaprli tako, da noben človek ne bi mogel več sem. Potem se nam ne bi bilo treba več bati nobenih ošabnih in trdosrčnih zemeljskih kraljev.

11 Mi pa bomo upoštevali in ves čas tudi strogo uresničevali nam dobro znane Božje zapovedi, ne da bi pri tem omahovali, in se bomo hvaležno spominjali tistega dne v življenju, ko nam je Bog dopustil, da smo našli to dolino. Šteli bomo dni, določili sedmi dan za sabat in na ta dan izkazovali Bogu vso čast. Skrinje zaveze, za katero ne vemo, kje je, ne bomo v tej dolini nikoli videli, zato bomo Bogu v srcih postavili novo z uresničevanjem Njegovih svetih zapovedi, Mu iz ljubezni do Njega v srcih darovali žrtveni dar, ki Mu bo ugajal bolj kakor žgalne daritve tistih duhovnikov, ki so kamenjali preroke in se mastili z desetino in bogatimi žrtvenimi darovi.

12 Ko je tvoj praded končal ta dobri govor, so vsi popadli na obličje in vso uro hvalili Boga ter Ga prosili, naj jim še naprej pomaga, jim dodeli Svojo ljubezen in milost.

13 Bogu pa so ti ubežniki zelo ugajali in je podaril tvojemu pradedu modrost, ta pa je potem v tej dolini iznašel številne stvari, nujne za boljše življenje. Nekaj potrebnih pripomočkov in naprav so pripeljali že s seboj na hrbtih nekaterih tovornih živali. Z njimi so si najprej postavili zasilna bivališča, kočice in kašče. Vse drugo jim je potem pokazal Božji duh in tako poskrbel, da se jim ni bilo treba posebno veliko truditi.

14 V nekaj letih so bili že preskrbljeni z vsem; imeli so velike črede najplemenitejših gorskih koz z najfinejšo volno, gazele in lame ter precej redke in krotke perutnine pa tudi srne in jelene, ki so jih znali ukrotiti in jih uporabljati v koristne namene.

15 In tako ste se razvili v ljudstvo in postali zemeljsko bogati; toda vse preveč pozornosti ste namenjali zemeljskemu dobičku in tako izgubili veliko notranje modrosti.

16 Iz tega, kar sem vam zdaj povedal po vsej resnici, lahko dobro razberete, da poznam vse vaše življenjske razmere. Lahko bi vam povedal še veliko več o vaši deželi in vaših življenjskih razmerah; toda zdaj ste na vrsti vi, da poveste, zakaj ste prišli sem iz daljnega Jutrovega. Pripovedujte brez zadržkov, govorite samo resnico, kajti iz Mojih besed ste razbrali, da pri Meni z lažjo ali prikritim govorjenjem ne boste opravili nič.«

105. Indijski Judje poročajo o namenu svojega potovanja

Zapisano prav na praznik svetih treh kraljev, 6. januarja 1862. (Opomba Jakoba Lorberja ob robu rokopisa.)

1 **Poročeni** je odprl usta in spregovoril v dobro razumljivi hebrejščini: »O prijatelj, le kdo te je poučil o naši deželi, ki jo do te ure poznajo le redki tujci? Vse, kar si povedal drži, in z nami je tudi res tako; toda, kako si zvedel za naše velike skrivnosti?«

2 **Jaz** sem rekel: »Za zdaj naj vas to ne skrbi, temveč bodite pogumni, ti pa povej, kar sem zahteval od vas!«

3 Nato je poročeni spet spregovoril (**indijski Jud**): »Dragi, nam še povsem neznani prijatelj, glej, res imamo blagoslovljeno gorsko deželo, ki bi lahko prehranila še enkrat toliko ljudi in živali, kot jih prehranjuje zdaj; toda satan je zasejal sebičnost in samoljubje tudi v našo deželo. Starešine, ki naj bi bili modreci in voditelji ljudstva, so si razdelili deželo med seboj in ljudi spremenili v podložnike. Zdaj je v naši deželi približno sedemsto patriarhov, vsak od teh ima skoraj deset tisoč podložnikov obeh spolov.

4 Med nami je tudi veliko medsebojne zavisti, nesloge, preganjanja in majhnih vojn; kajti vsak hoče biti najpametnejši, najbogatejši in najuglednejši. V naših dneh se je že večkrat skoraj zgodilo, da je hotelo podložno ljudstvo izmed sedemstotih patriarhov najmodrejšega

izbrati za kralja. Toda ljudje so še zmeraj pametni in pravijo: 'Le Bog sam je vsem nam Gospod in kralj! On nas je popeljal iz hudega poganškega ujetništva v to čudovito deželo – ali naj Mu bomo zdaj tako nezvesti in neposlušni, kakor so bili naši očetje v času Samuela, zadnjega sodnika? Naj se to nikoli ne zgodi!

5 Ali naj tudi nam Bog po kakšnem preroku z grmečim glasom naznani upravičeno obtožbo: 'Glej, to ljudstvo je pred Menoj zagrešilo že toliko najhujših grehov, kot je trave na zemlji in peska v morju, zdaj pa je vsem tem grehom dodalo še največjega; ni namreč zadovoljno z Mojim očetovsko dobrim in modrim vladanjem in silovito zahteva kralja, kot ga imajo pogani.' O naj se to nikoli ne zgodi! Raje vam bomo še sto let služili kot dobri delavci in vam na nepravično prilaščenih velikih posestih delali za zelo skromno plačilo, kakor da bi izmed vas izbrali kralja!

6 Zapisano pa je tudi, da bo Bog nekoč vsem judom poslal kralja iz nebes; naši modreci so baje odkrili Njegovo zvezdo in se po njeni sledi odpravili k Njemu. Ko pa se bodo vrnili, nam bodo že povedali, kako je s prihodom velikega kralja vseh Judov!

7 Prijatelj, po našem štetju časa je, odkar se je ljudstvo zbralo, da bi izmed sedemsto patriarhov izvolilo kralja, minilo že trideset let, vendar se je ljudstvo vse do te ure toliko bolj vzdržalo takšne izbire, ker so se po enem letu naši modri zvezdoslovci vrnili in nam zvesto in obširno poročali, kako in kje so našli novorojenega judovskega kralja ter kakšni nezaslišani čudeži so napovedovali in poveličevali Njegovo rojstvo in Njegovo bivanje na zemlji.

8 Po tej novici, ki ji je verjelo tudi sedemsto patriarhov, čeprav so bili ob tem nekateri tudi slabe volje, pa do te ure kralja niso izvolili. Od tedaj je minilo že več kot trideset let in že večkrat smo poslali sem poizvedovalce, da bi izvedeli, kako je s kraljem vseh judov, kje naj bi prebival. Celo naši trije stari zvezdoslovci so se pred nekaj leti spet podali sem; ali so se domov vrnili z dobro novico, ne vemo, ker je zdaj naša domovina veliko večja, kot je bila ob prvem poseljevanju, in je zdaj pogosto potrebnih več let, da bi vse, zdaj zelo številno in zelo razkropljeno ljudstvo izvedelo, kakšne novice so od zunaj prispele v deželo.

9 Morda so se trije modri že spet vrnili domov z najboljšimi novicami, vendar iz zanesljivega in resničnega razloga, ki smo ti ga navedli, nismo mogli izvedeti, kakšno novico je trojica popotnikov prinesla v deželo. Poleg tega nas je čedalje večja vladarska strast naših

patriarhov navdala z različnimi skrbmi, ali se niso morda uprli dobri novici o novem nebeškem kralju vseh judov in modrecem strogo prepovedali, da bi jo oznanili ljudem. In tako smo se skrivoma odpravili na dolgo pot, da bi tukaj, v svoji stari domovini, poizvedeli, kako je z novim kraljem.

10 Naše potovanje je bilo težavno, ker smo vzeli s seboj pre malo zlata in dragih kamnov, ki jih pri nas uporabljamo kot menjalno sredstvo. Na dolgi poti smo se morali preživljati delno z nam znanimi koreninami, delno pa smo se zanašali na gostoljubnost ljudi, ki se je kot navada še ohranila tu in tam. Toda vse težave nas niso zadržale, da ne bi iskali Tistega, ki – kot so zapisali preroki –, nas lahko reši vseh stisk in nas bo tudi rešil.

11 Kljub težavam in odpovedovanju smo zdaj prispeli v staro domovino judov, ki je bila sicer tem po štiridesetih letih vrnjena, toda zdaj je spet pod vladavino poganov – imenovanih Rimljani –, in trdno verjamemo, da se na to dolgo pot nismo niti odpravili niti je prepotovali zaman. Zlata, srebra in draguljev, s katerimi se častijo kralji, sicer nimamo več, imamo pa pošteno srce, ki nadvse ljubi nebeškega kralja vseh judov in ga On ne bo zavrnil; z njim Ga bomo častili in Mu peli hvalnice vse življenje.

12 Še nekaj, ljubi in nadvse modri in vsevedni prijatelj! Veliko vas je v jedilnici in zdi se, da kar najbolje poznate življenjske razmere ljudi po vsej širni zemlji, zato boste tudi vedeli, kje prebiva veliki kralj. Ali v Jeruzalemu ali v Betlehemu, kjer naj bi bil – po izjavah naših treh modrecev, ki imajo v zvezdoslovju častni naziv kraljev –, tudi rojen, ali pa bi Ga lahko srečali v katerem drugem mestu nekoč tako velikega in mogočnega judovskega kraljestva, in kako in kdaj, da bi se lahko že zjutraj odpravili tja in Ga poiskali.«

13 Jaz sem rekel: »Prijatelj, poti res nisi opravil zaman – toda novega judovskega kralja ne boš našel niti v Jeruzalemu, niti v Betlehemu, niti v katerem koli drugem ponosnem mestu, kjer bi za stalno prebival, ker zmeraj hodi reven in brez vsakršnega zunanjega posvetnega blišča iz kraja v kraj in poučuje ljudi, kako spoznati Božje kraljestvo in njegovo pravičnost; tam bo, kjer Ga ne boste pričakovali, in sprejel vas bo z odprtimi rokami in srcem.

14 Toda častni dar, ki Mu ga nameravate dati in ste Mu ga pravzaprav že dali, Mu bo resnično ljubši kakor vse, kar priznavajo posvetni ljudje kot najvišje zaklade in si jih prizadevajo hlastno prigrabiti. Kajti Zanj je nekaj vredno le čisto, ljubeče, ponižno in krotko srce;

posvetni zakladi pa so zanj nesnaga in postanejo nekaj vredni šele tedaj, ko se uporabijo za pristno ljubezen do bližnjega. Kjer pa so le hrana za človeško skopost, napuh in oblastizeljnost ter v ljudeh še krepijo lenobo, požrešnost, nezmernost, vlačugarstvo, rop, umor in številne druge grehe, pa so Zanj – ki je Gospodar vsega v nebesih in tudi na Zemlji –, nesnaga, ki zasluži prekletstvo.

15 Njegov prestol je čista ljubezen, Njegov nadvse bleščeči sij pa večna in živa resnica; kdor veruje Vanj, Ga nadvse ljubi in izpolnjuje Njegove zapovedi, temu bo dal iz Sebe večno življenje.

16 Glej, takšen je novi judovski kralj in tudi kralj poganov; rad dopusti, da Ga človek, ki Ga išče s pristno ljubeznijo v srcu, zanesljivo tudi najde. In ker Ga vi torej tako iščete, ga boste zanesljivo tudi našli, saj vam bo On sam nepričakovano prišel naproti.«

17 **Poročeni** je rekel: »O ljubi in zelo modri prijatelj! Z naših obrazov lahko razbereš, kolikšno veselje si nam pripravil s svojimi besedami in opisom velikega kralja! Kajti takšen tudi mora biti po napovedih starih modrecev! Ti pa si bil gotovo že zelo pogosto in zelo veliko z Njim, ker Ga, kakor je videti, tako dobro poznaš. Kakšen pa je po videzu? Ali nam Ga ne bi malo opisal?«

18 **Jaz** sem odgovoril: »Glej, naš gostilničar je medtem naročil, naj za vas pripravijo nekaj dobrih rib. Pojdite torej prej k svoji mizi in jih použijte, potem pa bomo spet govorili.«

19 Četverica je z veseljem storila, kar sem ji svetoval.

106. Dekličine sanje

1 Ko so pojedli ribe, je **govorec** rekel gostilničarju: »O ljubi prijatelj, pripravil si nam dobro krepčilo za telo, toda težko bomo to plačali.«

2 **Gostilničar** je odgovoril: »Ljubi rojaki, ne skrbite, ko se boste vrnili, bo poskrbljeno tudi za to, da ne boste odšli praznih cul; zato bodite pogumni, ne bojte se in ne skrbite po nepotrebem.«

3 **Dvanajstletna deklica**, ki je, dobro okrepcana z jedmi in pijačo, postala prav zgovorna, je rekla očetu: »Poslušaj, oče, pred tremi dnevi, ko smo v nekem gostišču na srečo tudi naleteli na usmiljenega gostilničarja, se mi je sanjalo nekaj resničnega. Sicer si mi, tako kot zmeraj, rekel, da otroške sanje nimajo takega posebnega pomena, vendar sem v sanjah videla to sobo in tudi nadvse prijazen sprejem

v tem gostišču. Toda v sanjah sem videla še veliko več, tega pa ti, ko sem ti to želela povedati, nisi hotel poslušati, rekel si mi, naj molčim; toda zdaj se mi zdi, da se bodo moje sanje uresničile!«

4 Nato je **oče** rekel hčeri: »Kaj pa si še sanjala, da se bo tukaj zgodilo? Zdaj ti pa že dovolim, da nam do konca poveš, kaj si sanjala.«

5 **Deklica** je rekla: »Vseh jasnih sanj ne bom omenjala, povedala bom samo najpomembnejše, in sicer: V sanjah sem videla tudi tisto veliko mizo in prav tiste moške, kako sedijo ob njej. In glej, eden izmed njih je bil novi nebeški kralj, zaradi katerega smo se odpravili sem. Lahko ti ga tudi pokažem; toda zdaj sem v sebi zaslišala glas, ki mi prepoveduje, da bi to storila in moram ga ubogati. Ker pa se uresničuje vse iz mojih sanj, se bo morda uresničilo tudi to, da bomo tukaj našli Tistega, ki bi ga nadvse radi našli.«

6 Skrajno presenečeni **oče** je rekel: »Ljubi otrok, v tvojih sanjah je morda tudi kaj resničnega – toda, da bi jim brezpogojno zaupali, to bi bilo pri tej tako pomembni in sveti stvari preveč tvegano, zato ostanimo previdni! Spet se bom obrnil na tistega zelo modrega človeka, s katerim sem že govoril in je očitno prerok; od njega bom še najzanesljiveje izvedel kaj natančnejšega o nebeškem kralju vseh judov. Že prej sem ga prosil, naj mi opiše omenjenega svetega kralja; če mi Ga bo opisal, potem Ga ne bo več tako težko najti in prepoznati.«

7 Zdaj je tudi žena rekla možu: »Poslušaj, mož, nedolžna in čista otroška narava je Bogu bližja kakor naša, ki so jo zameglile številne strasti, zato tudi vidi in prepozna Božjo bližino pogosto veliko prej kakor naša. Pri iskanju in najdenju so otroci s svojimi predirnimi očmi marsikdaj veliko uspešnejši kakor mi, starejši. Ti pa veliko stvari prestrogo preverjaš in že večkrat sem doživela, da si sčasoma kot pristno in dobro prepoznal tisto, za kar smo že na začetku trdili, da je takšno; kdo ve, ali ne bo tudi tokrat tako.«

8 **Poročeni** je odgovoril: »Tokrat si želim, da bi imeli prav vidve! Toda zdaj bova midva, moška, stopila k tistemu modrecu in ga še enkrat prosila, naj nama opiše velikega kralja, ki mu je dana vsa oblast v nebesih in tudi tukaj, na širni zemlji!«

9 Po tem pogovoru, ki je potekal polglasno, da ga ne bi slišali mi, sta moška vstala, s strahospoštovanjem stopila k Meni in Me prosila, naj opišem, kakšen je veliki kralj osebno.

10 **Jaz** pa sem prijazno odgovoril poročenemu: »O kralju ste sicer govorili potihoma in presojali sanje tvoje hčerke, pa vendar sem slišal

vsako besedico. Želita, da bi vama opisal kralja, ker menita, da bi Ga morda potem, če bi ga srečala, takoj prepoznala in Mu izkazala čast.

11 Jaz pa vama pravim: Novega judovskega kralja morajo prepoznati tisti, ki ga resnično želijo spoznati, predvsem v duhu in resnici, potem bodo kmalu in zlahka prepoznali tudi Njega osebno. Toda hči ti je hotela pred tremi dnevi nedaleč od Damaska opisati njegovo podobo; zakaj ji tedaj nisi hotel prisluhnuti?«

12 **Poročeni** je odgovoril: »Ljubi in zelo modri prijatelj, pri meni velja isto modro temeljno vzgojno načelo, kot je veljalo že pri mojih starših in starih starših: otroci naj sicer slišijo, kar je dobro in resnično, vendar naj se oglasijo samo tedaj, kadar so vprašani, da ne bi postali navadne klepetulje; veliko premišljevat in ravnati po tem je namreč veliko pametnejše, kakor veliko klepetati in ob tem malo storiti. Zato tudi nisem dopustil, da bi mi hči sanje povedala takoj, hotel sem, da bi se tako krepila v potrpežljivosti in samozatajevanju, saj ženski rod že tako težko kroti jezik.«

13 **Jaz** sem rekel: »Kar prav imaš – toda ker ima tvoja hčerkica zelo redko lastnost, da je molčeča, bi lahko tudi kdaj popustil v svoji strogosti; kajti tako spodobnim in dobro vzgojenim otrokom so notranje življenjske resnice navadno veliko bližje kakor tistim odraslim, ki si z neutrudnim raziskovanjem tako zelo napolnijo možgane z mnogovrstno posvetno modrostjo, da od samih dreves ne vidijo več gozda. To velja tudi zate; nisi hotel onečastiti starega slovesa svojega rodu – in tega ti tudi ni mogoče zameriti. Tudi sam si namreč že spoznal, da preostro nabrušen nož zmeraj prej otopi kakor tisti, ki je sicer nekoliko bolj top, vendar še zmeraj dovolj oster. Kakor koli že. Pripelji sem hčer in naj med nami poišče Tistega, ki ga je v sanjah videla kot novega judovskega kralja.«

14 **Poročeni**, ki so ga Moje besede spravile v hudo zadrego in prav tako njegovega svaka, je rekel: »O ljubi in nepojmljivo modri prijatelj, ali je sveti veliki kralj torej res med vami?«

15 **Jaz** sem rekel: »To se bo že pokazalo; zdaj pa le stori tako, kot sem ti rekel.«

16 Po teh Mojih besedah je možki odšel in pripeljal hčer k Meni.

1 Ko je deklica zelo spoštljivo stala pred Menoj, sem jo nadvse ljubeznivo vprašal (**Jaz**): »Zdaj pa Mi, ljuba hči, povej, kateri izmed nas pri tej mizi je najbolj podoben Tistemu, ki se ti je pred tremi dnevi prikazal v sanjah kot veliki kralj vseh judov in gospodar nebes in zemlje!«

2 **Deklica** je odgovorila: »O Gospod, zdaj si me, ubogega otroka, postavil pred hudo preskušnjo!«

3 **Jaz** sem rekel: »Zakaj, ljuba hčerkica, imenuješ to 'huda preskušnja'?«

4 **Deklica** je rekla: »O Gospod, če bi me to vprašal kdo drug, bi mu zlahka odgovorila; ker pa si me to vprašal prav Ti, ki si Tisti, ki sem ga videla v sanjah kot velikega in nadvse mogočnega kralja ne samo judov, temveč vseh ljudi, to težko izrečem!

5 In ker moram zdaj govoriti pred Teboj, vsemogočni Gospod in vladar vseh nebes in svetov od večnosti do večnosti, odkrito povem: To si, o Gospod, prav Ti! Tebe sem videla v bleščavi sonca! Obdajalo Te je nešteto trum blaženih angelov in te so nadvse slavile Tvoje najsvetejše ime.

6 Nekega modreca, ki je stal blizu mene, sem vprašala, kako Ti je ime.

7 In modrec je odgovoril: 'Že od samega večnega prazačetka imena Najvišjega ne more izgovoriti niti noben angel; kajti Njegovo ime je tako neskončno veliko, kot je neskončen prostor Njegovega stvarstva, v katerem je planet, na katerem bivaš, komaj to, kar je najmanjši prahec v primerjavi z vso veliko Zemljo. Toda večni Bog, Stvarnik in Oče si je iz nadvse velike ljubezni do vas, Svojih otrok, da bi se Mu lahko kar najbolj približali, sam nadel človeško meso in z njim tudi ime, ki ga lahko začuti in izgovori vsak človek te zemlje in tudi vsak angel. In to najsvetejše ime je: Oče, Ljubezen, Resnica in Življenje; kot Sin človekov pa se imenuje Jezus!'

8 Potem sem videla, kako je mimo Tebe v dolgih vrstah potovalo nešteto neizmernih sonc in zemelj, vsi so bili polni najčudovitejših bitij, podobnih nam, in tudi drugih čudovitih stvari, in kamor koli si v globino neskončnega prostora usmeril Svoj pogled, sem zagledala, kako se porajajo nove najčudovitejše stvaritve! O Gospod, o Ljubezen, o Oče, o Ti zdaj moj kralj Jezus! Kako neskončno velik, mogočen, nadvse svet in veličasten si v Sebi samem od večnosti do večnosti!

Nihče Ti ni enak! O, oprosti šibkosti mojega jezika, da ne zmore Tvoje hvale in časti opisati še ustrežnejše!«

9 Nato je dekletce pokleknilo, Me v srcu tiho hvalilo in častilo ter jokalo od silne ljubezni.

10 Ko so to slišali njen oče, ujec in njena mati, so prav tako pokleknili in Me začeli glasno častiti.

11 **Jaz** pa sem rekel: »Vstanite, ljubi Moji otroci, kajti Oče ne želi, da bi ga častili tako, kakor častijo pogani malika, temveč le, da bi Ga resnično ljubili. Kajti zaradi vaše ljubezni do Njega se vam je tukaj tudi dal najti. Jaz sem Tisti, ki ga iščete! Zdaj pa le vstanite in bodite veseli in vedri! Sedite za to mizo in se osvežite z vinom, s katerim vam bom napolnil kozarce! Ti, najljubša hčerkica, in tvoja mama sedita na Mojo desno stran, vidva moška pa na levo. Le še ena ura je do polnoči, in do tedaj se moramo pogovoriti še o marsičem pomembnem.«

12 Ko sem to povedal, je četverica vstala in z največjim strahospoštovanjem rekla: »O ti nikoli doumljiva velika ljubezen, o Gospod, kralj in Oče Jezus, naj sedemo spet za prejšnjo malo mizo, saj se ne čutimo vredne, da bi bili blizu Tebe!«

13 **Jaz** sem rekel: »Kakor rečem, mora biti. Ali nisem v duhu navzoč vsepovsod? Kam naj bi se skrili, ne da bi vas našla svetloba Mojih oči? Zato bodite vedri in veseli, da sem se vam dal najti! Kajti zdaj sem tudi Jaz, tako kot vi, na tej zemlji človek iz mesa in krvi, in sem med vami kot prijatelj in brat.«

14 Po teh Mojih besedah je četverica nazadnje le sedla k Meni in deklica ni odvrnila oči od Mene; kar žarela je od silne ljubezni do Mene, in to so opazili celo Moji učenci.

15 **Jaz** pa sem rekel gostilničarju: »Prinesi štiri čiste, prazne kozarce, kajti Svoje štiri prijatelje nameravam okrepčati s *Svojim* vinom! Ubogi ljudje so na dolgi poti nešteto dni prestajali številne težave in jih prenašali skrajno potrpežljivo, prav junaško pogumno, zato si tudi zaslužijo, da se jim to tukaj povrne in se nagradijo!«

16 Gostilničar je odšel in prinesel štiri čiste prazne kozarce ter jih postavil pred štiri revne goste.

17 Ko so bili kozarci pred njimi, sem rekel in pri tem gledal deklico (**Jaz**): »Ti Moja nadvse ljuba hčerkica si v sanjah videla, da se je, kamor je v neskončni prostor segla luč iz Mojih oči, porajalo novo stvarstvo, in zdaj bom, glej, svetlobo iz Svojih oči usmeril v vaše prazne kozarce, in takoj se bodo napolnili z najčistejšim nebeškim vinom.

To vino spijte iz ljubezni do Mene, in okrepili in okrepčali se boste tako, da se boste opogumili govoriti z Menoj – in kar vam bom povedal, boste zlahka prenesli in ohranili, potem pa tudi zmogli oznanjati Moje ime bratom v vaši deželi.«

18 Pogledal sem prazne kozarce; v trenutku so se napolnili z najboljšim in najčistejšim vinom in četverica se je temu nadvse čudila.

19 Ko so bili štirje kozarci napolnjeni z najboljšim vinom, sem četverici rekel (**Jaz**): »Ne bojte se in ne bodite plahi, pijte novo, samo za vas ustvarjeno vino. Kajti tako kakor Moja beseda in volja obudita in oživita človeka, vas bo tudi to vino, ki je hkrati tudi Moja beseda in volja, obudilo in oživilo za večno življenje vaših duš! Torej le spijte!«

20 Po teh Mojih besedah je četverica s strahospoštovanjem vzela kozarce v roke in do zadnje kaplje izpila vino – zelo jim je ugajalo. Ko je vino prišlo vanje, se je pretirano strahospoštovanje do Mene spremenilo v ljubezen, in šele ta jih je potem prav opogumila, da so z Menoj govorili tako odkrito, kakor se odkrito in zaupno pogovarjajo otroci s starši.

108. O moči duha

1 In **deklica** Me je vprašala: »O Gospod in Mojster, najvišji kralj, poln božanske moči in oblasti, kako si mogel iz nič ustvariti v kozarcih to pravo nebeško vino, in še to tako nenadoma, da ni bilo mogoče niti opaziti, kako se je znašlo v njih? Dobro vem, da božanska moč zmore vse in da je Bog ustvaril vse, kar obstaja, in še ustvarja; toda pri ustvarjanju zmeraj upošteva tudi določen red; preden neko dokončano stvar obudi v bivanje, eno sledi drugemu, in poglobitna stvar je zmeraj in tudi prav zares posledica pogosto številnih prejšnjih dogodkov.

2 Tudi vino, ki ga daje trta, ni nič manjši čudež! Da pa iz trte nastane vino, se mora zgoditi marsikaj, preden grozdje dozori; toda tukaj, ob resničnem stvarjenju najboljšega vina, kakršno je zdaj v kozarcih, pa se ni poprej dogajalo nič, temveč si samo Ti hotel – in že so bili kozarci napolnjeni z vinom! Kako je to mogoče?«

3 **Jaz** sem rekel: »Poslušaj ljuba hčerkica, komaj dvanajst let imaš, vendar si pametnejša od štiridesetletnikov! To, kar si me vprašala, Me je vprašal le malokdo. Da, Moja ljuba hčerkica, tvoje vprašanje je